RUGAŢI-VĂ PENTRU PLOAIA TÂRZIE

F.T. Wright

TRADUCEREA: MARIUS DAN

Capitolul 1

"Ruga i-vă Domnului pentru ploaie în timpul ploii târzii. Domnul va face norii să fulgere; El le va da averse de ploaie, iarbă pe câmpie pentru oricine." *Zaharia* 10,1. N.K.J.V. Bible.

În acest verset extrem de important, Domnul îşi instruieşte poporul ce trebuie să facă, când trebuie să facă şi apoi arată care vor fi rezultatele înfăptuirii lor.

Aceste instruc iuni sunt:

Ruga i-vă pentru ploaia târzie;

În timpul ploii târzii;

Atunci, şi numai atunci, Domnul va trimite ploaia.

Astfel, devine evident faptul că rugăciunea ca ploaia târzie să cadă la vremea potrivită este o condi ie ce trebuie să fie împlinită dacă dorim ca această binecuvântare esen ială să se reverse asupra copiilor lui Dumnezeu în aceste vremuri din urmă. Acest sfat este în directă opozi ie cu dispozi ia omenească ce nu tinde să vadă deloc necesitatea de a cere ca Dumnezeu să-şi împlinească profe iile Sale. Cu o credin ă puternică în certitudinea împlinirii lor, noi le privim ca pe un fapt inevitabil acceptat, care vor avea loc fie că ne rugăm, fie că nu ne rugăm pentru împlinirea lor. Convinşi în egală măsură că ploaia târzie promisă va cădea în mod cert când vine timpul pentru aceasta, noi tindem să aşteptăm pasivi sosirea acelui moment.

Între timp, ştiind că ocaziile din trecut pentru revărsarea acestui privilegiu au venit şi sau dus fără ca binecuvântarea să fie primită, deoarece poporul n-a izbutit să facă pregătirea necesară, noi ne vom concentra asupra unei pregătiri profunde aşa încât să fim vrednici să primim darul atunci când el vine. Astfel, până în prezent preocuparea noastră a fost aceea de a ne pregăti şi de a aştepta.

Acesta este un procedeu corect şi demn de lăudat până când ajungem la timpul ploii târzii – chiar perioada de dinaintea revărsării ei. Atunci trebuie să fie împlinită o nouă condi ie – cererea specifică şi foarte serioasă a darului. Cu alte cuvinte, noi trebuie să trecem de la o stare de pregătire şi aşteptare, la o stare de pregătire şi rugăciune. Sfatul specific pentru ca ploaia târzie să cadă la timp este:

"Nu vă odihni i satisfăcu i că ploaia târzie va cădea la timpul potrivit. Ruga i-vă pentru ea." *Mărturii pentru predicatori*, cap. Ruga i-vă pentru ploaia târzie, par. 6.

Această referin ă este învă ătura cu privire la ploaia târzie, dar, de asemenea, ea este adecvată pentru revărsarea ploii atât de esen ială pentru germinarea şi creşterea vegeta iei. Cât de adesea, în timp ce an după an trece, răstimp în care seceta se prelungeşte, noi aşteptăm şi sperăm în mod natural ca ploaia să cadă în cele din urmă la timpul potrivit. Fie ca noi să ne trezim la în elegerea faptului că nu trebuie să stăm neajutora i aşteptând în inactivitate ca să vină ploaia. Să ne rugăm pentru ea când este potrivit s-o facem şi, dacă ne vom ruga cu o credin ă adevărată, aversele vor uda pământul uscat. Un asemenea rezultat va întări credin a noastră ca să ne rugăm pentru ploaia târzie.

Acest principiu este ilustrat frumos şi în mod izbitor în rugăciunile lui Daniel şi lui Ilie. În ambele cazuri sosise timpul pentru ca profe ia să fie împlinită, dar nici unul nu a stat cu mâinile încrucişate şi nu a aşteptat ca prezicerile să aibă loc în cursul normal al evenimentelor. Amândoi s-au rugat cu o stăruin ă pe care noi, fără îndoială, va trebui s-o învă ăm, şi amândoi au văzut că profe iile s-au împlinit ca răspuns la rugăciunile lor. Experien a lor este un model pentru noi întrucât ne aflăm la locul şi timpul când făgăduin ele lui Dumnezeu urmează să fie împlinite.

În studiul rugăciunilor lui Daniel şi Ilie ne vom concentra aten ia asupra a ceea ce ei au făcut – faptul că s-au rugat; asupra timpului când s-au rugat – la vremea când profe iile aveau să se împlinească; cât şi asupra rezultatului rugăciunii lor – faptul cu Dumnezeu a lucrat în mod minunat ca să facă realitate din prezicerile Sale.

Cele două rugăciuni semnificative ale lui Daniel sunt consemnate în *Daniel* 9 şi 10. Prima dintre ele a fost rostită în primul an al lui Dariu, imediat după distrugerea Babilonului. Era chiar timpul când urma să se împlinească profe ia lui Dumnezeu, dată prin Ieremia, ce limita durata robiei

lui Israel în Babilon la 70 de ani, precum şi lucrarea lui Cir amintit în cartea lui Isaia ca cel uns de Dumnezeu să-i elibereze pe captivii iudei.

Întrucât Daniel a în eles că a sosit timpul de a asista la eliberarea Israelului, a intrat în studiu şi rugăciune intense. Acesta era răspunsul său natural la situa ia respectivă.

"În anul dintâi al lui Dariu, fiul lui Ahaşveros, din neamul mezilor, care ajunsese împărat peste împără ia Haldeilor, în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din căr i că trebuiau să treacă şaptezeci de ani pentru dărâmăturile Ierusalimului, după numărul anilor, despre care vorbise Domnul către proorocul Ieremia. Şi mi-am întors fa a spre Domnul Dumnezeu, ca să-l caut cu rugăciune şi cereri, postind în sac şi cenuşă." *Daniel* 9,1-3.

Pare destul de remarcabil că Daniel a reac ionat în felul în care a făcut-o, până în elegem că Duhul Sfânt l-a condus pe singura cale de ac iune, adecvată, în circumstan ele respective. Am putea tinde să gândim că, întrucât el a văzut împlinindu-se sub ochii săi în mod implacabil profe iile, ar fi stat cu mâinile încrucişate şi ar fi supravegheat cu încredere împlinirea lor.

Această aşteptare din partea noastră izvorăşte din convingerea puternică a faptului că prezicerile divine se împlinesc mai mult ca sigur. Noi credem că Dumnezeu, deoarece a rostit o profe ie, este silit să-şi aducă la îndeplinire cuvântul Său exact aşa cum a declarat şi, de aceea, nu trebuie să facem mai nimic pentru a fi siguri că nu există vreun eşec. Suntem înclina i să trecem cu vederea faptul că există elemente condi ionate în prezicerile divine şi că poporul lui Dumnezeu trebuie să-şi împlinească cu credincioşie partea lui înainte ca prezicerile să se întâmple în realitate.

Încrederea noastră în siguran a descrierii divine a evenimentelor din viitor este întărită când noi contemplăm exactitatea detaliată a celor 490 de ani ce prezintă în linii generale evenimentele care aveau să se întâmple, aşa cum este subliniat în *Daniel* 9. Vedem cât de exact a fost prezis momentul mor ii Domnului Hristos. A fost atât de exact în timp, încât El a murit chiar atunci când preotul a ridicat cu itul să ucidă mielul pentru jertfa de seară. Când perdeaua a fost sfâşiată de o mână nevăzută, preotul, înspăimântat, a scăpat cu itul chiar în momentul când era pe punctul să ucidă mielul care, astfel, îşi găsise scăparea. Vezi *Hristos Lumina Lumii*, cap. 78, ultimul paragraf.

De asemenea, noi contemplăm exactitatea profe iei celor 1260 de ani. Omul fărădelegii a urcat pe tronul puterii universale exact aşa cum fusese prevăzut, în anul 538 d.Hr. Chiar 1260 de ani mai târziu, în 1798, cercetătorii Bibliei aşteptau detronarea lui, şi n-au fost dezamăgi i. Exact când Dumnezeu prezisese că avea să se întâmple evenimentul, el s-a întâmplat.

Apoi există incredibila încheiere a profe iei celor 2300 de ani, la sfârşitul cărora s-a precizat că: "… apoi sanctuarul va fi restaurat la starea sa legitimă". *Daniel* 8,14. R.S.V. Bible. De-a lungul celei mai mari păr i a celei mai lungi dintre toate perioadele profetice, sanctuarul ceresc fusese călcat în picioare în sensul că clericii învă au că sanctuarul era încă pe acest pământ şi nu sus în cer, unde este în realitate. Dar urma să vină timpul când avea să fie înăl at la starea sa legitimă, atât prin reîntoarcerea la acea lumină care descoperă unde se află sanctuarul de fapt, cât şi prin cură irea lui de toate păcatele pentru veşnicie. Cu ce precizie minunată se împlinesc astăzi aceste cuvinte!

Acestea, precum şi alte împliniri extraordinare, ne-au pregătit să aşteptăm totdeauna ca evenimentele să se dezvolte exact aşa cum s-a precizat, fără participarea la rugăciune din partea noastră. Dar, pe măsură ce studiem rugăciunile lui Daniel şi Ilie, vom vedea că Dumnezeu este realmente dependent de participarea la rugăciune a poporului Său, pentru împlinirea profe iei. Desigur că este un motiv pentru lucrul aceasta, care se va descoperi de la sine, pe măsură ce înaintăm în studiul nostru.

Să luăm în considerare situa ia când s-a apropiat timpul pentru căderea Babilonului. Iudeii erau familiariza i cu Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum venise el prin Ieremia şi Isaia. Ei ştiau că Cir fusese chemat de Dumnezeu ca cel care avea să asigure eliberarea captivilor din Israel. Astfel, chiar către sfârşitul perioadei celor 70 de ani, când armatele medo-persane, cu Cir în calitate de comandant al lor, au asediat cetatea cea mândră de pe Eufrat, o speran ă emo ionantă a pus stăpânire pe evrei.

"Sosirea armatei lui Cir în fa a zidurilor Babilonului a fost pentru iudei semnul că eliberarea lor din robie se apropia. Cu peste un veac înainte de naşterea lui Cir, inspira ia îl men ionase pe

nume şi făcuse ca să se scrie un raport cu privire la lucrarea pe care avea să o facă, luând cetatea Babilonului prin surprindere, şi la pregătirea căii pentru eliberarea fiilor robiei. Prin Isaia, fusese rostit cuvântul.

>Aşa vorbeşte Domnul către unsul Său, către Cir, pe care-l ine în mână, ca să doboare neamurile înaintea lui… să-i deschidă por ile, ca să nu se mai închidă: Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma uşile de aramă şi voi rupe zăvoarele de fier. Î i voi da vistierii ascunse, bogă ii îngropate, ca să ştii că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel.< *Isaia* 45,1-3.

Prin intrarea neaşteptată a armatei cuceritorului persan în inima capitalei babiloniene, prin albia râului ale cărui ape fuseseră abătute şi prin por ile interioare, care dintr-o neglijen ă fuseseră lăsate deschise şi nepăzite, iudeii aveau dovadă suficientă cu privire la împlinirea literală a profe iei lui Isaia – înfrângerea neaşteptată a apăsătorilor lor. Şi aceasta trebuia să fie pentru ei un semn neîndoios că Dumnezeu dirija mersul na iunilor în favoarea lor; că următoarele cuvinte erau strâns legate de proorocia care accentua modul căderii şi cuceririi Babilonului:

>Cir este păstorul Meu, şi el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: Să fie zidit iarăşi! Şi despre templu: Să i se pună temeliile! Eu am ridicat pe Cir în dreptatea Mea şi voi netezi toate cărările lui. El îmi va zidi iarăşi cetatea şi va da drumul prinşilor Mei de război, fără pre de răscumpărare şi fără daruri, zice Domnul oştirilor.< *Isaia* 42,28; 45,13.

Acestea nu erau singurele proorocii pe care robii avuseseră ocazia să-şi întemeieze nădejdea într-o eliberare grabnică. Scrierile lui Ieremia erau la îndemâna lor, şi în aceasta era stabilit clar lungimea timpului care trebuia să treacă înainte de readucerea lui Israel din Babilon. >Dar când se vor împlini aceşti şaptezeci de ani<, prezisese Domnul prin solul Său, >voi pedepsi pe împăratul Babilonului, şi pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirile lor; voi pedepsi ara Haldeilor şi o voi preface în nişte dărâmături veşnice< *Ieremia* 25,12. Urma să se dea pe fa ă în elegere pentru rămăşi a lui Iuda ca răspuns la rugăciunea arzătoare. >Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zise Domnul, şi voi aduce înapoi pe prinşii voştri de război; vă voi strânge din toate neamurile şi din toate locurile în care v-am izgonit, zice Domnul, şi vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie.<" *Ieremia* 29,14. *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 1-5.

Nici un cercetător n-a fost mai interesat sau mai devotat în studiul acestor profe ii ca Daniel. El ştia, prin Cuvântul sigur al lui Dumnezeu, că venise timpul ca poporul Lui să se întoarcă din nou în ara sa.

"Deseori, Daniel şi tovarăşii lui studiaseră aceste proorocii şi altele asemănătoare, care subliniau planul lui Dumnezeu pentru poporul Său. Iar acum, când desfăşurarea rapidă a evenimentelor dădea mărturie despre mâna cea puternică a lui Dumnezeu la lucru printre popoare, Daniel a dat o aten ie deosebită făgăduin elor făcute lui Israel. Credin a lui în Cuvântul profetic l-a condus să intre în experien ele prevăzute de scriitorii sacrii." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 6.

Să acordăm o aten ie deosebită ultimei fraze din acest paragraf. Aici ni se spune că credin a lui Daniel în Cuvântul profetic l-a condus să intre într-un gen de experien ă specială, una care era prezisă de către scriitorii sacrii. Experien a era una de participare în rugăciune în vederea împlinirii reale a profe iilor la timpul potrivit. Cu alte cuvinte, el i-a cerut lui Dumnezeu binecuvântarea promisă chiar în timpul binecuvântării, iar Domnul l-a ascultat şi a răspuns rugăciunii sale. El nu s-a odihnit satisfăcut că profe ia se va împlini conform cursului obişnuit al evenimentelor. În schimb, el s-a luptat stăruitor în rugăciune pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu să se împlinească. Iată profe ia care conturează experien a participării în rugăciune prezisă de Dumnezeu prin Ieremia:

">De îndată ce vor trece cei şaptezeci de ani ai Babilonului<, spusese Domnul, >îmi voi aduce aminte de voi, şi voi împlini fa ă de voi făgăduin a Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta… căci Eu ştiu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde. Voi Mă ve i chema şi ve i pleca; Mă ve i ruga, şi vă voi asculta. Mă ve i căuta, şi Mă ve i găsi, dacă Mă ve i căuta cu toată inima.<" *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 6.

Încă o dată este scos în relief un segment de timp. În timp ce este adevărat că noi trebuie să-l căutăm permanent pe Dumnezeu cu toată inima noastră într-o consacrare totală, totuşi există timpuri speciale în istorie când se cere o concentrare şi o putere neobişnuită în rugăciune, aşa cum se întâmplă în situa ia pe care noi o studiem.

În profe ia dată prin Ieremia, Dumnezeu men ionează mai întâi timpul: "De îndată ce vor trece şaptezeci de ani ai Babilonului îmi voi aduce aminte de voi, şi voi împlini fa ă de voi făgăduin a Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta". Nu exista nici un fel de dificultate ca evreii să calculeze când se vor încheia cei şaptezeci de ani, aşa că, prin Cuvântul mai mult decât sigur al lui Dumnezeu, ei, în mod cert, ştiau când se va sfârşi acea perioadă. Acesta era un timp ca ei să se roage cu toată inima pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să prospere şi să înainteze. Mul i au intrat în rugăciune de participare cu Dumnezeu în timpul împlinirii profe iei, cel mai înfocat dintre ei fiind Daniel.

"Mul i, asemenea lui Daniel, studiaseră proorociile şi-l căutaseră pe Dumnezeu pentru interven ia făgăduită în favoarea Sionului." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 21.

Profe ia arăta că ei aveau să-l caute pe Dumnezeu din toată inima lor. Nu suntem informa i despre cât de serios s-au rugat credincioşii la acea vreme, dar noi ştim sigur că Daniel s-a rugat din toată inima, deoarece despre el stă scris că şi-a întors fa a "spre Domnul Dumnezeu, ca să-l caut cu rugăciune şi cereri, postind în sac şi cenuşă". *Daniel* 9,3.

Ceea ce noi ca popor avem nevoie astăzi este o în elegere clară a ceea ce înseamnă să ne rugăm din toată inima, pentru că aceasta e condi ia care trebuie îndeplinită dacă dorim să vină ploaia târzie. Dar cum să dobândim această cunoştin ă? Cum să cunoaştem că noi ne rugăm în realitate cu toată inima până la punctul în care sunt satisfăcute cerin ele care vor aduce ploaia târzie?

Un privilegiu care ne este pus la dispozi ie în această căutare este studiul rugăciunilor lui Daniel, deoarece el era un om ale cărui rugăciuni au fost atât de pline de succes, încât l-au coborât la el pe cel mai puternic dintre îngerii cerului. Rugăciunilor lui i s-au răspuns, profe iile s-au împlinit, iar lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută să înainteze. Dar care au fost elementele care au condus la succesul rugăciunilor lui?

În primul rând este scris că el şi-a întors fa a spre Domnul Dumnezeu. Aceasta înseamnă că el s-a apropiat de tronul harului cu hotărârea nestrămutată de a primi răspuns la rugăciunile lui. El s-a hotărât ca absolut nimic să nu-l abată de la planul său, ci să se prindă de promisiunile lui Dumnezeu şi să nu înceteze rugăciunile sale până când cerul nu răspunde. Era aceeaşi hotărâre care l-a condus pe Iacov să strige: "Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta". *Geneza* 32,26.

"O credin ă ca aceasta este necesară în lume astăzi – credin a care se prinde de făgăduin ele lui Cuvântului lui Dumnezeu şi nu se lasă până când cerul nu răspunde." *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 6.

Aceasta înseamnă a apuca cu înfocare spirituală împără ia lui Dumnezeu care aduce o răsplată sigură, neîndoioasă. "Având marele adevăr, pe care am fost privilegia i să-l primim, noi ar trebui şi, sub îndrumarea puterii Duhului Sfânt, am putea deveni canale vii ale luminii. Am putea atunci să ne apropiem de tronul harului; şi văzând curcubeul făgăduin ei, să îngenunchem cu inimi pline de pocăin ă şi să căutăm împără ia cerurilor cu o înfocare spirituală ce va aduce răsplata cuvenită. Noi ar trebui să o luăm prin for ă aşa cum a făcut Iacov. Atunci solia noastră va fi puterea lui Dumnezeu spre mântuire. Rugăciunile noastre vor fi pline de seriozitate, pline de sim ământul marii noastre nevoi; şi nu vom fi lepăda i." *The SDA Bible Commentary*, vol. 5, pag. 1089.

Aceasta este rugăciunea stăruitoare în cel mai înalt grad, însă este o atitudine şi un spirit pe care noi nu le putem genera în noi înşine. Atunci cum putem fi noi aduşi la locul unde să venim la tronul harului cu această hotărâre formidabilă de a dobândi binecuvântarea promisă? Răspunsul îl găsim studiind ceea ce l-a adus pe Daniel la punctul unde s-a rugat aşa cum a făcut-o.

Au fost doi factori hotărâtori. Unul a fost cunoaşterea exactă de către Daniel a voii lui Dumnezeu pentru poporul Său aşa cum era descoperită în profe ii, iar celălalt era povara teribilă pentru lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să accentuăm că nici pentru un singur moment acest puternic

bărbat al lui Dumnezeu nu s-a rugat pentru ceea ce el însuşi ar fi gândit că este necesar să se facă pentru înaintarea cauzei Domnului. Nu exista nici cea mai mică urmă de eu în el. Sub nici o formă n-a căutat să se pună el însuşi ca plănuitor sau rezolvator de probleme în locul lui Dumnezeu. El a în eles principiul că înclina ia, din partea noastră, de a găsi vreo solu ie la problemele care asaltează lucrarea lui Dumnezeu este actul care ne pune pe noi înşine în locul Creatorului, nefiind altceva decât repetarea şi continuarea păcatului care este cauza tuturor nenorocirilor.

"Dacă luăm noi conducerea lucrurilor pe care trebuie să le facem şi ne bizuim pe priceperea noastră ca să izbutim, ne luăm o sarcină pe care Dumnezeu nu ne-a dat-o şi încercăm s-o purtăm fără ajutorul Lui. Noi luăm asupra noastră o responsabilitate care îi apar ine lui Dumnezeu, aşezându-ne în felul acesta în locul Său. Se poate să ne îngrijorăm şi să bănuim primejdia şi pierderea care vor veni asupra noastră. Dar, dacă credem într-adevăr că Domnul ne iubeşte şi vrea să ne facă bine, vom înceta să ne mai frământăm în ce priveşte viitorul. Ne vom încrede în Dumnezeu, aşa cum se încrede un copil într-un părinte iubitor. Atunci frământările şi chinurile noastre vor pieri, pentru că voin a noastră este cuprinsă în voin a lui Dumnezeu." *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, cap. Adevăratul motiv în slujire, par. 3 de la sfârşit.

Adevăratul creştin se roagă doar pentru voia lui Dumnezeu şi niciodată pentru voia sa. Din acest motiv, o premiză obligatorie pentru o rugăciune eficientă este aceea de a studia profund voia divină. În cazul rugăciunii speciale a lui Daniel pe care noi o studiem, se cerea o cercetare adâncă şi extinsă a profe iilor care conturau voia lui Dumnezeu pentru lucrarea Lui la timpul şi locul respectiv. Profetul a ob inut din această cercetare o în elegere foarte adâncă şi aprofundată despre ceea ce Dumnezeu a inten ionat să facă cu privire la eliberarea exila ilor şi la restaurarea lor din nou în ara lor. Astfel înzestrat, el s-a rugat cu foarte mare încredere şi cu mare putere pentru ceea ce atât Dumnezeu, cât şi el doreau să vadă împlinindu-se, şi pentru ceea ce Domnul confirmase că avea să se întâmple.

Stăruin a rugăciunilor lui Daniel a scos în eviden ă povara inimii pe care el o avea pentru cauză. Pentru el interesele şi problemele cerului pe acest pământ erau supreme, o atitudine care, din nefericire, nu a fost împărtăşită de mul i dintre compatrio ii săi. Acest lucru s-a descoperit prin refuzul majorită ii de a se reîntoarce la Ierusalim pentru a zidi cetatea, templul şi na iunea, deoarece o asemenea întreprindere ar fi chemat la jertfirea posesiunilor şi averilor pe care ei le acumulaseră pe pământul exilului lor.

S-ar putea argumenta că rămânerea lui Daniel în pozi ia sa înaltă la curtea medo-persană ar indica aceeaşi lipsă de bunăvoin ă de a jertfi totul pentru cauză, dar o asemenea concluzie ar fi un atac nejustificat asupra caracterului său. Noi putem fi foarte siguri că profetul cel vârstnic s-ar fi întors cu bucurie să ajute la reconstruc ia Ierusalimului, dar, supunându-se permanent planului lui Dumnezeu, a rămas acolo unde Domnul l-a putut folosi cel mai bine pentru înaintarea celei mai nobile cauze, decât dacă s-ar fi reîntors. Pentru Daniel niciodată n-a constituit o problemă jertfirea averii, a pozi iei înalte, a posesiunilor sau a puterii. Aceste lucruri n-aveau nici o greutate pentru el. Tot ceea ce conta era alegerea pe care Cel Preaînalt a făcut-o pentru el.

Ne-am putea întreba cum putem fi siguri noi de aceasta. În primul rând, Gabriel i s-a adresat astfel: "Daniele, om prea iubit şi scump…" *Daniel* 10,11.

Desigur că cerul, în realitate, nu iubeşte o persoană mai presus de alta, pentru că iubirea lui Dumnezeu este infinită şi neschimbătoare fa ă de to i oamenii, dar Domnul pre uieşte un om ca fiind de valoare după spiritul de sacrificiu de sine, care este legea vie ii atât pentru cer cât şi pentru pământ. El găseşte plăcere să li se adreseze unor asemenea oameni ca bărba i şi femei preaiubi i, foarte pre ui i sau preastima i.

N-ar fi fost posibil ca aceste cuvinte să-i fie adresate lui Daniel dacă ac iunile sale ar fi avut ca imbold, în oricât de mică măsură, egoismul, adică, dacă pozi ia şi posesiunile sale ar fi avut o cât de mică greutate în decizia pe care avea s-o ia. Dacă ar fi fost un comerciant bogat în Babilon, trăind într-o casă splendidă, îmbrăcat în haine scumpe, cu rela ii de afaceri bine închegate, bucurându-se de prestigiul pe care i l-ar fi adus bogă ia, n-ar fi ezitat nici pentru un moment când s-

a auzit chemarea de a se reîntoarce şi de a rezidi Ierusalimul. Cu bucurie ar fi părăsit totul pentru a promova cauza pe care o iubea cu aşa drag.

În al doilea rând, Daniel niciodată n-ar fi fost atât de împovărat pentru viitorul lui Israel dacă lucrurile materiale l-ar fi interesat. Nimeni care-şi consacră via a pentru acumularea comorilor acestei lumi, nu va purta marea povară pentru cauza adevărului. În schimb, va exista tendin a de a adăuga casă lângă casă, teren lângă teren, aşa încât aceste comori devin din ce în ce mai importante pe măsură ce anii trec. Când comorile au devenit totul, proprietarul, chiar dacă este un pretins creştin, speră în realitate în inima lui că Domnul Hristos nu va veni încă.

Atât de important a fost pentru Daniel promovarea cauzei lui Dumnezeu, încât, atunci când el a fost motivat să se roage la tronul lui Dumnezeu pentru acest scop, s-a golit pe sine de orice interes şi confort material. El s-a rugat "postind în sac şi cenuşă". *Daniel* 9,3. Acesta este tabloul unui slujitor al lui Dumnezeu a cărui via ă era stăpânită de un singur interes, de o singură intă şi de un singur scop. El era un om care avea să trăiască sau să moară cu voioşie, după cum ar fi servit mai bine intereselor cauzei pe care o iubea. Pentru el, lucrurile cu caracter veşnic nu erau o preocupare printre celelalte, ci erau acele lucruri care le dominau pe toate celelalte.

Când acest bărbat s-a rugat cerul a ascultat şi cel mai puternic înger dintre to i, Gabriel, a fost însărcinat să zboare cu o viteză incredibilă pentru a răspunde rugăciunilor lui. "Pe măsură ce rugăciunea lui Daniel ieşea de pe buzele sale, îngerul Gabriel a coborât cu repeziciune din cur ile cereşti pentru a-i spune că rugăciunile sale sunt ascultate şi li s-au dat răspuns." *Sfin irea vie ii*, cap. Rugăciunea lui Daniel, subcap. Solul ceresc, par. 1.

Lumina şi în elegerea date ca răspuns la rugăciunea lui i-au adus asigurarea că binecuvântările men ionate în profe ii aveau să fie într-adevăr împăr ite izraeliților. Daniel ştia că rugăciunile sale au fost ascultate şi li s-au dat răspuns. Cir a dat decretul care le oferea libertatea de a se reîntoarce din nou în propria lor ară.

Profetul cel puternic nu s-a dat satisfăcut că în derularea normală a evenimentelor profe ia urma să se împlinească. La timpul când trebuia să se împlinească, el s-a rugat ca Dumnezeu să-şi împlinească Cuvântul Său, iar Dumnezeu a făcut-o. Lucrurile prezise au avut loc, iar lucrarea lui Dumnezeu a înaintat cu putere.

"Dacă noi ca popor ne-am ruga aşa cum s-a rugat Daniel şi ne-am lupta aşa cum s-a luptat el, umilindu-ne sufletele înaintea Lui, atunci am primi răspunsuri vizibile la rugăciunile noastre tot aşa cum a primit Daniel." *Sfin irea vie ii*, cap. Rugăciunea lui Daniel, subcap. Seriozitate şi evlavie, par. 1.

După cum credin a lui Daniel în profe ii l-a condus să intre în rugăciune de participare cu Dumnezeu, tot aşa credin a noastră în prezicerea că ploaia târzie va cădea, ne va conduce în aceeaşi rugăciune de participare cu agen ii divini. Noi avem nevoie să în elegem, din mai multe motive, că trebuie să existe o conlucrare între divin şi omenesc pentru ca voia lui Dumnezeu să se facă pe acest pământ tot aşa după cum este înfăptuită şi în ceruri.

În primul rând, adevăratul credincios în Isus trebuie să aibă o în elegere clară şi cuprinzătoare a locului unde se află el în desfăşurarea sulului profetic. El trebuie să fie în stare să armonizeze condi iile din jurul lui şi evenimentele ce au loc înaintea ochilor lui cu prezicerile corespunzătoare scrise în Scripturi. El trebuie, de asemenea, să ştie la ce să se aştepte în viitorul apropiat şi dincolo de el. Aceasta atrage după sine studierea profundă şi amănun ită a Cuvântului sigur al profe iei, până când aceste lucruri sunt ştiute foarte bine de urmaşul lui Hristos. Nu va fi suficientă o în elegere superficială şi vagă născută dintr-o cercetare neglijentă. Credinciosul trebuie să cunoască într-adevăr ceea ce stă scris, până când întreaga lui fiin ă începe să ardă de inspira ie. Acest lucru este cu mult mai esen ial decât în eleg mul i.

Apoi, el trebuie să împartă cu Daniel şi cu al i mari bărba i ai Bibliei, ca de pildă Moise, Ilie şi Pavel, povara teribilă pentru încheierea lucrării. Orice altceva trebuie să devină de importan ă minoră în via a lui. El trebuie să în eleagă, ca creştin, că el este în această lume nu pentru a urmări interesele ei, bucuriile şi plăcerile ei sau să dobândească bogă ii, ci să zidească împără ia cerului în

această lume, aşa încât să se pună capăt grabnic domniei păcatului şi să se instaureze domnia glorioasă a lui Hristos.

Aceasta nu înseamnă că credinciosul va înceta să mai lucreze pentru a-şi câştiga pâinea zilnică. Din contră, el va fi printre cei mai sârguincioşi dintre to i lucrătorii, dar va privi câştigarea banilor ca pe o putere pentru înaintarea intereselor lui Dumnezeu şi nu va plănui zidirea unei împără ii pământeşti pentru sine. Pe măsură ce ne apropiem de timpul când ploaia târzie va fi revărsată, va fi de cea mai mare importan ă ca să ne lipsim de orice posesiune inutilă şi să încetăm să facem orice activită i care nu contribuie în mod direct la pregătirea necesară pentru ultimul efort spre victorie. Întreaga proprietate trebuie să fie pusă pe altarul de jertfă, fie pentru a fi păstrată, fie pentru a renun a la ea, după cum ne va îndruma Dumnezeu.

Toate acestea trebuie să fie făcute, pentru că "… a ne ruga aşa cum s-a rugat Daniel şi a ne lupta aşa cum s-a luptat el…" cere să postim "… în sac şi cenuşă". *Sfin irea vie ii*, cap. Rugăciunea lui Daniel, subcap. Seriozitate şi evlavie, par. 1. Vezi *Daniel* 9,3.

Aşa cum se va demonstra într-un mod foarte clar în capitolele următoare, noi trăim acum în realitate din nou în timpul ploii târzii, acea perioadă de timp ce precede imediat revărsarea ei reală. Aşa cum a ştiut Daniel, tot aşa trebuie să ştim şi noi timpul cercetării

noastre deoarece vremea a trecut acum doar ca să ne pregătim şi să aşteptăm. Acum este ceasul când trebuie să ne pregătim şi să ne rugăm. Solia din ceruri care e adecvată pentru acest timp este: "Ruga i-vă Domnului pentru ploaie în timpul ploii târzii. Domnul va face norii să fulgere; El le va da averse de ploaie, iarbă pe câmpie pentru oricine". *Zaharia* 10,1. N.K.J.V. Bible.

"Nu vă odihni i satisfăcu i că ploaia târzie va cădea la timpul potrivit. Ruga i-vă pentru ea." *Mărturii pentru predicatori*, cap. Ruga i-vă pentru ploaia târzie, par. 6.

Capitolul 2

Făgăduin a este: "Dacă noi ca popor ne-am ruga aşa cum s-a rugat Daniel şi ne-am lupta aşa cum s-a luptat el, umilindu-ne sufletele înaintea Lui, atunci am primi răspunsuri vizibile la rugăciunile noastre tot aşa cum a primit Daniel". *Sfin irea vie ii*, cap. Rugăciunea lui Daniel, subcap. Seriozitate şi evlavie, par. 1.

Cu alte cuvinte, în această făgăduin ă, în cadrul timpului de a ne ruga pentru ploaia târzie, ni se cere să stăruim pentru revărsarea binecuvântării cereşti cu aceeaşi consacrare atotmistuitoare şi ardoare nestăpânită care a caracterizat rugăciunile fierbin i ale lui Daniel pentru binecuvântarea divină. Există o nevoie critică de a ne scutura de mul umirea de sine şi letargia ce o înso eşte, dacă dorim să ob inem binecuvântarea, fără de care lucrarea lui Dumnezeu pe pământ niciodată nu va fi încheiată.

Cum se ajunge la această experien ă de a comunica cu cerul până când cererile sunt îndeplinite, este o problemă care trebuie să fie biruită în via a fiecărui credincios. Un motiv pentru re inerea şi ezitarea din partea noastră este repetarea falselor alarme pe care le-am întâmpinat de-a lungul anilor. Îmi aduc aminte că încă din anii ’40 exista credin a generală că Domnul va veni în mod sigur în maximum cinci ani. Membrii bisericii, oricât ar părea de ciudat, şi-au exprimat această speran ă cu o fermă convingere. Când Mântuitorul nu a apărut aşa cum s-a prezis, a fost fixat încă o dată un nou timp. Acest lucru nu putea merge la nesfârşit fără să deterioreze credin a membrilor bisericii până la punctul în care ei să nu mai fie dispuşi să răspundă la orice altă fixare a timpului când va veni sfârşitul.

Am fost martorul unei demonstra ii dramatice a acestei ac iuni la Loma Linda, în 1964, la scurt timp după ce eu am ajuns pentru prima oară în Statele Unite. Am fost oaspetele unui misionar pensionat şi m-am dus împreună cu el la o adunare de seară, la mijlocul săptămânii, când urma să ină o predică un evanghelist foarte respectat şi îndrăgit. Când am sosit, biserica era plină de oameni.

Subiectul ales era slava şi iminen a celei de-a doua veniri, iar vorbitorul era hotărât să inspire ascultătorilor speran ă şi perspectivă în fa a acestui eveniment minunat. El era un vorbitor foarte capabil şi redutabil care rostea predica cu mare seriozitate şi ardoare. El descria revenirea vizibilă a reîntoarcerii Mântuitorului şi Împăratului slavei în detalii cât se poate de vii şi dramatice, portretizând agonia acelora care dispre uiseră mântuirea, dar totodată vorbind şi despre încântarea acelora care părăsiseră lumea şi păcatul ei.

Era o predică bine calculată să mişte inimile fiecărui ascultător, dar nu exista nici un rezultat vizibil. Am rămas uimit că pot fi martor la expresiile nepăsătoare ale fe elor celor aduna i în biserică în acea seară. Dar, la urma urmei, de ce-ar trebui să se lase ei mişca i? Ei auziseră toate aceste lucruri înainte, mereu şi mereu, dar sfârşitul nu venise. Ei au rămas întemni a i în această lume păcătoasă, doar pentru ca să vadă cu triste e cum cei dragi ai lor sunt îngropa i unul după altul, fără nici o perspectivă mai bună decât aceea de a-i urma mult timp înainte. Nu e de mirare că ei au ascultat predica în acea noapte cu o necredin ă nepăsătoare şi indiferentă.

Oricine dintre noi care a venit dintr-un mediu în care speran a continuă a venirii imediate a fost înso ită de dezamăgiri succesive, va avea dificultatea să se ridice deasupra acestor re ineri. Va exista o teamă de durată că, dacă noi depunem cu toată energia efortul de a aşeza totul pe altarul de jertfă, despăr irea de orice legătură pământească inutilă şi subminarea securită ii noastre pământeşti, ne-ar aduce în situa ia de a ne confrunta cu greută i inoportune când speran a se năruie "ca de obicei". Omenescul nostru cere ca să ne asigurăm nevoile noastre prezente înainte de a ne preda total chemării divine pentru a ne ruga fără rezerve pentru revărsarea ploii târzii, însă naturii noastre omeneşti, cu temerile şi nevoile ei, nu trebuie să i se permită să fie puterea care ia decizia în această situa ie.

Faptul adevărat este că Dumnezeu va asculta rugăciunea credin ei pentru revărsarea ploii târzii, doar atunci când poporul lui Dumnezeu abordează această îndatorire fără rezerve. Doar atunci când credincioşii adoptă această atitudine, indiferent de pre sau de timpul care se cere, vor

putea să se roage Celui atotputernic până vor căpăta binecuvântarea. Numai astfel va fi speran ă pentru a putea ob ine darul. Totul trebuie să fie pregătit pentru "a tăia orice posibilitate de retragere", adică de a plănui să mergem doar înainte şi nu de a ne lua prevederi pentru a ne retrage.

Toate temerile că vom rămâne dezamăgi i trebuie să fie înlăturate. Nici în cea mai mică măsură nu ne putem permite să împiedicăm sau să limităm căutarea de a fi umplu i cu Duhul Sfânt. Reiese foarte clar din profe iile Bibliei şi din faptul că Dumnezeu a trimis o solie ce declară că a sosit timpul ca să ne rugăm pentru căderea ploii, că revărsarea ei va veni pe neaşteptate, ca răspuns la rugăciunea credin ei. Fie ca noi să apucăm cu încredere această asigurare, aşa încât să se facă un efort fără rezerve pentru a primi făgăduin a. Dacă se face acest lucru, atunci putem fi siguri că privilegiul de mult timp aşteptat va coborî asupra sfin ilor aşteptători şi atunci lucrarea se va încheia grabnic.

Este foarte necesar ca să în elegem de ce poporul lui Dumnezeu trebuie să intre în rugăciune de participare cu Dumnezeu pentru a ne asigura că ploaia târzie va cădea. Noi nu trebuie să ne dăm satisfăcu i că ploaia va cădea la timpul potrivit. Noi trebuie să ne rugăm pentru ea. Trebuie să se facă acest lucru, deoarece rugăciunea de mijlocire pune în mişcare o foarte profundă lucrare de pregătire înăuntrul celui care se roagă arzător, care îşi întoarce fa a spre Domnul ca să primească făgăduin a, şi nu-i va da drumul până când cerul nu va răspunde.

Această rugăciune de participare trebuie să fie sus inută, nu pentru a realiza vreo schimbare în Dumnezeu, pentru că El este Domnul care nu se schimbă, ci pentru a aduce schimbări înăuntrul credinciosului ce trebuie să fie consacrat, aşa încât binecuvântările să fie date. "Rugăciunea este deschiderea inimii noastre lui Dumnezeu, ca unui prieten. Aceasta nu pentru că este necesar să informăm pe Dumnezeu cu privire la persoana noastră, cine suntem noi, ci pentru ca noi să putem fi capabili să-l primim. Rugăciunea nu coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înal ă pe noi la El...

Tatăl nostru ceresc aşteaptă să-şi reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea din izvorul iubirii nemărginite. Cu toate acestea este de mirare că ne rugăm prea pu in. Dumnezeu este binevoitor şi gata să asculte rugăciunea pornită din sinceritatea inimii celui mai umil dintre copiii Săi; cu toate acestea se dă pe fa ă o mare lipsă de tragere de inimă din partea noastră de a face cunoscut lui Dumnezeu nevoile noastre. Ce vor gândi îngerii cerului despre noi, sărmanele şi neajutoratele fiin e omeneşti, care suntem supuşi ispitei şi care totuşi ne rugăm aşa de pu in şi avem atât de pu ină credin ă, în timp ce inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre noi gata să ne dea mai mult decât cerem sau gândim? Îngerii găsesc o mare plăcere să se plece înaintea lui Dumnezeu şi să stea lângă El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu ca fiind cea mai mare bucurie a lor; totuşi, fiii acestui pământ, care au aşa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, se simt parcă mul umi i să umble în afara luminii Duhului Său şi fără înso irea prezen ei Sale." *Calea către Hristos*, cap. Înaltul privilegiu al rugăciunii, par. 2, 5.

Dovada că făgăduin a profe iei pentru revărsarea ploii târzii poate să fie împlinită doar atunci când poporul lui Dumnezeu a întrunit condi iile cerute, este dată prin faptul că timpul pentru ploaia târzie a venit în mai multe ocazii, dar a eşuat să se arate din pricina lipsei de bunăvoin e a poporului de a depune toate eforturile ca să se roage pentru coborârea binecuvântării. Ei n-au reuşit să intre cu hotărâre şi fără rezerve în rugăciunea de participare necesară pentru împlinirea lucrării de pregătire în ei înşişi.

O asemenea ocazie a venit la scurt timp după 1844, când ar fi trebuit să vină sfârşitul, dacă credincioşii adventişti s-ar fi ridicat în credin ă puternică să pună stăpânire pe făgăduin ă. Pentru a-i inspira pe credincioşi cu cunoaşterea faptului că sfârşitul se apropia, în 1856 poporului adventist i-a fost trimisă o solie specială. Ellen White scria: "Mi-a fost arătat grupul celor prezen i la Conferin ă. Îngerul a spus: >Unii vor fi hrană pentru viermi, unii vor fi atinşi de ultimele şapte plăgi, iar al ii vor trăi şi vor rămâne pe pământ pentru a fi lua i la venirea lui Isus<". *Mărturii pentru comunitate*, cap. Asemănarea cu lumea, par. 3, vol. 1.

Aceasta era o avertizare pentru cei care se conformau lumii cu privire la apropiatele lucruri ce trebuia să se întâmple în final. Mul i au fost puşi în încurcătură cu privire la această declara ie,

deoarece n-au în eles natura condi ionată a profe iei. Prin urmare, au căutat să cunoască cine erau oamenii l-a care s-a referit profe ia şi care mai sunt în via ă astăzi, la peste o sută treizeci de ani. Nu mai este nevoie să spunem că cercetarea lor se dovedeşte inutilă, deoarece nici unul din cei care au fost prezen i la acea conferin ă din 1856 nu mai trăieşte astăzi. Ultimii dintre ei au fost îngropa i cu mult timp în urmă.

Vrăjmaşii adevărului arată spre aceste fapte ca fiind dovada sigură că Ellen White a fost un profet fals, pe baza textului din *Deuteronom* 18,22: "Când ceea ce va spune proorocul acela în numele Domnului, nu va avea loc şi nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Proorocul acela l-a spus din îndrăzneală, să n-ai teamă de el".

Ei sus in că este un caz simplu şi foarte clar. Pretinzând că este un profet ce primeşte descoperiri direct din cer în formă de viziune, ea a prezis că unii din cei prezen i atunci vor muri înainte ca să vină sfârşitul, al ii vor trăi şi vor trece prin ultimele şapte plăgi, iar restul vor fi lua i la cer. Dar nu aşa au stat lucrurile. To i cei la care se face referire au murit. Nici unul din ei nu va suferi ultimele şapte plăgi şi nici nu va fi ridicat la cer. De aceea, spun ei, conform Cuvântului cel clar al lui Dumnezeu, ea nu a fost solul Domnului.

Dar această acuza ie este formulată fără să se dea aten ie naturii condi ionate a tuturor făgăduin elor şi profe iilor, un factor pe care Domnul l-a subliniat în mod clar în *Ieremia* 18,7-10. "Deodată zic despre un neam, despre o împără ie, că-l voi smulge, că-l voi surpa, şi că-l voi nimici; dar dacă neamul acesta, despre care am vorbit astfel, se întoarce de la răutatea lui, atunci şi Mie îmi pare rău de răul pe cate îmi pusesem în gând să i-l fac. Tot aşa însă, deodată zic despre un neam sau despre o împără ie, că-l voi zidi sau că-l voi sădi. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea, şi n-ascultă glasul Meu, atunci îmi pare rău şi de binele pe care aveam de gând să i-l fac."

Când Dumnezeu a rostit aceste cuvinte, nu le-a spus într-un mod nepăsător, ci ele însemnau exact ceea ce El a zis, aşa cum o dovedesc diferitele exemple biblice. Un astfel de exemplu a fost promisiunea con inută în profe ia făcută izraeliților prin Moise chiar înainte de a părăsi ara Egiptului: "De aceea spune copiilor lui Israel: >Eu sunt Domnul; Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor şi vă voi scăpa cu bra ă întins şi cu mari judecă i. Vă voi lua ca popor al Meu: Eu voi fi Dumnezeul vostru şi ve i cunoaşte că Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii. Eu vă voi aduce în ara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul<". *Exod* 6,6-8.

Prima parte a profe iei a fost împlinită când ei au plecat din ara robiei, întunericului şi mor ii, dar cea de a doua ei parte – făgăduin a că ei vor moşteni Canaanul – niciodată nu s-a împlinit, aşa cum a plănuit şi cum a profetizat Dumnezeu că ara va fi a acelei genera ii. Copiii lor aveau să ocupe acea ară fertilă şi frumoasă. Făgăduin a care a fost făcută poporului care fusese rob în Egipt niciodată nu s-a împlinit. Acest lucru nu s-a datorat vreunei greşeli din partea lui Dumnezeu, ci s-a datorat necredin ei poporului. Ei nu au reuşit să întrunească acele condi ii necesare pentru ca profe ia să fie împlinită exact aşa cum Dumnezeu a promis, dovadă că ea nici nu s-a împlinit. Împlinirea ei a fost amânată până la genera ia următoare.

Când acea genera ie căreia i se rostise făgăduin a a ajuns la Cades-Barnea şi a manifestat cârtire şi necredin ă rea, Dumnezeu i-a avertizat că asigurarea specială ce li s-a făcut nu mai era valabilă. Dumnezeu şi-a readus aminte de promisiunea pe care le-o făcuse şi i-a avertizat în mod clar că împlinirea devenise o imposibilitate. El le-a spus că aveau să petreacă următorii patruzeci de ani într-un marş al mor ii care urma să se sfârşească doar atunci când ultimii dintre ei aveau să piară în pustiu. Astfel că ei trebuia să cunoască "… încălcarea promisiunii Mele." *Numeri* 14,34. K.J.V. Bible.

"Domnul a vorbit lui Moise şi lui Aaron, şi a zis: >Până când voi lăsa această rea adunare să cârtească împotriva Mea? Am auzit cârtirile copiilor lui Israel, care cârteau împotriva Mea. Spune-le: Pe via a Mea! zice Domnul, că vă voi face întocmai cum a i vorbit în auzul urechilor Mele. Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi to i, a căror numărătoare s-a făcut, numărându-vă de la vârsta de douăzeci de ani în sus…<" *Numeri* 14,26-29.

Dumnezeu a ac ionat cu iubire şi milă atunci când le-a refuzat intrarea în Canaan, pentru că în starea lor de necredin ă, niciodată n-ar fi putut să-i înfrângă cu succes pe locuitorii ării respective. Mai degrabă ar fi fost masacra i.

Multe secole mai târziu, Iona a fost îndrumat de Dumnezeu să ducă cea mai înfiorătoare solie cetă ii păcătoase Ninive, capitala imperiului mondial asirian. Declara ia era clară şi la obiect. Marii metropole i-au fost puse la dispozi ie doar patruzeci de zile. De aceea, era vital ca poporul să se pocăiască înainte ca să fie prea târziu pentru totdeauna. Iona nu a fost însărcinat să spună că cetatea avea să fie cru ată dacă ei se pocăiau sau că urma să fie distrusă dacă nu izbuteau să mărturisească şi să îndepărteze păcatele.

"Iona a început să pătrundă în oraş, cale de o zi, strigând şi zicând: >Încă patruzeci de zile şi Ninive va fi nimicită!<" *Iona* 3,4.

Poporul a fost mişcat de la cel mai de jos până la curtea împăratului. Monarhul cel puternic a poruncit ca to i să participe la rugăciune pentru ca Domnul să cru e cetatea, în speran a că, dacă ei încetau să mai practice nelegiuirea, El putea să ia în seamă strigătul lor. Iată cuvintele sale: "Cine ştie dacă nu se va întoarce Dumnezeu şi se va căi, şi dacă nu-şi va opri mânia Lui aprinsă ca să nu pierim?" *Iona* 3,9.

Şi Dumnezeu chiar aşa a făcut.

"Dumnezeu a văzut ce făceau ei şi că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu s-a căit de răul pe care se hotărâse să li-l facă, şi nu l-a făcut." *Iona* 3,10.

Este evident că Iona n-a în eles cu adevărat principiul profe iilor condi ionate, adevărul că, implicit în orice astfel de judecată, există prevederi pentru revocarea prezicerii după răspunsul pe care îl dă poporul. Dacă cei păcătoşi se pocăiesc, distrugerea amenin ătoare va fi înlăturată, dar dacă ei se întorc de la neprihănire chiar prosperitatea hotărâtă lor va fi înlocuită cu dezastrul. Ar trebui să dăm aten ie cu grijă faptului că nu este nevoie şi nici nu este metoda lui Dumnezeu de a scrie aceste condi ii prealabile în fiecare prezicere. Ele au fost stabilite o dată în *Ieremia* 18, fiind ilustrate prin mărturii, iar acest lucru este suficient. De aceea, "Ar trebui să ne aducem aminte că făgăduin ele şi amenin ările lui Dumnezeu sunt în mod egal condi ionate." *Evanghelizare*, Solia triumfătoare, par. 14.

Ignorând acest principiu, Iona a ales o pozi ie favorabilă de unde să observe distrugerea spectaculoasă a marii capitale, şi a fost foarte tulburat când evenimentul prezis nu s-a întâmplat aşa cum el declarase că urma să aibă loc, sub îndrumarea personală a lui Dumnezeu. Fără îndoială, el s-a temut că de atunci înainte avea să fie privit ca un profet fals ale cărui profe ii nu se împlinesc. El n-avea scuză pentru că nu cunoştea faptul că Dumnezeu niciodată nu îngăduie distrugerea, indiferent cât de ferm a prezis-o, fie pentru o cetate, fie pentru o na iune, dacă adevărata pocăin ă este descoperită ca răspuns la avertizările divine.

Astfel, rezultă că, dacă Ellen White trebuie să fie respinsă ca profet fals, deoarece prezicerea din 1856 nu s-a împlinit deloc, atunci Moise şi Iosua trebuie puşi în aceeaşi categorie. Pe de altă parte, ea a făcut multe preziceri care s-au adeverit exact aşa cum au fost descrise dinainte, iar atunci când elementul condi ionat din prezicerile divine este văzut ca atare, se va constata că nici una din profe iile lui Dumnezeu comunicate prin ea nu a eşuat.

S-a men ionat că ploaia târzie ar fi putut să cadă la scurt timp după 1844. O dovadă în plus despre acest fapt este con inută în declara iile care confirmă că lucrarea ar fi putut fi încheiată cu mult înainte de timpul în care trăim. Iată un fragment ce atestă acest lucru. A fost scris în 1898.

"Dacă biserica lui Hristos şi-ar fi făcut lucrarea rânduită de Domnul, lumea ar fi fost deja avertizată, iar Domnul Isus ar fi venit pe pământ cu putere şi slavă mare." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 69, par. 20.

Lumea întreagă nu poate fi avertizată dacă ploaia târzie nu este revărsată. De aceea, această declara ie sus ine că, cu mult timp înainte de 1898, făgăduin a ploii târzii ar fi trebuit să fie primită şi experimentată de adevăratul popor al lui Dumnezeu.

A doua extraordinară ocazie a venit în timpul scurtei perioade când Domnul a trimis pe Waggoner şi Jones să proclame solia din *Apocalipsa* 18,1-4, de altfel cunoscută drept solia celui de-

al patrulea înger. De fapt, Ellen White a recunoscut în 1892 că lucrarea acestui înger se dovedise atât de eficientă încât marea strigare începuse în realitate. Iată această declara ie:

"Timpul încercării este chiar deasupra noastră, deoarece marea strigare a îngerului al treilea a început deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ." *The Review and Herald*, 22 noiembrie 1892; *The SDA Bible Commentary* vol. 7, pag. 984.

Acesta a fost efectul soliei aduse prin Waggoner şi Jones, în ciuda opozi iei incredibile întâmpinate de ei. Dar adventiştii nu au cunoscut ziua cercetării lor mai mult decât evreii. Ei n-au reuşit să în eleagă că timpul pentru ploaia târzie sosise şi că, dacă ar fi acceptat solia trimisă de Dumnezeu lor şi şi-ar fi întors fe ele către Domnul "postind în sac şi cenuşă", ar fi fost primitorii celei mai puternice revărsări de tărie spirituală acordată vreodată muritorilor. Dar ei nu au îndeplinit condi iile şi nu au izbutit să facă pregătirile necesare. În consecin ă, profe ia nu a putut fi împlinită, făgăduin a nu a fost adusă la îndeplinire, iar timpul a întârziat, până când avea să ivească o altă ocazie.

Această ocazie deja a venit şi de astă dată profe ia se va împlini, iar făgăduin a va fi realizată, doar dacă noi îndeplinim condi iile prevăzute în Cuvântul lui Dumnezeu. Este lăsat în seama noastră, în întregime, să hotărâm dacă vom repeta trista istorie a trecutului sau dacă vom străluci acolo unde al ii au eşuat.

Noi vom avea cu mult mai mult succes dacă studiem natura condi ionată a promisiunilor lui Dumnezeu şi a amenin ătoarelor judecă i ce stau să cadă asupra celui nepocăit. Trebuie să fie clar în eles că poporul lui Dumnezeu nu trebuie să stea cu mâinile încrucişate şi să aştepte pur şi simplu că prezicerile vor fi împlinite în cursul normal al evenimentelor. Ei trebuie să intre în rugăciune de participare cu Cel atotputernic, pentru a fi siguri că lucrarea înaintează aşa cum s-a prevăzut.

Un gând care m-a ajutat a fost acela de a în elege că fiecare făgăduin ă este o profe ie, şi fiecare profe ie este o făgăduin ă. Din acest motiv, trebuie să fie stabilite condi iile care trebuie să fie îndeplinite înainte ca făgăduin a să fie realizată, pentru a fi siguri că profe ia se împlineşte. Am observat că profe iile sunt puse pe picior de egalitate cu făgăduin ele din următoarea declara ie:

"Cu credin ă întemeiată pe cuvântul cel sigur al proorociei, Daniel s-a rugat Domnului pentru împlinirea grabnică a acestor făgăduin e. El s-a rugat, pentru ca onoarea lui Dumnezeu să fie păstrată. În această rugăciune, s-a identificat deplin cu aceia care nu împliniseră planul divin, mărturisind păcatele lor ca fiind ale lui." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 10.

De aceea se poate trage concluzia că atât prezicerile, cât şi asigurările lui Dumnezeu sunt declara ii despre planurile Sale divine. Depinde de cei cărora le-a fost dată făgăduin a ca acele planuri să fie împlinite aşa cum a inten ionat El. De exemplu, Dumnezeu niciodată n-a plănuit ca Israel să petreacă patruzeci de ani îngrozitori învârtindu-se fără folos prin deşert. El le organizase o intrare rapidă şi directă în Canaan, dar, când ei nu au izbutit să îndeplinească condi iile care aveau să asigure succesul misiunii lor, a fost imposibil ca să primească binecuvântarea plănuită de Domnul pentru ei.

De asemenea, mai târziu, Dumnezeu pusese la dispozi ie orice facilitate necesară pentru a pune capăt păcatului şi a aduce neprihănirea cea veşnică în răstimpul celor 490 de ani între 457 î.Hr. şi 34 d.Hr. Dacă acest obiectiv minunat ar fi fost atins, niciodată nu ar mai fi fost întunericul grozav al Evului Mediu, iar înainte de acesta ar fi fost stabilită împără ia cea veşnică a neprihănirii. Nici o greşeală nu poate fi pusă pe seama lui Dumnezeu pentru acest eşec. Greşeala zace întru totul numai asupra poporului lui Dumnezeu.

O dată ce s-a în eles că profe iile sunt făgăduin ele lui Dumnezeu, atunci se va vedea că condi iile pentru împlinirea făgăduin elor sunt aceleaşi pentru împlinirea profe iilor.

Biblia şi Spiritul Profetic sunt suprasaturate cu făgăduin e extraordinare. Acestea sunt citite de mii în fiecare zi, dar cât de pu ini sunt în stare să experimenteze puterea şi binecuvântarea minunată con inute în acele asigurări divine. Aceasta este din cauză că nu se cunoaşte care sunt condi iile şi nici cum se împlinesc ele.

Pe scurt, iată cum se procedează cu adevărat:

Mai întâi, fiecare credincios trebuie să cunoască într-adevăr făgăduin a pentru sine însuşi. Acest lucru poate fi realizat doar printr-un studiu exhaustiv şi cu rugăciune al Scripturii, tot aşa după cum Daniel a petrecut mult timp într-un studiu profund, concentrat, serios şi cu rugăciune al făgăduin elor profetice, care descopereau voia lui Dumnezeu pentru vremea sa, şi care erau scrise în *Ieremia* şi *Isaia*.

Astăzi, chiar în timpul ploii târzii, adevăratul credincios va petrece timpul cercetând profe iile care descoperă planul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu. El nu se va da satisfăcut până când nu va armoniza fiecare dezvoltare a ridicării mişcării lui Dumnezeu de astăzi cu profe ia corespunzătoare, până nu va vedea exact la ce punct al timpului am ajuns şi ce urmează să ne aşteptăm. Dintr-o asemenea cercetare el va căpăta o convingere profundă că a venit din nou timpul pentru revărsarea ploii târzii. Prin intermediul acestei cercetări în Scripturi, el va fi trezit să vadă ca niciodată înainte că timpul ocaziei nu s-a pierdut pentru totdeauna. Dacă credincioşii în Isus nu se folosesc de ploaia târzie în timpul ploii târzii, timpul va trece şi vor fi lăsa i fără mijloace, încât o altă genera ie va trebui să apară pentru a primi ceea ce noi am fi putut să avem.

Când aceste lucruri sunt în elese clar, o teamă sfântă va coborî asupra copilului lui Dumnezeu, deoarece vede că a venit timpul fără ca el să fie pregătit cu adevărat. Ca niciodată mai înainte, el întrezăreşte ce fel de persoană trebuie să fie el pentru a avea caracterul potrivit spre a fi un primitor al acestei binecuvântări, prin care poate să fie sfârşită lucrarea lui Dumnezeu. Cu claritate uimitoare el va recunoaşte că "…nimeni nu se poate bucura de >înviorarea< de la fa a lui Dumnezeu, dacă ei nu ob in biruin a asupra oricărei ispite, asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume şi asupra oricărui cuvânt şi fapte greşite. De aceea, noi trebuie să ne apropiem din ce în ce mai mult de Domnul şi să căutăm cu seriozitate să facem pregătirea necesară pentru a fi capabili să rezistăm în luptă în ziua Domnului. Fie ca to i să-şi aducă aminte că Dumnezeu este sfânt şi că nimeni nu poate locui vreodată în prezen a Lui decât dacă este sfânt." *Experien e şi viziuni*, cap. Pregătirea pentru sfârşit, par. 6.

Cu teamă sfântă că va dezmin i aşteptările, el citeşte cuvintele: "Aceia care trec de fiecare punct şi rezistă oricărei încercări, şi biruiesc, oricare ar fi pre ul, au dat aten ie sfatului Martorului Credincios şi vor primi ploaia târzie, şi astfel vor fi corespunzători pentru a fi lua i la cer". *Mărturii pentru comunitate*, cap. Biserica Laodicea, par. 7, vol. 1.

Acum, el se roagă cu mare seriozitate ca Domnul să-i dea o credin ă convingătoare şi adâncă în aceste cuvinte, aşa încât să nu mai treacă pe lângă ele cu uşurin ă. El se roagă cu stăruin ă pentru a căpăta o în elegere reală şi puternică despre ceea ce înseamnă să fi sfânt în realitate, şi de a câştiga biruin a asupra oricărui păcat din via a lui. El cere ajutorul puternic al Duhului Sfânt ca să-i cerceteze inima, pentru a-i aduce o convingere adâncă şi pentru a dezvolta în el un asemenea spirit de pocăin ă, încât să îndepărteze cu bucurie orice păcat şi să umble în neprihănire.

Apoi, cere să fie umplut cu ploaia târzie, în timpul rezervat pentru această binecuvântare, cu credin a că primeşte darul, şi-i mul umeşte lui Dumnezeu că l-a şi primit. Pe urmă îşi vede de treabă bucurându-se, ştiind că darul pe care deja îl are va fi văzut limpede chiar atunci când nevoia este cea mai mare. Zilnic trebuie să se roage, aşa încât să dezvolte în mod progresiv o mai mare pregătire pentru binecuvântare, o capacitate sporită pentru dobândirea darului şi să primească mai mult din harul lui Dumnezeu. În acest fel, lumina celor care se roagă astfel, va străluci pe zi ce trece din ce în ce mai mult.

"Şi continuând să lase să strălucească lumina lor, aşa cum au făcut cei ce au fost boteza i cu Duhul Sfânt în Ziua Cincizecimii, ei au primit mai mult şi tot mai mult din puterea Duhului Sfânt. În felul acesta, pământul trebuie să fie luminat de slava lui Dumnezeu…

Dar, atâta timp cât membrii bisericii lui Dumnezeu de astăzi nu au o vie legătură cu Izvorul oricărei creşteri spirituale, ei nu vor fi gata pentru vremea secerişului. Dacă ei nu men in lămpile lor pregătite şi arzând, nu vor putea primi o înnoită măsură a harului în vreme de deosebită nevoie.

Numai aceia care primesc mereu noi şi proaspete măsuri de har vor avea putere potrivită cu nevoile lor zilnice şi capacitatea de a folosi această putere. În loc să privească spre un timp viitor, când, printr-o înzestrare deosebită cu putere spirituală, să primească o destoinicie miraculoasă

pentru câştigarea de suflete, ei se predau zilnic lui Dumnezeu ca să-i facă vase potrivite pentru a fi folosite de El. Ei trebuie să desăvârşească zilnic ocaziile de slujire ce stau la îndemâna lor. Zilnic, ei trebuie să dea mărturie pentru Domnul oriunde ar fi, fie în preocupările mărunte ale vie ii de cămin, fie într-un domeniu de folosin ă publică." *Faptele apostolilor*, cap. 5, par. 18, 22, 23.

"Numai aceia care trăiesc după lumina pe care o au, vor primi mai mare lumină. Dacă nu progresăm zilnic în exemplificarea virtu ilor active, creştine, nu vom recunoaşte manifestarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea va cădea peste inimile din jurul nostru, dar noi nu o vom deosebi şi nici primi." *Mărturii pentru predicatori*, cap. Ruga i-vă pentru ploaia târzie, par. 4.

Fie ca to i să în eleagă că promisiunile profetice nu pot fi împlinite dacă poporul lui Dumnezeu de pe pământ nu s-a ridicat la nivelul necesar de pregătire. Din acest motiv, noi nu trebuie să ne odihnim "… satisfăcu i că ploaia târzie va cădea la timpul potrivit. Ruga i-vă pentru ea". *Mărturii pentru predicatori*, cap. Ruga i-vă pentru ploaia târzie, par. 6. Noi trebuie s-o cerem în aşa fel încât să fim siguri că lucrarea necesară de pregătire se efectuează în noi. Rugăciunea de participare este ordinea de zi. Mâine va veni revărsarea ploii târzii.

Capitolul 3

Când Dumnezeu face o prezicere, ca de pildă făgăduin a reîntoarcerii iudeilor în ara lor sau asigurarea că El va revărsa asupra noastră ploaia târzie, El oferă, în circumstan ele respective, tot ceea ce este mai bun pentru înaintarea cauzei pe care noi to i o iubim. De aceea, noi putem fi siguri că diavolul va mobiliza orice putere pe care o are la îndemână, va apela la temerile şi prejudecă ile celor care trebuie să-şi îndeplinească rolul în împlinirea profe iei şi va stârni la culme răutatea şi opozi ia celor care s-au opus lucrării lui Dumnezeu, pentru a împiedica înaintarea acesteia.

Dintre toate fiin ele inteligente care sunt pe acest pământ, Satana este un cercetător fără pereche al Bibliei. El cunoaşte şi în elege ceea ce stă scris şi, de aceea, este în stare să anticipeze ceea ce se va întâmpla în viitor, chiar mai bine decât o putem face noi. "El încă se mai arată ca un înger de lumină şi dă de în eles că are cunoştin e din Scripturi şi că în elege valoarea celor scrise." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 13, par. 2.

Nu numai că el este un cercetător sârguincios al Bibliei, dar în elege şi importan a celor scrise. Acest lucru nu este adevărat despre majoritatea cercetătorilor religioşi, din trecut şi din prezent, aşa cum este evident din multele interpretări conflictuale prezentate de diferi i profesori şi învă a i. Diavolul este teribil de satisfăcut de această confuzie, pentru că el ştie, aşa cum de altfel a inten ionat să fie, că lucrul acesta distruge credin a vitală în Cuvântul lui Dumnezeu, desparte pe aceia care pretind că sunt slujitorii lui Dumnezeu şi face şi mai dificilă calea pentru învă ătorul adevăratei Evanghelii.

"Satana este un cercetător al Bibliei. El cunoaşte adevărurile esen iale pentru mântuire şi caută să distragă min ile de la aceste adevăruri." *Sfaturi pentru părin i, educatori şi elevi*, cap. Cunoştin a care rezistă, par. 4.

"Sofismele cu privire la Dumnezeu şi natură, care potopesc lumea cu scepticism, sunt născocirile vrăjmaşului căzut, care este un cercetător al Bibliei, care cunoaşte adevărul ce trebuie să fie ştiut de oameni şi a cărui preocupare este să abată min ile de la adevărurile cele mari, care au fost date spre a-i pregăti pe oameni în vederea celor ce urmează să vină peste lume." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Teorii panteiste, par. 6, vol. 8.

"Satana e un sârguincios cercetător al Bibliei." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Ultima criză, par. 20, vol. 9.

Din acest motiv, putem să apreciem şi să în elegem modul cum cunoaşterea cuprinzătoare a diavolului despre ceea ce a declarase Dumnezeu că va face pentru Israel, l-a încurajat să se împotrivească profe iilor divine care promiteau reîntoarcerea iudeilor, restaurarea templului şi a serviciilor sale şi restatornicirea na iunii. Ultimul lucru la care se aştepta diavolul era acela de a-l vede pe Israel întors în ara lui, pregătindu-se cu sârguin ă pentru Mesia cel făgăduit. Prin urmare, a început să zădărnicească aceste ac iuni prin orice mijloc care-l avea la dispozi ie, şi a fost în stare să lanseze o provocare descurajatoare la adresa planului divin.

Unul dintre cele mai mari avantaje de partea diavolului este perversitatea naturii omeneşti care e cu mult mai mult înclinată să slujească diavolului decât lui Dumnezeu. În vremea lui Daniel, ca şi în orice altă perioadă a istoriei omeneşti, acesta a fost factorul care nu putea fi nici nesocotit, nici lepădat. Trebuia să fie înfruntat şi biruit.

Să luăm în considerare câte ceva din for ele puternice ce stau în calea voin ei lui Dumnezeu, aşa cum sunt descrise în profe iile care descoperă izbăvirea lui Israel. Primul obiectiv al stăpânitorilor din vechime era acela de a stăpâni în totalitate lumea şi, în atingerea acestui obiectiv, şi-au dedicat puterea lor cea mare militară pe care o aveau la îndemână. Pe măsură ce au cucerit popoarele, mari sau mici, le-au strâns sub jurisdic ia şi autoritatea lor şi nu au arătat nici o dispozi ie de a le elibera. În realitate, împăratul privea acest lucru ca pe ceva periculos să-l facă, deoarece el putea fi sigur că ei urmau să folosească libertatea lor pentru a creşte în tărie, pentru a complota împotriva lui şi la timpul potrivit să-i răstoarne guvernământul. Nici un stăpânitor al lumii nu-şi putea permite să fie nepăsător cu aceste chestiuni.

Totuşi, poporul care a fost nepăsător în aceste lucruri erau izraeliții care fuseseră instrui i în mod expres de către Dumnezeu, prin Iosua, să subjuge toate triburile şi na iunile rămase în Canaan. Însă ei nu au reuşit să facă acest lucru, punându-i în schimb să plătească tribut. Cei cuceri i au acceptat în mod tacit subjugarea lor, deocamdată, în timp ce, discret, şi-au dezvoltat capacitatea de a rupe jugul şi de a lua în primire frâiele puterii. Uluit şi umilit, Israel s-a trezit prea târziu ca să scape de aceia care ar fi trebuit pentru totdeauna să fie lipsi i de puterea lor.

În felul acesta, când a sosit timpul prezis ca iudeii să se reîntoarcă la Ierusalim, stăpânitorul lumii din acea vreme, împăratul Cir, a fost chemat de Dumnezeu, pe care nu-l respecta şi înaintea căruia nu se închina, să distrugă cele mai esen iale reguli de protec ie a suveranită ii sale şi, astfel, să ac ioneze sfidând orice instinct natural dinăuntrul său. Conducătorii lumii, de calibrul şi statutul lui Cir, n-ar fi avut în vedere, în asemenea împrejurări, punerea în libertate a unei na iuni, mai ales dacă era vorba de una cu o reputa ie pentru independen ă, curaj şi putere de a se ridica din robie ca să stăpânească lumea şi să sfideze întreaga autoritate omenească, aşa cum o avusese Israel.

Împăratul Cir nu era un necunoscător al istoriei. El era conştient de incredibila evadare a na iunii sclave din Egipt. El cunoştea isprăvile lor în biruirea lui Og, împăratul Basanului, lui Sihon, împăratul amori ilor şi a na iunilor unite de pe ărmul opus al Iordanului. I se spusese despre zilele când, sub domnia lui David, Israel fusese na iunea cea mai puternică de pe pământ. El cunoştea faptul că, chiar dacă în zilele lui Iosafat şi Ezechia se păruse că Israel era pe punctul de a cădea, minuni incredibile au schimbat perspectiva, iar na iunea a supravie uit. Şi chiar dacă Israel fusese zdrobit în cele din urmă de Babilon, sub Nebucadne ar, şi se părea că venise sfârşitul lor, Cir a constatat că sectorul iudeilor, ca parte din lumea captivă, şi-a păstrat identitatea sa şi sporea ca o putere ce trebuia să fie inută sub supraveghere.

A da înapoi unui asemenea popor ara lor, libertatea lor şi toate drepturile lor ca na iune, era ceva ce nici chiar împăratul nu putea concepe în mintea sa. Şi chiar Satana avea să-i amintească lui Cir de toate lucrurile acestea. El a făcut acest lucru direct prin inspira ie satanică şi prin aceia care erau agen ii săi personali, atât înainte de decretul ini ial, care fusese dat pentru a împiedica eliberarea evreilor, cât şi după aceea, pentru a anula respectivul decret. Nota i argumentele cu ajutorul cărora ei au căutat să anuleze decretul:

"Iată cuprinsul scrisorii pe care au trimis-o împăratului Artaxerxe: >Robii tăi, oamenii de dincoace de râu, şi aşa mai departe… Să ştie împăratul că iudeii pleca i de la tine şi veni i printre noi la Ierusalim zidesc din nou cetatea aceea răzvrătită şi rea, îi ridică zidurile şi-i dreg temeliile. Să ştie dar împăratul că, dacă se va zidi cetatea aceasta şi i se vor ridica zidurile, nu vor mai plăti nici bir, nici dare, nici drept de trecere, şi vistieria împărătească va suferi din pricina aceasta. Şi, fiindcă noi mâncăm sarea cur ii domneşti şi nu ne şade bine să vedem pe împărat păgubit, trimitem împăratului aceste ştiri. Să se facă cercetări în cartea cronicilor părin ilor tăi; şi vei găsi şi vei vedea că cetatea aceasta este o cetate răzvrătită, vătămătoare împăra ilor şi inuturilor, şi că s-au dedat la răscoală încă din vremuri străbune. De aceea a fost nimicită cetatea aceasta. Facem cunoscut împăratului că dacă va fi zidită din nou cetatea aceasta, şi dacă i se vor ridica zidurile, prin chiar faptul acesta nu vei mai avea stăpânire dincoace de râu.<" *Ezra* 4,11-16.

Satana şi agen ii săi au ştiut că nu exista argument mai bine calculat să genereze teamă în mintea împăratului, deoarece fiecare cuceritor trăieşte cu groaza permanentă a contestării autorită ii sale. În acest fel, ei "… au trezit neîncredere în min ile uşor influen abile către îndoială". *Profe i şi regi*, cap. 46, par. 11.

În cazul lui Artaxerxe, ei au avut succes temporar deoarece împăratul a citit cronicile istorice şi s-a alarmat la ceea ce a descoperit, încât a poruncit prompt ca lucrarea din Ierusalim să înceteze. Iată care a fost răspunsul puternicului monarh:

"Iată răspunsul trimis de împărat dregătorului Rehum, logofătului Şimşai, şi celorlal i tovarăşi ai lui de slujbă, care locuiau la Samaria şi în alte locuri de cealaltă parte a râului. >Sănătate, şi aşa mai departe. Scrisoarea pe care ne-a i trimis-o a fost citită întocmai înaintea mea. Am dat poruncă să se facă cercetări; şi s-a găsit că din vremuri vechi cetatea aceasta s-a răsculat împotriva împăra ilor, şi s-a dedat la răscoală şi la răzvrătire. Au fost la Ierusalim împăra i puternici, stăpâni

peste toată ara de dincolo de râu, şi cărora li se plătea bir, dare, şi drept de trecere pe drum. Ca urmare, porunci i să înceteze lucrările oamenilor acelora, şi să nu se mai zidească cetatea aceasta până ce nu vor avea o învoire din partea mea. Vede i să nu vă abate i de la porunca aceasta, ca să nu crească răul acela spre paguba împăra ilor.< Îndată ce s-a citit cuprinsul scrisorii împăratului Artaxerxe înaintea lui Rehum, înaintea logofătului Şimşai, şi înaintea tovarăşilor lor de slujbă, s-au dus în grabă la Ierusalim la iudei, şi i-au oprit cu silă şi cu putere de la lucrările lor. Atunci s-a oprit lucrarea Casei lui Dumnezeu la Ierusalim, şi a fost oprită până în anul al doilea al domniei lui Dariu, împăratul perşilor." *Ezra* 4,17-24.

În timp ce nu există nici un raport direct care să confirme că aceste argumente au fost prezentate de către Satana lui Cir, legea firească proclamă că aceste gânduri avuseseră o greutate sporită asupra min ii lui când luase în vedere instruc iunile lui Dumnezeu pentru punerea în libertate a captivilor. Ca să accepte chemarea lui Dumnezeu, el trebuia să procedeze împotriva propriei sale judecă i şi temeri, şi împotriva temerilor sfătuitorilor săi de nădejde.

Când studiem rugăciunile lui Daniel pentru eliberarea iudeilor ca un ghid pentru rugăciunile noastre în vederea ploii târzii, noi trebuie să în elegem obstacolele, în aparen ă de netrecut, care stau împotriva împlinirii prezicerilor divine. În acest fel, noi vom avea o în elegere mai largă a motivului pentru care Daniel s-a rugat aşa cum s-a rugat pentru a face sigură împlinirea făgăduin ele profetizate.

Domnul nu-l putea for a pe împăratul Cir să asculte de El, ci trebuia să-i câştige cooperarea. Acest lucru avea să se dovedească a nu fi o sarcină uşoară şi, ca atare, El a făcut pregătirile cele mai atente şi profunde pentru acest plan. Cu peste o sută de ani mai înainte ca împăratul Persiei să stăpânească lumea, Atotputernicul lui Israel, prin profetul Isaia, l-a numit pe Cir pe nume pentru a fi acela care, sub îndrumarea şi binecuvântarea lui Dumnezeu, să doboare cu succes puternicul Babilon şi să asculte de Cuvântul Domnului de a-l elibera pe poporul Său.

"Aşa vorbeşte Domnul către unsul Său, către Cir, pe care-l ine de mână, ca să doboare neamurile înaintea lui, şi să dezlege brâul împăra ilor, să-i deschidă por ile, ca să nu se mai închidă: >Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma uşile din aramă, şi voi rupe zăvoarele din fier. Î i voi da vistierii ascunse, bogă ii îngropate, ca să ştii că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel. Din dragoste pentru robul Meu Iacov, şi pentru Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume, i-am vorbit cu bună voin ă, înainte ca tu să Mă cunoşti.<" *Isaia* 45,1-4.

"Eu zic despre Cir: El este păstorul Meu, şi el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: >Să fie zidit iarăşi!< Şi despre templu: >Să i se pună temeliile!<" *Isaia* 44,28. "Eu am ridicat pe Cir, în dreptatea Mea, şi voi netezi toate cărările lui. El îmi va zidi iarăşi cetatea şi va da drumul prinşilor Mei de război, fără pre d răscumpărare şi fără daruri, zice Domnul oştirilor." *Isaia* 45,13.

Acestea erau preziceri impresionante care s-au împlinit exact aşa cum au fost profetizate şi care au fost destinate să aibă o puternică influen ă asupra împăratului. Cu toate acestea, este un lucru rar ca Domnul să numească o persoană cu mult timp înainte ca ea să se nască şi să-i prescrie şi ce lucrare să facă. Totuşi, Cir nu putea fi împiedicat să nu fie suspicios cu privire la aceste preziceri, într-un veac al supersti iei, când oamenii uneltitori recurg la orice formă de înşelăciune pentru a-şi atinge intele. El ar fi putut să se întrebe care era dovada că aceste scrieri erau scrise în realitate cu peste o sută de ani mai înainte. Ar fi fost o chestiune simplă pentru iudei să le scrie după căderea Babilonului, pretinzând în acelaşi timp că acestea fuseseră consemnate cu peste un secol înainte ca să fie prezentate împăratului.

În ea însăşi, această prezicere, autentică şi exactă aşa cum era ea, nu oferea destul pentru a cântări mai greu decât toate celelalte considerente ce influen aseră puternic mintea împăratului. Din fericire, aceasta nu a fost singura resursă la dispozi ia lui Dumnezeu. La dispozi ia Sa era un puternic bărbat al neprihănirii şi credin ei prin care El putea să apeleze cu mai multă putere la inima împăratului. Acel bărbat era Daniel. Ceea ce Dumnezeu a putut face prin el, datorită integrită ii şi neprihănirii sale, este o lec ie pentru fiecare creştin.

Chiar înainte ca Cir să vină pe tron, după moartea lui Dariu, diavolul, în elegând cât de eficient poate fi folosit Daniel de către Dumnezeu pentru a-l călăuzi pe Cir să împlinească profe ia, a lucrat cu o viclenie desăvârşită să-l distrugă pe slujitorul Domnului. Aşa că el avea nu numai ca să-l ia pe Daniel din pozi ia lui cheie, ci şi să arate că puterea exercitată de Dumnezeu este inferioară puterii lui. Dacă Daniel ar fi fost devorat de lei, mică era speran a ca Cir să fi împlinit profe ia cu privire la eliberarea captivilor evrei.

Dar acel act extraordinar al izbăvirii divine a fost factorul care a cântărit din greu în favoarea voin ei divine. Acest factor a răsturnat ceea ce Satana plănuise drept victorie pentru el în triumf pentru Dumnezeu şi Israel. Ca un om să petreacă noaptea împreună cu o haită de lei înfometa i, iar diminea a să se arate nevătămat, era într-adevăr o minune şi Cir, împăratul ales, a fost impresionat.

"Eliberarea lui Daniel din groapa leilor fusese folosită de Dumnezeu pentru a produce impresie favorabilă asupra min ii lui Cir cel mare." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 18.

Cir nu se putea stăpâni să nu respecte un om care supravie uise unui asemenea test. Era ceva ce nici un alt om de pe pământ n-ar fi realizat vreodată. Era cu adevărat un lucru incredibil.

Pierderile lui Satana în acest eveniment au fost hotărâtoare. Chiar măsurile luate de el pentru a distruge lucrarea lui Dumnezeu, au servit doar pentru a o salva şi extinde. În loc să-l elimine pe omul lui Dumnezeu, el a pierdut un număr însemnat de oameni puternici care fuseseră instrumentele ce au exercitat o presiune considerabilă asupra monarhului în a refuza iudeilor cererea lor de a se reîntoarce în Palestina. Astfel că balan a influen ei s-a înclinat cu putere în favoarea lui Dumnezeu şi a poporului Său.

Dar aceasta nu a fost totul. Daniel se distinsese ca un om de o integritate mai presus de orice îndoială, atât de mult, încât împăratul Cir ştia că el era un om de stat, demn de încredere într-o măsură nelimitată. Fără îndoială el auzise cum acestui puternic bărbat al lui Dumnezeu i se dăduse în păstrare împără ia lui Nebucadne ar, în timpul când el fusese lovit de nebunie, şi i-o dăduse înapoi când şi-a revenit. Un asemenea lucru nu a fost făcut în puterea avidă a lumii din acea vreme. Oricine altcineva în pozi ia lui Daniel, cu o asemenea ocazie pusă înaintea lui, ar fi pus stăpânire pe împără ie pentru sine însuşi. Dar Daniel a stat deoparte şi chiar mai presus de to i oamenii păcătoşi prin faptul că n-a îndrăznit să ridice nici măcar un deget pentru a uzurpa domeniul suveranului lipsit de ajutor.

Împăratul Cir nu putea fi împiedicat să recunoască faptul că un om de o asemenea integritate nu putea fi cumpărat sau vândut şi că niciodată nu s-ar fi înjosit să înşele pe cineva, indiferent cât de avantajos ar fi putut fi acel lucru dacă l-ar fi făcut. "Calită ile veritabile ale omului lui Dumnezeu, ca bărbat de stat, cu o viziune îndepărtată, l-au făcut pe conducătorul persan să-i poarte un respect deosebit şi să-i onoreze judecata." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 18.

Astfel că, atunci când Daniel i-a atras aten ia la profe iile lui Isaia şi a dovedit că ele fuseseră scrise cu peste o sută de ani mai înainte ca împăratul să se nască, Cir nu a arătat nici o dispozi ie spre scepticism. El ştia sigur că dacă Daniel o spune, atunci acest lucru trebuie să fie adevărat. Era un om în care se putea încrede fără rezerve. Pe deasupra, prezen a Duhului Sfânt înăuntrul lui Daniel a inspirat cuvintele sale şi i-a dat o putere de convingere care a atins inima împăratului, ce era uimit, onorat şi impresionat să vadă că el era în realitate omul destinat să fie ales pentru a împlini voia lui Dumnezeu.

"Iar acum, chiar la vremea când Dumnezeu spusese că va porunci rezidirea templului din Ierusalim, a influen at pe Cir ca unealtă a Lui să cunoască proorociile cu privire la el, cu care Daniel era atât de familiarizat, şi să dea poporului iudeu libertatea.

Când împăratul a văzut cuvintele care profetizaseră cu peste o sută de ani înainte naşterea lui, modul în care Babilonul avea să fie luat; când a citit solia adresată lui de Conducătorul Universului: >Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoşti. Ca să se ştie, de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui că afară de Mine nu este Dumnezeu<; când a văzut înaintea ochilor lui declara ia Dumnezeului cel veşnic: >Din dragoste pentru robul Meu Iacov, şi pentru Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume, i-am vorbit cu bunăvoin ă, înainte ca tu să Mă cunoşti<; când a urmărit cuvintele inspirate: >Eu am ridicat pe Cir, în dreptatea Mea, şi voi netezi toate cărările lui. El îmi va zidi

iarăşi cetatea, şi va da drumul prinşilor Mei de război, fără pre de răscumpărare<, inima i-a fost mişcată profund şi s-a hotărât să împlinească misiunea încredin ată de cer. *Isaia* 45,5.6.4.13. Îi va lăsa liberi pe robii iudei şi va ajuta să reclădească templul lui Iehova." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 18, 19.

Cât de diferită a fost această atitudine fa ă de răspunsul lui faraon când el a fost chemat să dea drumul robilor lui. Cir ar fi putut manifesta acelaşi egoism încăpă ânat, situa ie în care iudeii ar fi rămas în captivitate cel pu in până când puterea Medo-Persiei ar fi fost distrusă de greci. Din fericire, nu s-a întâmplat aşa. Totuşi nu trebuie desconsiderată minunea care s-a săvârşit atunci când inima lui Cir a fost înmuiată până la punctul unde el, împotriva tuturor sfaturilor omeneşti şi a tuturor prevederilor fireşti pe care le ia un stăpânitor al lumii, a ales să dea drumul captivilor. Acest lucru este şi mai remarcabil dacă ne aducem aminte că el nu era un copil al lui Dumnezeu. Aceasta se deduce din mărturia lui Dumnezeu că Cir nu-l cunoscuse. (Vezi *Isaia* 45,5.)

Dacă Daniel şi-ar fi concentrat aten ia asupra dificultă ilor înspăimântătoare ce trebuia biruite în efortul său de a-l convinge pe împăratul Cir să elibereze pe iudei, atunci credin a sa s-ar fi năruit. El ar fi în eles că, în aceste împrejurări, un rezultat favorabil pentru cauza lui Dumnezeu ar fi fost o imposibilitate. Dar în timp ce el nu şi-a închis ochii la factorii cumpli i care, în aparen ă, făceau cazul fără speran ă, el a întors ochiul credin ei la făgăduin ele puternice ale lui Dumnezeu; la acele profe ii specifice care prevesteau biruin ă pentru Israel şi înfrângere pentru diavol şi sus inătorii săi. El ştia că, atunci când Domnul s-a obligat să facă acele preziceri, era pe deplin conştient de toate dificultă ile care urmau să stea în cale, şi că îşi luase toate măsurile pentru a le face fa ă. Nu exista nimic, pentru că nici nu putea exista, care să-l ia prin surprindere pe Cel atotputernic. Încă din veşnicia infinită a trecutului, El fusese conştient până la cele mai mici detalii de ceea ce urma să se întâmple, şi se pregătise cu desăvârşire să facă fa ă cu succes fiecărei împrejurări neprevăzute.

Dumnezeu, întrucât şi-a împlinit cu credincioşie responsabilită ile Sale, depindea acum de poporul Său ca să-şi facă partea sa bine şi cu credincioşie. Faptul că erau conştien i că se confruntă cu dificultă i în aparen ă de netrecut, nu trebuia să arunce vreo umbră de descurajare disperată asupra viitorului lor. Ei trebuia să se încreadă în promisiunile lui Dumnezeu şi să creadă că, inând seama de condi iile favorabile văzute şi, în general, nevăzute, precum şi de natura circumstan elor care se dezvoltaseră, ei ajunseseră la timpul când eliberarea devenise posibilă.

În acelaşi timp, ei nu trebuia să stea cu mâinile încrucişate, în mul umire de sine, având falsa convingere că promisiunile aveau să se împlinească în mod necondi ionat. Ei trebuia să intre în rugăciune de participare cu Iehova în lucrarea Lui. Trebuia să-şi deschidă inimile pentru cercetarea amănun ită a Duhului Sfânt, ca fiecare păcat să fie descoperit şi părăsit. Din vie ile lor trebuia să fie înlăturate orice distrac ie şi povară inutile care duc la separare de Dumnezeu sau tot ceea ce stânjeneşte în vreun fel lucrarea urgentă de pregătire a sufletului. În elegând că orice eşec din partea lui Israel de a intra în odihna Lui, s-ar fi datorat nedorin ei lor de a depune un efort total pentru Dumnezeu, ei aveau să se teamă ca nu cumva să dezmintă aşteptările.

Deoarece Daniel, îndeosebi, împreună cu al i credincioşi anonimi din Scripturi, au îndeplinit aceste condi ii, obstacolele în aparen ă imposibile au fost biruite şi victoria câştigată. Experien a lor a dovedit că: "Credin a este puterea cea vie care străpunge orice barieră, care trece de toate obstacolele şi care înfige stindardul în inima taberei vrăjmaşului". *The SDA Bible Commentary*, vol. 2, pag. 995.

Astăzi noi trăim încă o dată în timpul ploii târzii şi Domnul ne-a trimis solia de a ne ruga pentru această grandioasă binecuvântare, prin care poate să fie sfârşită lucrarea şi pregătirea noastră pentru împără ia lui Dumnezeu să se încheie. Fie ca nimeni să nu scape din vedere faptul că timpul pentru căderea ploii târzii nu este permanent, fie în natură, fie în har. Vine la vremea potrivită sau nu vine deloc, exact aşa cum a venit timpul pentru izbăvirea lui Israel din Babilon.

Acum, pentru că a venit din nou ocazia, este esen ial ca poporul lui Dumnezeu să cunoască timpul cercetării lor şi, în acest timp, să se asigure pe deplin că ocazia nu trece. Adevărul este că nu

ne putem permite să eşuăm, deoarece este prea târziu acum ca o altă genera ie să apară şi să facă ceea ce noi am fost chema i să facem.

Mai presus de toate celelalte, noi trebuie să rămânem optimişti. Chiar dacă nu putem să-l vedem, Iehova lucrează cu mare putere pentru a pregăti calea în vederea venirii evenimentelor finale şi a reîntoarcerii lui Isus. Cu toate că foarte multe lucruri care sunt în jurul nostru invită la descurajare şi împiedică lucrarea, noi trebuie să privim spre latura pozitivă şi luminoasă, conştien i de faptul că planurile divine lucrează şi că ele vor avea succes.

Este uşor să fii optimist şi plin de curaj când lucrurile merg bine. Promulgarea decretului lui Cir de a-i pune în libertate, a umplut de bucurie inimile celor credincioşi, dar ei au uitat că lucrarea avea să fie dificilă şi aspră, că alte obstacole vor fi aşezate de-a lungul căii lor şi că se cerea credin ă răbdătoare şi zel sus inut pentru a duce la bun sfârşit lucrarea.

Aşa s-a întâmplat că, atunci când au fost puse temeliile templului erau unii care văzuseră slava templului lui Solomon şi care au început să plângă cu strigăte când au văzut că noul templu era cu mult inferior primului.

"Dar mul i din preo i şi levi i şi din capii de familii mai în vârstă, care văzuseră casa dintâi, plângeau tare, când se puneau sub ochii lor temeliile casei acesteia. Mul i al ii îşi arătau bucuria prin strigăte, aşa încât nu se putea deosebi glasul strigătelor de bucurie de glasul plânsetelor poporului; căci poporul scotea mari strigăte, al căror sunet se auzea de departe." *Ezra* 3,12.13.

"Era natural ca amărăciunea să umple inimile celor vârstnici, când se gândeau la urmările unei nepocăin e îndelungate. Dacă ei şi genera ia lor ar fi ascultat de Dumnezeu şi ar fi împlinit planul Său pentru Israel, templul clădit de Solomon nu ar fi fost distrus, iar robia n-ar fi fost necesară. Dar datorită nerecunoştin ei şi necredincioşiei, fuseseră împrăştia i printre păgâni." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 30.

Nu există nici o îndoială despre faptul că ei aveau motive să fie trişti, dar ei niciodată n-ar fi trebuit să-şi îngăduie o asemenea reac ie nici măcar pentru o singură clipă. Trecutul era de mult în urmă şi existau eviden e îmbelşugate ce arătau că se ivise o nouă şi extraordinară ocazie de libertate, progres şi iluminare. Din acest motiv ei erau datori să fie plini de recunoştin ă şi de bucurie.

"Acum condi iile se schimbaseră. Cu milă duioasă, Domnul cercetase iarăşi poporul Său şi îi îngăduise să se reîntoarcă în ara lui. Amărăciunea datorită greşelilor trecutului ar fi trebuit să facă loc sentimentelor de mare bucurie. Dumnezeu mişcase inima lui Cir, ca să-i ajute la rezidirea templului, şi aceasta ar fi trebuit să dea naştere la exprimări de recunoştin ă profundă. Dar unii n-au văzut providen ele deschise de Dumnezeu. În loc să se bucure, au cultivat gânduri de nemul umire şi descurajare. Ei văzuseră slava templului lui Solomon şi plângeau din cauza inferiorită ii clădirii care se înăl a acum." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 31.

Aceasta a fost o greşeală gravă pe care ei au făcut-o, pricinuind pagube serioase lucrării lui Dumnezeu. "Dacă aceia care nu s-au bucurat de punerea pietrei de temelie a templului ar fi putut prevedea urmările lipsei lor de credin ă din ziua aceea, ar fi fost îngrozi i. Pu in şi-au dat seama ei de greutatea cuvintelor lor de dezaprobare şi descurajare; ştiau prea pu in cât de mult aveau să întârzie exprimările lor de nemul umire terminarea casei Domnului." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 4 de la sfârşit.

Acei oameni probabil gândeau că reac ia lor dovedeşte iubire pentru cauza lui Dumnezeu şi zel pentru înaintarea ei. Până la un punct reac ia lor a dovedit aceasta, dar, totuşi, era o iubire şi un zel puse unde nu trebuie şi canalizate greşit. Ei nu au în eles că atitudinea luată şi cuvintele exprimate stabileau cauze care puteau conduce doar la rezultate teribile. Exista doar o singură cale pe care s-o urmeze – calea recunoştin ei fa ă de Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor din trecut şi pentru restabilirea minunată încă o dată în ara lor, ca să fie liberi. Indiferent cât de întunecat şi de groaznic părea viitorul, ei trebuia să fie plini de speran ă şi încredere ştiind că făgăduin ele se vor împlini. Dacă ei ar fi adoptat această atitudine, cauza lui Dumnezeu ar fi propăşit nemaipomenit de frumos, amânările ar fi fost preîntâmpinate, iar apostazia evitată.

Lec ia descoperită aici este pentru toate timpurile, şi mai ales pentru aceste zile din urmă. Există multe lucruri astăzi care să umple mintea cu gânduri sumbre, cu sim ăminte de disperare, cu sentimentul inutilită ii şi cu expectativa eşecului. Dar aceste sim ăminte nu trebuie între inute nici măcar pentru o singură clipă. "Niciodată n-ar trebui să ne gândim la nereuşită. Noi trebuie să conlucrăm cu Acela care nu cunoaşte înfrângere.

Noi n-ar trebui să vorbim de slăbiciunile şi incapacită ile noastre. Aceasta înseamnă o manifestare a neîncrederii noastre în Dumnezeu, o negare a Cuvântului Său. Când murmurăm din cauza poverilor noastre, sau refuzăm să purtăm răspunderile pe care El ne cheamă să le purtăm, noi spunem atunci că, în adevăr, El este un stăpân aspru, că El cere de la noi ceva pentru care nu ne-a dat şi puterea de a-l face.

Suntem adesea ispiti i ca spiritul slujitorului leneş să-l numim umilin ă. Dar adevărata umilin ă este cu totul diferită. A fi înveşmânta i în umilin ă, aceasta nu înseamnă că noi trebuie să fim nedezvolta i, pipernici i din punct de vedere intelectual, să fim deficitari în aspira iile, idealurile noastre şi laşi în via a noastră, ocolind poverile, sarcinile, de teama că nu vom putea să le facem fa ă cu succes. Adevărata umilin ă aduce la îndeplinire planurile lui Dumnezeu, sprijinindu-ne şi depinzând de puterea Sa." *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Talan ii, subcap. Talan ii ceru i înapoi, par. 13-15.

Vorbirea cu credin ă şi între inerea unei atitudini încrezătoare şi optimiste săvârşeşte minuni în înaintarea lucrării lui Dumnezeu, în timp ce murmurarea, îndoiala şi tânguirea sunt totdeauna în detrimentul cauzei Domnului, aşa cum este evident din experien a şi influen a celor implica i în restaurarea templului şi a serviciilor lui, după cum stă scris:

"Murmurarea şi nemul umirea, precum şi compara iile nefavorabile au avut influen ă deprimantă asupra min ii multora şi au slăbit bra ele clăditorilor. Muncitorii au fost determina i să-şi pună întrebarea dacă trebuia să continue cu ridicarea unei clădiri care încă de la început a fost criticată cu atâta uşurin ă şi care era cauza atâtor plânsete." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 32.

Satana era încântat de această dezvoltare a lucrurilor, deoarece el ştia că stabilise un cap de pod, şi de pe această importantă pozi ie avantajoasă căuta să pătrundă chiar în inima lucrării lui Dumnezeu şi s-o distrugă. Încurajat şi întărit de câştigurile sale, el a între inut în mod necru ător o presiune maximă asupra iudeilor, folosind orice armă din arsenalul său pentru a slăbi pe slujitorii lui Dumnezeu şi a-i determina să înceteze lucrul. El s-a folosit de duşmanii lui Dumnezeu şi ai poporului Său care au atacat şi contraatacat fără încetare în hotărârea lor frenetică de a zădărnici planul divin. În timp ce erau inten ionate să descurajeze şi să slăbească clăditorii, aceste ac iuni din partea diavolului şi a ucenicilor săi constituiau motive excelente pentru poporul lui Dumnezeu să se bucure şi să fie fericit, pentru că toate acestea arătau cât de disperat era Satana să-i oprească.

Copiii lui Dumnezeu au nevoie să în eleagă că, dacă ei sunt vii spiritual şi zidesc cu credincioşie lucrarea lui Dumnezeu, pot fi siguri că ei vor rezista în fa a duşmanilor de moarte care îi vor hăr ui şi necăji. Acest lucru poate fi extrem de descurajator, aşa cum Satana inteşte să fie, dar adevărul este că nimic nu este mai liniştitor. Cu cât mai mul i sunt duşmanii noştri şi cu cât mai feroce sunt atacurile diavolului prin ei, cu atât mai puternic şi mai clar recunoaşte Satana că noi suntem o amenin are reală pentru el. Dacă, pe de o parte, ceea ce noi considerăm a fi lucrarea lui Dumnezeu nu generează un răspuns furios din partea diavolului, atunci putem fi siguri că lucrarea noastră este aşa lipsită de via ă şi ineficientă, încât vrăjmaşul consideră influen a noastră ca fiind fără urmări.

Din nefericire, clăditorii zidurilor Ierusalimului nu au recunoscut acest principiu, deoarece când au fost asalta i permanent de împotrivirea hotărâtă a duşmanilor lor, în loc să fie plini de bucurie că erau o amenin are efectivă pentru ambi iile diavolului, ei şi-au pierdut curajul şi au abandonat lucrarea, aşa după cum stă scris: "Împotrivirea vrăjmaşilor lor era puternică şi hotărâtă, şi, treptat, clăditorii şi-au pierdut curajul. Unii nu puteau uita scena de la punerea pietrei unghiulare, când mul i îşi exprimaseră lipsa de încredere în lucrarea întreprinsă. Şi pe măsură ce samaritenii deveneau mai îndrăzne i, mul i dintre iudei se întrebau dacă, după toate acestea, era vremea pentru reclădire. Aceste sim ăminte s-au împrăştiat repede. Mul i dintre lucrători, descuraja i şi deprima i,

s-au întors la casele lor, ca să-şi reia preocupările obişnuite ale vie ii". *Profe i şi regi*, cap. 46, par. 13.

Împotrivirea hotărâtă a vrăjmaşilor noştri de astăzi, întărită de ceea ce poate fi luat drept o perspectivă deprimantă şi descurajatoare, va exercita o presiune considerabilă asupra multora de a gândi că n-a sosit încă timpul ca să ne rugăm pentru ploaia târzie. Fie ca noi să ne ridicăm şi să ne descotorosim de această amenin are grozavă, să îndepărtăm orice îndoială şi temere şi, în credin ă vie, să ascultăm de porunca: "Cere i Domnului ploaie în timpul ploii târzii. Nu vă odihni i satisfăcu i că ploaia târzie va cădea la timpul potrivit. Ruga i-vă pentru ea". *Mărturii pentru predicatori*, cap. Ruga i-vă pentru ploaia târzie, par. 6.

Capitolul 4

A fost o tragedie faptul că, chiar la timpul când agen ii cereşti lucrau cu putere şi cu eficien ă pentru iudei, ei s-au descurajat, întrebându-se dacă într-adevăr venise timpul pentru restatornicire, pentru ca în final să abandoneze lucrarea în favoarea propriilor lor interese. Ei nu au cunoscut timpul cercetării lor, o aptitudine esen ială pentru poporul lui Dumnezeu pe care trebuie s-o aibă oricând în istoria pământească. Când biserica lui Dumnezeu nu reuşeşte să citească în mod corect lucrările providen ei Lui, ei nu sunt îmboldi i să conlucreze cu El. Din acest motiv lucrarea nu merge înainte, El şi poporul Său suferind mari pierderi şi experimentând amânări grave.

Când timpul vine ca Dumnezeu să ac ioneze, există eviden e bogate pentru a confirma aceasta. Indiciile sunt atât de clare şi puternice, încât nu există scuză pentru ignoran a credincioşilor cu privire la ceea ce Dumnezeu face şi unde îi va conduce El de la acel punct. Să luăm în considerare dovezile care au deschis etapa restatornicirii iudeilor.

Mai întâi, exista cuvântul sigur al profe iei. Domnul prezisese prin Ieremia că durata suprema iei Babilonului avea să fie de şaptezeci de ani, şi că un cuceritor cu numele de Cir urma să fie instrumentul lui Dumnezeu care avea să facă una cu ărâna puterea babiloniană. Când acest om a cucerit Babilonul exact la timpul specificat în profe ie, chiar în felul în care Dumnezeu a spus că va birui, ei au avut confirmarea cea mai puternică a faptului că Cel atotputernic îi condusese la restabilirea lucrării încredin ate lor.

Extrem de încuraja i trebuie să fi fost aceia care, fără îndoială, au făcut o evaluare foarte reală a obstacolelor, în aparen ă de netrecut, ce trebuia să fie biruite înainte ca lucrarea de rezidire să poată începe. Ei au putut să vadă că, pentru Cir era destul de firesc să caute şi să aducă la îndeplinire înfrângerea duşmanilor lui de peste Eufrat, dar că era cel mai nefiresc pentru el să ia în considerare eliberarea unei na iuni captive. Acest lucru întrecea orice aşteptare. Apoi a venit miracolul eliberării lui Daniel din groapa leilor înfometa i şi, minunea minunilor, curând după aceasta a venit vestea că ei erau liberi să se reîntoarcă şi să rezidească cetatea şi sanctuarul.

În felul acesta, Domnul a oferit dovadă după dovadă pentru a-i asigura că timpul cerului venise ca lucrarea să înainteze cu toată viteza şi cu tot succesul. Dar, în ciuda tuturor acestora, existau din aceia care s-au îndoit serios de faptul că sosise ceasul pentru ca aceste lucruri să fie împlinite.

"Dumnezeu mişcase inima lui Cir, ca să-i ajute la rezidirea templului, şi aceasta ar fi trebuit să dea naştere la exprimări de recunoştin ă profundă. Dar unii n-au văzut providen ele deschise de Dumnezeu. În loc să se bucure, au cultivat gânduri de nemul umire şi descurajare." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 31.

Cât de trist este că poporul lui Dumnezeu a văzut totdeauna partea întunecată, fiind orb în ce priveşte lucrurile extraordinare ale lui Iehova care le face pentru ei, şi fiind prea mult gata să lase loc deznădejdii şi îndoielii. Noi trebuie să învă ăm o lec ie în această privin ă de la diavol. El are capacitatea uimitoare să genereze un răspuns împotrivitor. Cu cât mai întunecate par lucrurile, cu atât mai viguros se luptă el pentru cauza sa, cu atât mai dârz este atacul său şi cu atât mai hotărât este în voin a sa. El ia această pozi ie când are toate motivele să renun e cu totul, în timp ce poporul lui Dumnezeu, când are toate motivele pentru credin ă, optimism şi cea mai energică continuare a lucrării, este atât de uşor de intimidat ca să se supună voin ei lui Satana. Nicăieri nu este descoperit mai bine acest contrast decât atunci când Izabela l-a amenin at pe Ilie cu moartea după confruntarea uimitoare de pe muntele Carmel. Dumnezeu lucrase în mod extraordinar în acea zi. Ploaia fusese re inută, după cum s-a profetizat, pentru o perioadă specifică; preo ii lui Balaam fuseseră incapabili să coboare foc asupra jertfei; Domnul trimisese foc să mistuie juncul udat cu apă, lemnele ude şi apa din şan ; poporul declarase în mod public că Domnul este adevăratul Dumnezeu; preo ii lui Balaam au fost omorâ i; ploaia coborâse ca răspuns la rugăciunile credin ei lui Ilie; iar el fusese întărit special să fugă înaintea carului lui Ahab pe drumul dinspre Carmel spre Izreel.

În fa a acestor înspăimântătoare răsturnări de situa ii şi pierderi zguduitoare, regina cea rea ar fi trebuit să fie umplută de groază şi să facă pregătiri frenetice pentru fugă, dar ea a ac ionat, când

n-avea nici cel mai mic motiv să facă lucrul acesta, ca şi cum totul fusese de partea ei în acea zi, iar Ilie cel care era amenin at cu distrugerea. Fără să dea pe fa ă nici cea mai mică urmă de teamă, ea a trimis un cuvânt lui Ilie, în termenii cei mai clari, că va fi mort înainte de apusul soarelui.

Dacă a existat vreodată vreun om care să dea mărturie despre sprijinul personal al lui Dumnezeu, atunci acesta era Ilie la acea vreme, totuşi el a fost intimidat de regina care, în sfidarea ei îndrăznea ă, descoperise cum se raportează diavolul la acest gen de situa ii.

Astfel, diavolul în şi prin Izabela a stat dârz pe pozi ie şi a răcnit sfidător când avea toate motivele s-o ia la sănătoasa, cu groază, în timp ce Ilie, care avea toate motivele să râdă de amenin ările diavolului, a fugit în mod ruşinos ca să-şi scape via a, care nu se afla într-un pericol real.

Negreşit este timpul ca poporul lui Dumnezeu să devină conştient urgent de această tendin ă. În fa a acesteia să avem o hotărâre fermă, ca să nu permitem nimic să ne împiedice, o dată ce suntem conştien i de împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Să luăm hotărârea ca, prin harul minunat al lui Dumnezeu, cu cât situa ia arată mai întunecată şi activită ile diavolului mai mari, cu cât mai mult par ele să aibă succes şi cu cât mai cumplite sunt aparen ele, atunci cu atât mai mult să ne năpustim înainte, nedând nici o aten ie vrăjmaşilor noştri, şi cu hotărâre neînfricată să conducem bătălia chiar în inima taberei vrăjmaşului.

În lucrarea lor încredin ată de Dumnezeu de restaurare a cetă ii şi a templului, iudeii aveau în mod cert vrăjmaşi neîndurători şi hotărâ i în persoana lui Satana şi a agen ilor lui. Dar Domnul era de partea lor. El nu era surprins de nici una din uneltirile născocite de vrăjmaşii Săi şi adoptase ample măsuri de prevedere pentru a le face fa ă.

Astfel, atunci când partizanii energici au început să erodeze încrederea împăratului Cir în darea decretului pentru reîntoarcerea iudeilor şi finan area acestei întreprinderi, Cel atotputernic a trimis cel mai puternic înger din cer, Gabriel, să influen eze mintea împăratului în direc ia cea bună. Apoi, când a fost necesar ajutor în plus, Hristos însuşi a venit să-l ajute pe Gabriel. Acest lucru nu s-a întâmplat de la sine, ci mai degrabă din pricina rugăciunii stăruitoare de participare a lui Daniel, omul prea iubit. În timp ce majoritatea iudeilor gândea şi vorbea descurajator, aici se afla un om cu o credin ă vie, omul care n-a fugit în fa a leilor amenin ători.

Când el a devenit conştient că lucrarea Domnului era în primejdie, a îngenuncheat, nu doar pentru câteva minute, sau pentru o oră sau două, ci pentru trei săptămâni întregi.

"În anul al treilea al lui Cir, împăratul Persiei, s-a descoperit un cuvânt lui Daniel, numit Beltşa ar. Cuvântul acesta care este adevărat, vesteşte o mare nenorocire. El a fost cu luare aminte la cuvântul acesta, şi a priceput vedenia. În vremea aceea, eu, Daniel, trei săptămâni am fost în jale. N-am mâncat deloc bucate alese, nu mi-a intrat în gură nici carne, nici vin, şi nici nu m-am uns deloc, până s-au împlinit cele trei săptămâni." *Daniel* 10,1-3.

Această totală angajare în rugăciune era comparabilă cu rugăciunea pe care servul lui Dumnezeu a înăl at-o în timpul primului an al domniei lui Dariu, şi este consemnată în *Daniel* 9. În ambele cazuri, el se lipsise de orice hrană şi de orice activitate care ar fi slăbit în vreun fel puterea şi eficien a lui în rugăciune. În prima rugăciune, răspunsul venise foarte repede. "Pe măsură ce rugăciunea lui Daniel ieşea de pe buzele sale, îngerul Gabriel a coborât cu repeziciune din cur ile cereşti pentru a-i spune că rugăciunile sale sunt ascultate şi li s-au dat răspuns." *Sfin irea vie ii*, cap. Rugăciunea lui Daniel, subcap. Solul ceresc, par. 1.

Dar când, cu o consacrare egală sau chiar mai mare, s-a rugat Domnului cu aproximativ cinci ani mai târziu, în al treilea an al lui Cir, răspunsul n-a venit timp de trei săptămâni.

Motivul pentru aceasta a fost dat de Gabriel când, în cele din urmă, a venit cu răspunsul la rugăciunea profetului.

"Şi iată că o mână m-a atins, şi m-a aşezat tremurând pe genunchii şi mâinile mele. Apoi mi-a zis: >Daniele, om prea iubit şi scump, fii cu luare aminte la cuvintele pe care i le voi spune acum, şi stai în picioare în locul unde eşti; căci acum sunt trimis la tine!< După ce mi-a vorbit astfel, am stătut în picioare tremurând. El mi-a zis: >Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când i-ai pus inima ca să în elegi, şi să te smereşti înaintea Dumnezeului

tău, şi tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împără iei Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile; şi iată că Mihael, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor, şi am ieşit biruitor acolo lângă împăra ii Persiei. Acum vin să- i fac cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este cu privire tot la acele vremuri îndepărtate.<" *Daniel* 10,10-14.

Astfel Daniel a fost informat că rugăciunea lui, chiar dacă nu i se dăduse nici o dovadă tangibilă, vizibilă, fusese ascultată şi acceptată chiar de la începutul cererilor sale stăruitoare, dar fusese o întârziere în aducerea răspunsului deoarece Gabriel fusese atât de ocupat peste măsură în lupta cu împăratul Cir.

Unii ar putea să întrebe de ce n-a fost trimis alt înger cu răspunsul la rugăciunea lui Daniel. De ce a trebuit Daniel să îndure trei săptămâni de aşteptare? De ce a trebuit să aştepte până ce un înger deosebit a venit să îl ajute?

Există un foarte bun motiv pentru aceasta. Aceasta se bazează pe faptul că fiecare înger individual are un post al datoriei, special, destinat de Dumnezeu care nu poate fi părăsit pentru nici un alt loc fără să-i ofere vrăjmaşului un avantaj decisiv. Adevărul acesta este confirmat în următoarea declara ie:

"Fiecare înger are un post special al datoriei pe care el nu trebuie să-şi îngăduie să-l părăsească pentru nici un alt loc. Dacă l-ar părăsi, puterile întunericului ar câştiga avantaj." *The SDA Bible Commentary*, vol. 4, pag. 1173.

Acelaşi principiu rămâne valabil şi pentru lucrătorii omeneşti ai Domnului. Fiecăruia îi este stabilită o lucrare specială şi trebuie să facă cu credincioşie ceea ce a fost îndrumat să facă. Din nefericire, de-a lungul timpului, fiin ele omeneşti au fost atât de ignorante cu privire la principiile odihnei de Sabat încât ei şi-au hotărât singuri şi altora pozi ii pe care Domnul niciodată nu a inten ionat să le ocupe, în timp ce responsabilită ile cărora le-au fost date să le poarte au fost ignorate.

Un exemplu excelent despre nevoia de a sta chiar acolo unde ne-a pus Domnul, ca să nu dăm vrăjmaşului vreun avantaj decisiv, este eşecul lui Ilie de a sta pe pozi ie când a fost amenin at de Izabela. Când el a fugit din Izreel, diavolul a fost în stare să oprească lucrarea de înaintare a reformei care altfel ar fi continuat.

"Ilie nu ar fi trebuit să fugă de la postul lui. Ar fi trebuit să facă fa ă amenin ării Isabelei, înă ând o rugăciune de ocrotire către Acela care-l însărcinase să îndreptă ească onoarea lui Iehova. Ar fi trebuit să spună solului că Dumnezeul în care s-a încrezut îl va ocroti de mânia împărătesei. Trecuseră doar câteva ceasuri de când fusese martorul manifestării minunate a puterii divine, şi aceasta ar fi trebuit să-i dea asigurarea că nici acum nu va fi uitat. Dacă ar fi rămas acolo unde se găsea şi dacă ar fi făcut din Dumnezeu locul lui de scăpare şi tăria lui, stând neabătut pentru adevăr, el ar fi fost ferit de orice rău. Domnul i-ar fi dat o altă mare biruin ă, trimi ând judecă ile Sale asupra Isabelei, iar impresia făcută asupra împăratului şi asupra poporului ar fi dus la o mare reformă." *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 13.

Ar fi fost o lovitură dureroasă pentru Satana şi o piedică teribilă pentru cauza sa, dacă Izabela ar fi murit sub judecă ile lui Dumnezeu, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă profetul ar fi rămas la postul datoriei sale. În schimb, ea şi-a păstrat puterea şi pozi ia, şi a trăit mai departe pentru a exercita această for ă demonică timp de mul i ani după aceea. Reforma cea puternică ce ar fi trebuit să atingă apogeul eforturilor lui Dumnezeu depuse pentru a aduce la îndeplinire restaurarea lui Israel niciodată n-a mai avut loc. Ilie părăsise postul datoriei sale şi vrăjmaşul a câştigat negreşit un avantaj colosal.

În aceeaşi manieră, era decisiv ca Gabriel să rămână la postul datoriei date lui la curtea împăratului Cir, până când avea să fie câştigată biruin a sau să fie despovărat de un înlocuitor. Altfel, Satana urma să câştige un avantaj de neacceptat.

Se poate întreba de ce nu a venit un alt înger la Daniel să-l ajute ca să nu trebuiască să agonizeze în rugăciune trei săptămâni întregi. Sunt cel pu in două motive. În primul rând, lucrarea îi fusese încredin ată lui Gabriel. El era îngerul care a adus toate interpretările viziunilor lui Daniel. El

este identificat de prima dată în acest rol în *Daniel* 8,16. "Şi am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai, care a strigat şi a zis: >Gabriele, tâlcuieşte-i vedenia aceasta.<"

Este un principiu al lui Dumnezeu că, o dată ce El a dat o anumită lucrare unei persoane anumite, el nu o transferă altuia. Gabriel era unul însărcinat să descopere interpretarea cerească a viziunilor, şi această misiune nu trebuia să fie transferată asupra nimănui altcineva. Lucrarea pe care o începuse acest cel mai puternic dintre to i îngerii trebuia dusă înainte până ce partea încredin ată lui avea să fie terminată.

Al doilea motiv este că to i ceilal i îngeri erau deja ocupa i fiecare cu sarcina lui specială. Îngerii sunt slujitorii lui Dumnezeu, fiin e puternice care lucrează pentru El şi împreună cu El în administrarea universului şi mântuirea sufletelor. Nu existau îngeri trândavi înainte de intrarea păcatului. Fiecare avea încredin at postul datoriei lui pe care îl inea ocupat cu desăvârşire. De la apari ia păcatului a existat o şi mai mare lucrare de făcut pentru oştirea cerească, şi nicidecum mai mică.

Sarcina de a interpreta viziunile date lui Daniel nu era singura lucrare încredin ată lui Gabriel. Dacă ar fi fost aşa, atunci el ar fi avut foarte mult timp la dispozi ie. Noi tindem să credem că Daniel primea aproape zilnic câte o viziune, dar în realitate nu este aşa. În timpul celor şaptezeci de ani cât a fost captiv în Babilon, de la ducerea sa în robie la vârsta de optsprezece ani, până la căderea Babilonului când avea vârsta de optzeci şi opt de ani, el a primit interpretarea la visele date lui Nebucadne ar, mai întâi cel al chipului constituit din mai multe metale şi mai târziu cel despre copacul cel mare care a fost tăiat, şi a primit viziuni consemnate în capitolele şapte şi opt, precum şi interpretările lor. Acest lucru era negreşit insuficient să-l ină ocupat pe un înger puternic ca Gabriel timp de şaptezeci de ani.

În afară de aceasta el era heruvimul acoperitor căruia îi fusese dată pozi ia părăsită de plecarea definitivă a lui Lucifer şi, fiind cel mai puternic dintre to i îngerii, era acela desemnat să răspundă rugăciunilor aceluia care s-a rugat cu cel mai mare dezinteres pentru cauza lui Dumnezeu de pe acest pământ. În zilele împăratului Cir, acel om era Daniel.

"Fiin ele cereşti sunt însărcinate să răspundă rugăciunilor celor care lucrează dezinteresat pentru interesele cauzei lui Dumnezeu. Chiar îngerii cei mai puternici din cur ile cereşti sunt desemna i să dea răspuns rugăciunilor care se înal ă la Dumnezeu pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu." *The SDA Bible Commentary*, vol. 4, pag. 1173.

Fiecare credincios trebuie să în eleagă ce înseamnă să lucreze "dezinteresat" pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece noi suntem pricepu i în a ne forma o concep ie foarte greşită despre ce înseamnă aceste cuvinte. De exemplu, dacă noi ne sacrificăm până la limită în cheltuirea timpului, mijloacelor şi energiilor noastre pentru a înainta cauza pe care o iubim, atunci vom judeca acest efort ca fiind "dezinteres" sau altruism. Ne-am putea gândi că dorin a Sarei de a lăsa pe o altă femeie să dea naştere copilului făgăduit era un act "dezinteresat" din partea ei, dar în realitate era doar egoism, deşi nu în mod voit.

Ai putea să întrebi cu surprindere: "Pe ce bază poate să fie făcută o asemenea evaluare uluitoare?"

Răspunsul este că ea e făcută pe baza defini iei Bibliei despre ce este cu adevărat o lucrare dezinteresată. Este o defini ie dată de slujirea lui Isus despre care stă scris: "Aşa de mult se golise Isus de eu, încât nu făcea planuri pentru Sine. El primea planurile făcute pentru El de Dumnezeu Tatăl şi în fiecare zi Dumnezeu i le desfăşura mai departe". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 21, par. 27.

În felul acesta a lucrat Isus dezinteresat pentru cauza lui Dumnezeu. Că El a lucrat dezinteresat este dovedit prin faptul că nu a făcut deloc planuri pentru Sine, ci a predat acest rol cu desăvârşire în mâinile Tatălui Său. Prin urmare, numai dacă noi ajungem la punctul unde doar Dumnezeu este Plănuitorul în vie ile noastre, putem să ne rugăm dezinteresat pentru lucrarea lui Dumnezeu, şi numai asemenea rugăciuni vor servi la coborârea celor mai puternici îngeri din ceruri pentru a da răspuns la acele rugăciuni.

Aşa s-a întâmplat că, chiar la timpul când diavolul atacase necru ător clăditorii de pe zidurile Ierusalimului şi influen e puternice fusese aduse asupra împăratului Cir, Dumnezeu avea un om care

învă ase cu adevărat principiile odihnei de Sabat şi putea, de aceea, să se roage dezinteresat pentru înaintarea pas cu pas a lucrării. Ca răspuns la acele rugăciuni, Dumnezeul cerului a ales şi a trimis cel mai puternic înger din ceruri; acela care stătea cel mai aproape de tronul Celui omnipotent; heruvimul acoperitor, Gabriel însuşi; pentru a răspunde rugăciunilor lui Daniel.

Aşa a fost că, în timp ce Daniel stăruia în rugăciune, Gabriel se afla în inima împără iei, chiar la curtea împăratului, exercitând o contrainfluen ă împotriva elementelor subminatoare care căutau să stopeze lucrarea din Ierusalim. Timp de trei săptămâni întregi a continuat o luptă titanică, vreme în care "… căpetenia împără iei Persiei a stat împotriva…" lui Gabriel. *Daniel* 10,13. Era o bătălie nevăzută de ochii omeneşti şi al cărei zgomot nu era auzit de urechile oamenilor, dar, cu toate acestea, era teribil de adevărată. Ea n-avea de a face cu folosirea reală a for ei fizice, deoarece nici Dumnezeu, nici îngerii care ascultă de El, nu recurg la arme distructive pentru a câştiga luptele în care ei se implică în confruntările lor cu puterile întunericului.

În schimb, a fost o bătălie pentru câştigarea min ii împăratului Cir – lupta lui Gabriel, pe de o parte, de a-l convinge să-şi continue protec ia şi sprijinul său pentru lucrarea din Ierusalim, şi pe de altă parte, efortul hotărât al lui Satana de a înfăptui rezultatul opus.

Când Mihael, care nu este nimeni altcineva decât Isus, Arhanghelul, a coborât personal să asigure succesul bătăliei, Gabriel a fost eliberat pentru a sluji lui Daniel, şi atunci omul lui Dumnezeu a fost privilegiat să vadă caracterul, capacitatea şi magnitudinea for elor desfăşurate de partea neprihănirii şi adevărului. Ce întărire minunată a credin ei trebuie să fi fost pentru el de a vedea personal că cerul era atât de interesat în restabilirea iudeilor în Canaan din nou, că cei mai puternici agen i cereşti erau angaja i în bătălie! Chiar dacă credincioşii puteau sim i că cerul stă la mare distan ă, rece şi nepăsător, adevărul cel adevărat era că Tatăl cel veşnic, Hristos-Arhanghelul, Duhul Sfânt, Gabriel, îngerul acoperitor şi to i îngerii sfin i erau cu mult mai mult interesa i în înaintarea lucrării lui Dumnezeu din această lume, decât oricine altcineva în via ă.

Clăditorii de pe zid afla i la mare distan ă nu învă aseră să se roage aşa cum se ruga Daniel, şi ei nu au primit descoperiri directe despre conflictul pe care îl avusese profetul, dar noi putem fi siguri că el a primit ceea ce i s-a descoperit şi a trimis cu promptitudine aceste Mărturii credincioşilor de pretutindeni, şi mai ales lucrătorilor de pe zid. Soliile lui Dumnezeu sunt comunicate prin profet poporului căruia îi este oferită lumina. Profetul niciodată nu păstrează lumina pentru sine, pentru că dacă ar proceda astfel, nu va reuşi în responsabilitatea lui de a-şi îndeplini mandatul. El primeşte doar ca să dea, iar dacă încetează să dea, atunci nu va mai primi nimic.

"Noi suntem în stare să dăm altora numai ceea ce primim de la Hristos şi nu putem primi decât dacă dăm altora. Dacă vom da altora, atunci vom primi şi noi fără încetare şi, cu cât dăm mai mult, cu atât primim mai mult. În felul acesta putem să avem credin ă şi încredere, putem primi şi putem da." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 39, par. 17.

Aşa s-a întâmplat că, prin profetul Daniel, Dumnezeu a descoperit iudeilor tăria for elor minunate şi puternice care erau de partea lor. Ce inspirator, ce asigurare şi ce încurajare trebuie să fi fost aceasta pentru clăditori! "Tot ce a putut face cerul în favoarea poporului lui Dumnezeu, a fost făcut. Biruin a a fost în cele din urmă câştigată, for ele vrăjmaşului au fost inute în frâu în toate zilele lui Cir şi în toate zilele fiului său Cambise, care a domnit aproape şapte ani şi jumătate.

Aceasta a fost o vreme de minunate ocazii pentru iudei. Cei mai înal i slujitori ai cerului lucrau asupra inimilor împăra ilor şi toate acestea, pentru ca poporul lui Dumnezeu să lucreze neobosit pentru a aduce la îndeplinire decretul lui Cir. Ei n-ar fi trebuit să cru e nici un efort pentru a restatornici templul şi slujbele lui şi nici pentru a se restabili în căminele lor din Iudea. Dar în ziua puterii lui Dumnezeu, mul i s-au dovedit lipsi i de bunăvoin ă. Împotrivirea vrăjmaşilor lor era puternică şi hotărâtă, şi, treptat, clăditorii şi-au pierdut curajul. Unii nu puteau uita scena de la punerea pietrei unghiulare, când mul i îşi exprimaseră lipsa de încredere în lucrarea întreprinsă. Şi pe măsură ce samaritenii deveneau mai îndrăzne i, mul i dintre iudei se întrebau dacă, după toate acestea, era vremea pentru reclădire. Aceste sim ăminte s-au împrăştiat repede. Mul i dintre

lucrători, descuraja i şi deprima i, s-au întors la casele lor, ca să-şi reia preocupările obişnuite ale vie ii." *Profe i şi regi*, cap. 46, par. 12, 13.

Astfel lucrarea Domnului a fost stăvilită chiar la timpul când ar fi trebuit să înainteze cu tărie şi vitalitate. Ce tablou trist este acesta, când lucrurile ar fi putut merge atât de bine. Aveau să rezulte consecin e dintre cele mai catastrofale, deoarece necredin a părin ilor trecuse asupra copiilor, numai pentru a-i ine ca într-o strânsoare, ca na iune, din care ei n-au scăpat nici până în ziua de astăzi. Singurele excep ii sunt acei indivizi care au păstrat cu tărie credin a chiar în vremuri de mare întuneric şi crize grave, şi acei pu ini care au găsit credin ă sub lucrarea solilor lui Dumnezeu, ca de pildă, Ioan Botezătorul, Isus Hristos şi apostolii.

Rapoartele despre ceea ce a avut loc în acele vremuri străvechi au fost păstrate pentru mângâierea, îndrumarea şi pová uirea noastră. Ele ne-au fost puse la dispozi ie cu instruc iunea specială de a şti cum să ne raportăm la îndatoririle noastre prezente. Noi retrăim istoria acelor vremuri. După cum Daniel s-a rugat pentru împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu con inute în profe iile ce garantau eliberarea lor din Babilon şi restatornicirea lor în ara promisă, tot aşa şi noi trebuie să ne rugăm acum pentru ploaia târzie.

Acest lucru este adevărat chiar dacă astăzi noi nu suntem binecuvânta i cu un profet viu în mijlocul nostru. Nu este nici unul care să se compare cu ilustrul Daniel, ce a fost descris de cer ca "… om prea iubit…" *Daniel* 10,11; nici unul căruia să i se dea înştiin ări directe din cer. Acele condi ii vor fi restabilite în viitorul apropiat când căderea ploii târzii va înzestra pe mul i credincioşi cu darul profe iei, dar, între timp, noi avem dovezi mai mult decât suficiente pentru a ne asigura că a venit timpul ca noi să ne rugăm pentru ploaia târzie şi a ne inspira cu încrederea că, dacă ne vom ruga precum Daniel şi dacă vom lucra aşa cum iudeii ar fi trebuit să facă, atunci cele mai puternice agen ii cereşti îşi vor coordona puterile în lucrarea de neutralizare a influen elor rele ale multor din vrăjmaşii noştri, şi să fim siguri că lucrarea merge înainte spre victoria finală.

Departe de a fi dezavantaja i, în compara ie cu iudeii când s-au reîntors să rezidească, noi avem tot ceea ce ne trebuie pentru a câştiga biruin a. Luând seama la ceea ce Domnul a făcut pentru noi devine clar că nu există nimic suplimentar pe care Domnul ar trebui să-l mai facă. Acum nouă ne este lăsat la îndemână să privim doar la partea pozitivă a lucrurilor şi, prin credin ă puternică, să ne năpustim înainte pe calea pe care ne-o deschide Dumnezeu.

Este timpul ca fiecare credincios să retrăiască cu grijă trecutul şi să fie foarte atent la multele experien e prin care pot fi văzute în mod clar providen ele lui Dumnezeu. Istoria biblică atestă clar faptul că, ori de câte ori poporul lui Dumnezeu şi-a adus aminte de faptul că El niciodată nu-i părăsise în trecut, ei totdeauna au biruit, în timp ce ori de câte ori au văzut amenin area teribilă a prezentului, fără să ia seama la eliberările de care au avut parte înainte, şi-au pierdut toată credin a şi au decăzut cu totul.

De exemplu, când Israel a ajuns la Cades-Barnea şi au văzut cât de puternici erau vrăjmaşii lor, "Copiii lui Israel n-au mai stat să cugete; nu s-au gândit la faptul că Acela care-i adusese până aici le va da în mod sigur ara. Ei nu şi-au mai amintit cât de minunat îi eliberase Dumnezeu de asupritorii lor, croindu-le un drum prim mare şi nimicind oştile lui faraon care îi urmăreau. Ei l-au lăsat pe Dumnezeu în afara preocupărilor lor şi s-au purtat ca şi când ar fi trebuit să depindă numai de puterea bra elor lor". *Patriarhi şi profe i*, cap. 34, par. 4.

Exista doar o singură posibilă consecin ă a unui asemenea curs de ac iune, şi aceasta era necredin ă şi înfrângere.

Totuşi, David, ne-a lăsat un exemplu uimitor despre felul corect cum trebuie să ne raportăm la asemenea situa ii, când s-a întors şi a aflat că amaleci ii au ars Ţiclagul şi au răpit copiii şi so iile. El ar fi putut să reac ioneze cu mânie şi să-l acuze pe Dumnezeu de necredincioşie, aşa cum au făcut războinicii lui. În schimb, el şi-a adus aminte de toate atitudinile pline de credincioşie ale lui Dumnezeu când fusese în necaz înainte. Când el a făcut lucrul acesta, credin a s-a reînviorat şi a pornit sub îndrumarea şi binecuvântarea lui Dumnezeu pentru a realiza o victorie extraordinară.

"În ceasul acesta de mare strâmtorare, David, în loc să stăruiască în gândurile sale asupra acestor situa ii dureroase, a privit cu toată dragostea la Dumnezeu, căutând ajutor. El >s-a

îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul<. El şi-a reamintit via a sa din trecut. Când îl părăsise Domnul? Sufletul lui a fost înviorat, amintindu-şi multele dovezi ale milei lui Dumnezeu. Tovarăşii lui, prin nemul umirea şi nerăbdarea lor, au făcut ca necazurile să fie de două ori mai dureroase; dar omul lui Dumnezeu, având motive de întristare mai mari, s-a purtat bărbăteşte. >Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine<, glăsuia inima lui (*Psalmul* 56,3). Cu toate că nici el nu putea să vadă vreo cale de a ieşi din necaz, Dumnezeu putea să vadă o astfel de cale şi urma să-i spună ce are de făcut." *Patriarhi şi profe i*, cap. 68, par. 11.

Care a fost rezultatul? El a putut să opereze în tovărăşie cu Iehova şi sub îndrumarea Lui, iar rezultatul a fost o biruin ă totală asupra duşmanilor săi de moarte şi recuperarea a tot ceea ce i-a fost luat, la care s-a adăugat şi mai mult.

Noi trăim într-un timp când, fie mergem înainte către o mare, importantă şi finală victorie, fie ne prăbuşim, aşa cum au făcut alte mişcări în trecut. Este un ceas de criză, unul care ne cheamă să luăm decizii inteligente în credin ă vie şi puternică. Acest lucru nu este uşor de realizat, deoarece există multe lucruri care conduc la descurajare şi demoralizare şi pu ine ce conduc la stabilirea încrederii în Dumnezeu. Fie ca orice adevărat credincios să petreacă timp, mult timp, într-o reexaminare atentă şi cuprinzătoare a ceea ce a făcut Domnul pentru noi până în prezent.

Să ne aducem aminte cu mare recunoştin ă că, exact la timpul şi în felul cum Dumnezeu a profetizat că o va face, El şi-a inut promisiunea de a trimite cel de-al patrulea înger pentru a doua şi ultima oară. Ce lumină extraordinară, salvatoare, practică, a fost aceasta! Aduce i-vă aminte cum ne-a găsit în întuneric, luptându-ne împotriva păcatului stăpânitor, rugându-ne, căutând şi năzuind după eliberarea care niciodată n-a venit până când lumina îngerului al patrulea a strălucit asupra noastră!

După cum iudeii au văzut împlinirea prezicerilor divine când Cir a înfrânt Babilonul, tot aşa noi suntem martori pentru Dumnezeu în ac iune în trimiterea soliei celui de-al patrulea înger şi în zidirea acestei mişcări. Adevăr după adevăr a fost descoperit, fiecare la rândul lui, până ce solia a ajuns cu precizie la punctul unde, aceia care au primit-o cu adevărat, au lumina ce va fi dată în timpul marii strigări.

Criză după criză a pus la încercare şi a cură it rândurile acelora care n-au reuşit într-adevăr să facă din solie o experien ă vie, personală. Acum, după toate acestea, solia ne-a fost trimisă şi este timpul să ne rugăm pentru ploaia târzie.

Să ne bucurăm de aceste veşti bune, ştiind că Cel care a început această lucrare n-are de gând s-o abandoneze. Să învă ăm să ne rugăm ca Daniel şi să lucrăm aşa cum ar fi trebuit să lucreze iudeii, ştiind că Dumnezeu, Mihael, Arhanghelul, Duhul Sfânt, Gabriel, heruvimul acoperitor şi toată oştirea îngerilor sunt dedica i să slujească acelora care, sub îndrumarea lui Dumnezeu, consacră acest timp ultimei solii şi mişcări.

Acesta este timpul unei ocazii extraordinare pentru noi, dar, cunoaştem noi timpul cercetării noastre? Dacă nu-l cunoaştem, atunci noi vom eşua tot atât de sigur ca şi iudeii. Fie ca Domnul să ne poată cru a de o aşa soartă teribilă! Acesta este timpul ca să ne rugăm pentru ploaia târzie. Deci, "Nu vă odihni i satisfăcu i că ploaia târzie va cădea la timpul potrivit. Ruga i-vă pentru ea". *Mărturii pentru predicatori*, cap. Ruga i-vă pentru ploaia târzie, par. 6.

Capitolul 5

Via a lui Daniel este o mărturie puternică şi explicită pentru necesitatea rugăciunii de participare din partea poporului lui Dumnezeu. Aceasta este asigurarea solemnă că ploaia târzie niciodată nu va cădea dacă noi nu ne rugăm pentru ea cu o consacrare atentă. Este cea mai serioasă rugăciune, conform adevăratei ştiin e a rugăciunii, combinată cu post şi îmbrăcare cu sac – eliminarea din via ă a oricărui interes şi activită i care ne distrage, pe orice cale, de la planul lui Dumnezeu – care aduce binecuvântarea promisă sfin ilor aşteptători.

O altă via ă care mărturiseşte despre acelaşi adevăr este cea a lui Ilie. Asemenea lui Daniel, acest profet puternic cunoştea vremea în care trăia şi în elegea că sosise ceasul să se roage pentru ploaie.

Ilie era profet în împără ia nordică alcătuită din zece semin ii, în afara lui Iuda şi Beniamin, care se strânseseră sub Ieroboam la scurt timp după moartea lui Solomon. Acesta era un pas pe care ei niciodată nu trebuia să-l facă, deoarece nu s-a făcut sub îndrumarea lui Dumnezeu şi nici nu era în acord cu principiile Sale. Chiar dacă Roboam, fiul lui Solomon şi succesor la tron, avusese sfatul tinerilor care propuseseră un regim aspru, aceasta nu constituia o îndreptă ire pentru separarea de ei, deoarece, aşa păcătoşi cum erau ei, încă erau poporul ales al lui Dumnezeu. Aveau să rămână aşa până când, în cele din urmă, şi-au închis singuri uşa milei.

Semin iile de nord au plătit foarte scump acea separare de Iuda şi Beniamin. Ei au fost blestema i cu o succesiune de împăra i răi, de notorietate, printre care erau oameni precum Omri şi Ahab. Fiecare monarh, rând pe rând, a condus poporul într-o apostazie din ce în ce mai adâncă, până când, la timpul când Ahab stăpânea, păcatul a devenit atât de înrădăcinat în ară, încât totala distrugere părea de neevitat. Problemele au devenit şi mai rele prin căsătoria lui Ahab cu Izabela, fiica lui Etbaal, împăratul sidoni ilor.

"Şi, ca şi cum ar fi fost pu in lucru pentru el să se dedea la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai luat de nevastă şi pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul sidoni ilor, şi a slujit lui Baal şi s-a închinat înaintea lui." *1Împăra i* 16,31.

Izabela a condus lucrurile la o situa ie şi mai disperată. Ea a ales o grupă puternică de preo i ai lui Baal pentru a stabili închinarea la Baal în toată ara. Era un timp înspăimântător şi întristător pentru aceia care erau credincioşi lui Dumnezeu; şapte mii care nu se închinaseră înaintea lui Baal. Întunericul se coborâse asupra ării, un întuneric gros acoperea poporul, încât în mod efectiv le-a ascuns lumina.

Este important să fim conştien i de condi iile cu care se confrunta Ilie, pentru că în acelaşi context trebuie să ne rugăm noi pentru ploaia târzie, context care stabileşte începutul ceasului de la miezul nop ii când se va auzi strigătul: "… Iată mirele, ieşi i-i în întâmpinare!" *Matei* 25,6.

"Venirea mirelui a avut loc la miezul nop ii – ceasul cel mai întunecat. Tot astfel, venirea Domnului Hristos va avea loc în perioada cea mai întunecată a istoriei acestui pământ. Zilele lui Noe şi Lot ne înfă işează un tablou al condi iilor lumii, chiar înaintea venirii Fiului omului. Arătând spre acest timp, Scripturile arată că Satana va lucra cu toată puterea, cu >toate amăgirile nelegiuirii<. *2Tesaloniceni* 2,9.10. Lucrarea lui este foarte desluşit arătată de creşterea rapidă a întunericului, de mul imea rătăcirilor, a ereziilor şi a amăgirilor din zilelor din urmă. Nu numai că Satana duce în robia sa lumea, dar amăgirile lui dospesc, sunt prezente în bisericile ce mărturisesc a fi ale Domnului Hristos. Marea apostazie se va transforma într-un întuneric adânc, ca la miezul nop ii, un întuneric de nepătruns, negru, ca un sac de păr. Pentru poporul lui Dumnezeu va fi o noapte a încercării, a plânsului, o noapte a prigonirii din cauza adevărului. Dar în această noapte întunecoasă, va străluci lumina lui Dumnezeu." *Parabolele Domnului Hristos*, cap. În întâmpinarea Mirelui, par. 17.

Aceste condi ii sunt o repetare a acelora care prevalau în timpul lui Ilie. Noi, grupa ce se pregăteşte să pornească înainte în timpul marii strigări ca poporul Ilie, găsim perspectiva realizării oricărui gen de redeşteptare şi reformă, ca pe una descurajatoare şi deprimantă, deşi nu-i nevoie să cedăm în fa a presiunii ce devine descurajatoare. Condi iile au fost tot atât de dificile în timpul lui

Ilie, când a pornit în misiunea dată lui de Dumnezeu să răspândească lumina care avea să împrăştie întunericul dominant din timpul său. Întrucât a petrecut multe ore îngenuncheat înaintea lui Dumnezeu rugându-se pentru Israelul apostaziat, Ilie a fost întărit cu credin a şi curajul ce i s-au cerut atunci când a primit însărcinarea de a se duce înaintea împăratului apostaziat şi rău să anun e că nu va mai fi rouă sau ploaie până când n-aveau să se pocăiască de păcatele lor.

Credin a lui s-a ridicat mai presus de perspectivele descurajatoare, când a refuzat să se gândească chiar la eşec. Dumnezeu îl îndrumase să se ducă, şi acesta era tot ceea ce conta. El avea să asculte fără rezerve, indiferent cât l-ar fi costat, şi avea să lase urmările întru totul pe seama lui Dumnezeu. El a în eles şi a trăit principiul enun at în următoarea declara ie:

"Dar când ne predăm cu totul lui Dumnezeu şi când în lucrarea noastră vom urma liniile Lui directoare, El se consideră atunci răspunzător pentru împlinirea acelei lucrări. El nu doreşte ca noi să ne îndoim cu privire la succesul străduin elor noastre sincere. Niciodată n-ar trebui să ne gândim la nereuşită. Noi trebuie să conlucrăm cu Acela care nu cunoaşte înfrângere." *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Talan ii, subcap. Talan ii ceru i înapoi, par. 13.

"Numai prin exercitarea unei credin e puternice în puterea fără greş a Cuvântului lui Dumnezeu şi-a rostit Ilie solia. Dacă nu ar fi avut încredere deplină în Acela pe care îl slujea, el nu s-ar fi arătat niciodată înaintea lui Ahab. Pe calea către Samaria, Ilie trecuse pe lângă râuri care curgeau cu ape bogate, peste dealuri acoperite cu verdea ă şi prin păduri maiestuoase, care păreau peste putin ă să fie atinse de secetă. Tot ce vedea ochiul era îmbrăcat în frumuse e. Profetul se putea întreba cum aceste râuri, care niciodată nu încetaseră să curgă, puteau seca sau cum aceste coline şi văi puteau fi arse de secetă. Dar nu a dat loc îndoielii. El a crezut pe deplin că Dumnezeu va umilii Israelul apostaziat şi că, prin judecă ile acestea, ei vor fi aduşi la pocăin ă. Hotărârea cerului ieşise; Cuvântul lui Dumnezeu nu putea greşi; şi cu primejdia vie ii, Ilie şi-a îndeplinit fără teamă însărcinarea. Ca un tunet din cerul senin, solia despre judecă ile care erau gata să vină a căzut în urechile împăratului nelegiuit; dar înainte ca Ahab să-şi revină din uimire sau să schi eze un răspuns, Ilie s-a făcut nevăzut tot atât de neaşteptat cum venise, fără să aştepte să vadă efectul soliei lui. Iar Domnul a mers înaintea lui, pregătindu-i drumul. Profetul a fost îndrumat: >Îndreaptă-te către răsărit, şi ascunde-te lângă pârâul Cherit, care este în fa a Iordanului. Vei bea apă din pârâu, şi am poruncit corbilor să te hrănească acolo<." *Profe i şi regi*, cap. 9, par. 6.

Acesta era timpul pentru secetă, esen ial pentru aplicarea cu succes a planului lui Dumnezeu, şi noi putem fi siguri că Ilie nu se ruga pentru ploaie în acest timp. Faptul că seceta grozavă era un element vital în planul divin nu înseamnă că Domnul era autorul ei. Dumnezeu nu distruge; El nu îşi retrage binecuvântările de la oamenii păcătoşi, ci călcătorul legii este acela care se separă pe sine de Domnul şi se pune în locul unde El nu poate nici să-l binecuvânteze, nici să-l protejeze de răutatea distrugătorului, Satana.

Cauza pentru secetă era locul în care se puseseră Ahab, Izabela, preo ii lui Baal şi poporul prin răzvrătirea şi neascultarea lor. Pentru Satana a fost un prilej minunat să-şi exercite duşmănia de moarte, şi a făcut tot ceea ce i-a stat în putin ă pentru acesta. Mâna sa distrugătoare a fost aceea care apăsa din greu asupra ării.

Există un tipar distinctiv pentru opera iunile lui Satana. În primul rând, el lucrează să separe sufletul de Dumnezeu. Apoi, întrucât îl lipseşte pe acel om de binecuvântările şi protec ia divină, el îl împilează şi îl persecută pe cel păcătos cu calamită i distructive. În cele din urmă, îl convinge pe om că Dumnezeu este cel care îl chinuieşte şi care este hotărât să-i aducă ruina. "Satana are stăpânire peste to i aceia pe care Dumnezeu nu-i păzeşte în mod deosebit. El va favoriza şi va face pe unii să prospere pentru ca să-i aducă la îndeplinire planurile lui şi va aduce necazuri peste mul i, făcând pe oameni să creadă că Dumnezeu este Acela care-i chinuieşte." *Tragedia veacurilor*, cap. 36, par. 17.

Aceasta este o denaturare a caracterului lui Dumnezeu şi sigur generează răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, şi este exact ceea ce doreşte diavolul. Aceasta este ceea ce făcea el prin seceta din timpul lui Ilie.

În acelaşi timp, Iehova lucra prin aceleaşi împrejurări pentru a-şi aduce poporul înapoi la via ă şi mântuire, dar, aşa cum ne-am aştepta, solia Lui era foarte diferită de cea pe care o promova Satana. Dumnezeu dorea ca poporul Său să vadă că starea lor de plâns nu se datora vreunei ac iuni directe sau indirecte din partea lui Dumnezeu, ci era întru totul rezultatul propriului lor comportament păcătos. Ei se găseau în situa ia respectivă nu din cauză că Dumnezeu îi lovise cu mânie, ci în ciuda celor mai bune eforturi ale Lui de a-i salva din ea. În toată drama Dumnezeu a ocupat doar un singur rol – acela al unui Mântuitor veşnic iubitor. Aceasta este singura lucrare pe care El o cunoaşte.

Pe munte, Domnul a fost în stare în cele din urmă să-şi aducă la îndeplinire planul Său. Când focul a căzut din cer nu a mistuit poporul, ci a mistuit jertfa care era un simbol desluşit al lui Hristos şi al Tatălui Său. Solia era că Mântuitorul, departe de a căuta să-i distrugă plin de răzbunare, s-a pregătit să fie mistuit şi avea să fie mistuit chiar până la moarte pentru a-i salva. Când acel adevăr a fost comunicat în mod convingător poporului, o încredin are salvatoare a pus stăpânire pe ei, deşi ne uimim cât de multă lumină a trebuit cu adevărat să penetreze min ile lor întunecate în momentul acela. Una era ca Dumnezeu să dea o descoperire frumoasă a caracterului şi a căilor Sale, şi alta era ca poporul să vadă aceasta. Chiar faptul că ei sau pocăit este un indiciu clar că Dumnezeu a fost în stare să facă să strălucească destulă lumină în sufletele lor ca ei să poată să vadă pre ul mântuirii înaintea lor. Focul care ar fi trebuit să-i distrugă, a mistuit jertfa în schimb. Era o solie ce avea ca scop să arate că pedeapsa care ar fi trebuit să nimicească neamul omenesc a căzut în schimb asupra lui Hristos, oferind astfel o cale de scăpare pentru oamenii păcătoşi.

Pocăin a de pe muntele Carmel este o mărturie a adevărului că "… bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăin ă". *Romani* 2,4. Bunătatea lui Dumnezeu este văzută la cruce, şi dacă păcătosul poate fi condus la piciorul acelei iubiri infinite descoperite prin lucrarea Duhului Sfânt, el va vedea păcatul aşa cum este el în realitate şi se va pocăi nu din cauza consecin elor păcatului său, ci din pricina iubirii lui Dumnezeu.

Să păstrăm în minte aceste gânduri despre Dumnezeu, pe măsură ce continuăm examinarea lucrării lui Ilie. Fie ca niciodată să nu uităm că, ori de câte ori oamenii cred că suferin ele lor sunt pricinuite de Dumnezeu, niciodată nu pot fi aduşi la pocăin ă. Când ei văd rela ia dintre cauză şi efect şi în eleg că Iehova le oferă o cale de scăpare, ei se îndepărtează de nelegiuirile lor şi caută neprihănirea.

Unui popor care a fost convins că suferin ele lui sunt actul răzbunării lui Dumnezeu, îi ia destul timp să fie convertit la adevărul că el este cauza necazurilor lui. De aceea se îngăduie ca suferin ele lor să continue până la vremea, dacă va veni vreodată, când ei se trezesc la adevăr.

Astfel, în timp ce Ilie se afla la pârâu, nu venise încă timpul ca poporul să fie eliberat de suferin ele lui, deoarece nu exista nici cel mai mic semn pentru acea convingere şi pocăin ă fără de care poporul nu putea să fie adus din nou acolo unde binecuvântările lui Dumnezeu să fie iarăşi la îndemână.

În mod asemănător, în timpul şederii sale la văduva din Sarepta, nu exista nici o dovadă de pocăin ă din partea împăratului, reginei, preo ilor sau poporului, fapt pentru care profetul ştia că încă nu era timpul să se roage pentru ploaie. Fără îndoială că el s-a rugat lui Dumnezeu pentru pocăin a lui Israel în timpul acestei perioade, deoarece era timpul când o asemenea experien ă era necesară pentru popor. În timpul acelei perioade, preo ii lui Baal ineau mor iş că ploaia era trimisă de dumnezeul lor şi că ei aveau puterea să pună capăt secetei, în ciuda faptului că incanta iile şi exerci iile lor n-au izbutit să producă nici cea mai mică urmă de umezeală, fie ea rouă sau ploaie.

Condi iile continuau să devină din ce în ce mai dezastruoase, "Cu toate acestea, oamenii erau îndemna i de conducătorii lor să aibă încredere în puterea lui Baal şi să nu ină seama de cuvintele fără rost ale profe iei lui Ilie. Preo ii încă mai sus ineau că ploile cădeau prin puterea lui Baal. Nu vă teme i de Dumnezeul lui Ilie şi nu tremura i la cuvintele lui, îi îndemnau ei; Baal este acela care aduce secerişul la timp şi care se îngrijeşte de oameni şi animale.

Solia lui Dumnezeu către Ahab a dat Isabelei şi preo ilor ei, precum şi tuturor urmaşilor lui Baal şi ai Astarteii, ocazia să pună la probă puterea zeilor lor şi, dacă era posibil, să dovedească

falsitatea cuvintelor lui Ilie. Împotriva asigurărilor sutelor de idolatri, proorocia lui Ilie rămânea sigură. Dacă, în ciuda declara iei proorocului, Baal ar fi putut da rouă şi ploaie, făcând ca râurile să curgă mai departe, iar vegeta ia să crească, atunci împăratul lui Israel urma să se închine lui, iar poporul să spună că el este dumnezeu.

Hotărâ i să ină poporul în amăgire, preo ii lui Baal au continuat să aducă jertfe zeilor lor şi să-i cheme zi şi noapte, ca să învioreze pământul. Cu jertfe costisitoare, preo ii încercau să potolească mânia zeilor lor; cu o râvnă şi cu o stăruin ă demnă de o cauză mai bună, dădeau ocol altarelor păgâne şi se rugau insistent pentru ploaie. Noapte de noapte, se înăl au strigătele şi rugăciunile lor prin ara pustiită. Dar nu se arăta nici un nor pe cer în timpul zilei, ca să ascundă razele arzătoare ale soarelui. Nici roua, nici ploaia nu înviorau pământul însetat. Cuvântul lui Iehova însă rămânea neschimbat, orice ar fi făcut preo ii lui Baal." *Profe i şi regi*, cap. 9, par. 8-10.

Cu o grijă plină de iubire, Atotputernicul veghea asupra acestor dezvoltări. El cunoştea timpul exact pentru următoarea mişcare ce trebuia să fie făcută, ceasul când poporul avea să înceapă să în eleagă că Baal nu le poate satisface nevoile. Apoi, prin Ilie, El a rânduit o descoperire a crucii pe vârful muntelui.

Aici se afla ultima ocazie a preo ilor lui Baal pentru a-şi dovedi preten iile lor, şi ei au încercat acest lucru până la epuizare. Apoi Ilie a zidit un altar Domnului, a aşezat lemnele şi jertfa şi, după o rugăciune scurtă, dar puternică, focul din cer a mistuit vi elul, lemnele şi apa cu care se îmbibase întregul prinos. Aceasta a fost o desfăşurare a Evangheliei lui Isus Hristos şi o descoperire a caracterului divin. Poporul a fost condus să în eleagă că focul ar fi trebuit să cadă asupra lor şi să-i distrugă, dar că Domnul îl abătuse asupra vi elului, simbolul Mântuitorului lor, Isus Hristos. Atunci, poporul s-a căit adânc de păcatele pe care le comiseseră şi a strigat cu o profundă convingere: "… Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!" *1Împăra i* 18,39.

"Poporul de pe munte s-a prosternat cu groază înaintea Dumnezeului nevăzut. Ei nu îndrăzneau să mai privească focul trimis de cer. Se temeau că şi ei vor fi mistui i; şi, convinşi de datoria lor de a-l recunoaşte pe Dumnezeul lui Ilie ca Dumnezeul părin ilor lor, căruia îi datorau supunere, strigară împreună într-un singur glas: >Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!< Cu o claritate uimitoare, strigătul răsună peste munte, iar ecoul ajunse în câmpie. În sfârşit, Israel se trezi, neamăgit şi pocăit. În sfârşit, el văzu cât de mult l-a dezonorat pe Dumnezeu. Caracterul închinării la Baal, în contrast cu slujirea ra ională, cerută de Dumnezeul cel adevărat, era descoperit pe deplin. Poporul recunoscu dreptatea lui Dumnezeu şi mila Sa care oprise ploaia şi roua pământului până când au fost aduşi să mărturisească numele Său. Acum erau gata să recunoască faptul că Dumnezeul lui Ilie era mai presus de orice idol." *Profe i şi regi*, cap. 11, par. 27.

Calea era pregătită acum pentru rouă şi ploaie. "Apoi Ilie a zis lui Ahab: >Suie-te de mănâncă şi bea; căci se aude vuiet de ploaie.<" *1Împăra i* 18,41.

Dar despre ce vuiet vorbea Ilie? Nu exista nici cea mai mică urmă de nor pe cer. Nici ploaie nu cădea, în măsura în care ochii puteau scruta dealurile şi câmpiile de aproape şi de departe. În consecin ă, nu era nici un sunet al ropotului ploii pe pământul pârjolit, ca să poată fi auzit de urechile împăratului sau ale oricărui altcuiva. Cu toate acestea, el a spus că se auzea vuiet de ploaie îmbelşugată. Prin credin ă şi numai prin credin ă a auzit profetul acel vuiet, pentru că nu exista nici o altă cale de a-l auzi. Fii sigur că împăratul şi poporul care au văzut doar un cer gol deasupra, iar jos pământul fără via ă, nu au perceput ploaia.

"Nu pentru că se arătase vreo dovadă exterioară a ploii care era gata să cadă a putut Ilie să îndemne atât de sigur pe Ahab să se pregătească de ploaie. Proorocul n-a văzut nici un nor pe cer, n-a auzit nici un tunet." *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 2.

Atunci, pe ce bază a făcut el acest anun încrezător împăratului? Evaluase el cu agerime situa ia şi hotărâse că Israel întrunise condi iile cerute de sfârşitul secetei şi venirea ploii?

Desigur, nu acesta era motivul, pentru că, fără ca Dumnezeu să-i vorbească în mod direct, nici un profet nu este înzestrat să evalueze starea reală a poporului lui Dumnezeu, mai bine decât orice alt credincios. Cu siguran ă, se părea că pocăin a poporului era cu adevărat veritabilă, dar era

acest lucru îndestulător? Nu trebuia ca ara să fie cură ată de altarele şi idolii păgâni? Nu era necesar ca Izabela să fie detronată şi executată? Şi nu trebuia ca ara să fie eliberată cu totul de influen a lui Baal mai înainte ca Domnul să-i poată binecuvânta? Acestea erau întrebări la care Ilie nu avea răspunsuri.

Atunci, pe baza cărei autorită i l-a informat el atât de sigur pe împărat despre faptul că se auzea vuiet de ploaie îmbelşugată?

"El a vorbit numai cuvântul pe care Duhul Domnului l-a îndemnat să-l spună, ca răspuns la rugăciunea lui cea puternică." *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 2.

Dumnezeu îi descoperise că, într-adevăr, condi iile fuseseră întrunite şi că ploaia era aproape să cadă. Ilie ştia că fusese săvârşită o reînviorare. De asemenea, el a în eles că trebuia să urmeze o puternică reformă, o lucrare care trebuia să îndepărteze toate urmele lui Baal din ară. Izabela, preo ii ei, altarele lor şi idolii lor urmau să fie descuraja i şi distruşi în totalitate, ca să nu se piardă efectul cel bun al extraordinarei redeşteptări.

Astfel, pe baza soliei date de cer, Ilie ştia că sosise timpul pentru revărsarea ploii. Răspunsul său la această veste reprezintă un model exact despre cum trebuie să ne raportăm noi la solia pe care ne-a trimis-o Dumnezeu cu privire la faptul că a venit timpul pentru revărsarea ploii târzii. Profetul lui Dumnezeu nu s-a odihnit satisfăcut că ploaia va cădea la timpul potrivit. El s-a rugat pentru ea.

El a în eles că rugăciunea de participare era esen ială pentru împlinirea făgăduin ei şi planului lui Dumnezeu şi, cu o hotărâre consacrată şi plină de seriozitate, s-a rugat Domnului până când a venit binecuvântarea. De şapte ori s-a rugat înainte ca norul să se facă văzut, şi putem să avem convingerea foarte limpede că, dacă el ar fi trebuit să se roage de o sută de ori sau mai mult, tot aşa ar fi procedat.

Să nu uităm niciodată că el s-a rugat ca ploaia să cadă când cerul era senin. Orice eviden ă vizibilă şi fizică declara că ploaia nu va veni, tot atât de sigur după cum nici în timpul celor trei ani şi jumătate n-a venit. Faptul că cerul de deasupra era senin sugera că nu va fi nici un fel de speran ă de uşurare.

În mod sigur, cineva nu l-ar descrie ca fiind un "cer senin, albastru", deoarece atmosfera era poluată cu un lin oliu de praf şi fum apăsător prin care soarele strălucea asemenea unui disc roşu ca de sânge, fără ca stelele să se poată vedea noaptea, iar ziua, cerul să capete o culoare cafeniu murdar – un cer… "ca arama". *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 3. Credin a a fost şi mai mult încercată, decât dacă s-ar fi rugat sub un cer senin, albastru, totuşi, profetul s-a rugat stăruitor Domnului în rugăciune de participare până când a apărut norul şi ploaia era aproape să cadă.

"Deoarece Ilie a fost un bărbat cu o mare credin ă, Dumnezeu l-a putut folosi în această criză gravă din istoria lui Israel. În timp ce se ruga, mâna credin ei sale a prins făgăduin ele cerului şi a stăruit în rugăciune până când cererile sale au fost ascultate. El nu a aşteptat o dovadă deplină că Dumnezeu l-a ascultat, ci a fost gata să se avânte, riscând totul la cel mai slab semn al bunăvoin ei divine. Şi totuşi, ceea ce el a fost în stare să facă prin puterea lui Dumnezeu, to i pot să facă în domeniul lor de activitate în slujba lui Dumnezeu, căci despre proorocul din Mun ii Galaadului stă scris: >Ilie era un om supus aceloraşi slăbiciuni ca şi noi; şi s-a rugat cu stăruin ă să nu plouă, şi nu a plouat în ară trei ani şi jumătate.< *Iacov* 5,17.

O credin ă ca aceasta este necesară în lume astăzi – credin a care se prinde de făgăduin ele Cuvântului lui Dumnezeu şi nu se lasă până când cerul nu răspunde. O credin ă ca aceasta ne leagă strâns cu cerul şi ne aduce putere pentru a lupta cu for ele întunericului. >Prin credin ă< copiii lui Dumnezeu >au cucerit împără ii, au făcut dreptate, au căpătat făgăduin e, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascu işul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oştile vrăjmaşe.< *Evrei* 11,33.34. Şi prin credin ă şi noi astăzi trebuie să atingem înăl imile planului lui Dumnezeu pentru noi! >Tu zici: >Dacă po i!<… toate lucrurile sunt cu putin ă celui ce crede!< *Marcu* 9,23." *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 5, 6.

Atât Daniel cât şi Ilie au în eles necesitatea participării în rugăciune în care ei s-au angajat cu toată inima. Ei ştiau când sosea timpul şi, când acesta a sosit, ei nu s-au odihnit satisfăcu i că în cursul normal al evenimentelor avea să fie împlinită binecuvântarea promisă. În schimb, ei au

îngenuncheat în rugăciune rugându-se pentru împlinirea cuvântului lui Dumnezeu. Când ei nu au primit imediat răspunsuri, ei au stăruit cu o şi mai mare vigoare şi hotărâre în rugăciunile lor, până când au primit răspunsurile căutate. Când răspunsurile au venit, tot poporul lui Dumnezeu a beneficiat de ele.

Noi putem concluziona din rapoartele Scripturilor că Ilie era singurul care s-a rugat în mod special pentru ploaie în acea după-amiază importantă, iar rugăciunea lui a fost suficientă să aducă binecuvântarea de care era nevoie.

Fie ca orice credincios care astăzi este chemat să participe în rugăciune pentru revărsarea ploii târzii, să fie mângâiat de gândul că, în timp ce to i se vor confrunta cu responsabilitatea de a se ruga pentru ploaia târzie în acest timp, este suficient dacă unii se vor ruga. Desigur, aceia care nu se vor ruga nu vor fi binecuvânta i niciodată, aşa cum vor fi aceia care se roagă pentru coborârea binecuvântării. Nu trebuie să fii descurajat şi deprimat dacă i se pare că eşti singur în căutarea revărsării cereşti, însă roagă-te ca şi cum totul depinde numai de tine. În timp ce este cu mult mai încurajator dacă fiecare credincios s-ar angaja în rugăciune serioasă pentru această binecuvântare, totuşi, după câte se pare, aceasta ar însemna să sperăm prea mult. Ar fi o greşeală serioasă să amânăm să intrăm în această lucrare de rugăciune la tronul harului până ce credincioşii din jurul nostru sunt pregăti i şi doritori să facă acelaşi lucru.

Nici Daniel, nici Ilie nu s-au îngrijit de ceea ce trebuia să facă al ii. Fiecare din ei s-a rugat ca şi cum întreaga responsabilitate era numai a lui. Tot aşa trebuie să fie cu fiecare dintre noi. Desigur, în această lucrare noi nu vom fi singuri, ci vor fi mult mai mul i decât putem să vedem, care se vor ruga "postind în sac şi cu cenuşă" pentru binecuvântare.

Suntem impresiona i de intensitatea consacrării fa ă de cauza lui Dumnezeu care i-a caracterizat pe ambii profe i puternici. Pentru ei, un singur interes le absorbea pe toate celelalte – justificarea neprihănirii lui Dumnezeu, înaintarea lucrării Domnului şi triumful a tot ceea ce este bine şi adevărat asupra păcatului şi nelegiuirii. Nimic altceva nu conta pentru ei.

În acelaşi timp, ei erau conştien i de diferitele ocazii pe care Domnul le pusese la dispozi ia poporului Său, dar pe care ei le-au irosit, şi s-au temut încă o dată în vremea lor, că trista istorie a trecutului se va repeta iarăşi. Lor nu le lipsea credin a în Iehova, deoarece ei crezuseră din toată inima că El îşi va îndeplini în mod deplin responsabilită ile Sale.

Ei s-au descurajat din pricina slăbiciunii omenescului. Ei au în eles corect că, în timp ce lucrarea pe care credincioşii trebuia să o facă este mică în compara ie cu ceea ce trebuie să aducă la îndeplinire agen ii cereşti, ea este totuşi esen ială pentru succesul planului divin. Dacă oamenii ar eşua să îşi facă partea care le revine lor, aşa cum atât de adesea s-a întâmplat, lucrarea lui Dumnezeu ar fi împiedicată şi amânată.

În elegerea faptului că o altă ocazie ar putea trece şi ar putea fi pierdută cu uşurin ă, i-a condus pe aceşti bărba i să îngenuncheze, pentru ca primejdia să fie abătută.

În acelaşi timp, ei au în eles ce fel de oameni trebuie să fie ei pentru ca Dumnezeu să-i poată folosi în mod satisfăcător pentru înaintarea lucrării. Să ne aducem aminte că: "Deoarece Ilie a fost un bărbat cu o mare credin ă, Dumnezeu l-a putut folosi în această criză gravă din istoria lui Israel". *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 5.

Dacă ar fi fost un bărbat cu o mică credin ă, Domnul nu l-ar fi folosit ca instrument pentru înaintarea lucrării din acea vreme. Au existat vremuri în istoria omenirii când s-a realizat foarte pu in, deoarece nu s-au putut găsi bărba i şi femei cu o mare credin ă. În aceste ultime zile ale istoriei omenirii, când se va da bătălia decisivă ce va fi câştigată, vor exista "bărba i ai credin ei şi ai rugăciunii" care "vor fi constrânşi să meargă cu zel sfânt, făcând cunoscut cuvintele pe care Dumnezeu li le dă". *Tragedia veacurilor*, cap. 38, par. 10.

Când Daniel şi Ilie au întrezărit slava lui Dumnezeu, au în eles cât de departe se aflau ei de desăvârşirea divină. Această conştientizare i-a condus la sursa puterii, neprihănirii şi în elepciunii ca să poată ob ine calificarea necesară. Rugăciunea i-a înăl at la Dumnezeu, şi cu cât mai mult îl căutau pe Dumnezeu, cu atât mai mult se apropiau de El. Observa i cum, în declara ie următoarea, rugăciunea a săvârşit o extraordinară înviorare spirituală în Ilie.

"Slujitorul veghea în timp ce Ilie se ruga. De şase ori s-a întors el de la postul său de veghe, spunând: >Nu se arată nimic, nici nor, nici semn de ploaie.< Dar profetul n-a lăsat loc descurajării. El îşi revizuia via a, pentru a vedea unde nu l-a onorat el pe Dumnezeu, şi-a mărturisit păcatele şi, astfel, a continuat să-şi chinuiască sufletul înaintea lui Dumnezeu, în timp ce se uita după un semn că rugăciunea sa a fost ascultată. Pe măsură ce îşi cerceta inima, se vedea din ce în ce mai mic, atât în ochii săi, cât şi în ochii lui Dumnezeu. I se părea că e nimic şi că Dumnezeu este totul; şi când a atins punctul lepădării de sine, în timp ce se agă a de Mântuitorul ca singura lui tărie şi neprihănire, a venit şi răspunsul. Slujitorul a venit şi a spus: >Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om.<" *The Review and Herald*, 26 mai 1891. *The SDA Bible Commentary*, vol. 2, pag. 1035.

Istoria se repetă. Timp de mul i ani după respingerea luminii de la Minneapolis, o secetă spirituală pârjolitoare apăsa asupra poporului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a fost retras şi via a spirituală a pretinşilor urmaşi ai Domnului s-a ofilit şi a murit. Solia din cer, pentru aceia care au putut s-o vadă, a fost aceea că nu va fi ploaie târzie până ce nu va avea loc o adevărată pocăin ă pentru păcatul respingerii soliei celui de-al patrulea înger.

Au existat credincioşi care au dat aten ie avertizării, şi lor Dumnezeu le-a dat lumina Sa prin solii săi aleşi. O lucrare de reînviorare şi reformă a avut loc înso ită de cerneri care au cură at mişcarea în pregătirea ei pentru ultimele lupte şi biruin e.

Astăzi, Domnul ne-a trimis solia care ne spune că este timpul să ne rugăm pentru ploaia târzie, tot aşa cum i-a spus lui Ilie că timpul pentru ploaie sosise. Să nu ne surprindă faptul că nu există nici o eviden ă vizibilă care să sprijine această solie şi că ploaia târzie pare atât de departe ca întotdeauna. Când asemenea îndoieli i se perindă prin minte, adu- i aminte că Ilie s-a rugat pentru ploaie când nu existau deloc nori pe cer. Prin credin ă şi nu prin vedere s-a rugat omul lui Dumnezeu, iar antitipul său, poporul Ilie, trebuie să facă la fel.

Asemenea lui Ilie, noi avem nevoie ca o mare lucrare să fie săvârşită în noi, până când în ochii noştri vom vedea că nu suntem într-adevăr nimic şi că Dumnezeu este totul. Să intrăm într-o via ă de rugăciune de participare care să producă aceste rezultate în noi şi, astfel, să fie pregătită calea pentru căderea ploii.

Este timpul ploii târzii. Această ocazie extraordinară nu trebuie să ne scape. Din acest motiv, să nu ne odihnim satisfăcu i că la timpul potrivit ploaia va cădea. Ruga i-vă pentru ea.

"Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepseşte după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile fa ă de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, aşa se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El ştie din ce suntem făcu i; îşi aduce aminte că suntem ărână." ***Psalmul*** **103,10-14.**

Capitolul 6

Când, în cele din urmă, ploaia târzie cade şi în puterea ei este dată marea strigare, va fi prezentată cea mai eficientă chemare la pocăin ă care a fost oferită vreodată omenirii căzute. Pentru ca acest lucru să aibă loc, aceia care, sub îndrumarea lui Dumnezeu, aduc la îndeplinire această lucrare, trebuie să în eleagă ce săvârşeşte în realitate adevărata pocăin ă în cel păcătos. Altfel, ei vor folosi procedee incorecte şi vor distruge astfel eficien a lucrării aşa de vitală pentru încheierea marii lupte.

Concep ia generală păstrată este că descrierea îngrozitoare a judecă ilor teribile, severe ale lui Dumnezeu este mijlocul prin care oamenii vor fi aduşi să regrete în mod sincer păcatele lor şi să se întoarcă de la ele, dar aceasta este în realitate o concep ie greşită care, dacă e primită, va zădărnici chemarea la pocăin ă. Ceea ce trebuie să se re ină şi să se în eleagă cu adevărat este că bunătatea lui Dumnezeu, şi nu amenin ările şi nici aplicarea pedepselor, e cea care-i aduce pe oameni la pocăin ă. Acest adevăr este descoperit cu putere în experien ele pe care Ilie le-avusese cu Israelul apostaziat în timpul secetei şi în evenimentele de vârf de pe muntele Carmel care au urmat. Vom găsi că aceste evenimente din Vechiul Testament sunt scrise ca noi să nu facem nici o greşeală în pregătirea noastră în vederea confruntării ce vine cu puterile întunericului.

Dacă pedepsele în formă de suferin ă şi de pierdere sunt mijloacele folosite de Dumnezeu pentru a-i conduce pe oameni la pocăin ă, atunci Domnul are un conlucrător sârguincios şi eficient în persoana diavolului, deoarece el permanent este la lucru aducând suferin ă şi necaz asupra locuitorilor pământului, pe când, în acelaşi timp, această lucrare i se atribuie lui Dumnezeu.

Dar să nu uităm niciodată că: "Satana este nimicitorul. Dumnezeu este restauratorul". *Divina vindecare*, cap. Cooperarea divinului cu umanul, subcap. Izvorul vindecării, par. 2.

"Satana are stăpânire peste to i aceia pe care Dumnezeu nu-i păzeşte în mod deosebit. El va favoriza şi va face pe unii să prospere pentru ca să-i aducă la îndeplinire planurile lui şi va aduce necazuri pentru al ii, făcând pe oameni să creadă că Dumnezeu este acela care-i nimiceşte." *Tragedia veacurilor*, cap. 36, par. 17.

Se crede în general că aplicarea pedepselor reprezintă un mijloc de corectare pentru răufăcător, ca prin acesta să fie convins să se întoarcă de la căile lui rele la neprihănire. Din acest motiv părin ii administrează pedepse copiilor lor pentru a statornici tiparul obiceiului ascultării. Astfel, închisorile sunt numite institu ii de corec ie şi, într-o anumită măsură, ele sunt aşa ceva. Aceia care ştiu că se confruntă cu amenzi, închisoare sau execu ie, dacă vor comite crimă împotriva semenilor lor, adesea se vor re ine de la comiterea actelor rele. În mod asemănător, unii din aceia care au suferit pedepse pentru păcatele lor din trecut, se hotărăsc ca niciodată să nu se pocăiască pentru păcatul care le-a pricinuit atât de multe dureri. Acelaşi principiu lucrează şi în persoana care renun ă la orice practică autodistructivă. El a devenit conştient de pre ul teribil care l-a costat şi nu mai vrea să-l plătească.

Deoarece unele rezultate bune sunt atinse prin aplicarea pedepselor, există tendin a generală de a ne bizui cu totul pe această abordare de a rezolva neascultarea de tip criminal. Prin urmare, miliarde se cheltuiesc peste tot în lume, în fiecare an, pentru a se promulga legi ale ării. Cu toate acestea, crima sporeşte într-o rată alarmantă. Aceia care au fost condamna i şi pedepsi i de multe ori apar din nou şi din nou înaintea cur ilor de judecată. Ei s-au afundat atât de mult în nelegiuire, încât nu contează cât de severă este pedeapsa care-i amenin ă, deoarece ei nu sunt împiedica i prin aceasta. În măsura în care îi priveşte, singurul păcat este să fie prinşi asupra faptului.

Trebuie să ne reamintim, desigur, că folosirea for ei este cea mai bună metodă pe care guvernele pământeşti o pot folosi, deoarece ele nu au puterea să schimbe natura omului. Doar Dumnezeu poate face acest lucru, şi este mai bine pentru guvernele pământeşti să folosească for a pentru a împiedica sau pentru a ine în frâu criminalii pe cât de mult posibil, decât să-i lase fără frâu.

Punctul este deci că există o diferen ă semnificativă între felul cum dobândim ascultarea de autorită ile civile şi felul cum dobândim adevărata pocăin ă de păcat. În aceia care sunt neregenera i

sau nenăscu i din nou, ascultarea exterioară de legile statului şi chiar de un cod strict moral, ca de pildă cele zece porunci, este realizată printr-un refuz aspru disciplinat de a face ceea ce individul doreşte într-adevăr să facă în inima lui. Dar aceasta nu este pocăin a de păcat. Adevărata pocăin ă este realizată când înăuntrul persoanei se dezvoltă o aşa ură fa ă de păcat, încât el este condus să se roage cu stăruin ă pentru cură ire şi regenerare. El atunci ascultă, nu pentru că se teme de consecin ele păcătuirii, ci fiindcă aceasta este expresia noii sale naturi.

"Sunt mul i aceia care dau greş în a în elege adevărata natură a pocăin ei. Multora le pare rău că au păcătuit şi chiar ajung să facă o schimbare vizibilă în via a lor, aceasta pentru că se tem că păcatele lor vor aduce asupră-le suferin e. Dar nu aceasta este pocăin a, în sensul biblic. Unii ca aceştia deplâng mai degrabă suferin a decât păcatul. Aceasta era amărăciunea lui Esau atunci când a văzut că a pierdut pentru totdeauna dreptul de întâi născut. Balaam, înspăimântat de îngerul care stătea în calea sa cu sabia scoasă, şi-a recunoscut vina de teamă să nu-şi piardă via a; dar el nu manifesta o adevărată pocăin ă, o reală părere de rău pentru păcat, nici o întoarcere de la scopurile lui, nici scârbă fa ă de ceea ce este rău. Iuda Iscarioteanul, după ce a vândut pe Domnul său, a strigat: >Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat.< *Matei* 27,4.

Mărturisirea aceasta a fost smulsă sufletului său vinovat datorită unui sim ământ teribil de condamnare şi a unei teribile aşteptări a judecă ii. Urmările actului său îl umpleau de groază, dar nu era pătruns de o durere profundă, zdrobitoare de inimă în sufletul său pentru faptul că a vândut pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu şi a lepădat pe Sfântul lui Israel. Faraon, sub influen a plăgilor trimise de Dumnezeu, a recunoscut păcatul său numai pentru a scăpa de continuarea pedepsei, dar s-a reîntors la pozi ia sa de sfidare a cerului de îndată ce plăgile au încetat. To i aceştia deplângeau rezultatele păcatului, dar nu erau zdrobi i pentru păcatul în sine.

Însă atunci când inima se supune influen ei Duhului Sfânt, conştiin a va fi trezită, iar păcătosul va ajunge să în eleagă ceva din profunzimea şi sfin enia legii lui Dumnezeu, care este temelia guvernării Sale în ceruri şi pe pământ. >Lumina aceasta este adevărata Lumină care luminează pe orice om, venind în lume<, care luminează cămările tainice ale sufletului, iar lucrurile ascunse ale întunericului sunt aduse la lumină. *Ioan* 1,9. Sim ământul vinovă iei pune stăpânire pe minte şi inimă. Păcătosul în elege acum dreptatea lui Dumnezeu şi îi este groază să apară, în vinovă ia şi întinarea lui, înaintea Celui care cercetează inimile. El vede iubirea lui Dumnezeu, frumuse ea sfin eniei şi bucuria cură iei; el doreşte atunci din inimă să fie cură it şi readus în legătură cu cerul." *Calea către Hristos*, cap. Pocăin a, par. 3-5.

Aceasta este adevărata pocăin ă. Oricine, care crede că s-a pocăit de păcatele sale, ar trebui să se întrebe dacă a experimentat în realitate adevărul acestor cuvinte exact aşa cum sunt scrise ele. Întreabă-te dacă transformarea ta a rezultat din nimic mai mult decât din teama venirii pedepselor sau dacă a fost cu adevărat "o durere profundă, zdrobitoare de inimă" în sufletul tău pentru faptul că ai "vândut pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu" şi ai "lepădat pe Sfântul lui Israel". Fie ca orice credincios să se cerceteze în mod personal pentru a vedea dacă aceasta este cu adevărat experien a lui.

Pe deasupra, fiecare căutător al vie ii veşnice să se întrebe pe sine ca şi cum via a sa veşnică depinde de următoarele întrebări cercetătoare: "Am avut eu un aşa sim ământ al neprihănirii lui Iehova încât să simt grozăvia propriei mele vinovă ii şi necură ii înaintea Cercetătorului de inimi? Am văzut eu iubirea lui Dumnezeu, frumuse ea sfin eniei şi bucuria cură iei? Tânjesc eu cu adevărat să fie cură ită şi restaurată legătura cu cerul?"

Nu accepta nici un răspuns la aceste întrebări dacă nu are de a face cu adevărul. Fii absolut sigur că sentimentul de groază l-ai sim it; fii sigur că tu ai experimentat cu adevărat pocăin a.

Dacă tu ai cunoscut ce înseamnă să deteşti păcatul, să-l urăşti, să nu po i să-l suferi şi apoi să fie dezrădăcinat din tine, atunci tu vei asculta de poruncile lui Dumnezeu, nu doar pentru că tu ştii în mintea ta că aşa este, ci din pricina transformării inimii pe care tu ai experimentat-o.

"Orice ascultare adevărată vine din inimă. Hristos a lucrat în felul acesta. Şi dacă consim im, El se va identifica cu gândurile şi cu intele noastre în aşa măsură, încât va lega inima şi mintea

noastră cu voin a Sa. Astfel, atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile noastre îndemnuri." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 73, par. 22.

"Un om sănătos, care este în stare să-şi îndeplinească datoriile vie ii sale şi care îşi face lucrul zi de zi cu un spirit plin de via ă şi cu un sânge sănătos ce curge prin venele sale, nu atrage aten ia oricărui om pe care-l întâlneşte să vadă cât de sănătos este corpul său. Sănătatea şi vigoarea sunt condi iile naturale ale vie ii sale şi, de aceea, pu in îşi dă seama că se bucură de un dar aşa de bogat.

Întocmai aşa este şi cu un om neprihănit cu adevărat. El nu-şi dă seama de propria sa bunătate şi evlavie. Principiul religios a devenit izvorul şi conducta vie ii sale şi pentru el e tot aşa de firesc să aducă roadele Duhului Sfânt, ca şi pentru un smochin care face smochine sau ca şi pentru un trandafir care produce flori. Natura sa este atât de mult îmbibată cu iubirea pentru Dumnezeu şi pentru semenii săi, încât săvârşeşte faptele lui Hristos cu o inimă voioasă." *Sfin irea vie ii*, cap. Adevărul în contrast cu teoriile false, subcap. Aducerea de roade la timp, par. 2.

Aceasta este ceea ce va produce adevărata pocăin ă şi Domnul nu va fi mul umit cu nimic mai pu in decât aceste rezultate. Acesta este obiectivul pe care noi trebuie să-l intim în timpul perioadei marii strigări, dar trebuie să în elegem că acest obiectiv niciodată nu va fi atins decât prin descoperirea bunătă ii lui Dumnezeu.

În timp ce Dumnezeu şi poporul Său sunt devota i pentru aducerea adevăratei pocăin e în cel păcătos, Satana este foarte hotărât ca nici unul să nu fie adus în această stare, deoarece el ştie foarte bine că cei care se pocăiesc sunt elibera i de sub puterea sa şi devin o putere grăitoare în înfrângerea împără iei sale. În timp ce noi putem să avem idei greşite despre durerea pe care o produce păcatul adevăratului credincios, Satana ştie în mod precis ce va realiza acest rezultat binecuvântat. Totuşi el niciodată nu face greşeala de a folosi procedee care să aducă păcătosului pocăin a. În schimb, el procedează total invers.

De aceea el aduce năpaste severe asupra oamenilor în timp ce atribuie această lucrare lui Dumnezeu, fiindcă el ştie că aceasta este cale cea mai sigură de a intensifica spiritul de răzvrătire deja prezent în oameni şi de a-i conduce astfel să se împotrivească chemării divine la pocăin ă.

Scripturile sunt foarte clare cu privire la ce produce pocăin a în oameni. Duhul Sfânt, prin apostolul Pavel, statorniceşte acest adevăr pentru totdeauna în următoarele cuvinte: "Sau dispre uieşti tu bogă iile bunătă ii, îngăduin ei şi îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăin ă?" *Romani* 2,4.

Dumnezeu nu spune aici că bunătatea lui Dumnezeu şi judecă ile lui Dumnezeu ne conduc la pocăin ă, ci doar bunătatea lui Dumnezeu. Acesta este adevărul, pentru că pedepsele care cad peste aceia care calcă legea servesc doar la încurajarea răzvrătirii în aceia care suferă ca urmare a nelegiuirii lor. Cineva nu trebuie decât să ia în considerare reac iile din partea celor răi în timpul ultimelor şapte plăgi când suferin ele lor vor fi cele mai puternice, pentru a în elege acest lucru, după cum stă scris:

"Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare. Şi soarelui i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui. Şi oamenii au fost dogori i de o arşi ă mare, şi au hulit numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii, şi nu s-au pocăit ca să-i dea slavă. Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Şi împără ia fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii îşi muşcau limbile de durere. Şi au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor şi din pricina rănilor lor rele, şi nu s-au pocăit de faptele lor." *Apocalipsa* 16,8-11.

Aceia care cred că suferin a, ca urmare a păcatelor noastre, produce pocăin ă, subscriu în mod natural la concep ia că, cu cât mai intensă este suferin a, cu atât mai adâncă este pocăin a. De aceea, în timpul căderii ultimelor şapte plăgi, când suferin ele celor care resping harul lui Dumnezeu depăşesc tot ceea ce au experimentat oamenii anterior, ar fi de aşteptat ca ei să fie îndurera i cu adevărat de faptul că au fost conduşi la o via ă păcătoasă. Dar, acest lucru nu se va întâmpla. În schimb, ei nu sunt câtuşi de pu in pocăi i, ci mai degrabă sunt nespus de furioşi pe Dumnezeul cerului despre care ei cred că îi năpăstuieşte.

S-ar putea argumenta că, în clipa când timpul de probă s-a încheiat, este imposibil pentru ei să se mai pocăiască, şi acest lucru este adevărat în sensul întoarcerii lor reale de la păcat şi păşirii într-o via ă neprihănită, dar nu este adevărat în măsura în care doresc să nu mai păcătuiască niciodată ca mai înainte. Chiar dacă harul lui Dumnezeu le-a fost retras pentru ca niciodată să nu le mai fie dat, ei sunt încă în stare să regrete calea păcătoasă pe care au urmat-o. De fapt, vine timpul în cele din urmă când ei ajung la locul unde văd lucrurile în adevărata lor lumină şi, chiar dacă nu se pocăiesc de adevărata lor condi ie păcătoasă, lor le pare rău de rezultatul păcătoşeniei lor, care este echivalentul pierderii vie ii veşnice. Dar, nu suferin a este cea care aduce această schimbare sub lucrarea mor ii în timpul ultimelor şapte plăgi, ci descoperirea caracterului lui Dumnezeu prin cei 144.000 aduce schimbarea. Indiferent de gradul pocăin ei la care ei vor fi aduşi la acea vreme, necontând dacă este mult prea târziu sau dacă este inadecvată, ceea ce îi va conduce pe ei la această experien ă va fi descoperirea bunătă ii lui Dumnezeu.

Planul lui Dumnezeu pentru stabilirea unei împără ii a securită ii perfecte, a păcii veşnice şi a prosperită ii nelimitate, niciodată nu poate fi realizat prin folosirea oricăror forme de constrângere, indiferent cât de neînsemnate ar fi. "Răzvrătirea nu trebuia să fie biruită prin for ă. Puterea constrângătoare se află numai sub cârmuirea lui Satana. Principiile Domnului nu fac parte din această ordine. Autoritatea Sa se bazează numai pe bunătate, milă şi iubire, şi prezentarea acestor principii reprezintă mijloacele ce trebuie folosite. Autoritatea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul şi iubirea trebuie să fie puterea predominantă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 79, par. 5.

Puterea predominantă este puterea biruitoare. De aceea, biruin a care începe prin aducerea păcătosului la pocăin ă, este realizată nu prin teama constrângerii generată de amenin area sau administrarea de pedepse înfiorătoare, ci prin lucrarea iubirii şi a adevărului.

"Iubirea lui Hristos, manifestată în slujire dezinteresată, va fi mult mai eficientă în îndreptarea răufăcătorului decât sabia sau curtea justi iei. Acestea sunt necesare pentru a băga groaza în călcătorul legii, însă misionarul iubitor poate face mai mult de-atât. Adesea, inima care se întăreşte sub influen a reproşurilor se va topi sub aceea a iubirii lui Hristos." *Divina vindecare*, cap. Mântuit pentru a sluji, subcap. Fără plată a i primit, fără plată să da i, par. 18.

Aceste principii sunt descoperite în modul cel mai extraordinar în istoria slujirii lui Ilie pentru Israelul apostaziat. Întrucât răzvrătirea lui Ieroboam divizase Israelul în împără ia de nord şi împără ia de sud, o succesiune de împăra i nelegiui i conduseseră împără ia mult mai mare a nordului, alcătuită din zece semin ii, într-o apostazie din ce în ce mai adâncă, până când ara s-a umplut de idolii ce înso eau închinarea la Baal. Inevitabil, Duhul Sfânt cel îndurerat a fost for at să se retragă în mod progresiv şi să lase ara din ce în ce mai mult expusă puterii distrugătorului.

Poporul trebuia să fie adus la pocăin ă ca să lepede idolii lor şi să se reîntoarcă la o corectă rela ie cu adevăratul Dumnezeu. Dar acest lucru nu se putea realiza decât dacă ar fi fost aduşi să vadă bunătatea lui Dumnezeu, pentru că numai aceasta este cea care conduce la pocăin ă.

Desigur, tot ceea ce-i înconjura era o manifestare continuă a bunătă ii lui Dumnezeu în lucrările neîntrerupte ale naturii prin care Creatorul cel iubitor continua să satisfacă zilnic nevoile lor în ciuda comportamentului lor insultător şi nerecunoscător. Dar, atât de întunecate deveniseră inimile lor, încât erau incapabili să citească solia iubirii şi bunătă ii divine scrisă pe pământ, în mare şi în cer. Pentru a penetra întunericul era necesară o extraordinară descoperire a iubirii şi a adevărului divin şi, pentru a săvârşi acest lucru, Domnul trebuia să aibă la îndemână un om cu o mare credin ă, cu un mare curaj şi cu o hotărâre care să constituie cu adevărat o putere în rugăciune. Acest om era Ilie.

"Deoarece Ilie a fost un bărbat cu o mare credin ă, Dumnezeu l-a putut folosi în această criză gravă din istoria lui Israel." *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 5.

Au fost şi alte crize în istoria poporului lui Dumnezeu când, lipsit de ajutor, Domnul nu a adus la pocăin ă poporul deoarece nu a avut un om puternic în credin ă şi rugăciune prin care să poată sluji poporului. Anii aceia au fost într-adevăr ani de întuneric şi funeşti. Ne gândim în special la secolele cuprinse între moartea ultimului dintre apostoli şi apari ia reformatorilor.

Noi suntem chema i să fim poporul Ilie cu misiunea dată de Dumnezeu de a aduce la pocăin ă pe to i aceia care doresc să răspundă. Fie ca orice credincios în Isus să ştie că o asemenea lucrare niciodată nu poate fi îndeplinită dacă solii înşişi nu au cunoscut adevărata pocăin ă, groaza înfă işării în propria lor vinovă ie şi necură ie înaintea Cercetătorului de inimi.

"Când Ilie l-a văzut pe Israel afundându-se din ce în ce mai mult în idolatrie, sufletul i-a fost îndurerat şi indignarea l-a cuprins. Dumnezeu făcuse lucruri mari pentru poporul Său. Îl eliberase din robie şi îi dăduse >pământurile neamurilor… ca să păzească poruncile Lui şi să ină legile Lui<. *Psalmul* 105,44.45. Dar planurile pline de îndurare ale lui Iehova erau acum aproape uitate. Necredin a despăr ea cu repeziciune poporul ales de Izvorul puterii lui. Văzând, din locuin a lui retrasă de la munte, această apostazie, Ilie a fost copleşit de amărăciune. Cu groază în suflet, el l-a implorat pe Dumnezeu să oprească poporul favorizat de odinioară de pe calea lui păcătoasă, să îi trimită judecă i, dacă este nevoie, ca să poată fi determina i să vadă în adevărata lumină îndepărtarea lui de cer. El dorea să-i vadă aduşi la pocăin ă înainte ca ei să meargă atât de departe în nelegiuirea lor, încât să-l provoace pe Dumnezeu să-i distrugă.

Rugăciunea lui Ilie a fost ascultată. Apelurile repetate adesea, mustrările şi avertizările nu-l aduseseră pe Israel la pocăin ă. Venise timpul când Dumnezeu trebuia să-i vorbească prin judecă i. Atâta timp cât închinătorii lui Baal pretindeau că darurile cerului, roua şi ploaia, nu veneau de la Iehova, ci de la puterile ce dirijau natura, şi că, prin energiile creatoare ale soarelui, pământul era îmbogă it şi făcut să rodească din belşug, blestemul lui Dumnezeu avea să cadă greu asupra ării întinate. Semin iilor apostaziate ale lui Israel trebuia să li se arate nebunia încrederii în putere lui Baal pentru binecuvântările pământeşti. Până când nu se vor întoarce la Dumnezeu cu pocăin ă şi nu-l vor recunoaşte ca Izvor al tuturor binecuvântărilor, nu va cădea pe pământ nici rouă, nici ploaie." *Profe i şi regi*, cap. 9, par. 2, 3.

La prima citire a acestui paragraf am putea tinde să credem că acesta sprijină cu tărie ideea că suferin a adusă asupra lor prin încetarea totală de a mai ploua şi de a mai fi rouă, avea să-i conducă la pocăin ă. Apelurile, mustrările şi avertizările nu izbutiseră să-i întoarcă de la păcatele lor. Acum, pentru a realiza rezultatul dorit, Domnul a trebuit să le vorbească prin judecă i. S-ar putea spune că ei trebuia pedepsi i ca să asculte, o interpretare pe care mintea omenească totdeauna este gata s-o accepte.

Dar o citire mult mai atentă descoperă că declara ia nu spune deloc acest lucru. Dacă ar spune, atunci ar tăgădui adevărul că iubirea şi adevărul trebuie să fie puterea predominantă şi că puterea constrângătoare se găseşte numai sub cârmuirea lui Satana. Unii ar putea argumenta că, atunci când Dumnezeu aplică pedepse, acesta este în realitate un act al iubirii infinite. Ei cred că El răneşte ca să vindece. Dar Dumnezeu nu aplică pedepse şi nici nu răneşte pentru vreun motiv oarecare. Păcatul împreună cu păcătoşii sunt cei care rănesc şi pedepsesc. Nu Creatorul cel iubitor a fost acela care a oprit ploaia să mai cadă sau roua ce se formează pe vegeta ie. Poporul însuşi făcuse acest lucru prin înlocuirea adevăratei Surse a tuturor acestor binecuvântări, cu un dumnezeu fals, Baal, care n-avea putere să furnizeze nici rouă, nici ploaie.

Această uscăciune totală, precum şi suferin ele incredibile care au rezultat în mod natural, se numesc judecata lui Dumnezeu. Acest lucru este adevărat, dar nu în sensul că Dumnezeu pronun ase o sentin ă împotriva lor, ci în sensul că El apreciase rezultatele care aveau să crească în intensitate drept consecin ă a căi pe care izraeliții o aleseseră. Poporul se tăiase singur de la Sursa binecuvântărilor lor şi se întorseseră la cineva care nu le putea satisface nevoile. Singurul rezultat posibil era secarea sprijinului vie ii lor, ceea ce în mod sigur s-a şi întâmplat.

Dar, chiar dacă solia iubirii divine date prin Ilie le-a explicat cauza suferin ei lor, indiferent cât de mult se intensificase în decursul celor trei ani şi jumătate, pedeapsa ce-i lovise pentru păcatele lor nu i-a condus la pocăin ă. Aceasta este o dovadă convingătoare că pedepsele nu conduc la pocăin ă, fiindcă, dacă aceasta ar fi calea de a convinge de păcat şi de a întoarce de la el, atunci existase destulă suferin ă în timpul acelor ani ca să-i aducă la cea mai adâncă pocăin ă.

Aceia care au supravie uit secetelor devastatoare, ca cele care au lovit Africa în ultimele decenii, pot să aprecieze întrucâtva mizeria şi pierderea prin care a trecut Israel în timpul acelei

perioade. Situa ia lor s-a înrăută it în mod serios, încât agoniile fiecărei zile au fost înlocuite de condi ii care făceau ca în ziua următoare să fie şi mai rele, până când, la sfârşitul celor trei ani şi jumătate, situa ia lor grea a devenit catastrofală, disperată.

Cu toate acestea, ei tot nu s-au pocăit, şi nici măcar nu arătau vreun semn că o vor face. Ahab şi Izabela erau tot atât de insensibili ca întotdeauna; preo ii lui Baal insistau cu încăpă ânare că dumnezeul lor curând va aduce ploaie; iar poporul nu făcea nici o mişcare să se întoarcă la Domnul.

Dar a venit în cele din urmă timpul când ei s-au pocăit din toată inima. Acesta a fost timpul când focul a căzut şi a mistuit jertfa, lemnele, pietrele altarului, ărâna din jurul altarului şi apa din şan .

Când acest lucru s-a întâmplat, poporul a căzut cu fa a la pământ şi a recunoscut cu fervoare că Iehova este Dumnezeu. A fost un mare eveniment în istorie.

"Atunci a căzut foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele şi pământul, şi a supt şi apa care era în şan . Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fa a la pământ şi au zis: >Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!<" *1Împăra i* 18,38.39.

Aproape instantaneu un spirit minunat de pocăin ă străbătuse prin mul imea poporului, aducându-le o incredibilă transformare de atitudine. Acum ei au văzut păcătoşenia lor şi li s-a făcut scârbă de ea. Dintr-o convingere profundă şi personală l-au recunoscut pe Dumnezeu ca adevărata şi singura Sursă a vie ii şi a tot ceea ce sus ine ea. Dacă ei ar fi făcut acest lucru cu ani mai înainte, ei s-ar fi salvat de la pierdere şi suferin ă.

Dar ei trebuia să fie aduşi la locul unde aveau să se pocăiască, deoarece nu puteau să ajungă acolo singuri. Trebuie să se în eleagă foarte clar că nici un om nu poate genera pocăin ă în el însuşi. Doar Hristos prin lucrarea Duhului Sfânt poate să îndeplinească acest lucru. Stă scris cu privire la pocăin a lui David după adulterul său cu Batşeba şi uciderea lui Urie, so ul ei: "Nu stă în puterea noastră să dăm pe fa ă o astfel de pocăin ă; ea se dobândeşte numai prin Domnul Hristos, care s-a înă at la cer şi a dat daruri oamenilor… Noi nu putem nicidecum să ne pocăim fără ca Duhul lui Hristos să trezească conştiin a, după cum nu putem fi ierta i de păcatele noastre fără Domnul Hristos." *Calea către Hristos*, cap. Pocăin a, par. 7, 10.

O întrebare foarte serioasă este: Ce solie au citit ei în focul atotmistuitor care i-a condus la pocăin ă după ce trei ani şi jumătate de suferin ă intensă nu izbutiseră s-o producă?

Când se pune această întrebare, răspunsul obişnuit care este repede la îndemână este că ei s-au pocăit văzând că sunt de partea greşită, deoarece au observat că nu Baal, ci Dumnezeul cerului, care le vorbise printr-o revărsare înspăimântătoare de foc, era Dumnezeul puterii ce putea să le satisfacă nevoile.

Ei văzuseră pe preo ii lui Baal luptându-se toată ziua pentru a face să cadă foc din cer, dar toate eforturile lor frenetice fuseseră inutile, chiar dacă Satana cu draga inimă le-ar fi "trimis fulgerul să le aprindă jertfa". *Profe i şi regi*, cap. 11, par. 15. Neputin a lor totală şi incapacitatea lipsită de speran ă erau expuse pe deplin.

Apoi a venit ceasul jertfei de seară. Ilie a rezidit altarul, a aranjat lemnele, a înjunghiat jertfa şi a pus-o pe altar. În cele din urmă, el îi pusese să verse douăsprezece vedre de apă peste întreaga rânduială. Apoi a îngenuncheat şi s-a rugat scurt, simplu, o rugăciune foarte puternică, şi focul s-a coborât, mistuind în totalitate sacrificiul, lemnele, efectiv pietrele altarului, pământul şi apa.

Pare că atunci când poporul a văzut desfăşurarea puterii divine capabilă să ardă totul, în raport cu lipsa puterii din partea preo ilor lui Baal care nu au putut să producă focul, a fost convins că Iehova, Creatorul, a fost Acela căruia ei trebuia să-i dea ascultare şi că de aici a venit pocăin a lor.

Este destul de natural şi chiar spontan pentru oameni ca să ajungă la această concluzie, dar aceia care sunt pregăti i să pătrundă mai atent şi cu mai mare grijă lucrurile vor cunoaşte că nu acesta a fost factorul care le-a adus pocăin a în acea zi.

În primul rând, Dumnezeu nu era în foc. Acel foc a fost un distrugător atât de teribil, încât, în pofta sa vorace, a mistuit chiar şi pietrele şi pământul, şi apoi a supt apa ca şi cum ar fi fost benzină. A trage concluzia că focul a fost o manifestare a puterii lui Dumnezeu prin faptul că El îl direc ionase în mod personal spre altar şi jertfa care era pe el, înseamnă a atribui lui Dumnezeu un caracter care să-l reprezinte într-o lumină falsă. El nu este distrugătorul; El este Mântuitorul.

Faptul că Dumnezeu nu a fost în foc, nici în alte mijloace distructive, a fost confirmat când Ilie se afla pe muntele Horeb, după fuga sa din Izreel. Atunci, "Domnul a trecut pe lângă peşteră. Şi înaintea Domnului a trecut un vânt tare şi puternic, care despica mun ii şi sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Şi după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Şi după cutremurul de pământ, a venit un foc. Domnul nu era în focul acela. Şi după foc a venit un susur blând şi sub ire (un glas blând şoptit – K.J.V. Bible)". *1Împăra i* 19,11.12.

Lucrul cel mai rău pe care Domnul îl putea face pe munte era să se descopere pe sine ca un distrugător, deoarece această denaturare a Lui însuşi este cea mai sigură cale de a produce rebeliune şi nu pocăin ă. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult diavolului, pentru că el în elege bine că, ori de câte ori este în stare să arate în mod fals că Domnul este un distrugător, rezultatul totdeauna este revoltă împotriva lui Dumnezeu, iar pocăin a devine imposibilă. Vezi *Iată Dumnezeul vostru*, cap. 3.

Presupusul rol al lui Dumnezeu pe Carmel aşa cum a fost văzut în trecut, trebuie să fie înlocuit cu desăvârşire de noi concep ii, dacă dorim să dezvoltăm o în elegere exactă a ceea ce a făcut Dumnezeu cu adevărat acolo şi dacă vrem să pricepem că noi trebuie să devenim pregăti i pentru lucrarea lui Ilie care ne aşteaptă.

Ceea ce îi conduce pe oameni la pocăin ă nu este denaturarea caracterului lui Dumnezeu, ci manifestarea bunătă ii Sale. Din acest motiv, coborârea focului atotmistuitor pe muntele Carmel a pus la dispozi ia poporului o descoperire a bunătă ii lui Dumnezeu. Dacă n-ar fi fost aşa, atunci n-ar fi avut loc nici pocăin a.

Dar manifestarea bunătă ii lui Dumnezeu pentru ei nu era ceva nou. Mai înainte ca să vină seceta arzătoare, ei s-au bucurat de binecuvântările nemeritate ale lui Dumnezeu zilnic: soare, ploaie şi prosperitatea îndelungată de care s-au bucurat în ara "unde curge lapte şi miere…" *Exod* 3,8. Chiar atunci când Ilie mergea spre Izreel pentru a-şi rosti solia împăratului apostaziat, ara era plină de verdea ă şi frumoasă, aşa de mult încât doar printr-o credin ă puternică a fost el în stare să meargă mai departe.

"Numai prin exercitarea unei credin e puternice în puterea fără greş a Cuvântului lui Dumnezeu şi-a rostit Ilie solia. Dacă nu ar fi avut încredere deplină în Acela pe care îl slujea, el nu s-ar fi arătat niciodată înaintea lui Ahab. Pe calea către Samaria, Ilie trecuse pe lângă râuri care curgeau cu ape bogate, peste dealuri acoperite cu verdea ă şi prin păduri maiestuoase, care păreau peste putin ă să fie atinse de secetă. Tot ce vedea ochiul era îmbrăcat în frumuse e. Profetul se putea întreba cum aceste râuri, care niciodată nu încetaseră să curgă, puteau seca sau cum aceste coline şi văi puteau fi arse de secetă." *Profe i şi regi*, cap. 9, par. 6.

Toată frumuse ea şi prosperitatea le apar inea din pricina bunătă ii lui Dumnezeu, dar, în loc să-i aducă la pocăin ă, a dezvoltat în ei încrederea de sine care i-a separat de Dumnezeu şi i-a făcut să-şi mute credin a la darurile primite de la Dătătorul lor, mai degrabă decât la Dătătorul care era singura şi unica Sursă a darurilor. Aceasta era doar o continuare a păcatului originar făcut în cer de Lucifer, despre care stă scris: "Prin mărimea nego ului tău te-ai umplut de silnicie şi ai păcătuit…" *Ezechiel* 28,16. Pentru o dezvoltare mai largă a acestui punct vezi *Iată Dumnezeul vostru*, cap. 3.

Astfel, bunătatea lui Dumnezeu înfăptuise contrariul efectului scontat. În loc ca izraeliții din vremea lui Ilie să fie conduşi să aprecieze şi să servească Dumnezeului cel viu, ei au interpretat greşit binecuvântările zilnice revărsate asupra lor din abunden ă separându-se astfel întru totul de Dumnezeu.

Rezultatul a fost un dezastru na ional, catastrofal, de o magnitudine şi grozăvie ce nu pot fi apreciate decât de aceia care au suferit de pe urma unei secete prelungite – aceia care au văzut iarba uscată ce a devenit asemenea prafului, care au văzut murind cu miile vitele, oile, caii şi caprele, şi care au văzut pământ copt de moarte sub soarele nemilos ce strălucea pe cerul gol, ca de aramă.

Trebuie să subliniem că Domnul nu a retras ploaia şi roua, chiar dacă aceasta arăta a fi judecata lui Dumnezeu. Ceea ce s-a întâmplat era doar consecin a sau rezultatul inevitabil şi de nestăvilit a căii pe care o adoptaseră. Ei îşi transferaseră încrederea şi dependen a de la Dătător la darurile Lui, care puteau fi primite doar dacă men ineau o vie legătură cu Sursa. De aceea, ei s-au îndepărtat singuri de la singurul Furnizor care putea să le satisfacă toate nevoile, inclusiv ploaia şi roua. Ei, şi nu un Dumnezeu ofensat, erau cauza directă a tuturor necazurilor lor şi ar fi fost inutil să arunce vina asupra altcuiva, în afara lor.

Doar un singur lucru îi putea conduce la pocăin ă şi reformă, şi acesta era o manifestare a bunătă ii lui Dumnezeu dincolo de tot ceea ce ei văzuseră mai înainte. Pentru a le oferi acest lucru, ei trebuia să fie conduşi să vadă o descoperire a crucii. Trebuia să li se arate for ele distructive ce pluteau deasupra lor şi erau gata să îi nimicească, şi să fie aduşi să în eleagă, în acel context, că nu mai aveau apărare, ci îşi meritau soarta – meritau să fi arşi până la scrum, într-un foc de o asemenea putere extraordinară încât a mistuit pietrele, pământul şi apa.

Apoi, aşa cum stăteau ei acolo, lipsi i de ajutor şi neocroti i în fa a pedepselor pe care le meritau, trebuia să li se descopere Mântuitorul care luase asupra Sa pedeapsa lor – stând în locul lor, purtând pedeapsa lor. Aceasta este bunătatea lui Dumnezeu luminând în razele ei cele mai strălucitoare. Aceasta este răscumpărare. Aceasta este bunătatea lui Dumnezeu care conduce la pocăin ă. Citeşte următoarele declara ii cu aten ie, deoarece ele dovedesc acest adevăr vital.

"Domnul Hristos spunea: >Şi după ce voi fi înăl at de pe pământ, voi atrage la Mine pe to i omenii.< *Ioan* 12,32. Domnul Hristos trebuie să fie descoperit păcătosului ca Mântuitor care a murit pentru păcatele lumii. Privind la Mielul lui Dumnezeu înăl at pe crucea Golgotei, taina mântuirii începe să se descopere min ii noastre, iar bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăin ă. Prin moartea Sa pentru cei păcătoşi, Domnul Hristos a dat pe fa ă o iubire mai presus de în elegerea noastră. Pe măsură ce păcătosul o contemplă, dragostea aceasta îi înduioşează inima, îi impresionează mintea şi îi conduse sufletul la pocăin ă." *Calea către Hristos*, cap. Pocăin a, par. 12.

Acesta nu-i un paragraf ce trebuie citit o singură dată, ci este unul care con ine cuvinte ce trebuie citite mereu şi mereu, asupra cărora trebuie să cugetăm, să ne rugăm şi să medităm până ce puterea şi frumuse ea lor încep să pătrundă sim urile noastre adormite. Să venim la Golgota şi să vedem bunătatea lui Dumnezeu, un Dumnezeu atât de bun, încât El, în realitate, avea să sufere pedeapsa noastră după ce noi l-am trădat, păcătuind împotriva Lui, ignorând apelurile şi avertizările Sale şi folosind darurile pline de iubire ale Sale pentru propriile noastre inten ii egoiste. Noi meritătm să murim, însă El moare pentru noi. Ce incredibilă exprimare a iubirii iertătoare este aceasta! Cum poate cineva să stea înaintea crucii impasibil, dezinteresat, nepocăit? Cum ar putea? Ce mai trebuie să învă ăm totuşi din puterea crucii ca descoperire a bunătă ii lui Dumnezeu, mai înainte ca vie ile noastre şi predicarea noastră să devină ceea ce ar trebui să fie?

Să luăm în considerare ceea ce poporul a văzut în realitate pe muntele Carmel. Întrucât se pocăiseră, ei trebuie să fi văzut bunătatea lui Dumnezeu, aşa cum s-a manifestat ea pe Golgota, pentru că nimic altceva nu va aduce pocăin a decât aceasta.

Focul care a coborât pe altarul Domnului, când Ilie s-a rugat, era chiar focul care se va coborî asupra capetelor neocrotite ale celor răi la sfârşitul mileniului. Nici un foc obişnuit nu arde pietrele, pământul şi nu suge apa. A fost un incendiu de mari propor ii, de o asemenea intensitate, încât nu numai că a topit pietrele, dar le-a ars pentru a nu mai rămâne nimic din ele. Apa nu s-a transformat doar în vapori. Ea a ars ca şi cum ar fi fost combustibil lichid. Când toate acestea a avut loc, sacrificiul, lemnele, pietrele, pământul şi apa dispăruseră tot atât de complet ca şi cum nici n-ar fi existat.

Dacă acel foc ar fi ars poporul, nu ar mai fi fost lăsată nici cea mai mică urmă din corpurile lor prăjite, înnegrite şi umflate, ci ar fi fost mistuite aşa de complet, încât ar fi fost ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Aşa va fi în ultima cură ire a pământului, după cum stă scris: "Flăcări cad de la Dumnezeu din cer. Pământul se crapă. Armele ascunse din adâncurile lui sunt scoase afară. Flăcări nimicitoare izbucnesc din fiecare prăpastie deschisă. Chiar şi stâncile ard. A venit ziua care va arde ca un

cuptor. Elementele amestecate cu dogoarea mistuitoare, chiar şi pământul cu tot ce este pe el va arde. *Maleahi* 4,1; *2Petru* 3,10." *Tragedia veacurilor*, cap. 42, par. 29.

Izraeliții strânşi pe muntele Carmel au o văzut o panoramă a acelui foc final şi, aşa cum stăteau acolo conştien i de vinovă ia păcatelor lor, au ştiut că focul ar fi trebuit să-i mistuie pe ei, şi au fost îngrozi i la gândul acesta. "Se temeau că ei înşişi vor fi mistui i; şi, convinşi de datoria lor de a-l recunoaşte pe Dumnezeul lui Ilie ca Dumnezeul părin ilor lor, căruia îi datorau supunere, strigară împreună într-un singur glas: >Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!<" *Profe i şi regi*, cap. 11, par. 27.

Cu ce zgomot cumplit trebuie să se fi coborât acele flăcări, cu ce urlet trebuie să fi cuprins altarul şi să-l fi distrus întru totul! Gândi i-vă şi la intensitatea luminii pe care ele o generau. Trebuie să fi fost atât de strălucitoare, încât ochiul omenesc n-ar fi fost în stare s-o privească. "Strălucirea focului ilumină muntele şi orbi ochii mul imii." *Profe i şi regi*, cap. Carmel, paragraful 3 de la sfârşit.

Era o scenă înspăimântătoare, ce amenin a via a. Poporul n-a îndrăznit să o privească nici măcar pentru un singur moment, dar s-au prosternat la pământ aşteptând ca în următorul moment să fie totalmente nimici i. Dar focul nu i-a atins deloc. Mai degrabă a mistuit jertfa.

Ce descoperire desăvârşită, clară şi extraordinară a planului de mântuire a fost aceasta! Cu ce claritate şi putere le-a arătat Domnul cât de mult îi iubeşte, atât de mult, încât, pentru a-i salva de la ardere, avea să ia asupra Sa şi să poarte în mod deplin pedeapsa lor. El avea să moară pentru ca ei să poată trăi. Aceasta a fost bunătatea lui Dumnezeu ce luminează în razele ei cele mai strălucitoare.

Dacă Duhul Sfânt nu ne dă capacitatea specială de a retrăi experien a prin care au trecut evreii, niciodată nu vom sim i acelaşi impact şi aceeaşi realitate a soliei pe care ei au sim it-o acolo. Ei au fost acolo! Vie ile lor au fost amenin ate; vinovă ia lor au sim it-o cu o putere grăitoare; iar mântuirea lor le-a fost asigurată când focul s-a restrâns la altar şi la jertfa de pe el! Ei au fost în stare să recunoască pentru ei, în mod absolut, bunătatea lui Dumnezeu, în contextul păcatului şi al pedepsei lui, precum şi ce a făcut ea pentru ei, ceea ce trei ani şi jumătate nu izbutiseră să producă – le-a dat pocăin a.

Acum, dacă Dumnezeu n-a trimis în mod personal focul, atunci de unde a venit el?

Focul trebuie să fi fost acolo tot timpul aşteptând să cadă ca rezultat al efectelor păcatului pe pământ şi tot ce-l înconjoară. Acesta nu izbucnise până la acel timp datorită puterii restrângătoare, stăpânitoare şi protectoare a lui Dumnezeu, prin care fusese împiedicat să explodeze sub formă de putere distrugătoare peste capetele neocrotite ale oamenilor. Tot ceea ce se cerea era ca îngerii să elibereze cele patru vânturi ale pământului şi focul ar fi coborât. Pe muntele Carmel, acel frâu a fost eliberat, dar Domnul a stat între foc şi popor, şi ei au fost salva i. Aceasta a fost bunătatea lui Dumnezeu şi i-a condus la pocăin ă.

Există un gând solemn care ne ajută să în elegem că focul este încă prezent şi aşteaptă să fie eliberat. Pluteşte deasupra noastră fiind gata permanent şi în orice moment să lovească cu o putere irezistibilă atât de mare, încât să ne distrugă fără să lase urme. Cât de recunoscători trebuie să fim pentru scutul protector care stă între noi şi nimicirea pe care o meritäm. Dacă noi am putea să vedem bunătatea extraordinară a lui Dumnezeu în toate acestea, atunci cu adevărat ne-ar conduce la pocăin ă, tot aşa cum i-a condus pe izraeliți.

Ce s-a întâmplat în Israelul din vechime se va întâmpla din nou. Trăim astăzi la încheierea etapei primului stadiu al dramei, perioada de prosperitate nemaipomenită cu care Domnul binecuvântează lumea. Niciodată mai înainte în istoria umanită ii omul n-a strâns atâta bogă ie, aşa cum face astăzi. Valoarea ei totală este dincolo de a putea fi calculată. Gândeşte în termenii a ceea ce ar costa pentru a înlocui fiecare clădire, şosea, cale ferată, fermă, sistem de men inere a apei, casa şi orice alte facilită i, instrumente şi comori care umplu în prezent pământul, şi vei avea ceva idee despre imensa bogă ie pe care a dobândit-o neamul omenesc.

Dar efectul asupra omului a fost acela că l-a umplut cu încredere de sine, înfumurare şi cu spiritul de mândrie al independen ei. El nu simte nevoia de Dumnezeu şi, de cele mai multe ori, îşi

pune încrederea în binecuvântările materiale ce vin din mâinile iubitoare ale Dătătorului, mai degrabă decât în Dătătorul lor.

Rezultatele nu pot fi decât catastrofale. Curând, dezastre care chiar acum se abat asupra oamenilor, îi vor arunca într-un timp de strâmtorare şi de pierdere la care nu s-au gândit niciodată că ar fi posibil. Dar, chiar dacă diavolul va declara că suferin ele ce se abat asupra lor vin de la un Dumnezeu ofensat care caută prin acestea să-i aducă înapoi la El, ei nu se vor pocăi. Din contră, ei vor deveni tot mai răzvrăti i.

Însă Domnul în iubirea Sa infinită nu-i va abandona, ci va face tot ceea ce-i stă în putere să-i aducă la pocăin ă, un obiectiv care nu poate să fie realizat decât prin descoperirea bunătă ii lui Dumnezeu, aşa cum s-a manifestat ea pe Golgota. Înaintea lumii vinovate trebuie să fie prezentată natura înfiorătoare a nimicirii totale ce planează asupra ei, gata doar să cadă peste capetele neocrotite. Atunci, înaintea ochilor lor îngrozi i, trebuie să fie descoperită iubirea unui Dumnezeu care, deşi are tot dreptul să-şi verse răzbunarea teribilă asupra omenirii, a murit în locul lor. Glasul adevărului va răsuna de la un capăt la celălalt al pământului. Orice ureche îl va auzi; oricine îl va vedea. Printre miliardele ce locuiesc pe pământ, nu se va găsi nici un suflet care să fie în stare să ignore sau să fie în necunoştin ă de cauză în ceea ce priveşte ultima chemare lui Dumnezeu. Ei vor fi tot atât de lipsi i de putere pentru a se ascunde de solie, după cum au fost iudeii pe muntele Carmel să ignore furia vâlvătăii care a mistuit altarul şi jertfa.

Dar, pentru a realiza acest lucru, pentru a capta aten ia fiecărui locuitor de pe pământ, Domnul va trebui să dispună de poporul Ilie prin care să lanseze solia irezistibilă a milei şi iubirii.

Aceasta este grupa la care Domnul ne cheamă să aspirăm. Ce chemare! Ce responsabilitate! Ce calită i extraordinare vor trebui să fie dezvoltate într-un asemenea popor! Pentru a capta aten ia întregii lumi şi pentru a o aduce până acolo încât să-şi recunoască nevoia urgentă, ce constă în pocăin a cea mai adâncă, se va cere ca fiecare sol să cunoască pentru sine ce este cu adevărat pocăin a. El trebuie să cunoască pentru sine realitatea vie a pocăin ei descrisă în aceste cuvinte: "Însă atunci când inima se supune influen ei Duhului Sfânt, conştiin a va fi trezită, iar păcătosul va ajunge să în eleagă ceva din profunzimea şi sfin enia legii lui Dumnezeu, care este temelia guvernării Sale în ceruri şi pe pământ. >Lumina aceasta este adevărata Lumină care luminează pe orice om, venind în lume<, care luminează cămările tainice ale sufletului, iar lucrurile ascunse ale întunericului sunt aduse la lumină. *Ioan* 1,9. Sim ământul vinovă iei pune stăpânire pe minte şi inimă. Păcătosul în elege acum dreptatea lui Dumnezeu şi îi este groază să apară, în vinovă ia şi întinarea lui, înaintea Celui care cercetează inimile. El vede iubirea lui Dumnezeu, frumuse ea sfin eniei şi bucuria cură iei; el doreşte atunci din inimă să fie cură it şi readus în legătură cu cerul." *Calea către Hristos*, cap. Pocăin a, par. 5.

Pocăin a de o asemenea calitate poate s-o de ină doar aceia care au văzut bunătatea lui Dumnezeu, aşa cum s-a manifestat ea pe Golgota. Ea poate fi cunoscută în realitatea ei de aceia care au devenit conştien i de starea lor rea ca păcătoşi pierdu i lipsi i de speran ă, care au recunoscut că pedeapsa nimicirii veşnice este întru totul dreaptă şi meritată şi care au mărturisit transferul pedepsei asupra Mântuitorului suferind. Ei au văzut iubirea Lui magnifică, atât de mare şi atât de nemărginită, încât l-a condus să moară pentru ei în starea lor decăzută şi păcătoasă, mai degrabă decât să-i vadă pierind. Când ei privesc cu teamă şi uimire acea descoperire a bunătă ii lui Dumnezeu, sunt conduşi la o pocăin ă şi mai adâncă.

Ploaia a venit doar atunci când izraeliții din vremea lui Ilie se pocăiseră cu adevărat. Tot astfel, ploaia târzie va cădea doar atunci când poporul Ilie cunoaşte cu adevărat adâncimile pocăin ei. Atunci ei vor fi pregăti i să primească revărsarea nelimitată a Duhului Sfânt şi vor duce solia despre bunătatea lui Dumnezeu la fiecare om de pe pământ.

Aşa că, "Cere i de la El să vă dea pocăin a, ruga i-l să vă descopere pe Domnul Hristos în nemărginita Lui dragoste şi desăvârşită cură ie". *Calea către Hristos*, cap. Pocăin a, par. 16.

"Pocăin a cuprinde în sine o adâncă părere de rău de păcatele săvârşite şi o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renun a pe deplin la păcat până când nu vom ajunge să sim im păcătoşenia lui; până când nu vom ajunge să-l părăsim cu toată inima noastră, până atunci nu se va produce adevărata schimbare în via a noastră." *Calea către Hristos*, cap. Pocăin a, par. 2.

Capitolul 7

Înainte ca să vină sfârşitul, fiecărei fiin e omeneşti trebuie să i se prezinte oferta pocăin ei cu o aşa for ă grăitoare, încât să necesite o putere aproape supraomenească să i se împotrivească acestei chemări. În timp ce majoritatea omenirii va respinge ultimul apel care i se dă, tot atât de sigur cum au făcut şi preo ii lui Baal pe muntele Carmel, vor fi mii pe zi care vor primi darul plin de iubire al cerului.

Doar într-un singur fel poate să aibă loc aşa ceva. Înaintea ochilor plini de uimire ai oamenilor trebuie să fie prezentată o descoperire a bunătă ii lui Dumnezeu, aşa cum s-a manifestat la Golgota, atât de clară şi atât de convingătoare, încât să fie captată aten ia fiecărui bărbat, femeie şi copil. Oamenii trebuie să fie aduşi să vadă nimicirea îngrozitoare ce este pe punctul de a-i distruge în totalitate, să vadă cât de deplin merită ei acest lucru şi cum Dumnezeu, în schimb, în bunătatea Sa incredibilă, a murit în locul lor, în loc să lase ca ploaia de foc să-i mistuie.

A străpunge întunericul necredin ei şi a aduce lumea la punctul unde să în eleagă în realitate aceste adevăruri irezistibile, nu este o sarcină uşoară, iar Dumnezeu niciodată nu va îndeplini aceasta până când nu are un popor care să vadă mai întâi bunătatea lui Dumnezeu şi, ca răspuns la aceasta, să experimenteze cea mai adâncă pocăin ă. Prin urmare, aceia care au văzut cu adevărat pe Domnul şi bunătatea Lui extraordinară vor avea capacitatea să-l prezinte nevoilor lumii după cum stă scris:

"Aceia care aşteaptă venirea Mirelui trebuie să spună poporului: >Iată Dumnezeul vostru<. Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe fa ă slava Sa. În propria lor via ă şi în propriul lor caracter, ei trebuie să descopere ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei." *Parabolele Domnului Hristos*, cap. În întâmpinarea Mirelui, par. 22.

Credincioşii ar trebui să chibzuiască cu grijă la ceea ce vor să însemne aceste cuvinte pentru ei în mod individual şi personal. Când dăm pe fa ă în vie ile noastre ceea ce a făcut pentru noi harul lui Dumnezeu, în măsura prezisă în această profe ie, întreaga lume va fi mişcată, mul i împotrivindu-se cu violen ă, iar rămăşi a dând dovadă de pocăin a cea mai profundă. Este clar că noi încă nu am dobândit calificarea pentru a ajunge la aceste rezultate. Este evident că, până acum, felul în care noi descoperim bunătatea lui Dumnezeu are un impact prea firav asupra bărba ilor şi femeilor, aşa încât să-i poată conduce la pocăin ă.

Ce înseamnă aceasta?

Aceasta înseamnă că noi încă trebuie să vedem bunătatea lui Dumnezeu aşa cum trebuie să fie totuşi văzută, în ciuda timpului petrecut în studierea marilor descoperiri ale caracterului lui Dumnezeu care ne-au fost date. Chiar dacă noi am învă at că Tatăl nostru cel iubitor nu are dispozi ia de a distruge, ci este devotat doar să salveze pe membrii păcătoşi şi căzu i ai crea iei Sale, aceasta n-a izbutit până acum să lucreze în noi asemenea schimbări, încât să capteze aten ia întregii lumi, prin descoperirea bunătă ii lui Dumnezeu şi s-o conducă la pocăin ă.

Evident, lipsa este la noi şi, până ce ea nu este corectată, ceea ce Domnul a plănuit să fie îndeplinit în timpul căderii ploii târzii şi în timpul când se rosteşte marea strigare, niciodată nu se va îndeplini. Noi avem nevoie de o descoperire a bunătă ii lui Dumnezeu aşa cum nici măcar nu am visat şi de o pocăin ă despre care am gândit că niciodată nu va fi posibilă, înainte ca Domnul să ne poată folosi pentru a-i împiedica pe păcătoşi de la afundarea lor, tot mai în jos, pe calea pierzării.

Dar arătă aceasta spre faptul că noi încă nu ne-am pocăit deloc? Nu! Nicidecum! Ceea ce vrea să spună este că noi avem nevoie de o în elegere mult mai largă a lucrării pocăin ei şi a sferei sale. Există prea mult tendin a de a izola pocăin a ca pe ceva ce doar cei răi au nevoie, în timp ce trecem cu vederea faptul că cei neprihăni i au nevoie de o experien ă chiar mai profundă a pocăin ei, pe măsură ce ei înaintează pe calea creştină către împără ia lui Dumnezeu. Din acest motiv suntem avertiza i în mod limpede că: "Cu fiecare pas făcut în experien a noastră creştină, pocăin a noastră va fi mai profundă". *Faptele Apostolilor*, cap. 55, par. 11.

Prin urmare, de fiecare dată când facem un pas înainte în experien a noastră creştină, pocăin a va deveni mai adâncă. De aceea, pocăin a nu se află doar înaintea convertirii, ci la fiecare pas făcut după aceea. Ea este întotdeauna rodul contemplării bunătă ii lui Dumnezeu. Cu cât mai mult vedem această bunătate, cu atât mai mare va fi pocăin a noastră.

Din acest motiv este evident cu claritate că pocăin a experimentată la convertirea noastră ini ială, datorită vederii relativ slabe pe care am avut-o despre caracterul lui Dumnezeu, a fost şi este neadecvată pentru a ne califica să dăm marea strigare. Aceasta a fost îndeajuns să putem fi făcu i conştien i de nevoia noastră de mântuire personală, nevoie ce ne-a condus la Mântuitorul care a putut să ne dea naşterea din nou, dar nu a fost îndestulător să ne transforme în canalele necesare prin care Domnul să poată da avertizările finale lumii pieritoare.

Este atât important să în elegem că cei neprihăni i au nevoie de o experien ă şi mai profundă a pocăin ei, încât Domnul ne-a lăsat un raport al oamenilor care au experimentat pocăin a, în slujbele sfinte, şi care au fost născu i din nou cu adevărat. Nu facem referire la oamenii care au căzut în păcat şi care au avut nevoie de vindecare, ca de pildă Moise când a lovit stânca cu mânie, David când l-a ucis pe Urie după ce-i furase so ia, sau Petru după ce l-a tăgăduit pe Hristos cu blesteme şi înjurături, ci ne referim la persoanele care au păstrat neprihănirea lui Hristos în ei şi care, ne-am aştepta să nu fi avut nevoie de pocăin ă. Când aceştia au fost privilegia i să privească bunătatea extraordinară a lui Dumnezeu, ei au primit darul pocăin ei nespus mai mult decât îl cunoscuseră înainte, şi au devenit mai eficien i în trezirea conştiin ei păcătoşilor, fapt care a condus pe unii la o convertire a inimii, iar pe al ii la o respingere hotărâtă a adevărului.

Acum vom lua în considerare trei dintre aceşti bărba i: Iov, Isaia şi Moise.

Patriarhul Iov este cu adevărat unul dintre cei mai mari creştini din toate timpurile, despre a cărui neprihănire nepătată au mărturisit atât Dumnezeu, cât şi diavolul. Despre el Duhul Sfânt mărturiseşte: "Era în ara U un om care se numea Iov. Şi omul acesta era fără prihană şi curat la suflet. El se temea de Dumnezeu şi se abătea de la rău". *Iov* 1,1.

Dar a venit timpul când Dumnezeu a declarat neprihănirea lui Iov înaintea lui Satana, în aceste cuvinte: "Domnul a zis Satanei: >Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău<". *Iov* 1,8.

Este extrem de semnificativ faptul că diavolul, în răspunsul său la această declara ie, nu a încercat să nege ceea ce Domnul spusese. El ştia că Iov era neprihănit şi că nu exista nimeni cu care să se compare în întreaga lume. Vrăjmaşul era pe deplin conştient de încercările zadarnice de a-l conduce pe omul lui Dumnezeu să dea drumul bra ului tăriei Celui omnipotent; el în elese tăria caracterului ce-l stăpânea pe acest sfânt al lui Dumnezeu; el şi-a reamintit cum în mod constant fusese înfrânt în fiecare confruntare cu patriarhul; şi ştia că Domnul era familiarizat cu aceste consemnări. Tot ceea ce Satana putea să facă mai bine în circumstan ele respective era să conteste motivele lui Iov, acuzându-l că serveşte lui Dumnezeu deoarece era recompensat pentru acest lucru.

Pentru a arăta această denaturare a caracterelor lui Dumnezeu şi lui Iov, Domnul a îngăduit ispititorului, în efortul său hotărât de a distruge credin a lui Iov, să defăimeze neprihănirea lui şi să-l despartă de Dumnezeu pentru a-l lovi cu suferin e teribile şi pentru a-l pierde.

Din cauza neprihănirii sale a suferit Iov şi nu din pricina păcatelor sale. Orice credincios trebuie să în eleagă că, pe cât de sigur suferim noi din pricina păcatelor noastre, tot atât de cert suferim în această lume din cauza neprihănirii noastre. Recunoaşterea acestui mare adevăr l-a condus pe Hristos să spună: "Ferice de cei prigoni i din pricina neprihănirii, căci a lor este împără ia cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni, şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucura i-vă şi veseli i-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe proorocii care au fost înainte de voi". *Matei* 5,10-12.

"Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să crede i în El, ci să şi pătimi i pentru El." *Filipeni* 1,29. Şi din toate darurile pe care cerul le poate revărsa asupra oamenilor,

împărtăşirea cu suferin ele lui Hristos este încrederea cea mai mare şi onoarea cea mai înaltă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 22, ultimul paragraf.

Nu este o vedere bine cumpănită să credem că toată suferin a şi durerea sunt rezultatul direct şi totodată pedeapsa păcatului. Aceasta este doar o parte a tabloului. To i trebuie să fie puşi în gardă cu faptul că semnul specific al religiei false, care poate fi prompt recunoscut, este acela de a face ca un aspect al adevărului să apară ca fiind întreaga solie. Aşa stând lucrurile, ne-am putea aştepta să vedem cum iudeii, care s-au alipit de religia falsă în zilele când Hristos se afla pe pământ, să fi crezut şi să fi învă at doar o parte a acestui adevăr pre ios. Şi chiar acesta s-a dovedit a fi cazul.

"La iudei, se credea în general că păcatul e pedepsit în via a aceasta. Orice suferin ă era privită ca pedeapsă pentru vreo faptă rea, fie a suferindului, fie a părin ilor lui. Este adevărat că orice suferin ă vine din călcarea legii lui Dumnezeu, dar adevărul acesta fusese răstălmăcit. Satana, autorul păcatului şi al urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la suferin e şi moarte ca pornind de la Dumnezeu, ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului. Din cauza aceasta, acela asupra căruia căzuse vreo suferin ă sau nenorocire mare mai avea pe deasupra şi povara de a fi privit ca un mare păcătos.

În felul acesta, era pregătită calea între iudei să lepede pe Isus. Acela care >suferin ele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui<, era privit de iudei ca fiind >pedepsit, lovit de Dumnezeu, şi smerit<; şi ei şi-au întors fa a de la El. *Isaia* 53,4.3.

Dumnezeu dăduse o învă ătură pentru a contracara mentalitatea aceasta. Via a lui Iov arătase că suferin a este adusă de Satana, dar că, prin ea, Dumnezeu îşi aduce la îndeplinire planurile harului Său. Dar Israel n-a în eles învă ătura. Aceeaşi eroare, pentru care Dumnezeu a mustrat pe prietenii lui Iov, a fost repetată de iudei când au lepădat pe Hristos." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 51, par. 34-36.

Seriozitatea profundă a acestei lec ii este descoperită când se arată că prin cultivarea acestei rătăciri iudeii au fost conduşi să respingă şi, în cele din urmă, să-l răstignească pe Hristos. Aceasta înseamnă că această învă ătură falsă i-a îndepărtat de toate binecuvântările pe care Mântuitorul venise să le dea cu generozitate – eliberarea de păcat şi de boală, eliberarea de sub romani şi darul vie ii veşnice. Cu adevărat este o greşeală fatală, care-i poate costa enorm pe cei ce o îmbră işează; o greşeală ce trebuie evitată asemenea unei boli mortale.

Marea solie a pocăin ei care e descoperită în cartea lui Iov este aceea că cei neprihăni i cu adevărat vor experimenta o pocăin ă mai profundă cu fiecare pas făcut în experien a creştină. Nu era nici un om mai neprihănit ca Iov în vremea sa, deoarece Dumnezeu declarase că nu era nici unul asemenea lui pe pământ. Cu certitudine el se pocăise şi îndepărtase orice păcat cunoscut, şi umbla înaintea lui Dumnezeu fără prihană. Pentru a aprecia puterea acestei solii a pocăin ei, pentru a în elege ce progres relativ mic am făcut noi în această experien ă şi pentru a ajunge să fim flămânzi şi înseta i după această însuşire, trebuie să credem limpede şi să învă ăm adevărul că Iov era într-adevăr un om cu adevărat neprihănit şi că suferin ele sale se datorau din cauza neprihănirii sale, nicidecum păcatelor sale. O aten ie deosebită acordată următoarelor două fragmente va îndepărta orice îndoială care mai persistă în minte.

"Este foarte firesc pentru fiin ele omeneşti să gândească la faptul că marile calamită i sunt un indiciu sigur al marilor crime şi al păcatelor monstruoase; dar oamenii fac adesea greşeala să măsoară astfel caracterul. Noi nu trăim în timpul judecă ilor retributive. Binele şi răul sunt amestecate, iar calamită i cad asupra tuturor. Uneori oamenii trec dincolo de hotarul grijii protectoare a lui Dumnezeu şi atunci Satana îşi exercită puterea asupra lor, iar Dumnezeu nu se interpune. Iov a fost lovit teribil, iar prietenii săi au căutat să-l facă să recunoască faptul că suferin a lui era rezultatul păcatului şi cauza pentru care se afla sub condamnare. Ei i-au înfă işat situa ia sa ca pe aceea a unui mare păcătos; dar Domnul i-a mustrat pentru felul cum l-au judecat pe servul Său credincios…

Există răutate în lumea noastră, dar toată suferin a nu este rezultatul căii pervertite a vie ii. Iov este adus înaintea noastră în mod distinctiv, ca un om pe care Domnul i-a îngăduit lui Satana să-l lovească. Vrăjmaşul l-a deposedat de tot ce avea; legăturile familiale i-au fost distruse; copiii i-au

fost lua i. Pentru o vreme corpul său a fost acoperit cu inflama ii chinuitoare şi a suferit cumplit. Prietenii săi au venit să-l mângâie, însă ei au încercat să-l facă să vadă că el era răspunzător pentru durerile lui din pricina căii sale păcătoase. Dar el s-a apărat şi a negat acuza ia declarând: >Voi to i sunte i nişte mângâietori supărăcioşi<. *Iov* 16,2. Căutând să-l facă vinovat înaintea lui Dumnezeu, ca meritând pedeapsa Lui, ei au adus o încercare dureroasă asupra lui şi l-au reprezentat pe Dumnezeu într-o lumină falsă; dar Iov nu s-a abătut de la credincioşia sa, iar Dumnezeu l-a răsplătit pe servul Său credincios." *The SDA Bible Commentary*, vol. 3, pag. 1140.

Este evident din aceste declara ii că aşa-numi ii prieteni ai lui Iov n-au în eles principiul că suferin a vine atât din cauză că suntem păcătoşi, cât şi din cauză că suntem neprihăni i. În loc de aceasta, ei au cultivat eroarea fatală că, oriunde există suferin ă, aceasta e dovada sigură că persoana lovită este un păcătos rutinat. Consecven i acestei vederi, ei au argumentat că Iov, despre care Domnul însuşi declarase că este un om drept şi neprihănit fără egal în lume, din punct de vedere spiritual, era într-adevăr un foarte mare păcătos.

Iov a respins teologia lor şi a tăgăduit că el era un păcătos aşa după cum presupuneau ei că este. El a argumentat în acest fel, nu pentru îndreptă irea sa de sine, ci pentru apărarea adevărului aşa cum este el în Isus. Împotrivitorii săi erau teologi formidabili care şi-au prezentat argumentele cu mare convingere, încrezători că ei aveau dreptate şi că Iov era greşit. Dar, este demn de subliniat că, atunci când ei au adoptat pozi ia respectivă, ei "…l-au reprezentat pe Dumnezeu într-o lumină falsă". Ei au denaturat caracterul sfânt şi frumos al lui Dumnezeu, fiind astfel purtătorii de cuvânt ai lui Satana şi nu ai lui Dumnezeu. Singurul rod posibil al lucrării lor a fost răzvrătirea împotriva cerului.

În acest caz trebuie să conchidem că Iov, prin faptul că a stat împotriva celor care au denaturat caracterul lui Dumnezeu, a descoperit pe iubitorul nostru Tată ceresc aşa cum este El în realitate. Încrederea noastră că această concluzie este corectă e confirmată de faptul că Domnul a dezaprobat solia adusă de către împotrivitorii lui Iov şi i-a mustrat pentru concluziile pe care ei le-au tras cu privire la caracterul lui Iov şi caracterul lui Dumnezeu.

"După ce a vorbit Domnul aceste cuvinte lui Iov, a zis lui Elifaz din Teman: >Mânia Mea s-a aprins împotriva ta şi împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-a i vorbit aşa de drept de Mine, cum a vorbit robul Meu Iov.<" *Iov* 42,7.

Faptul că Dumnezeu a aprobat pozi ia lui Iov şi a condamnat pozi ia luată de ceilal i, confirmă că omul lui Dumnezeu era într-adevăr un bărbat foarte neprihănit care a fost în stare să îşi men ină neprihănirea sub presiunea teribilă exercitată de Satana. Este necesară credin a unui creştin foarte puternic pentru a rămâne credincios lui Dumnezeu după pierderea tuturor posesiunilor, a fiilor şi fiicelor lui preaiubite şi după lovirea cu bube oribile. Este destul de dificil să rabzi împotrivirea cu credin ă şi curaj atunci când eşti sănătos, dar ca s-o rabzi când fiecare fibră a fiin ei tale este torturată de durere şi ruină, este ultima încercare. Fără să se atingă de via a lui Iov, diavolul nu a putut să facă nimic mai mult pentru a-l încerca şi a-l tortura, însă el s-a dovedit credincios.

Astfel, Iov a demonstrat că era un om cu adevărat neprihănit, exact aşa cum spusese Dumnezeu că era. Pentru că el a adoptat pozi ia respectivă, stă scris că "… Dumnezeu l-a răsplătit pe servul Său credincios". *The SDA Bible Commentary*, vol. 3, pag. 1140.

Când citim aceste cuvinte tindem să ne gândim la bogă ia materială pe care Domnul a revărsat-o asupra lui după ce timpul de încercare a trecut.

"În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât primise în cei dintâi. A avut paisprezece mii de oi, şase mii de cămile, o mie de perechi de boi şi o mie de măgări e. A avut şapte fii şi trei fete; celei dintâi i-a pus numele Iemima, celei de a doua Che ia şi celei de a treia Cheren-Hapuc. În toată ara nu erau femei aşa de frumoase ca fetele lui Iov. Tatăl lor le-a dat o parte de moştenire printre fra ii lor. Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani, şi a văzut pe fiii săi şi pe fiii fiilor lui până la al patrulea neam. Şi Iov a murit bătrân şi săturat de zile." *Iov* 42,12-17.

Aceste binecuvântări din partea Domnului erau în mod cert o răsplată însemnată pentru patriarh din pricina loialită ii sale remarcabile fa ă de principiile neprihănirii şi guvernarea divină,

dar exista o altă binecuvântare revărsată asupra lui care depăşea cu mult aceste splendide bogă ii materiale.

Această binecuvântare i-a fost dată în felul următor:

În timpul perioadei cât el a suferit intens, când patriarhul trebuia să se aga e cu toate puterile sale spirituale de făgăduin ele lui Dumnezeu, credin a sa a fost exercitată la maximum, drept pentru care ea a fost întărită considerabil. Clipă de clipă, chiar dacă nu era o creştere văzută de el, Iov intra într-o rela ie de părtăşie din ce în ce mai strânsă cu Dumnezeu, care era mul umit de credincioşia şi loialitatea servului Său, ce nu-l trădase în ceasul teribilei încercări. Numai aceia care au fost supuşi unei presiuni îngrozitoare în timp ce sufereau de o boală îngrozitoare, pot să cunoască greutatea descurajării şi disperării căreia trebuie să-i reziste şi s-o biruie.

Dumnezeu sus inuse înaintea lui Satana că Iov era neprihănit din cauza neprihănirii şi îl slujea pe Dumnezeu nu din pricina binecuvântărilor pe care aceasta i le adusese, ci din pricina angajamentului său ferm fa ă de ordinea divină. Iov nu a trădat extraordinara încredere a lui Dumnezeu pusă în el.

Din acest motiv, Domnul l-a răsplătit pe servul Său credincios, loial şi neprihănit în felul cel mai minunat cu putin ă. Când bătălia s-a isprăvit şi Iov se dovedise peste măsură de credincios, Domnul i-a înfă işat înaintea ochilor o descoperire extraordinară a puterii Sale creatoare. Raportul despre această frumoasă revela ie dată lui Iov se găseşte în capitolele 38-41, revela ie cu ajutorul căreia Domnul a deschis mintea Lui Iov pentru a privi puterea Sa creatoare aşa cum patriarhul nu o văzuse niciodată mai înainte.

Orice creştin care doreşte să în eleagă şi să aprecieze minunile şi măre ia puterii creatoare a lui Dumnezeu va găsi în acele întrebări mine ale adevărului ce-l va umple cu comori la care niciodată nu a visat. Ce sim ăminte de uimire, laudă, recunoştin ă şi credin ă trebuie să fi umplut fiin a lui Iov, aşa cum şedea el amu it de sentimentul copleşitor a ceea ce văzuse.

Prezentarea puterii creatoare care a străfulgerat înaintea lui Iov şi în mintea lui, era în realitate descoperirea maiestuoasă a caracterului lui Dumnezeu. Acest adevăr este stabilit în aceste cuvinte: "Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite". *Patriarhi şi profe i*, cap. 1, par. 2.

Ce adâncimi, lărgimi şi înăl imi extraordinare ale adevărului sunt con inute în această declara ie. "Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite." Aceasta ne dezvăluie adevărul splendid că singura motiva ie care l-a influen at pe Dumnezeu în lucrarea Sa creatoare a fost iubirea infinită. Aceasta reprezintă acea calitate incredibilă care nu este ac ionată de o iubire ce curge înspre ea, ci iubeşte indiferent de răspunsul pe care-l dă cineva. Este o iubire nemărginită care nu cunoaşte nici o schimbare indiferent cât de mult este ea respinsă, persecutată, insultată, greşit în eleasă sau neapreciată. Este iubirea a ceea ce Dumnezeu este, şi este descoperirea caracterului Său, manifestarea bunătă ii Sale. Fiind o iubire ce merge la infinit, într-o măsură absolută, de aceea ea este altruistă, neegoistă în aceeaşi măsură nemărginită. Nici un om luminat spiritual care în elege adevărata natură a iubirii divine nu va putea găsi nici cea mai mică urmă de egoism în manifestarea iubirii şi bunătă ii lui Dumnezeu.

O asemenea iubire ca aceasta nu poate niciodată să fie generată de oameni. Ea poate veni la noi doar ca dar de la Dumnezeu prin slujirea altruistă a Domnului Isus Hristos, a Duhului Sfânt şi a îngerilor cereşti. Nu există dar mai mare care să poată fi dat, aşa după cum stă scris: "Iubirea supremă fa ă de Dumnezeu şi iubirea neegoistă unul fa ă de celălalt – acesta este darul cel mai bun pe care îl poate revărsa Părintele nostru ceresc. Iubirea aceasta nu este un impuls, ci un principiu divin, o putere permanentă. Inima neconsacrată nu o poate genera sau produce. Iubirea aceasta se găseşte numai în inima unde domneşte Isus. >Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.< În inima renăscută prin harul divin, iubirea este principiul conducător al ac iunii. Ea schimbă caracterul, stăpâneşte impulsurile, controlează pasiunile şi înnobilează sim ămintele inimii. Această iubire nutrită în suflet îndulceşte via a şi răspândeşte în jur o influen ă purificatoare." *Faptele apostolilor*, cap. 54, par. 16.

Astfel că, a primi ca Iov o vedere extraordinară despre lucrarea creatoare a lui Dumnezeu, înseamnă a fi binecuvântat în mod egal cu o vedere minunată despre dragostea lui Dumnezeu sau bunătatea Lui. Indiferent cât de profund s-a căit cineva în trecut ca urmare a faptului că a văzut bunătatea lui Dumnezeu, alte descoperiri ale acestei bunătă i vor conduce la o pocăin ă şi mai adâncă. Să nu uităm niciodată că: "Cu fiecare pas făcut în experien a noastră creştină, pocăin a noastră va fi mai profundă". *Faptele Apostolilor*, cap. 55, par. 11.

Asupra lui Iov au venit mari încercări care l-au încercat la maximum. Când toate acestea s-au sfârşit Iov nu a rămas acolo unde fusese când începuse calvarul, ci făcuse un pas uriaş înainte în experien a creştină. Drept urmare, el a fost răsplătit cu o viziune mai bogată a iubirii şi bunătă ii lui Dumnezeu, aşa cum s-au manifestat ele în lucrările Sale creatoare. Singura urmare posibilă a fost un dar al pocăin ei dincolo de tot ceea ce el cunoscuse vreodată înainte.

Aşadar Iov a răspuns Domnului şi a spus:

"Ştiu că Tu po i totul şi că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale. >Cine este acela care are nebunia să-mi întunece planurile?< Da, am vorbit fără să le în eleg, de minuni care sunt mai presus de mine şi pe care nu le pricep. >Ascultă-Mă şi voi vorbi; te voi întreba şi Mă vei învă a.< Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ărână şi cenuşă." *Iov* 42,1-6.

Nici măcar pentru un singur moment nu trebuie să tragem concluzia că Iov nu se pocăise niciodată înainte de acest timp. Este evident că el se pocăise, pentru că atunci cum ar putea Domnul să-l descrie ca fiind un om drept şi neprihănit, dacă el nu s-ar fi pocăit de via a sa cea veche păcătoasă şi n-ar fi fost născut din nou? Ar fi fost imposibil ca acest lucru să aibă loc. Negreşit, cu mul i ani înainte ca el să treacă prin această experien ă a pocăin ei, consemnată în *Iov* 42, el fusese binecuvântat cu experien a de bază a pocăin ei şi devenise un copil al lui Dumnezeu. Acum el ajunsese la locul unde conştientizase, într-un mod deosebit de viu, bunătatea lui Dumnezeu, iar aceasta a produs în el o pocăin ă mai adâncă, pe măsură.

El mărturisi că şi înainte auzise despre Domnul. Fără îndoială, ceea ce el învă ase în felul acesta fusese extrem de minunat şi de binecuvântat. Îl adusese în situa ia de a avea credin a lui Isus, îl umpluse cu neprihănire până când Dumnezeu a putut să mărturisească despre el "… Nu este nimeni ca el pe pământ…", şi îi împărtăşise o bogă ie extraordinară a cunoaşterii şi mari adâncimi, lărgimi şi înăl imi în domeniul în elegerii.

Dar, cu ajutorul suferin ei şi experien ei de mai târziu, Domnul îl condusese dincolo de cunoştin a care vine prin auzire, spre acea facultate a vederii care este cea mai eficientă. El atunci a în eles taina mântuirii şi slava caracterului lui Dumnezeu, aşa cum niciodată mai înainte nu le în elesese. Ce răsplătire minunată a fost aceasta! A făcut ca toate acele suferin e să fie mai mult decât valoroase.

Întrucât vederea este un mijloc cu mult mai eficient decât auzirea, este potrivit să întrebăm de ce Domnul a pus deoparte această facultate pentru aceia care se străduiesc să ajungă pe o treaptă foarte înaltă în experien a creştină? Adevărul este că Domnul nu pune deoparte acest dar pentru o anumită clasă de oameni, dar se cere un foarte înalt nivel spiritual de dezvoltare înainte ca o persoană să fie capabilă cu adevărat să vadă ceea ce ea doar auzise anterior. Triumful credin ei lui Iov în timpul calvarului său groaznic l-a înăl at, din punct de vedere spiritual, la nivelul unde ochii lui au fost deschişi ca să poată vedea. Când ei au putut vedea, darul binecuvântat al pocăin ei a fost coborât asupra lui.

Caracterul special al acestei pocăin e este acela că ea a aduce scârbă fa ă de păcatul în sine. Păcatul apare în adevăratul său caracter, iar cel pocăit se fereşte de el ca de o plagă.

Experien a lui Iov demonstrează şi atestă că, indiferent cât de neprihănit eşti şi cât de credincios ai fi, chiar aşa cum a fost Iov, fără să aibă egal în lume, după cum a mărturisit Dumnezeu, este necesară o vedere împrospătată a bunătă ii lui Dumnezeu, împreună cu o experien ă mai adâncă în pocăin ă.

Aceia care sunt binecuvânta i cu aceste experien e vor spune împreună cu Iov: "Mi-e scârbă de mine!"

"Tot aşa va fi cu to i aceia care privesc la Hristos. Cu cât ne vom apropia mai mult de Hristos şi cu cât vom vedea mai clar cură ia caracterului Său, cu atât mai clar vom vedea imensa păcătoşenie a păcatului şi cu atât mai pu in vom fi dispuşi să ne înăl ăm pe noi înşine. Va fi o continuă alergare a sufletului după Dumnezeu, o continuă, serioasă şi zdrobitoare de inimă mărturisire a păcatului şi o smerire a inimii înaintea Lui. Cu fiecare pas făcut în experien a noastră creştină, pocăin a noastră va fi mai profundă. Vom recunoaşte că satisfac ia, împlinirea noastră este numai în Hristos şi ne vom însuşi mărturisirea apostolului: >Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în carnea mea.< >Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită fa ă de mine, şi eu fa ă de lume!< *Romani* 7,18 (K.J.V. Bible), *Galateni* 6,14." *Faptele apostolilor*, cap. 55, par. 11.

Aceasta este o descriere a experien ei pe care trebuie s-o aibă to i aceia care urmează să primească peste pu in timp puternica revărsare a ploii târzii. Ar fi bine dacă fiecare credincios s-ar cerceta pe sine, pentru a vedea dacă, în realitate, acesta este un tablou adevărat al condi iei sale prezente înaintea lui Dumnezeu.

Fiecare să se întrebe cu solemnitate pe sine:

Privesc eu în aşa fel la Hristos, încât să văd cu adevărat desăvârşirea Lui, bunătatea Lui, neprihănirea Lui, puritatea caracterului Său şi iubirea Sa iertătoare din ce în ce mai mult, o dată cu trecerea timpului?

Văd eu imensa păcătoşenie a păcatului cu o claritate tot mai mare în fiecare zi, mai ales atunci când aceasta se manifestă în mine?

Găsesc eu o dispozi ie din ce în ce mai mică de a înăl a şi de a purta de grijă eului, şi mă văd pe mine însumi din ce în ce mai mult răstignind eul şi jertfind totul de dragul lui Hristos?

Este via a mea marcată de o continuă, serioasă şi zdrobitoare de inimă mărturisire a păcatului şi o smerire a inimii înaintea lui Dumnezeu?

Pot să mărturisesc eu cu adevărat că pocăin a mea este în realitate profundă, aşa încât puterea ei de pregătire a căii pentru cură ire din partea lui Hristos să fie mai puternică decât a fost înainte?

Ştiu eu într-adevăr că încrederea mea este numai în Hristos şi că eu sunt un primitor dependent, lipsit de ajutor?

Pot să fac eu din mărturisirea lui Pavel, în mod cinstit, propria mea mărturisire?

Acestea sunt întrebări foarte serioase pe care fiecare credincios ar trebui să şi le pună şi să răspundă în mod sincer la ele. Pune i-le ie, pentru tine însu i. Apoi, când tu vei vedea lipsa ta spirituală, roagă-te stăruitor în fiecare zi pentru ca o asemenea viziune despre incredibila bunătate a lui Dumnezeu să te conducă la o pocăin ă şi mai adâncă.

Nu fi descurajat dacă tu nu primeşti un răspuns imediat, doar pentru că pare că nimeni nu primeşte. Iacov s-a luptat ceasuri întregi înainte de a vedea, în cele din urmă, păcatul său în adevărata sa lumină. Iov a suportat zile în şir o suferin ă incredibilă înainte ca el să fie binecuvântat, în cele din urmă, cu o descoperire superbă a bunătă ii lui Dumnezeu şi cu o pocăin ă mai profundă decât înainte. Când Isus s-a rugat pentru descoperirea pe care noi o numim schimbarea la fa ă – acea revela ie a slavei cerului destinată să-l întărească pentru sacrificiul Său încoronator – ore în şir de rugăciune stăruitoare s-au scurs înainte ca muntele să fie inundat cu slava cerească.

Unul din principalele motive pentru care noi nu primim tot ceea ce Cerul are pentru noi este că noi nu ne rugăm stăruitor şi nu agonizăm aşa cum ar trebui să facem. Noi primim inspira ie de a alerga după darul ceresc; ne rugăm pentru el, dar când binecuvântarea nu este imediat disponibilă, rugăciunile noastre se sting şi binecuvântarea nu este ob inută.

"Am întrebat îngerul de ce nu mai este credin ă şi putere în Israel. El mi-a spus: >Voi da i drumul prea repede bra ului Domnului. Stărui i cu rugăciunile voastre la tronul harului şi ine i-vă tare cu credin ă puternică. Făgăduin ele sunt sigure. Crede i că primi i lucrurile pe care le cere i şi le ve i avea.< Apoi mi-a fost arătat Ilie. El era supus aceloraşi pasiuni ca şi noi, şi s-a rugat cu seriozitate. Credin a lui a suportat încercarea. De şapte ori s-a rugat înaintea Domnului şi, în cele din urmă, norul şi-a făcut apari ia." *Experien a şi viziuni*, cap. Credin a şi rugăciunea, par. 4.

Aduce i-vă aminte că: "Cei nepăsători şi indiferen i, care nu s-au alăturat acelora care pre uiau biruin a şi mântuirea suficient pentru a se ruga cu stăruin ă şi în agonie pentru ea, n-au ob inut-o şi au fost părăsi i, fiind lăsa i în întuneric, iar locurile lor au fost imediat ocupate de al ii care s-au prins de adevăr şi au intrat în rânduri". *Experien e şi viziuni*, cap. Cernerea, par. 7.

A venit timpul pentru revărsarea ploii târzii, dar aceasta nu va veni până când noi nu vom fi binecuvânta i cu o pocăin ă cu mult mai pătrunzătoare, mai cură itoare şi mai transformatoare decât am experimentat până acum. Ea nu va veni până când noi nu ne vom ruga stăruitor şi în agonie pentru binecuvântare.

Ar fi bine ca de aici înainte fiecare credincios în Isus să stăruiască în rugăciune zilnic pentru o astfel de descoperire a bunătă ii lui Dumnezeu, aşa cum noi nu am văzut-o niciodată înainte, şi care, în schimb, să ne binecuvânteze cu o adâncime a pocăin ei care să ne facă în stare să primim ploaia târzie.

Capitolul 8

Slujirea dedicată şi plină de succes a lui Isaia, profetul Evangheliei, ilustrează mai departe principiul că, descoperirea bunătă ii lui Dumnezeu conduce la pocăin ă atât pe cei neprihăni i cât şi pe cei păcătoşi, calificându-l astfel pe primitorul acestor binecuvântări cu darul de a-i conduce şi pe al ii să primească aceeaşi mântuire binecuvântată. Experien a lui Isaia are o valoare deosebită şi se potriveşte copiilor lui Dumnezeu din aceste ultime zile, pentru că lor, asemenea lui, li se îngăduie să privească în Sfânta şi Sfânta Sfintelor, acolo unde se manifestă slava lui Dumnezeu. Domnul va putea dispune de soli prin care să aducă la bun sfârşit lucrarea numai atunci când ochii noştri sunt deschişi să vadă ceea ce el a văzut, prin exercitarea unei credin e puternice şi perseverente.

"Viziunea dată lui Isaia reprezintă condi ia poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă. Ei sunt privilegia i să vadă prin credin ă lucrarea care este dusă mai departe în sanctuarul din ceruri. >Şi templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis; şi s-a văzut chivotul legământului Său, în templul Său.< *Apocalipsa* 11,19. Pe măsură ce privesc, prin credin ă, în Sfânta Sfintelor şi văd lucrarea lui Hristos din sanctuarul ceresc, ei în eleg că sunt un popor cu buze necurate – un popor ale căror buze au rostit adesea cuvinte lipsite de seriozitate şi ale căror talente nu au fost sfin ite şi nu au fost folosite spre slava lui Dumnezeu. Se prea poate ca ei să deznădăjduiască când pun în contrast propria lor slăbiciune şi lipsa de merit cu puritatea şi frumuse ea caracterului plin de slavă al lui Hristos. Dar dacă ei, asemenea lui Isaia, îşi vor lăsa impresionată inima aşa cum inten ionează Domnul, dacă ei îşi vor umili sufletele înaintea lui Dumnezeu, va fi speran ă pentru ei. Curcubeul făgăduin ei este deasupra tronului, iar lucrarea săvârşită pentru Isaia va fi îndeplinită în ei. Dumnezeu va răspunde la rugăciunile ce vin dintr-o inimă convertită." *The SDA Bible Commentary* vol. 4, pag. 1139. Extras din *The Review and Herald*, 22 decembrie 1896.

Ce uşă este deschisă pentru poporul lui Dumnezeu spre lumina şi adevărul glorios al acestor promisiuni! Gândeşte-te la acest lucru: "Lucrarea săvârşită pentru Isaia va fi îndeplinită" în aceia care, cu ochiul credin ei privesc şi în eleg lucrarea lui Hristos din Sfânta Sfintelor, din sanctuarul ceresc. Ce adevărat credincios n-ar tânji să privească în interiorul celor două încăperi sacre şi să ob ină cu adevărat o viziune largă şi exactă a lucrării lui Hristos, a sfin eniei lui Dumnezeu şi a caracterului sacru al legii Sale? N-ar fi un lucru extraordinar să ne vedem pe noi înşine aşa cum suntem în realitate şi să strigăm cuprinşi de o teamă reală datorită stării noastre de fiin e pierdute: "Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor!" *Isaia* 6,5.

Cât de binecuvânta i vom fi atunci când nelegiuirea noastră este îndepărtată prin foc şi când primim însărcinarea de a duce descoperirea caracterului lui Dumnezeu până la marginile pământului! Totul pare a fi un adevăr prea extraordinar. Am putea privi înapoi la eforturile zadarnice depuse de noi în trecut, pentru a căpăta o pace satisfăcătoare cu Dumnezeu, şi să deznădăjduim că vom dobândi vreodată această binecuvântare. Dar, aceasta este ceea ce Domnul doreşte ca noi să avem şi El ne-a promis că ne dă acest har. Prin urmare, să apucăm făgăduin a cu o credin ă vie şi să refuzăm să-i dăm drumul până când cerul nu va răspunde.

Lucrarea lui Isaia a început în timpul domniei lui Ozia, împăratul lui Iuda, şi a continuat pe parcursul domniilor a trei împăra i care l-au succedat: Iotam, Ahaz şi Ezechia. Ozia a domnit în total cincizeci şi unu de ani, dar abia în ultimul an de domnie a fost chemat Isaia să ducă soliile de avertizare şi de mustrare ale lui Dumnezeu pentru Iuda.

Chemarea lui Isaia, de tânăr, în slujba de profet este consemnată în *Isaia* 6,1-13.

Împăratul Ozia şi-a început lucrarea vie ii bine, perioada cât el a stat pe tron fiind marcată de prosperitate nemaipomenită. În realitate, domnia sa "a fost caracterizată de o prosperitate mai mare decât aceea a oricărui alt conducător de la moartea lui Solomon, cu aproape două secole înainte. Timp de mul i ani, împăratul a condus cu modestie. Sub binecuvântarea cerului, oştile lui au recâştigat multe din teritoriile care fuseseră pierdute în anii de mai înainte. Cetă ile au fost reclădite şi fortificate, iar pozi ia na iunii printre popoarele din jur a fost mult întărită. Comer ul a reînviat şi

bogă iile popoarelor se scurgeau spre Ierusalim. Numele lui Ozia >s-a întins până departe, căci… a ajuns foarte puternic.< *2Cronici* 26,15." *Profe i şi regi*, cap. 25, par. 1.

Din nefericire, aşa cum se întâmplă adesea, această prosperitate materială l-a condus la mândrie şi încredere de sine, fapt care l-a despăr it pe Iuda şi Beniamin şi mai mult de Dumnezeu. Ozia însuşi s-a înăl at până acolo, încât a presupus că are dreptul să intre în locurile sfinte ale templului. În urma acestei ac iuni îndrăzne e a fost lovit cu lepră, o boală care nu s-a depărtat de el până la moarte.

Tonusul spiritual al na iunii s-a deteriorat cu repeziciune. Benchetuiala, be ia, bogă ia, iubirea de fast şi idolatria au devenit stilul de via ă al poporului – stare de lucruri pe care Isaia a văzut-o cu cea mai adâncă durere în suflet.

"Practicile nelegiuite deveniseră atât de predominante în toate clasele, încât cei pu ini, care rămăseseră credincioşi lui Dumnezeu, erau deseori ispiti i să-şi piardă inima şi să dea loc descurajării şi disperării. Părea că planul lui Dumnezeu pentru Israel era pe cale să fie zădărnicit şi că poporul răzvrătit avea să sufere o soartă asemănătoare cu cea a Sodomei şi Gomorei.

În fa a unor stări ca acestea, nu este surprinzător faptul că atunci când, în ultimul an al domniei lui Ozia, Isaia a fost chemat să-i aducă lui Iuda soliile lui Dumnezeu, de avertizare şi de mustrare, el s-a dat înapoi în fa a acestei răspunderi." *Profe i şi regi*, cap. 25, par. 10, 11.

Această chemare a venit la omul lui Dumnezeu cu scurt timp înainte ca să-i fie dată acea extraordinară viziune în templu. Când chemarea i-a fost adresată, el era cât se poate de conştient de obstacolele teribile care-i stăteau în fa ă şi de incapacitatea sa de a face fa ă situa iei. "Ştia bine că va întâmpina împotrivire îndârjită. Când şi-a dat seama de incapacitatea de a face fa ă situa iei şi s-a gândit la încăpă ânarea şi necredin a poporului pentru care avea să lucreze, sarcina lui părea fără nădejde. Să renun e el în disperare la misiunea lui şi să lase pe cei din Iuda netulbura i în idolatria lor? Dumnezeii din Ninive trebuia să stăpânească pământul, sfidând pe Dumnezeul cerului?" *Profe i şi regi*, cap. 25, par. 11.

Isaia era extrem de tulburat când medita la chemarea sa în slujba de profet. El în elegea rigiditatea inimii poporului său, ştia că îi lipsea calificările necesare pentru a penetra întunericul şi încăpă ânarea şi s-a descurajat că poporul ar putea fi adus vreodată la adevărata pocăin ă de păcatele lor. În timp ce, pe de o parte, el era extrem de conştient că nu poate să înlăture cu uşurin ă chemarea divină, pe de altă parte, se temea că niciodată nu va fi în stare să împlinească greaua sa răspundere. "Gânduri ca acestea se adunau în mintea lui Isaia, când stătea sub porticul templului." *Profe i şi regi*, cap. 25, par. 12.

Este evident că Domnul, chemându-l pe Isaia în slujba profetică, şi văzând greaua povară a disperării şi descurajării datorită chemării ce fusese pusă asupra lui, îl condusese la uşile templului, aşa încât să-l poată inspira cu credin a şi curajul necesar pentru a răspunde chemării divine.

"Deodată, poarta şi perdeaua dinăuntrul templului păreau a fi ridicate sau date la o parte şi i s-a îngăduit să privească înăuntru, în Sfânta Sfintelor, unde nici chiar picioarele profetului nu puteau pătrunde. Acolo i s-a arătat viziunea lui Iehova stând pe un scaun de domnie înalt, în timp ce mantia de slavă umplea templul. De fiecare parte a tronului străjuiau serafimii cu fe ele acoperite în semn de adorare, când slujeau înaintea Făcătorului lor şi se uneau în invocare solemnă: >Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de slava lui<, până acolo încât stâlpul, coloana şi poarta de cedru păreau zguduite din cauza cântării, iar casa s-a umplut de cântarea lor de laudă. *Isaia* 6,3." *Profe i şi regi*, cap. 25, par. 12.

Scripturile descriu viziunea în aceste cuvinte:

"În anul mor ii împăratului Ozia, am văzut pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt, şi poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, şi fiecare avea şase aripi: cu două îşi acopereau fa a, cu două îşi acopereau picioarele, şi cu două zburau. Strigau unul la altul, şi ziceau: >Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui<! Şi se zguduiau uşorii uşii de glasul care răsuna, şi casa s-a umplut de fum." *Isaia* 6,1-4.

Când citim această descriere astăzi, noi o facem fără să beneficiem de descoperirea cea vie desfăşurată înaintea ochilor uimi i ai lui Isaia. Noi citim doar despre ceea ce el a văzut cu adevărat.

De aceea, nu există nimic din acel impact asupra min ilor noastre care a fost asupra lui Isaia. Când noi citim raportul lui, citim despre slava, puritatea, neprihănirea, desăvârşirea şi bunătatea lui Dumnezeu. Acesta e un lucru, însă noi niciodată nu putem compara felul în care vedem cu adevărat aceste lucruri, cu felul cum le-a văzut Isaia. Pe deasupra, cuvintele de laudă ce curgeau de pe buzele acelor serafimi strălucitori erau pline de o putere de a transmite adevărul despre Dumnezeu, încât a făcut ca solia să impresioneze mintea profetului cu o for ă grăitoare.

"Când a văzut această descoperire de slavă şi maiestate a Domnului lui, Isaia a fost copleşit de sim ământul cură iei şi sfin eniei lui Dumnezeu. Ce contrast izbitor era între desăvârşirea neasemuită a Creatorului lui şi calea păcătoasă a acelora care, ca şi el, se număraseră multă vreme printre cei ce formau poporul ales al lui Israel şi Iuda!" *Profe i şi regi*, cap. 25, par. 13.

Când unui copil al lui Dumnezeu i se oferă o viziune despre bunătatea lui Dumnezeu, ca de pildă cea care i-a fost dată lui Isaia, există doar un singur rezultat posibil. El va vedea ceva din contrastul teribil dintre desăvârşirea lui Dumnezeu şi propriile sale lipsuri, va recunoaşte că el este nepotrivit să fie un sol pentru Dumnezeu şi un cetă ean al cerului şi, în timp ce admiră slava lui Dumnezeu, i se va face scârbă de sine pentru ceea ce este el. El se va pocăi până în străfundurile fiin ei sale şi se va întoarce la Dumnezeu cu întreaga inimă într-o măsură care nu i s-a părut posibilă niciodată mai înainte.

Aşa s-a întâmplat cu Isaia, după cum se poate vedea din propria sa mărturie: "Atunci am zis: >Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor!<" *Isaia* 6,5.

Aceste cuvinte au fost expresia veritabilă a unei pocăin e adânci, petrecută în inimă. Ar fi bine dacă fiecare credincios ar trece prin experien e care generează un asemenea gen de pocăin ă. Aceasta este de fapt adevărata nevoie a poporului lui Dumnezeu astăzi, deoarece, fără ea, niciodată nu vom căpăta calificarea necesară pentru primirea ploii târzii. Din acest motiv, experien a lui Isaia con ine lec ii de cea mai mare importan ă pentru noi deoarece avem de înfruntat evenimentele finale ale istoriei omenirii.

Deoarece lec iile con inute în experien a lui Isaia ne descoperă nevoia specifică pentru o pocăin ă pătrunzătoare a sufletului, adevăratul credincios va găsi o dorin ă în inima sa de a vedea în mod viu bunătatea lui Dumnezeu, puritatea, neprihănirea şi desăvârşirea Sa, o adevărată în elegere a stării sale şi o ură fa ă de păcat şi o întoarcere de la el.

Întrebarea este: Ce trebuie să facem pentru a dobândi această incredibilă calificare? Ce au făcut patriarhii, ca de pildă Iov, şi profe ii, bunăoară Isaia, pentru a primi aceste daruri minunate?

Un studiu al vie ii lor demonstrează că ei nu căutau în mod special şi nici nu se aşteptau ca ochii lor să fie deschişi pentru a vedea bunătatea lui Dumnezeu, pe de o parte, şi păcătoşenia naturii lor căzute, pe de altă parte. Dumnezeu a fost cel care i-a condus să facă aceşti paşi care au culminat cu acest rezultat de dorit. Aceşti oameni au fost îmbogă i i cu comori care depăşesc orice altceva. De exemplu, bogă ia materială enormă pe care Dumnezeu a revărsat-o peste Iov după încrâncenarea cu diavolul şi biruin a sa asupra puterilor întunericului, n-a fost nimic în compara ie cu pocăin a şi mai profundă cu care a fost binecuvântat.

După cum Dumnezeu a prevăzut ca acei oameni să primească o viziune a caracterului lui Dumnezeu, care mântuieşte sufletul, tot aşa a prevăzut şi pentru copiii Lui de astăzi. Templul lui Dumnezeu din ceruri este deschis şi ni se îngăduie să privim chiar în Sfânta Sfintelor pentru a vedea aceeaşi slavă, măre ie, puritate şi desăvârşire care au scuturat mul umirea de sine a lui Isaia.

"Pe măsură ce" noi "privim, prin credin ă, în Sfânta Sfintelor şi vedem lucrarea lui Hristos din sanctuarul ceresc", noi "în elegem că suntem un popor cu buze necurate – un popor ale căror buze au rostit adesea cuvinte lipsite de seriozitate şi ale căror talente nu au fost sfin ite şi nu au fost folosite spre slava lui Dumnezeu. Se prea poate ca" noi "să deznădăjduim când punem în contrast propria" noastră "slăbiciune şi lipsa de merit cu puritatea şi frumuse ea caracterului plin de slavă al lui Hristos." *The SDA Bible Commentary* vol. 4, pag. 1139.

Noi am petrecut foarte mult timp studiind lucrările finale ale lui Hristos în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc, dar cine dintre noi este în stare să mărturisească faptul că a primit o asemenea

descoperire a bunătăii lui Dumnezeu, încât să fie condus la o adevărată şi profundă pocăinţă? A înţelege că toţi anii pe care noi i-am cheltuit în studiul sanctuarului n-au izbutit să ne dea o experienţă asemenea celei cu care a fost binecuvântat Isaia, poate fi extrem de înfricoşător. Sunt percepţiile noastre spirituale aşa de adormite, încât Domnul să nu poată să rostească adevărurile Sale strălucitoare pentru noi cu destulă eficienţă pentru a ne da pocăinţa adevărată? Să fim noi pierduţi după toate acestea, aşa cum cel mai sigur se merită să fim?

Acestea sunt gânduri demne de a fi luate în considerare chiar dacă intenţia acestui studiu nu este aceea de a-l face pe cineva să se simtă pierdut fără speranţă, ci aceea de a îndruma ochiul spre planuri mai înalte de realizare pe care Dumnezeu le are cu noi. Noi ştim că ne-am pocăit şi am fost născuţi din nou, dar după aceea ne-am lăsat în voia sorţii până la nivelul unei mulţumiri de sine care este primejdioasă. Dumnezeu lucrează acum să ne clintească pentru a înţelege că există o privelişte cu mult mai grandioasă despre bunătatea lui Dumnezeu ce trebuie să fie obţinută, o cu mult mai adâncă pocăinţă şi curăţire ce trebuie să fie experimentate şi o cu mult mai mare capacitate ce trebuie să fie exercitată.

Mai degrabă, decât să fim descurajaţi din pricină că am văzut atât de puţin din slava lui Dumnezeu în sanctuar, să ne bucurăm că frumuseţea adevărată a soliei acestei slave urmează totuşi să fie descoperită înaintea ochilor noştri uimiţi. Fiindcă ceea ce am văzut deja este plin de slavă şi putere, ce alte mari descoperiri trebuie să mai vină încă? A sosit cu adevărat timpul când noi trebuie să agonizăm în rugăciune pentru fiecare binecuvântare de care avem nevoie, pentru a fi pregătiţi în vederea primirii ploii târzii şi a lansării marii strigări.

O vedere clară a bunătăţii lui Dumnezeu ne conduce la o adevărată pocăinţă, iar aceasta, în schimb, deschide uşile pentru o curăţire profundă şi pătrunzătoare de păcat. Aşa s-a dovedit a fi în cazul lui Isaia când el şi-a reamintit următoarele: "Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleştele de pe altar. Mi-a atins gura cu el şi a zis: >Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată şi păcatul tău este ispăşit!<" *Isaia* 6,6.7.

Ce curăţire extraordinară a fost efectuată în Isaia în acest moment vital! Defectele ascunse care înainte rămăseseră nevăzute şi nebănuite au fost acum aduse la lumină şi înlăturate, în timp ce locurile rămase libere au fost umplute cu atributele Mântuitorului însuşi. Ce dar nepreţuit a fost acesta pentru tânărul profet! Ce calificare i-a fost acordată pentru lucrarea ce-i stătea în faţă! Cu ce curaj şi încredere a înfruntat atunci răspunderile deosebit de grele pe care fusese chemat să le poarte!

Dar faptul că la acel punct al timpului a fost binecuvântat cu această pocăinţă şi curăţire, nu trebuie interpretat ca însemnând că el nu fusese născut din nou înainte şi că aceasta era pentru prima dată în viaţa lui când se pocăise sau când primise o curăţire adâncă de păcat. A trage o asemenea concluzie ar însemna să judecăm destul de greşit starea spirituală a lui Isaia la acel punct al timpului.

Viaţa lui Iov demonstrează că, indiferent cât de profund ne-am pocăit noi în trecut sau cât de neprihăniţi trăim noi acum, o vedere proaspătă a bunătăţii lui Dumnezeu totdeauna va conduce la o pocăinţă şi curăţire mai profunde. Tot aşa a fost şi cu Isaia.

În cazul lui Iov, există o dovadă clară şi considerabilă că el era un om foarte neprihănit înainte ca diavolului să i se îngăduie să conteste integritatea lui şi, înainte de a câştiga biruinţa asupra atacurilor diavolului îndreptate împotriva lui, i-a fost dată o viziune extraordinară despre bunătatea lui Dumnezeu, ca rezultat al acesteia primind pocăinţa. Dar dovada aceluiaşi adevăr nu este pomenită în mod clar în cazul lui Isaia, deşi ea este acolo pentru toţi cei care au ochi spirituali să o vadă.

Principala dovadă care confirmă că Isaia era un adevărat copil al lui Dumnezeu înainte ca el să primească viziunea despre bunătatea lui Dumnezeu descoperită în templu, o găsim în faptul că el a fost chemat în slujba de profet înainte ca viziunea să-i fie dată. Acest lucru nu poate să însemne decât că, la vremea când el a fost pus deoparte de Domnul ca sol şi profet al său, deja era un creştin

convertit, pentru că Cel atotputernic nu cheamă în serviciul Său altă clasă de oameni. Acest adevăr este confirmat în următoarea declara ie:

"Duhul Sfânt este adierea vie ii spirituale în suflet. Împărtăşirea Duhului este împărtăşirea vie ii lui Hristos. Umple, pe cel care-l primeşte, cu însuşirile lui Hristos. Numai aceia care sunt învă a i în felul acesta de Dumnezeu, aceia care se bucură de lucrarea lăuntrică a Duhului şi în a căror via ă se descoperă via a lui Hristos urmează să stea ca reprezentan i între oameni, pentru a sluji în folosul bisericii." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 84, par. 10.

Pentru ca Isaia să fie chemat de Dumnezeu, aşa după cum şi a fost, el trebuia să fi primit "împărtăşirea vie ii lui Hristos"; să fi fost umplut cu "însuşirile lui Hristos"; să fi fost "învă at în felul acesta de Dumnezeu"; să fi avut "lucrarea lăuntrică a Duhului"; iar în via a lui să se fi descoperit "via a lui Hristos". Altfel, Domnul niciodată nu l-ar fi ales să fie solul Său.

Unii ar putea arăta spre Iuda, ca ucenic ce nu avea aceste calificări, dar care totuşi s-a numărat printre cei doisprezece. Să nu uităm niciodată că acest om nu a fost chemat niciodată de Dumnezeu să ocupe pozi ia pe care şi-a dorit-o. El a stăruit într-un fel personal să intre în cercul intim cu sprijinul celorlal i ucenici.

În acelaşi timp, experien a lui Isaia nu fusese tot ce ar fi trebuit să fie:

"Isaia a denun at păcatele altora; dar acum el se vede demascat de aceeaşi condamnare pe care o rostise asupra altora. El fusese mul umit cu o ceremonie rece, lipsită de via ă în închinarea adusă lui Dumnezeu. Nu cunoscuse aceasta până când nu i s-a dat viziunea despre Dumnezeu. Cât de mică apărea acum în elepciunea şi talentele sale când privea sfin enia şi măre ia sanctuarului. Cât de nevrednic era el! Felul cum se vedea pe sine a putut fi exprimat în limbajul apostolului Pavel: >O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?< *Romani* 7,24." *The SDA Bible Commentary*, vol. 4, pag. 1139.

Pentru unii, această descriere a experien ei lui Isaia înainte ca viziunea să-i fie dată, ar putea fi luată drept indiciu că el nu era în realitate un creştin născut din nou la acea vreme, în ciuda faptului că Dumnezeu îl alesese să fie solul Său profet. Totuşi, deoarece convertirea nu ne eliberează pe dată de totala stricăciune, dându-ne desăvârşirea deplină, cuvintele ce descriu starea noastră neconvertită, au o aplica ie restrânsă, într-un sens relativ, la starea de convertire. De aceea, tot ceea ce spune citatul este că Isaia în calitate de copil al lui Dumnezeu, deşi era născut din nou, încă mai avea nevoie mai departe, aşa cum to i creştinii au nevoie, de izbăvire de stricăciunea care încă ne mai chinuieşte. To i cei născu i din nou au nevoie de o descoperire mai clară a bunătă ii lui Dumnezeu şi de pocăin a şi cură irea mai adâncă pe care aceasta le produce.

Când Isaia a ajuns la această experien ă remarcabilă, el a ob inut o calificare pentru slujba sa care întrecea tot ce avusese el mai înainte. Acum el era inspirat, încrezător în Dumnezeu şi pregătit să răspundă chemării divine. El a spus:

"Am auzit glasul Domnului, întrebând: >Pe cine să trimit şi cine va merge pentru Noi?< Eu am răspuns: >Iată-mă trimite-mă!<" *Isaia* 6,8.

Domnul a acceptat cu bucurie dedicarea lui Isaia în serviciul Său, dându-i chiar soliile de care poporul avea nevoie şi trimi ându-l să rostească puternicul Său cuvânt către Iuda şi Beniamin. El niciodată nu a uitat această viziune. Permanent se afla înaintea lui şi a fost unul din principalii factori care l-au făcut să men ină o slujire consecventă şi statornică.

Dumnezeu l-a avertizat că sarcina nu va fi uşoară şi că lucrarea lui avea să pară ca lipsită de roade, dar că la sfârşit planul divin urma să fie împlinit, iar elurile lui Dumnezeu atinse.

"Această asigurare de împlinire finală a planului lui Dumnezeu a adus curaj inimii lui Isaia. Ce importan ă are dacă puterile se rânduiesc împotriva lui Iuda? Ce importan ă are dacă robul Domnului întâmpină împotrivire şi rezisten ă? Isaia văzuse pe Împăratul, Domnul oştirilor; el auzise cântarea serafimilor: >Tot pământul este plin de slava Lui<; avea făgăduin a că soliile lui Iehova către Iuda cel apostaziat vor fi înso ite de puterea convingătoare a Duhului Sfânt; şi proorocul a fost întărit pentru lucrarea care-i stătea înainte. *Isaia* 6,3. În tot timpul misiunii lui lungi şi grele, a dus cu el amintirea acestei viziuni. Timp de şaizeci de ani sau mai mult, a stat înaintea copiilor lui Iuda

ca un prooroc al nădejdii, devenind mai curajos şi mai îndrăzne în prezicerile sale cu privire la biruin a viitoare a bisericii." *Profe i şi regi*, cap. 25, ultimul paragraf.

Ziua acelui triumf final este foarte aproape. Curând, marea lucrare dusă înainte de profetul Evangheliei, Isaia, urmează să atingă maturitatea ei deplină, pe măsură ce noi astăzi zidim pe temeliile multor genera ii şi ne pregătim să potrivim la locul lui ultimul element al structurii.

Pentru a încheia în mod eficient lucrarea, Domnul trebuie să-şi pregătească poporul astăzi, aşa cum l-a pregătit pe Isaia în vechime. Această lucrare trebuie să implice o conştientizare din partea noastră a adevăratei noastre condi ii spirituale, aşa încât să-l căutăm cu curaj pe Domnul şi neprihănirea Lui cu întreaga inimă. În timp ce, pe de o parte, ne putem bucura de marile adevăruri pe care le-am văzut până acum şi de efectul lor extraordinar de benefic în vie ile noastre, pe de altă parte, noi trebuie să în elegem corect că nu există loc de oprire, nici treaptă la care să ajungem şi să sim im că a fost atins tot ce putea fi atins. Nu contează cât de departe ai ajuns, poate chiar până la punctul unde Domnul să spună, aşa cum i-a spus şi lui Iov, că nu există nimeni asemenea ie pe pământ, însă dincolo de aceasta mai este încă un infinit. A te opri la orice punct înseamnă să începi o mişcare retrogradă fatală care, dacă nu este oprită la timp, îl va sorti distrugerii chiar şi pe cel mai bun creştin. Fiecare creştin trebuie să fie pe deplin conştient de pericolul de a cădea în starea de mul umire de sine şi de a pierde calificarea de a participa la ultima bătălie.

Ceea ce nouă ne trebuie mai mult decât orice altceva este o viziune clară a slavei, desăvârşirii, puterii, măre iei, neprihănirii şi bunătă ii lui Dumnezeu, aşa cum i-a fost dată lui Isaia. Această descoperire va arăta contrastul uimitor dintre ceea ce noi suntem şi ceea ce trebuie să fim şi, pe măsură ce noi apucăm făgăduin ele lui Dumnezeu, şi ne grăbim spre inta înaltei noastre chemări, Domnul va face nespus mai mult decât împlinirea celor mai înalte aşteptări ale acelora care îşi pun încrederea în El. Clară va fi vederea noastră despre felul cum suntem şi despre nevrednicia şi necorespunderea noastră; adâncă va fi pocăin a noastră; profundă va fi cură irea noastră; şi extraordinară calificarea pe care Domnul ne-o va da.

A sosit timpul să ne rugăm stăruitor la tronul harului pentru descoperirea bunătă ii lui Dumnezeu. Fiecare credincios care în elege nevoia acestui timp se va ruga stăruitor înaintea Domnului ca să-i arate bunătatea lui Dumnezeu, încât să poată fi adus la adevărata pocăin ă. Ceasul este înaintat; nevoia este urgentă. De aceea, să ne ridicăm din starea noastră de somnolen ă şi să mergem să lucrăm aşa cum niciodată înainte n-am lucrat sau gândit.

Capitolul 9

Vie ile celor mai mari creştini, oamenilor care au umblat cel mai aproape cu Dumnezeu, au demonstrat că "Cu fiecare pas făcut în experien a noastră creştină, pocăin a noastră va fi mai profundă". *Faptele apostolilor*, cap. 55, par. 11. Experien ele prin care au trecut atât Iov cât şi Isaia, descoperă foarte clar adevărul acesta. Iov era un om cu adevărat neprihănit, despre care Dumnezeu însuşi declarase că nu era nici unul ca el pe pământ, iar atunci când el a câştigat biruin a fermă asupra diavolului şi agen ilor săi şi i s-a dat o descoperire extraordinară a bunătă ii lui Dumnezeu, a intrat într-o experien ă a unei pocăin e profunde pe care nu o cunoscuse niciodată înainte.

"De aceea mi-e scârbă de mine" strigă el "şi mă pocăiesc în ărână şi cenuşă." *Iov* 42,6.

Tot aşa, când Isaia a fost binecuvântat cu o viziune a desăvârşirii şi neprihănirii lui Dumnezeu în sanctuarul Său, el a văzut păcătoşenia păcatului şi imperfec iunea sa omenească, aşa cum niciodată anterior nu le văzuse, fapt care l-a condus într-o nouă şi adâncă pocăin ă. Aşa va fi întotdeauna.

Nimeni nu trebuie să aibă dificultatea să vadă că, atunci când un individ comite un anumit păcat, trebuie să se pocăiască de călcarea sa de lege şi să înceteze să-l practice mai departe. Ceea ce trebuie să se în eleagă este că există un alt gen de pocăin ă care nu implică o întoarcere de la un anumit păcat, dar care dezvoltă în cel credincios o scârbă tot mai profundă fa ă de păcat. Este pocăin a pentru păcătoşenie, o ură din ce în ce mai mare fa ă de ceea ce este păcatul. Adâncimea acestei pocăin e va fi direct propor ională cu măsura în care noi am văzut bunătatea lui Dumnezeu. Capacitatea de a vedea bunătatea şi neprihănirea lui Dumnezeu, creşte pe măsură ce ne apropiem tot mai mult de El. Cu cât mai mult devenim asemenea lui Dumnezeu în caracter, cu atât mai clar vom vedea desăvârşirea Sa, şi cu atât mai mare va fi pocăin a noastră. De aceea, este adevărat că cei mai consacra i şi cei mai neprihăni i copii ai lui Dumnezeu sunt aceia care, întrucât au văzut bunătatea lui Dumnezeu şi mai limpede decât aceia care se mul umesc să rămână la un nivel scăzut spiritual, au primit darul pre ios al pocăin ei mai presus de tovarăşii lor.

Dacă vreun credincios râvneşte după o pocăin ă adâncă şi cură itoare, atunci să caute să intre într-o comuniune mai adâncă cu Dumnezeu, aşa încât, prin această comuniune, să dezvolte capacitatea de a vedea neprihănirea Tatălui cel veşnic cu o claritate din ce în ce mai mare. Aceasta îl poate conduce doar la o pocăin ă şi mai adâncă.

Via a lui Moise confirmă acest adevăr. Sub călăuzirea lui Dumnezeu şi datorită răspunsului său plin de sârg la această călăuzire, acest bărbat dezvoltase o capacitate de comuniune cu Dumnezeu care l-a făcut în stare să locuiască realmente în mod direct în prezen a Celui atotputernic, pentru o perioadă ini ială de patruzeci de zile şi nop i urmată de o a doua perioadă de aceeaşi lungime. Când s-a întors de pe munte a doua oară, fa a lui strălucea de slava lui Dumnezeu cu o asemenea putere, încât poporul nu putea fi în stare să privească la el. El a fost obligat să poarte o maramă sau văl ori de câte ori se afla în prezen a lor.

Începutul acestei realizări îl găsim în dreptul naşterii spirituale pe care a ob inut-o foarte timpuriu în via a sa şi, de asemenea, în pregătirea foarte eficientă care i-a fost dată de către mama lui după aceea.

Când Moise, ca prunc mititel, a fost adoptat de prin esa egipteană, iar lui Iochebed, mama sa evlavioasă, i s-a dat sarcina de a avea grijă de el, ea s-a asigurat că îi va da cea mai bună educa ie cu putin ă. "Cu credincioşie a folosit ocazia pe care o avea de a-l educa pe copilul ei pentru Dumnezeu. Ea avea încredere că acesta fusese păstrat cu via ă în vederea unei mari lucrări şi mai ştia că, în curând, el trebuia să fie predat mamei sale imperiale, unde avea să fie înconjurat de influen e care vor tinde să-l îndepărteze de Dumnezeu. Toate acestea au făcut-o să fie mai plină de râvnă şi mai grijulie în învă ătura pe care i-o dădea decât în aceea pe care o dăduse celorlal i copii ai ei. S-a străduit să-i umple mintea cu sim ământul temerii de Dumnezeu şi al iubirii pentru adevăr şi dreptate, rugându-se cu stăruin ă să fie ferit de orice influen ă stricăcioasă. Ea i-a arăta nebunia şi păcătoşenia idolatriei şi l-a învă at de mic să se plece şi să se închine viului Dumnezeu, singurul care-l putea auzi şi ajuta în situa ii grele." *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 10.

Atât de eficientă a fost această pregătire timpurie, încât Moise a fost în stare să se împotrivească eforturilor hotărâte ale puterilor religioase şi politice egiptene de a-l abate de la o via ă de slujire consacrată fa ă de adevăratul Dumnezeu. Între vârsta sa fragedă de doisprezece ani şi maturitatea sa atinsă la vârsta de patruzeci de ani, el a trăit în cea mai îmbelşugată şi mai coruptă societate care exista la vremea aceea, fără să scape întru totul nevătămat.

"Moise învă ase multe lucruri de care trebuia să se dezve e. Influen ele care-l înconjuraseră în Egipt – iubirea mamei sale adoptive, pozi ia sa înaltă ca nepot al împăratului, risipa în toate privin ele, rafinamentul, subtilită ile şi misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, măre ia solemnă a arhitecturii şi sculpturii – toate acestea lăsaseră urme adânci asupra min ii sale în dezvoltare şi, într-o oarecare măsură, modelaseră obiceiurile şi caracterul său. Timpul, schimbarea condi iilor şi a locului şi comuniunea cu Dumnezeu putea să îndepărteze aceste influen e. Din partea lui Moise însuşi se cerea o luptă ca, pentru propria sa via ă, să lepede ce era greşit şi să accepte adevărul, dar Dumnezeu avea să fie ajutorul său atunci când lupta avea să fie prea severă pentru puterea omenească." *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 24.

Ca moştenitor al tronului şi general capabil al Egiptului, cu o putere militară în aparen ă de neînvins, el tindea să dezvolte într-o anumită măsură încrederea de sine. Aceasta l-a condus la uciderea egipteanului, având greşita idee că Domnul va înarma pe izraeliți şi le va da putere să scape de armatele covârşitoare şi distrugătoare ale vrăjmaşilor lor.

Acest omor, în loc să-i facă pe izraeliți să se răscoale, a servit doar la călăuzirea lui Moise într-o cu totul altă şcoală, la un program educativ prin care avea să dezve e mult mai mult decât dobândise în Egipt, în timp ce avea să câştige foarte mult şi care avea să ia locul celor dezvă ate.

"Omorându-l pe egiptean, Moise a căzut şi el în aceeaşi greşeală pe care a săvârşit-o adesea părin ii neamului său, şi anume de a lua în propriile mâini lucrarea pe care Dumnezeu făgăduise că o va îndeplini. Nu era voia lui Dumnezeu să-l elibereze pe poporul său prin război, aşa cum gândea Moise, ci prin tăria cea mare a puterii Sale, pentru ca gloria să fie a Lui, şi numai a lui. Cu toate acestea, chiar acest act pripit a fost folosit de către Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Moise nu era pregătit pentru marea sa lucrare. El mai avea de învă at aceeaşi lec ie a credin ei, pe care Avraam şi Iacov o învă aseră, şi anume să nu se mai sprijine pe tăria şi în elepciunea omenească, ci pe putere lui Dumnezeu pentru împlinirea făgăduin elor Sale. Şi mai erau şi alte lec ii pe care, în mijlocul singurătă ii mun ilor, Moise trebuia să le învе e. În şcoala lepădării de sine şi a greută ilor, el trebuia să învе e răbdarea şi stăpânirea pasiunilor. Înainte ca să poată cârmui cu în elepciune, el trebuia să învе e să asculte. Inima lui trebuia să fie în deplină armonie cu Dumnezeu, înainte ca el să fie în stare să-l învе e pe Israel cunoaşterea voii Sale. Prin propria sa experien ă, el trebuia să fie pregătit să se poarte cu grijă părintească fa ă de to i aceia care aveau nevoie de ajutorul său." *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 22.

Este evident că Moise dezvoltase un foarte înalt nivel de comuniune cu Dumnezeu în timpul celor patruzeci de ani, în aparen ă lipsi i de rod, ca păstor în Madian. Dumnezeu doreşte să stabilească cu fiecare din copiii Săi o rela ie de apropiere şi o comuniune deschisă, care au servit la calificarea lui Moise pentru răspunderi grele ce urmau să fie puse asupra lui.

"Ascuns în fortărea a mun ilor, Moise era singur cu Dumnezeu. Templele măre e ale Egiptului nu-i mai impresionau mintea cu supersti iile şi falsitatea lor. În măre ia solemnă a dealurilor veşnice, el contempla maiestatea Celui Prea Înalt şi, prin contrast, îşi dădea seama cât de lipsi i de putere şi însemnătate erau zeii Egiptului. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise avea sim ământul că se află în prezen a Sa şi că este copleşit de puterea Lui. Aici, mândria şi mul umirea de sine s-au spulberat. În simplitatea aspră a vie ii din pustie, urmările vie ii sale de lux şi lipsite de griji din Egipt au dispărut. Moise a devenit un om răbdător, respectuos şi umil, >Mai blând decât orice om de pe fa a pământului< (*Numeri* 12,3), dar, în acelaşi timp, puternic în credin a în Dumnezeul cel puternic al lui Iacov." *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 26.

Experien a lui este comparabilă cu cea a lui Ioan Botezătorul când, de asemenea, a petrecut to i acei ani în comuniune cu Dumnezeu retras în singurătatea deşertului. Dumnezeu, prin această părtăşie cu servul său consacrat, Ioan Botezătorul, a atins aceleaşi rezultate minunate care au fost

produse şi în Moise, aşa după cum stă scris despre înainte-mergătorul lui Hristos: "El privea pe Împărat în frumuse ea Lui şi uita de sine. El admira maiestatea sfin eniei şi se sim ea fără putere şi nevrednic. Era gata să alerge ca trimis al cerului, fără să se temă de vreun om, pentru că privise la Dumnezeu. Putea să stea drept şi fără teamă în fa a monarhilor pământului, pentru că se închinase înainte Împăratului împăra ilor." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 10, par. 28.

Moise ieşise din şcoala pustiei pentru a se confrunta cu puterea plină de lăudăroşenie a Egiptului din nou şi din nou, de fiecare dată văzând că puterea omului nu este nimic în fa a puterilor naturii şi a Creatorului acestora. El cunoscuse corup ia Egiptului înainte de fuga sa, şi a observat dezvoltarea nelegiuirii ce se maturizase în timpul absen ei sale. Venind direct dintr-o via ă de singurătate cu Dumnezeu în grandoarea solemnă a mun ilor cei veşnici, unde totul era neprihănire, puritate şi pace, el trebuie să fi sim it imensul contrast dintre aceasta şi ticăloşia împără iei lui faraon. Întrucât a văzut bunătatea nemaipomenită a lui Dumnezeu, aşa cum se descoperă în lucrările Sale creatoare, el a fost binecuvântat cu acea pocăin ă care se manifestă nu atât de mult printr-o mărturisire a anumitor păcate, ci printr-o scârbă fa ă de păcătoşenia în sine.

Când Moise s-a reîntors la na iunea de pe Nil, răutatea ei deznădăjduită şi corup ia sa indescriptibilă trebuie să-l fi determinat să se aştepte ca Domnul să se ridice şi să şteargă de pe fa a pământului acest popor, exact aşa cum locuitorii neprihăni i ai universului s-au aşteptat ca Domnul să facă atunci când Hristos era pe punctul de a se ivi pe pământ, după cum stă scris: "Cu mare interes lumile necăzute aşteptau să vadă cum Iehova se ridică şi nimiceşte pe locuitorii pământului". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 3, par. 2 de la sfârşit.

Dar, în loc să-i distrugă pe egipteni, Domnul l-a însărcinat pe Moise să ducă faraonului păcătos şi mândru, o solie a iubirii divine, o descoperire a secerişului cel sigur, ce era pe punctul să fie adus asupra lor datorită păcatelor lor ca na iune, precum şi a insisten ei plină de milă de a se întoarce de la calea lor înainte de a fi prea târziu. Nu exista nici cea mai mică presupunere că Domnul era pe punctul de a-şi întinde bra ul Său cel puternic şi a-i distruge. În acelaşi timp, se dăduse avertizarea că avea să urmeze distrugerea dacă nu se dădea dovadă de pocăin ă, însă dezastrele iminente n-aveau să fie urmarea ac iunii lui Dumnezeu, ci rezultatul pierderii controlului puterilor naturii de către El.

În formă ilustrată, Dumnezeu prin Moise, mijlocul de comunicare cel mai clar cu putin ă, le-a trimis solia a ceea ce era pe punctul să se întâmple, precum şi rolul pe care l-a jucat Domnul când plăgile au avut loc. Când Moise a păşit în prezen a monarhului, el îl simboliza pe Dumnezeu şi, ca atare, era o descoperire a iubirii şi milei Tatălui cel veşnic. Toiagul din mâna lui Moise era un simbol al puterii, aşa cum s-a eviden iat el în felul în care a fost folosit necontenit în timpul călătoriei dinspre Egipt către Marea Roşie. Când toiagul a fost îndreptat spre Marea Roşie, o mare putere a împăr it apele; când a fost îndreptat din nou, după ce poporul lui Dumnezeu traversase în siguran ă marea, apele au revenit la locul lor; în timp ce toiagul din mâna lui Moise era ridicat în sus, iudeii erau victorioşi în lupta cu amaleci ii; şi aşa mai departe.

Când Moise a stat înaintea faraonului, inând toiagul în mâinile sale, acesta era sub controlul său şi a rămas un toiag al binecuvântării şi al ocrotirii, dar în momentul când i s-a dat drumul din mână, fără a mai fi sub controlul lui Moise, imediat s-a prefăcut într-un şarpe, simbolul unui distrugător. Urmările n-aveau să cadă în răspunderea lui Moise.

Prin acest mijloc, Domnul căuta să comunice monarhului cel rău o solie a iubirii mântuitoare. Domnul spunea în tonurile unei rugămin i dintre cele mai înduioşătoare: "Faraon, situa ia ta este disperată. Timp de secole împăra ii şi poporul Egiptului s-au răzvrătit împotriva Mea. Genera ia ta se află în situa ia cea mai rea şi merită să fie distrusă, dar, în marea Mea milă fa ă de tine, am continuat să-mi men in controlul asupra for elor copleşitoare ale naturii care te înconjoară. Câtă vreme am reuşit să fac lucrul acesta, acele puteri au fost o binecuvântare pentru tine, dar acum a sosit timpul când sfidarea ta fa ă de Cer şi preten iile tale ca Eu să te părăsesc au devenit atât de insistente şi de mari, încât Mă pun în situa ia de a nu putea să aleg decât să dau drumul puterilor naturii care se vor abate asupra ta, în armonie cu propriile tale dorin e, lăsându-te neocrotit în fa a furiei lor distructive. Faraon, în marea Mea iubire pentru tine, acesta este ultimul lucru care doresc

să i se întâmple, aşa că fii binevoitor şi răspunde apelurilor Mele pentru ca Eu să pot ine în frâu, sub control, for ele naturii, încât tu să fi ocrotit în fa a dezastrului".

Este foarte clar că mândrul stăpânitor al Egiptului avea o concep ie prea vagă despre puterile care-l amenin au pe el şi poporul său, deoarece natura sub controlul lui Dumnezeu nu se poate manifesta la adevăratul ei poten ial. La fel, o bombă neexplodată arată destul de inofensivă. Adevărata ei putere nu poate fi apreciată cu adevărat de către aceia care au supravie uit exploziei decât atunci când este detonată.

Savan ii de astăzi au studiat cu sârguin ă puterea înfricoşătoare a elementelor naturii, ajungând la concluzia că: "O singură furtună cu trăsnete poate să slobozească 125 de milioane galoane de apă (1 galon = 3,34 litri) şi să descarce destulă energie calorică pentru a furniza, pe întreg teritoriul Statelor Unite, o putere electrică timp de douăzeci de minute. Pentru un uragan pe deplin dezvoltat valoarea se înmul eşte cu 12.000 din puterea unei furtuni cu trăsnete, ceea ce rezultă o cifră astronomică.

În puterea lor teribilă, furtunile au lăsat în urma lor rapoarte înfiorătoare ale mor ii şi distrugerii. În Bangladesh, în 1970, un ciclon tropical cu rafale de ploaie şi cu o viteză a vântului de 120 de mile pe oră a secerat 300.000 de vie i". *Storm* (*Furtuna*), a Time-Life book, pag. 6.

Faraon, a cărei ignoran ă cu privire la marile for e ale naturii era la fel de mare ca şi lipsa sa în ceea ce priveşte cunoaşterea planului de mântuire, a căutat să respingă solia Domnului ca fiind inconsecventă. El i-a chemat pe vrăjitori să facă vrăjile lor prin prefacerea toiegelor lor în şerpi. Ei au creat aparen a că au făcut acest lucru, însă este dincolo de puterea diavolului şi a slujitorilor lui de a crea via a.

"De fapt, vrăjitorii n-au prefăcut într-adevăr toiegele în şerpi; dar, prin vrăjitorii, ajuta i de marele înşelător, ei au fost în stare să producă această înşelăciune. Era mai presus de puterea lui Satana să schimbe toiegele în şerpi vii. Prin ul răului, deşi posedă toată în elepciunea şi puterea unui înger căzut, nu are puterea de a crea sau de a da via ă; această prerogativă o are numai Dumnezeu. Dar tot ceea ce era în puterea lui Satana să facă, a făcut; el a săvârşit o înşelăciune. Pentru ochii omului, toiegele sau prefăcut în şerpi. Aşa credea faraon şi aşa credea curtea lui. În înfă işarea lor nu era nimic care să-i deosebească de şarpele produs de Moise." *Patriarhi şi profe i*, cap. 23, par. 19.

După cum în mod cert Dumnezeu a trimis o solie prin prefacerea toiagului lui Moise într-un şarpe viu, tot aşa şi faraon a răspuns la aceasta prin chemarea vrăjitorilor de a transforma, după toate aparen ele, toiegele lor în şerpi. El declara că nu are nevoie ca Dumnezeu să-şi men ină controlul asupra puterilor naturii, pentru că el, în încrederea sa de sine, avea suficientă siguran ă de sine că el şi magicienii lui pot să mânuiască asemenea probleme cu destulă competen ă. Martorul vizibil al circumstan elor părea să-i dea dreptate, deoarece şarpele lui Moise, fiind singur, se confrunta cu o oştire de şerpi egipteni. Pentru un împărat care se încredea şi supravie uia prin puterea numărului, rezultatul avea doar o singură concluzie previzibilă. Era foarte sigur că numărul mare de şerpi ai săi va devora repede singura reptilă ce le stătea împotrivă.

Dar nici un om, chiar dacă el este cel mai puternic monarh de pe pământ, nu are puterea necesară să controleze elementele naturii, o dată ce ele ai ieşit de sub stăpânirea lui Dumnezeu. Faraon manifesta un spirit al celei mai mari mândrii; el se pusese pe sine deasupra Celui atotputernic. Se considera în stare să facă ceea ce numai Dumnezeu putea să facă. Era o lipsă de respect fa ă de Dumnezeu dintre cele mai strigătoare la cer, o răzvrătire împotriva autorită ii Sale, o respingere a darului plin de iubire al mântuirii şi ocrotirii şi o manifestare a nerecunoştin ei pentru mila şi îndelunga răbdare a Domnului.

Moise ar fi putut foarte bine să se aştepte ca Domnul să răspundă cu mânie şi indignare, fără nici cea mai mică întârziere sau răbdare, revărsându-şi pedepsele înspăimântătoare asupra capului neocrotit al împăratului neîn elept. Dar, în mare Sa milă şi iubire, El a continuat să facă apeluri pline de iubire împăratului. Pentru a-l avertiza pe monarh de faptul că nu putea să găsească nici o scăpare în presupusa lui capacitate de a controla for ele ce-l amenin au, Domnul a împuternicit şarpele lui Moise să-i devoreze pe to i cei pe care-i aruncase în luptă împăratul. Era o declara ie

clară din partea lui Dumnezeu că potentatul răzvrătit făcuse o greşeală teribilă, când a gândit că el putea să evite pedeapsa pentru apostazia de a-şi asuma locul lui Dumnezeu ca cel care controlează puterile ce-l amenin au. După cum, în mod cert, şarpele a devorat pe to i ceilal i şerpi oponen i, tot aşa for ele copleşitoare ale naturii ieşite de sub control, aveau să consume toate resursele pe care le putea angaja faraon şi apoi să semene distrugerea ca şi cum niciodată nu li s-ar fi pus piedică.

Apoi Domnul l-a îndrumat pe Moise să reia controlul şarpelui, care imediat s-a preschimbat în toiag, de îndată ce a ajuns din nou sub stăpânirea lui Moise.

Prin acest act, Dumnezeu, interesat de bunăstarea împăratului şi a poporului, dorea să-i spună lui faraon că, oricând era pregătit să ia în seamă avertizarea şi să se pocăiască, Domnul avea să se reîntoarcă cu bucurie, să aducă din nou puterile naturii sub controlul Său şi, astfel, să pună capăt lucrării distructive care începuse ca rod direct al apostaziei lor.

Când Moise a lucrat sub îndrumarea personală a lui Dumnezeu, el trebuie să fi văzut incredibila bunătate a lui Dumnezeu în toată purtarea Sa fa ă de na iunea apostaziată. Solul Domnului cunoştea lucrarea milei oferită de Iosif sub binecuvântarea şi îndrumarea lui Dumnezeu; cunoştea timpul când un alt faraon care a urmat la tron după moartea lui Iosif a fost hotărât să şteargă numele lui Iosif din istorie, un act care era o respingere, nu numai a slujitorului lui Hristos, dar şi a Domnului Hristos însuşi; cunoştea subjugarea inumană şi crudă a poporului lui Dumnezeu; cunoştea respingerea propriei sale lucrări la curtea Egiptului în timpul primilor patruzeci de ani ai vie ii sale; şi, de asemenea, cunoştea ateismul şi spiritul de sfidare la adresa lui Dumnezeu, din partea împăratului şi a poporului, care la vremea aceea era cea mai puternică na iune de pe pământ.

Moise cunoştea toate acestea ca nimeni altcineva în lume, iar sufletul său neprihănit trebuie să fi fost plin de indignare când asculta cuvintele îngâmfate, sfidătoare şi răzvrătite ale împăratului. N-ar fi fost surprins dacă Domnul i-ar fi distrus pe to i, atât pe împărat cât şi pe popor.

În schimb, după toate aceste lucruri, Dumnezeu n-a arătat nici cea mai mică dispozi ie de a răni şi distruge pe împărat şi poporul său. În loc de aceasta noi vedem doar iubire plină de milă şi dor aprins ce întinde mâna doar cu un singur gând – de a-i salva, dacă aveau să asculte de glasul milei şi al ra iunii. Înaintea ochilor noştri ului i, umili i şi uimi i, noi vedem pe Dumnezeul universului, Atotputernicul Împărat al împăra ilor şi Domn al domnilor, ce explică plin de grijă faraonului primejdia care-l amenin ă, şi care stăruie plin de iubire să se pocăiască, în vederea convertirii, ca distrugerea să poată fi preîntâmpinată.

Aceasta este bunătate! Aceasta este bunătatea lui Dumnezeu! Nu există o altă bunătate asemenea ei! Indiferent în ce măsură este văzută, în eleasă şi acceptată, ea va conduce la pocăin ă.

În mod tragic, stăpânitorul egiptean şi poporul său au eşuat total să vadă şi să aprecieze această incredibilă manifestare a bunătă ii fa ă de ei. Ei nu au în eles greutatea teribilă a condamnării ce zăcea asupra lor, deoarece n-aveau nici o convingere fa ă de păcat şi nici nu au văzut că meritau, totalmente, moartea şi că ar fi putut fi nimici i cu mult timp înainte. Ei nu au în eles că, despăr i i de Dumnezeu, nu numai că erau despăr i i de via ă, dar erau expuşi violen ei şi ne inerii în frâu a frământărilor naturii, ieşite de sub controlul şi conducerea lui Dumnezeu.

Dacă ar fi în eles toate aceste lucruri, rămânând de la început în neştiin ă despre adevăratul caracterul lui Dumnezeu, atunci s-ar fi aşteptat de la El să fie plin de indignare şi mânie fa ă de ei. Dar, în loc de aceasta, ei aveau să-l vadă plin de o iubire iertătoare nemărginită. Din acest motiv, când ei au ajuns să vadă bunătatea lui Dumnezeu luând asupra Sa suferin ele lor şi punându-le la dispozi ie o cale de scăpare în întregime nemeritată, ei ar fi trebuit să se lase conduşi la pocăin ă. Dar n-au văzut nimic din toate acestea şi, în consecin ă, au rămas îndrăzne i, sfidători şi nepocăi i.

Este foarte îndoielnic dacă izraeliții, adormi i spiritual, aşa cum au fost ei în secolele înrobirii lor, au putut să vadă bunătatea lui Dumnezeu manifestată în toate aceste lucruri, însă noi putem fi siguri că Moise a văzut-o. Pentru el manifestarea caracterului bună ii desăvârşite a lui Dumnezeu avea să fie izbitor de vizibilă, mai ales atunci când el, împrospătat de comuniunea personală cu Dumnezeu în pustiu, a văzut răutatea egiptenilor în adevărata ei lumină şi a recunoscut cât de complet meritau ei să fie distruşi.

Când Moise a văzut bunătatea lui Dumnezeu şi felul cum a fost dispre uită o asemenea iubire, propria sa ură fa ă de păcat trebuie să fi fost mai intensă, nefiind decât o adâncire a pocăin ei sale.

Creştinii întind adesea bra ul iertării celui păcătos care a greşit fa ă de ei şi, atunci, ei cred că au mers a doua milă. Dacă păcătosul nu se pocăieşte şi nu îşi îndreaptă comportamentul, există ispita fermă de a ne descotorosi de el, lăsându-l pradă pedepsei meritate, cu bucuria unui anumit sim ământ de mul umire când îl vedem asaltat de necazuri şi dezastru.

Dacă Dumnezeu ar avea un asemenea caracter, El l-ar fi îndrumat pe Moise să spună stăpânitorului cel trufaş că i se dăduse mai mult decât o ocazie prielnică şi că acum nu i se va mai arăta deloc milă. Dar, lăudat fie numele Său cel sfânt, nu acesta este caracterul Său. În schimb, noi vedem un Dumnezeu drept ce aşteaptă cu o nădejde înfocată ca faraon să se pocăiască în aşa fel încât plăgile înfiorătoare să fie oprite. O asemenea pocăin ă nu a fost dată pe fa ă ca răspuns la prima plagă care şi-a trasat cursul ei timp de şapte zile.

Când a doua plagă a năpădit ara cu broaşte, împăratul "… a fost într-o măsură oarecare umilit". *Patriarhi şi profe i*, cap. 23, par. 24. Faraon a fost pregătit să recunoască faptul că vrăjitorii nu puteau îndepărta năpasta şi i-a cerut lui Moise să facă acest lucru, cu asigurarea că poporul va fi eliberat.

"Faraon a chemat pe Moise şi pe Aaron şi a zis: >Ruga i-vă Domnului să depărteze broaştele de la mine şi de la poporul meu, şi am să pe popor să plece să aducă jertfe Domnului.<" *Exod* 8,8.

Împăratul a fost invitat să hotărască timpul când broaştele aveau să fie îndepărtate şi el s-a decis să se facă în ziua următoare, "… nădăjduind în taină că în acest interval de timp broaştele vor dispărea de la sine, şi în felul acesta să fie scăpat de amara umilire de a se supune Dumnezeului lui Israel". *Patriarhi şi profe i*, cap. 23, par. 24.

Deşi pocăin a lui era departe de a fi adevărată, aşa cum de obicei este cazul când unei persoane îi pare rău de suferin ele provocate de păcat, mai degrabă decât păcatul în sine, totuşi era îndeajuns ca Domnul să păstreze controlul plăgii. De îndată ce El a făcut-o broaştele au murit, fiind strânse împreună în grămezi.

Pentru aceia care puteau să vadă, Dumnezeu, în bunăvoin a Sa plină de iubire şi în bunătatea Sa extraordinară, căuta să prevină toată suferin a. De fiecare dată când împăratul s-a pocăit Domnul a ac ionat repede pentru a îndepărta plaga, care venise doar din cauză că El fusese obligat să dea drumul controlului puterilor pe care le pusese în natură.

În felul acesta a căzut plagă după plagă. Cu fiecare revărsare a mâniei, împăratul a devenit tot mai încăpă ânat şi tot mai hotărât să reziste stăruin elor iubirii şi milei divine. Cu fiecare respingere a bunătă ii lui Dumnezeu, el a deschis calea pentru alte manifestări ale naturii ieşite de sub controlul lui Dumnezeu. Dumnezeu totdeauna a fost prezent pentru a salva şi restaura, cu condi ia ca glasul Său să fi fost luat în seamă de către împărat, numai că acelui glas niciodată nu i s-a dat aten ie.

O descoperire izbitoare a iubirii tandre a lui Dumnezeu şi a dorin ei Sale de a mântui poporul chiar atunci când merita să piară a fost dată când cea de-a şaptea plagă, grindina sau piatra devastatoare, era pe punctul să se producă. În cazul prefacerii râului în sânge, a broaştelor, a păduchilor, a muştelor câineşti, a ciumei în rândul vitelor şi a vărsatului negru, n-a fost lăsat nimic în afara pocăin ei care să-i poată salva pe ei şi agoniseala lor. Toate aceste plăgi au pătruns pretutindeni, încât n-au avut scăpare de ele. De aceea, Dumnezeul cel plin de iubire nu le-a putut recomanda nimic ca ei să se poată pună la adăpost, până când a venit grindina. În acest caz orice om sau animal, care avea să fie prins afară, neadăpostit, urma să piară în mod sigur când furtuna avea să lovească, în timp ce aceia care s-au pus la adăpost aveau să supravie uiască.

Bunătatea lui Dumnezeu nu-i putea îngădui să lase poporul neavertizat. Domnul i-a îndemnat să se adune în case, iar vitele lor să fie adăpostite în grajduri, înainte ca dezlăn uirea acelui atac teribil de violent să aibă loc. Avertizarea a fost dată în aceste cuvinte:

"Iată, mâine, la ceasul acesta, voi face să bată o piatră aşa de mare, cum n-a mai fost în Egipt, din ziua întemeierii lui şi până azi. Pune- i dar la adăpost turmele şi tot ce ai pe câmp. Piatra

are să bată pe to i oamenii şi toate vitele de pe câmp care nu vor fi intrat în case, şi vor pierii." *Exod* 9,18.19.

"Ploaia sau grindina era ceva neobişnuit în Egipt, şi o astfel de furtună, cum a fost prevestită, nu se mai văzuse niciodată." *Patriarhi şi profe i*, cap. 23, par. 37.

De aceea se cerea credin ă din partea egiptenilor să creadă cuvântul lui Dumnezeu pentru a se salva de la moarte şi distrugere. Aceia care au crezut au supravie uit, în timp ce aceia care au ignorat avertizarea au pierit împreună cu animalele lor.

Această ac iune din partea lui Dumnezeu de a-i avertiza pe păcătoşi este o descoperire minunată a bunătă ii şi a caracterului Său ca Mântuitor. Dacă ar fi fost pedepsitorul sau distrugătorul, atunci ar fi căutat moartea la cât mai mul i cu putin ă pentru a fi sigur că suferin a este maximă. Dar acesta nu este caracterul şi nici calea lui Dumnezeu. Din contră, El este Mântuitorul, de la început şi până la sfârşit. Când n-a putut împiedica venirea furtunii ca să vină şi astfel să-i salveze de la dezastru, El a lucrat la izbăvirea lor avertizându-i să nu stea afară şi să sufere moartea.

O, ce Dumnezeu este Dumnezeul nostru, căutând mereu să salveze pe om de la secerişul cel dezastruos al semin ei pe care a semănat-o!

În felul acesta ei au ajuns la blestemul teribil, cel din urmă, moartea întâilor născu i. Dumnezeu nu a îngăduit ca această calamitate îngrozitoare să vină peste ei neanun ată, dar i-a avertizat pe to i de venirea ei şi i-a învă at cum să procedeze pentru a-şi asigura protec ia şi supravie uirea. În timp ce izraeliții erau singurii cărora le-a fost adresată avertizarea, totuşi, până la acea vreme, erau mul i egipteni care au în eles că avertizarea dată împăratului nu trebuie ignorată, şi au ajuns să înve e de la copiii lui Israel cum să evite pedeapsa neascultării. În acea noapte fatală, ei s-au pus la adăpost împreună cu evreii, sub sângele stropirii, şi au fost ocroti i de chinul teribil suferit de cei necredincioşi.

Pentru un om cu discernământ spiritual şi strânsă comuniune cu Dumnezeu, aşa cum a fost Moise, toate aceste experien e au fost descoperiri incredibile ale bunătă ii lui Dumnezeu, care trebuie să fi lucrat în el o experien ă mai adâncă a pocăin ei, în sensul că ura sa fa ă de păcat şi conştientizarea propriei sale ineficien e şi slăbiciuni omeneşti deveneau tot mai clare pe zi ce trecea.

Dar pocăin a lui avea să crească mai ales în timpul zilelor extraordinare petrecute cu Dumnezeu pe munte. Acesta va fi studiul nostru următor.

Capitolul 10

Studiul nostru despre vie ile marilor bărba i, precum Iov, Isaia şi acum Moise, demonstrează cu mare claritate că, cu cât vedem mai mult bunătatea lui Dumnezeu, cu atât mai adâncă va fi pocăin a noastră şi cu atât mai bogată va fi experien a noastră creştină. Noi în elegem din ce în ce mai bine că "Cu fiecare pas făcut în experien a noastră creştină, pocăin a noastră va fi mai profundă". *Faptele apostolilor*, cap. 55, par. 11.

Până acum noi am avut tendin a să limităm aplicarea acestor cuvinte la via a noastră pământească. Fără a da vreo importan ă deosebită chestiunii, noi am crezut că, o dată ce suntem cură i i în mod desăvârşit de orice urmă a păcătoşeniei şi suntem lua i pe norii cerurilor, pocăin a va fi un lucru în întregime de domeniul trecutului şi că niciodată nu va mai fi o parte în experien a noastră.

Fără discu ie, anumite aspecte ale acestei concluzii sunt adevărate. Ajungând în cer fără vreo urmă sau pată a păcatului, care a fost ştearsă pentru veşnicie, cu un corp, minte şi inimă sigilate veşnic împotriva celui mai mic debut al păcatului, noi nu trebuie niciodată să ne pocăim, să mărturisim şi să îndepărtăm chiar şi o singură călcare de lege în Paradis.

Aceste fapte tind să ne conducă să tragem concluzia că pocăin a este o chestiune ce ine de acest pământ blestemat de păcat, care nu-şi are locul în ceruri. Acest lucru este totuşi adevărat numai în măsura în care are de a face cu lepădarea păcatului, pocăin a ob inută în felul acesta rămânând de domeniul trecutului. Dar există un sens în care pocăin a va continua să se adâncească pe măsură ce veacurile veşniciei trec, iar această nevoie trebuie să fie în eleasă de poporul lui Dumnezeu o dată cu apropierea lui de sfârşitul timpului. O asemenea cunoştin ă ne va ajuta foarte mult să în elegem că, nu numai în această via ă, dar şi în ceruri şi pe noul pământ, "Cu fiecare pas făcut în experien a noastră creştină, pocăin a noastră va fi mai profundă".

Atunci în ce sens pocăin a va deveni şi mai adâncă în ceruri?

Pentru a răspunde acestei întrebări, trebuie să luăm în considerare experien a îngerilor fără păcat. Când păcatul şi-a făcut apari ia de prima dată printre ei, fiind astfel obliga i să aleagă între lumină şi întuneric, ei nu aveau oroare şi nu au întors spatele păcatului într-o măsură infinită. Atât de meşteşugit a mascat diavolul adevărata natură a păcatului săvârşit de el, încât păcatul a fost făcut cu adevărat să pară de dorit, iar neprihănirea atât de restrictivă, încât să fie tocmai bună pentru a fi respinsă. Consecin ele care au rezultat de aici au fost acelea că, în timp ce îngerii credincioşi au continuat să servească fără şovăială Domnului, ei nu au fost în stare să deosebească implica iile depline ale păcatului şi, ca atare, au dat pe fa ă într-o oarecare măsură simpatie cu diavolul şi cauza sa. Ei au urât păcatul în măsura în care puteau să în eleagă adevărata lui natură, dar nu atât de mult încât de la început să-l respingă în mod total şi mereu. Ceea ce ei aveau nevoie era acea pocăin ă care se manifestă în sine printr-un dezgust fa ă de păcat, din pricina a ceea ce este el, şi nu doar prin ceea ce produce el victimei sale. Acea pocăin ă trebuia să crească în ei, aşa încât, cu trecerea timpului, să fie martori la manifestările bunătă ii lui Dumnezeu fa ă de cei plini de nelegiuire şi fa ă de cei fără nelegiuire. Pentru ei, iubirea, îndelunga răbdare şi bunătatea lui Dumnezeu deveniseră prilej de uimire când au văzut pe atotputernicul Creator descoperind doar iubire iertătoare, fa ă de aceia care au dispre uit harul Său şi au distrus lucrările mâinilor Sale, şi în aceia care erau pregăti i să accepte iertarea şi restaurarea Sa.

Totuşi eviden a arată că, după patru mii de ani în care au fost permanent martori la descoperirea caracterului lui Dumnezeu, ei erau departe de a în elege cu adevărat acea descoperire. Ei au dat pe fa ă aceasta când s-au aşteptat ca Domnul să ajungă la limită cu răbdarea şi, în indignarea Sa neprihănită, să se ridice şi să şteargă omenirea de pe fa a pământului, aşa după cum stă scris:

"Cu mare interes lumile necăzute aşteptau să vadă cum Iehova se ridică şi nimiceşte pe locuitorii pământului." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 3, par. 2 de la sfârşit.

Când timpul pentru naşterea lui Hristos s-a apropiat, iar răutatea lumii ajunsese la maturitatea ei deplină, ei s-au aşteptat ca Dumnezeu să recurgă la acest curs de ac iune, deoarece

chiar ei ca fiin e lipsite de păcat nu ajunseseră să în eleagă în mod deplin bunătatea infinită a lui Dumnezeu. Împreună cu această în elegere limitată despre caracterul lui Dumnezeu mai exista şi o mărginire asemănătoare a experien ei lor creştine, care, la rândul ei, restrângea ura lor fa ă de păcat. Iar o ură mai adâncă a păcatului nu este posibilă decât dacă a avut loc o pocăin ă tot atât de adâncă.

Astfel că, spre uimirea făpturilor lipsite de păcat, în loc ca Domnul să distrugă această lume păcătoasă, El a adus o jertfă desăvârşită pentru mântuirea ei.

"Dar, în loc de a distruge lumea, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să o salveze. Deşi corup ia şi provocarea se puteau vedea pretutindeni pe acest pământ înstrăinat, s-a prevăzut o cale pentru refacerea lui. Chiar în momentul decisiv, când se părea că Satana era pe punctul de a triumfa, Fiul lui Dumnezeu a venit cu solia harului divin. În orice genera ie şi orice clipă se manifestase iubirea lui Dumnezeu fa ă de neamul omenesc decăzut. În pofida răută ii oamenilor, semnele îndurării divine se arătaseră fără încetare. Şi când a venit împlinirea vremii, Divinitatea a fost glorificată prin aceea că a turnat asupra lumii un potop de har vindecător, care niciodată nu avea să fie oprit sau retras până când planul de mântuire avea să fie împlinit." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 3, par. 2 de la sfârşit.

Când îngerii şi locuitorii lumilor necăzute au fost martorii acestui act al incredibilei bunătă i divine, ei au făcut un pas înainte în experien a lor creştină şi pocăin a lor a devenit mai profundă, în sensul că ura lor fa ă de păcat s-a intensificat, iar respingerea acestuia a fost cu mult mai hotărâtă.

Trebuie să inem minte faptul că îngerii, împreună cu cei care nu au păcătuit niciodată, nu au avut nevoie de lucrarea lui Isus de a-i mântui de călcarea legii. Ei nu aveau nevoie de o lucrare care să-i izbăvească din robia păcatului şi de lan urile lui, adică să-i elibereze de păcătoşenie şi să-i treacă în starea de neprihănire, pentru că ei niciodată nu au cedat în fa a ispitei, însă aveau nevoie de această lucrare pentru a-i salva de căderea în păcat. Exista doar o singură cale prin care cei sfin i, care nu au căzut niciodată în păcat, să fie salva i de căderea în păcat. Această cale a depins şi va depinde de dobândirea unei mult mai cuprinzătoare viziuni a bunătă ii lui Dumnezeu, care va genera în ei o ură mai mare fa ă de păcat şi o întoarcere şi mai hotărâtă de la nelegiuire în favoarea neprihănirii.

Această viziune fundamentală despre caracterului lui Dumnezeu a fost dată la cruce, şi este descoperirea glorioasă cea mai frumoasă, cea mai grandioasă şi cea mai desăvârşită a bunătă ii divine, pe care îngerii trebuie în mod continuu să o contemple, pentru a scăpa de vrăjile planurilor lui Satana.

"Moartea lui Hristos pe cruce a făcut sigură distrugerea celui care are putere mor ii, care a fost autorul păcatului. Când Satana va fi nimicit nu va mai exista nici o ispită la păcat; nu va mai fi nevoie niciodată ca ispăşirea să fie repetată; şi nu va exista pericolul unei alte răzvrătiri în universul lui Dumnezeu. Acea moarte, care numai ea singură poate în cele din urmă să ină în frâu păcatul în această lume a întunericului, va preîntâmpina păcatul în ceruri. Importan a mor ii lui Hristos va fi văzută de sfin i şi de îngeri. Oamenii căzu i n-ar putea să aibă un cămin în paradisul lui Dumnezeu fără Mielul junghiat de la întemeierea lumii. Atunci, să nu înăl ăm noi crucea lui Hristos? Îngerii dau onoare şi slavă lui Hristos, deoarece nici chiar ei nu sunt în siguran ă decât privind la suferin ele Fiului lui Dumnezeu. Îngerii din ceruri sunt păzi i de apostazie prin meritele crucii. Fără cruce ei nu ar mai fi în siguran ă în fa a păcatului, mai mult decât au fost înaintea căderii lui Satana. Desăvârşirea angelică s-a năruit în ceruri. Desăvârşirea omenească s-a prăbuşit în Eden, paradisul fericirii. To i cei care doresc să fie în siguran ă pe pământ sau în cer trebuie să privească la Mielul lui Dumnezeu.

Planul mântuirii, care descoperă dreptatea şi iubirea lui Dumnezeu, prevede o protec ie veşnică împotriva căderii în păcat a lumilor necăzute, tot la fel de bine ca şi printre aceia care vor fi răscumpăra i prin sângele Mielului. Singura noastră speran ă este o încredere desăvârşită în sângele Celui care poate să mântuiască în chip desăvârşit pe to i cei ce vin la Dumnezeu prin El. Moartea lui Hristos pe crucea de pe Golgota este singura noastră speran ă în această lume, şi va fi subiectul nostru în lumea ce vine. O, noi nu în elegem valoarea ispăşirii! Dacă am în elege, am vorbi mult mai mult despre ea. Darul lui Dumnezeu, prin Fiul Său prea iubit a fost expresia unei iubiri de

nepătruns. Dumnezeu a făcut tot posibilul ca să poată păstra onoarea legii Sale şi să-l mântuiască pe călcătorul ei. De ce omul nu studiază subiectul răscumpărării? Este cel mai mare subiect care poate să angreneze mintea omului. Dacă oamenii ar cugeta la iubirea lui Hristos, descoperită la cruce, credin a lor ar fi întărită pentru a-şi însuşi meritele sângelui Său vărsat şi ar fi cură i i şi mântui i de păcat." *The SDA Bible Commentary*, vol. 5, pag. 1132, 1133.

Nota i cu aten ie faptul că planul mântuirii, nu aşa cum îl în eleg mul i în diferite feluri, prin care se descoperă dreptatea şi iubirea lui Dumnezeu, prevede asigurarea veşnică împotriva căderii în păcat a lumilor necăzute, cât şi a celor care vor fi răscumpăra i prin sângele Mielului. Numai adevărata pocăin ă poate să sigileze o persoană fa ă de practicile păcătoase, şi cu cât este mai plină de pocăin ă, cu atât mai sigură va fi împotriva ispitei. Astfel, atunci când cei neprihăni i, indiferent că sunt cei care nu au căzut niciodată sau cei care au fost răscumpăra i de pe acest pământ blestemat de păcat, contemplă în veşnicie bunătatea lui Dumnezeu aşa cum s-a descoperit pe Golgota, pocăin a lor se va adânci, iar ei vor păşi şi mai mult în experien a lor creştină.

Când lumile necăzute au urmărit scenă după scenă răstignirea, în elegerea lor cu privire la bunătatea lui Dumnezeu a fost şi mai pătrunzătoare decât fusese până la acel punct al timpului. Ei au văzut într-atât cât să piardă toată simpatia cu Satana în lucrarea sa de moarte împotriva tronului şi guvernării lui Iehova, aşa după cum stă scris:

"Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Administra ia sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzu i şi înaintea Universului ceresc. El se descoperise ca ucigaş. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se dezrădăcinase de simpatia fiin elor cereşti. De aici înainte, lucrarea lui avea să fie restrânsă. Indiferent de atitudinea pe care avea s-o ia, el nu mai putea întâmpine pe îngerii ce veneau din cur ile cereşti şi înaintea lor să acuze pe fra ii lui Hristos că sunt îmbrăca i în hainele întunecate şi murdare ale păcatului. Ultima verigă a simpatiei dintre Satana şi lumea cerească a fost ruptă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 79, par. 15.

Cu alte cuvinte, ei au făcut un pas uriaş înainte în experien a lor creştină, dincolo de ceea ce realizaseră anterior, fiind sigila i şi mai ferm în neprihănire decât înainte. Pocăin a lor se adâncise. Dar, în timp ce Golgota este descoperirea cea mai deplină cu putin ă a bunătă ii lui Dumnezeu, pentru fiin ele create, chiar dacă nici un păcat nu a stricat capacită ile lor, va mai rămâne mult de văzut din ceea ce trebuia văzut, când bunătatea lui Dumnezeu a fost descoperită prin acel sacrificiu nemărginit făcut pe cruce. "Nici chiar atunci îngerii n-au în eles tot ce era cuprins în lupta aceea mare." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 79. par. 16.

Însă ei doresc cu înfocare să în eleagă aceasta, iar această dorin ă, cea mai demnă dintre toate dorin ele, va rămâne cu ei atunci când, împreună cu cei răscumpăra i, vor consacra veşnicia ce vine cercetării bunătă ii infinite a lui Dumnezeu, aşa cum s-a descoperit la cruce. Apoi, pe măsură ce timpul se scurge, ei, împreună cu cei răscumpăra i, vor vedea cu o claritate din ce în ce mai mare ceea ce a fost dezvăluit de Dumnezeu cu aproape două mii de ani în urmă.

Este imposibil pentru noi astăzi să apreciem cu adevărat bogă iile pe care experien a spirituală le va aduce tuturor celor care îşi petrec veşnicia în felul acesta. Pe măsură ce ei înaintează în experien a creştină, pocăin a lor se va adânci prin faptul că ei vor avea o scârbă de nelegiuire mult mai hotărâtă, vor fi mai ferm sigila i împotriva oricărei recurgeri la căile nelegiuirii şi vor avea o cunoaştere şi o apreciere a bunătă ii lui Dumnezeu mult mai mare.

Acum, dacă de-a lungul veşniciei, când fiecare locuitor din univers va fi absolut liber de păcat, pocăin a noastră va deveni tot mai profundă, să în elegem prin aceasta că, indiferent cât de aproape vom umbla cu Dumnezeu în via a acesta, nu va mai veni niciodată un timp când să nu mai avem nevoie mai departe de pocăin ă? Din contră, cu cât mai aproape vom umbla cu Mântuitorul şi cu cât mai clar vom vedea incredibila Lui bunătate de caracter, cu atât mai puternică va fi pocăin a noastră.

În lumina acestor fapte, putem să spunem sigur că pocăin a lui Moise devenea tot mai profundă pe măsură ce el privea la marile lucrări ale Domnului în eliberarea lor din Egipt, în traversarea Mării Roşii şi în marşul către muntele Sinai.

Cele mai mari descoperiri care i-au fost date despre caracterul divin i-au fost dezvăluite pe muntele Sinai. O dată ce tabăra fusese stabilită la piciorul muntelui Sinai, iar poporul s-a aşezat în ea, servul lui Dumnezeu a fost chemat pe vârful muntelui unde a fost binecuvântat cu privilegiul incredibil al comuniunii cu Dumnezeu, fa ă către fa ă. Atât de deplin a fost sus inut în timpul acestei perioade de patruzeci de zile şi patruzeci de nop i, încât el nu a avut nevoie de hrană sau apă, şi nici de somn.

Ar fi fost imposibil pentru acest bărbat extraordinar al lui Dumnezeu să-şi petreacă timpul în comuniune cu Domnul, fa ă către fa ă, fără să primească descoperiri proaspete, minunate şi mai profunde ale incredibilei bunătă i a Tatălui său din ceruri. Nimeni nu poate să şadă în prezen a Celui atotputernic, fără să înve e mai mult de la El. Cei mai binecuvânta i şi mai privilegia i îngeri în ceruri sunt cei care servesc chiar în prezen a lui Dumnezeu.

Este dorin a fiecărui copil adevărat al lui Dumnezeu să se apropie tot mai mult de El, pe cât cu putin ă, aşa încât să primească viziuni proaspete şi mai largi despre bunătatea divină, ca să fie condus să urască păcatul şi mai profund, să se întoarcă şi mai hotărât de la el şi să fie umplut cu o şi mai intensă iubire a neprihănirii. În această intă a căutărilor, principiul operator este următorul: "Căci celui ce are i se va da şi va avea de prisos; iar de la cel ce n-are se va lua chiar şi ce are". *Matei* 13,12.

Când glasul lui Dumnezeu a rostit cele zece porunci ca sunetul unui tunet, poporul a fugit de prezen a Sa. Plini de teamă, ei au cerut ca Dumnezeu să nu le mai vorbească, deoarece se temeau că ar fi putut să moară.

"Tot poporul auzea tunetele şi sunetul trâmbi ei şi vedea flăcările muntelui, care fumega. La privelişte a aceasta, poporul tremura şi stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: >Vorbeşte-ne tu însu i şi te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.<" *Exod* 20,18.19.

Însă, pe când poporul se trăgea înapoi, Moise înainta în direc ia opusă – spre Dumnezeu. "Poporul stătea în depărtare; iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu." *Exod* 20,21.

Moise s-a putut deplasa chiar în prezen a lui Dumnezeu în perfectă siguran ă, din pricina cură iei vie ii sale nepătate şi din pricina faptului că, prin comuniune constantă cu Tatăl său ceresc, el stabilise o rela ie strânsă în spirit şi neprihănire care a făcut ca prezen a lui Dumnezeu să fie foarte atractivă şi de dorit pentru el. Din acest motiv, celui care are i se va da şi mai mult. Ce încurajare este aceasta pentru to i aceia care caută cu adevărat să intre în prezen a divină.

"Pentru cel păcătos este un lucru teribil acela de a cădea în mâinile viului Dumnezeu; dar Moise a stat singur în prezen a Celui veşnic şi nu s-a temut, căci sufletul său era în armonie cu voin a Făcătorului său." *Patriarhi şi profe i*, cap. 28, par. 8 de la sfârşit.

Când legea a fost proclamată pe muntele Sinai într-o măre ie copleşitoare, Moise trebuie să fi avut o viziune foarte diferită a acesteia, spre deosebire de cea percepută de popor. Pe când ei au văzut un instrument al condamnării, el a recunoscut-o exact ca ceea ce este – transcrierea caracterului divin al iubirii şi bunătă ii nemărginite. El putea în mod sincer să spună, aşa cum psalmistul a făcut-o mai târziu: "Cât de mult iubesc legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea". *Psalmul* 119,97.

Când Moise a fost învăluit în acei nori groşi care ascundeau măre ia lui Dumnezeu de popor, Domnul a început să-i dezvăluiască principiile frumoase ale statutelor divine, aşa cum sunt ele consemnate în *Exod* 21 şi 23. Apoi Domnul l-a chemat pe Moise, Aaron, Nadab, Abihu şi pe cei şaptezeci de bătrâni să se întâlnească împreună cu El, scurtă vreme, pe munte. Acest lucru trebuia să-i pregătească pentru încercările cu care aveau să se confrunte când Moise avea să mai rămână timp îndelungat pe munte pentru a primi instruc iuni de la Dumnezeu. După aceea Moise a urcat în prezen a lui Dumnezeu pentru a rămâne patruzeci de zile şi patruzeci de nop i.

"Moise a intrat în mijlocul norului şi s-a suit pe munte. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nop i." *Exod* 24,18.

Noi nu ştim cât de mult ar mai fi rămas el acolo dacă acea comuniune cu Dumnezeu nu ar fi fost întreruptă de răzvrătirea poporului, când au adus închinare vi elului de aur. Când această

problemă a răzvrătirii a fost rezolvată, Moise s-a dus din nou pe munte unde a mai stat încă patruzeci de zile în prezen a lui Dumnezeu.

"Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile şi patruzeci de nop i. N-a mâncat deloc pâine şi n-a băut deloc apă…" *Exod* 34,28.

În timpul primei perioade a celor patruzeci de zile, Domnul i-a dat detaliile sanctuarului şi a serviciilor sale, până când a fost întrerupt de zgomotul din tabăra de jos. Când Moise s-a reîntors pe munte, detaliile au fost isprăvite. Scripturile ne dau informa ii despre aceste evenimente în capitolele 25 la 40 din cartea *Exodului*.

Aceste capitole pot fi citite în câteva minute, ceea ce înseamnă că ele sunt o foarte scurtă consemnare a unei foarte mari cantită i de informa ie transmisă min ii puternice a lui Moise în timpul celor optzeci de zile şi nop i de instruire continuă, concentrată. Gândi i-vă deci la volumul materialului pe care Domnul i l-a dat, fără să fie scris ca noi să-l citim.

Când Pově uitorul atotştiutor a desfăşurat înaintea lui Moise planurile şi prescrip iile tehnice ale sanctuarului şi serviciilor sale, El i-a înfă işat pe viu descoperirea cea mai detaliată şi cuprinzătoare a planului mântuirii, care a fost dată vreodată omenirii. Ca niciodată înainte, acest bărbat puternic al lui Dumnezeu a văzut sfin enia şi desăvârşirea statutelor divine, precum şi faptul că nu pot fi puse deoparte fără să se pună în mişcare for ele distructive care sunt gata să se abată asupra vie ii neocrotite a călcătorului legii. Când el a văzut legea în adevărata ei lumină, a în eles că Atotputernicul nu poate să înlăture nici un singur precept fără să garanteze distrugerea întregii Împără ii. El a în eles că iubirea nemărginită, de nepătruns, este puterea invincibilă care ine la un loc întregul univers şi, cu toate că Cel atotputernic avea dreptul să-l distrugă pe călcătorul legii, dispozi ia Sa de a mântui pe to i aceia care vor accepta darul, l-a condus să găsească singura cale prin care cel pierdut şi despăr it de Dumnezeu să poată fi găsit şi unit din nou cu El, indiferent cât avea să-l coste lucrul acesta.

O oarecare apreciere a acestui cost incredibil suferit de Tatăl şi de Fiul a putut fi ob inută de Moise când a în eles adevărul sublim că legea este aşa de sfântă, cu adevărat transcrierea caracterului lui Dumnezeu, încât "… numai El, care l-a creat pe om, avea putere să-l răscumpere". *Patriarhi şi profe i*, cap. 4, par. 6.

"Legea lui Dumnezeu călcată cerea via a păcătosului. În tot Universul nu se afla decât Unul singur care, în folosul omului, putea să satisfacă cerin ele ei. Deoarece legea divină este tot aşa de sfântă ca şi Dumnezeu, numai cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea face ispăşire pentru călcarea ei. Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul legii şi să-l aducă iarăşi în armonie cu cerul." *Patriarhi şi profe i*, cap. 4, par. 2.

Ce adora ie, iubire, uimire şi recunoştin ă trebuie să fi inundat fiin a lui Moise când privea bunăvoin a lui Hristos, chiar ardoarea Lui, de a se aduce pe sine ca jertfă şi de a purta pedeapsa omului căzut care şi-o atrăsese asupră-şi. El a văzut în mielul jertfit reprezentarea plastică a sacrificiului ce urma să fie adus pe Golgota.

Astăzi, noi, cei care niciodată nu am stat acolo unde Moise a stat şi niciodată nu am văzut şi auzit lucrurile pline de slavă ce i-au fost descoperite în timpul celor două sesiuni pe munte, avem doar vagi concep ii despre experien ele de nedescris prin care a trecut şi despre efectul incalculabil pe care acestea le-a avut asupra întregii sale fiin e. Valuri de slavă şi răpire au străbătut sufletul său când aceste minuni au fost deschise min ii sale. Niciodată, după înăl area cortului, n-avea să vină la sanctuar ca un închinător formalist şi nici nu avea să participe la serviciile lui ca la simple ceremonii. Amintiri de neşters a ceea ce văzuse pe munte aveau permanent să ină acele ritualuri palpitând de via a lui Hristos şi făgăduin ele în care spera.

Foarte pu ini oameni ai lui Dumnezeu, sau poate chiar nici unul, au primit o descoperire atât de vastă a bunătă ii incredibile a lui Dumnezeu care conduce la pocăin ă. Timp de optzeci de zile şi nop i un şuvoi continuu de lumină şi adevăr se scurgea în făptura lui Moise. Zilnic capacită ile sale sporeau din ce în ce mai mult de via a divină ce îl inunda pe măsură. În mod continuu, iubirea şi recunoştin a creşteau până când sufletul său a erupt în laude.

Am putea gândi că, după cele dintâi patruzeci de zile şi patruzeci de nop i de descoperire concentrată a puterii şi binecuvântării nemărginite, el avea să se dea mul umit, dar acest lucru nu este adevărat. El a în eles că ceea ce primise îl adusese abia la malurile unui vast ocean al binecuvântării, şi de aceea era şi mai înflăcărat să primească tot mai mult şi mai mult. Din acest motiv, el a atins culmi pe care nici un alt om nu le-a atins, şi s-a rugat, "… arată-mi slava Ta!" *Exod* 34,18.

"Ferice de cei flămânzi şi înseta i după neprihănire, căci ei vor fi sătura i!" *Matei* 5,6.

Astfel, principala motiva ie a lui Moise, când a făcut această cerere, a fost conştientizarea că el trebuie să aibă prezen a lui Dumnezeu alături de el şi de Israel, dacă doreau să treacă cu bine şi să rămână în via ă în călătoria ce le sta înainte. Poporul păcătuise aşa de grav prin închinarea la vi elul de aur, încât avea motiv să se teamă că pierduse pentru totdeauna protec ia, conducerea şi prezen a divină.

Dumnezeu a avut plăcere să asculte cererea lui Moise, în măsura în care omul lui Dumnezeu putea s-o suporte. Domnul l-a asigurat că va face să treacă pe dinaintea lui toată bunătatea Sa, dar că nu va putea să vadă fa a lui Iehova şi să trăiască. Vezi *Exod* 33,20.

Dumnezeu trebuie că a făcut referire la fa a Sa neacoperită, deoarece El mărturisise anterior că vorbise cu Moise fa ă către fa ă. "Domnul vorbea cu Moise fa ă în fa ă, cum vorbeşte un om cu prietenul lui…" *Exod* 33,11.

Ceea ce Moise avea nevoie acum era o descoperire a bunătă ii lui Dumnezeu, dincolo de tot ceea ce primise pe munte. Ceea ce primise atunci fusese acoperit. Acum el trebuia să vadă, cât de mult posibil putea suporta, acea slavă, neacoperită.

"Domnul nu l-a mustrat pentru cererea sa îndrăznea ă; dar au fost rostite cuvinte pline de bunătate: >Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea<. Nici un om muritor nu poate privi slava descoperită a lui Dumnezeu şi să trăiască; dar Moise a fost asigurat că va vedea din slava divină atât cât putea suporta să vadă." *Patriarhi şi profe i*, cap. 28, par. 37.

Apoi Domnul a făcut ca descoperirea neacoperită a bunătă ii Sale să treacă pe dinaintea lui. Ce desfăşurare incredibilă de lumină şi via ă trebuie să-i fi fost dată lui Moise, lumină care a depăşit cu mult lumina minunată pe care o primise de-a lungul primilor săi optzeci de ani şi mai ales cea care i-a fost dată în primele patruzeci de zile pe care el le petrecuse pe munte şi care trecuseră atât de repede! Dacă noi astăzi am putea avea o concep ie reală despre ceea ce a primit şi experimentat Moise în timpul ultimelor patruzeci de zile, atunci ar trebui să cunoaştem ceea ce i s-a descoperit lui când bunătatea lui Dumnezeu a trecut pe dinaintea sa.

O asemenea descoperire extraordinară a bunătă ii, neacoperite, categoric l-a condus pe Moise la o experien ă a unei profunde pocăin e. Când slava lui Dumnezeu a trecut pe dinaintea lui, Moise a răspuns în mod spontan îngenunchind, căindu-se şi cerând iertare, în mod stăruitor, pentru poporul cu care s-a identificat. După cum Daniel a făcut mai târziu, tot aşa şi Moise a mărturisit acum păcatele lui Israel ca şi cum ar fi fost ale sale.

"Îndată Moise s-a plecat până la pământ şi s-a închinat. El a zis: >Doamne dacă am căpătat trecere înaintea Ta, te rog să mergi în mijlocul nostru, Doamne; poporul acesta este în adevăr un popor încăpă ânat, dar iartă-ne fărădelegile şi păcatele noastre şi ia-ne în stăpânirea Ta!<" *Exod* 34,8.9.

O dată ce noi am în eles că experien ele locuitorilor fără păcat din veşnicia perfectă a lui Dumnezeu vor fi marcate de o pocăin ă ce devine din ce în ce mai profundă, şi vedem că oameni asemenea lui Moise primesc descoperiri mai mari, succesive, ale bunătă ii lui Dumnezeu, ce conduc la o pocăin ă tot mai adâncă, atunci putem să în elegem mai bine că, în timpul şederii noastre pe acest pământ, trebuie să studiem în aşa fel Scripturile sub călăuzirea Duhului Sfânt, încât să prindem viziuni din ce în ce mai măre e despre bunătatea lui Dumnezeu, şi astfel să fim conduşi la acea pocăin ă adevărată care urăşte nelegiuirea şi iubeşte neprihănirea.

Capitolul 11

Via a lui Moise este una dintre cele mai frumoase ilustra ii despre adevărul că pocăin a celui credincios trebuie să fie o experien ă tot mai profundă, ce nu-l încurajează să se mângâie cu ideea că a ajuns la ultima treaptă a plinătă ii spirituale şi că nu mai există alte culmi ce trebuie atinse în acest domeniu. Acest lucru este eviden iat prin faptul că lui Moise, după ce a petrecut patruzeci de zile pe munte împreună cu Dumnezeu unde a primit descoperiri incredibile despre bunătatea lui Dumnezeu, i s-a dat o viziune despre slava neacoperită a Domnului care l-a condus la experien a unei pocăin e mai adânci decât înainte.

De asemenea, îngerii fără păcat din ceruri, prin faptul că fac din cruce ştiin a şi cântecul lor, sunt asigura i doar dacă ob in descoperiri din ce în ce mai mari despre bunătatea şi mila lui Dumnezeu. Ei sunt păzi i doar dacă fac lucrul acesta, deoarece, dacă îşi întorc privirile de la studiul caracterului lui Dumnezeu, aşa cum este el descoperit mai ales în jertfa adusă pe Golgota, ei vor cădea tot atât de sigur după cum a căzut Lucifer, îngerii care l-au urmat şi Adam şi Eva.

Via a lui Moise, care primise atât de mult de la Dumnezeu, de asemenea ilustrează aceasta cu mare putere şi claritate, pentru că atunci când el şi-a abătut ochii de la Sursa vie ii s-a poticnit în mod trist. Aceasta este o urmare surprinzătoare, fiindcă ne-am aştepta ca, după petrecerea celor patruzeci de ani în şcoala pustiului Madian unde Dumnezeu era Învă ătorul său; după ce a fost martor la bunătatea extraordinară a lui Dumnezeu aşa cum s-a descoperit izraeliților înrobi i, cât şi stăpânitorilor lor păgâni, în încercarea de a-i mântui şi pe unii şi pe al ii; şi mai ales după ce a petrecut optzeci de zile şi de nop i în cea mai strânsă comuniune cu Dumnezeu, la mijlocul cărora a fost binecuvântat cu o vedere despre slava neacoperită a Domnului; acest bărbat puternic al lui Dumnezeu să fie păzit mai departe de orice manifestări de murmur şi necredin ă.

Aceasta este ceea ce noi ne-am fi aşteptat, dar acest lucru nu s-a dovedit a fi întocmai aşa. Moise a suferit înfrângere murmurând împotriva lui Dumnezeu, introducând în structura organizatorică a lui Israel un grup de persoane pentru care Domnul nu plănuise niciodată să ocupe pozi ia respectivă. Aceasta a fost o reac ie incredibilă din partea unui om care primise atât de mult şi fusese atât de vizibil modelat după chipul divin prin ceea ce primise. Cu adevărat, dacă un om de o asemenea statură spirituală a căzut, atunci noi, nişte muritori cu o experien ă spirituală mai mică, ar trebui să ne asigurăm cu grijă să nu ne poticnim în acelaşi fel la încercări mai blânde.

Căderea lui Moise a avut loc în felul următor:

Sosise timpul ca izraeliții să plece de la muntele Sinai, unde stătuseră aproape un an. (Vezi *Patriarhi şi profe i*, cap. 26, penultimul paragraf). Pe ei îi despăr eau de Cades-Barnea, poarta de intrare în ara făgăduin ei, o călătorie de doar unsprezece zile, dar terenul ce trebuia parcurs în timpul acestor unsprezece zile era extrem de aspru şi dificil.

"Pe măsură ce înaintau, drumul se făcea mai greu. Drumul lor trecea prin strâmtori pietroase şi prin pustiuri sterpe. De jur împrejurul lor era o pustietate mare şi întinsă – >un pământ uscat şi plin de gropi<, >un pământ unde domneşte seceta şi umbra mor ii<, >un pământ unde nimeni nu trece şi unde nu locuieşte nici un om< (*Ieremia* 2,6). Trecătorile stâncoase erau pline, pretutindeni, de bărba i, femei şi copii, de animale şi care, de şiruri lungi de turme şi cirezi. Înaintarea lor nu putea fi decât înceată şi obositoare; iar mul imea, după îndelungata ei rămânere în tabără, nu era pregătită să înfrunte primejdiile şi neplăcerile drumului." *Patriarhi şi profe i*, cap. 33, par. 12.

Doar cei care călătoriseră prin acest inut puteau şti cât de aspră era înaintarea lor. Era o zonă stearpă care în mod normal era caracterizată de temperaturi extreme de căldură şi frig, de altfel obişnuite pentru deşert. Nop ile aveau să fie foarte friguroase, în timp ce, o dată cu apari ia soarelui, ziua devenea asemenea unui cuptor încins sub ac iunea razelor fierbin i ale soarelui care se reflectau de pe pavajul de nisip al deşertului şi de pe pere ii canioanelor şi trecătorilor.

Din fericire pentru ei asprimea climei era în mod considerabil făcută suportabilă datorită protec iei oferite de nor. "Psalmistul spune: >A întins un nor, ca să-i acopere, şi focul, ca să lumineze noaptea< (*Psalmul* 105,39; a se vedea, de asemenea, *1Corinteni* 10,1.2). Stindardul Conducătorului lor nevăzut era totdeauna cu ei. Ziua, norul le arăta calea sau se întindea ca un

acoperământ deasupra mul imii. El servea ca apărare împotriva căldurii apăsătoare, iar prin răcoarea şi umezeala lui aducea o înviorare milostivă în deşertul ars de soare şi însetat." *Patriarhi şi profe i*, cap. 25, par. 6.

În ciuda acestei protec ii, călătoria s-a dovedit a fi foarte dificilă, mai mult decât era pregătit poporul să suporte. N-au putut să suporte decât trei zile, înainte ca murmurarea pe fa ă să izbucnească în mijlocul poporului.

"După trei zile de călătorie, se auzeau deja murmurări pe fa ă. Acestea au pornit de la mul imea pestri ă, dintre care mul i nu erau uni i pe deplin cu Israel şi căutau întruna pricină de ceartă. Nemul umi ilor nu le plăcea direc ia în care mergeau şi căutau mereu greşeli în felul în care Moise îi conducea, cu toate că ştiau bine că el, ca şi ei, urma norul călăuzitor. Fiind molipsitoare, nemul umirea s-a întins repede în toată tabăra." *Patriarhi şi profe i*, cap. 33, par. 14.

Ne-am putea sim i îndreptă i i să tragem concluzia că, inând seama de condi iile aspre prin care trebuia să călătorească, ei aveau tot dreptul să murmure. Cu siguran ă, am putea gândi că aveau dreptul să se aştepte ca Domnul să săvârşească o minune care să netezească, să facă uşoară calea înaintea lor, exact aşa cum a deschis o cale prin Marea Roşie. Dar Domnul nu a făcut acest lucru. Conform judecă ii Sale drepte, El a considerat că sub călăuzirea şi binecuvântarea Sa călătoria nu era prea grea ca ei s-o suporte. El a văzut acest lucru ca o ocazie, pe baza căreia ei să conştientizeze nevoia lor şi să-l caute pentru a le da putere, aşa încât acea experien ă să poată deveni o pildă de mare valoare.

Domnul a fost dezamăgit şi mâhnit din cauza poporului, atunci când s-au plâns de asprimea căii, chiar dacă în realitate era dificilă. "Poporul a cârtit în gura mare împotriva Domnului, zicând că-i merge rău. Când a auzit Domnul s-a mâniat…" *Numeri* 11,1.

Efectul avut asupra poporului nu i-a făcut în stare să suporte calea pe care îi conducea Dumnezeu, ci mai degrabă l-a despăr it pe Domnul de ei. Nu Apărătorul lor s-a retras de la ei, ci ei s-au depărtat de El până la punctul unde au trecut dincolo de hotarele ocrotirii Sale, chiar în locul unde îi păştea nimicirea. Focul mistuitor a izbucnit în mijlocul lor şi i-a mistuit pe mul i.

"S-a aprins între ei focul Domnului, şi a mistuit o parte din marginea taberei." *Numeri* 11,1.

"Cei mai vinova i dintre nemul umi i au fost ucişi de fulgerele pornite din nor." *Patriarhi şi profe i*, cap. 33, par. 19.

Acesta a fost cel mai sever răspuns din partea lui Dumnezeu fa ă de murmurarea persistentă a izraeliților până la data aceea, existând un foarte bun motiv pentru aceasta.

"Cârtirile şi strigătele fuseseră dese în timpul călătoriei lor de la Marea Roşie la Sinai, dar, din milă fa ă de neştiin a şi orbirea lor, Dumnezeu nu a adus atunci judecă ile Sale asupra lor pentru acest păcat. Dar, de la data aceea, El li se descoperise la Horeb. Ei primiseră multă lumină, întrucât fuseseră martori oculari ai măre iei, puterii şi îndurării lui Dumnezeu; iar necredin a şi nemul umirea făceau ca vinovă ia lor să fie mult mai mare. Mai mult, ei se legaseră să-l primească pe Domnul ca Împărat al lor şi să se supună autorită i Lui. Cârtirea lor era acum adevărată rebeliune şi, ca tare, trebuia să fie pedepsită prompt şi în mod vădit, dacă trebuia ca Israel să fie scăpat de anarhie şi ruină." *Patriarhi şi profe i*, cap. 33, par. 19.

Când oamenii care au scăpat nemistui i de foc au văzut cât de teribil le era amenin ată via a, au alergat la Moise şi i-au cerut să se roage ca focul să fie oprit. Rugăciunea lui a adus cu sine acest lucru, însă întreaga experien ă impresionantă a avut efectul cel mai descurajator asupra servului şi solului lui Dumnezeu.

"Inima lui Moise s-a întristat. El mijlocise ca Israel să nu fie nimicit, chiar dacă urmaşii săi ar fi putut astfel ajunge o mare na iune. În iubirea sa pentru ei, el se rugase ca mai bine să fie şters numele său din cartea vie ii >decât să fie lăsa i să piară<. Pentru ei riscase totul, şi acum acesta era răspunsul. Toate necazurile lor, chiar şi suferin ele lor imaginare, le puneau pe seama lui; iar cârtirile lor ticăloase îi făceau îndoit de grea povara grijii şi a răspunderii, sub care se clătina." *Patriarhi şi profe i*, cap. 33, par. 22.

Sunt convins că Moise a în eles corect că izbucnirea focului mistuitor între ei era o descoperire clară a faptului că necredin a şi răzvrătirea lor i-a separat de ocrotirea lui Dumnezeu, şi

exista posibilitatea clară ca na iunea să fie nimicită. Dacă aceasta s-ar fi întâmplat, planurile lui Dumnezeu ar fi suferit înfrângere, iar sfârşitul luptei împotriva păcatului zădărnicit. Dumnezeu a făcut ample prevederi ca Mesia să vină prin sămân a lui Avraam, şi prin nici un alt popor. Dacă această făgăduin ă ar fi fost frântă, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă poporul ar fi fost nimicit în pustie, atunci planul mântuirii s-ar fi năruit. Satana s-ar fi dovedit atunci mai puternic decât Dumnezeu şi păcatul mai tare decât neprihănirea.

Moise era foarte conştient de aceste implica ii, fiind de-a dreptul îngrozit de perspectivele foarte reale cu care aveau să se confrunte. Nu e de mirare că îl părăsi curajul.

Secole mai târziu, când Daniel, aşa cum este consemnat în capitolul opt al căr ii sale, a văzut lunga succesiune a persecu iilor şi opresiunilor care-l aştepta pe poporul lui Dumnezeu, precum şi faptul că sfârşitul domniei păcatului avea să fie astfel întârziat în aparen ă la infinit, a fost atât de îngrozit de ceea ce văzuse, încât căzu foarte bolnav, pierzându-şi cunoştin a, aşa după cum el mărturiseşte: "Eu, Daniel, am stat leşinat şi bolnav mai multe zile…" *Daniel* 8,27.

Acesta este efectul pe care îl au asemenea descoperiri asupra servilor consacra i ai lui Dumnezeu, când în eleg amenin area teribilă ce-i confruntă pe ei şi cauza lui Dumnezeu. Atât Daniel cât şi Moise erau conştien i de posibilitatea ca lucrarea să nu izbutească. Efectul avut asupra lui Daniel a fost atât de puternic, încât a căzut bolnav, în timp ce Moise a lăsat loc disperării şi murmurării.

"Moise a auzit pe popor plângând, fiecare în familia lui şi la uşa cortului lui. Mânia Domnului s-a aprins cu tărie. Moise s-a întristat, şi a zis Domnului: >Pentru ce mâhneşti Tu pe robul Tău, şi pentru ce n-am căpătat eu trecere înaintea Ta, de ai pus peste mine sarcina acestui popor întreg? Oare eu am zămislit pe poporul acesta? Oare eu l-am născut, ca să-mi zici: Poartă-l la sânul tău, cum poartă doica pe copil, până în ara pe care ai jurat părin ilor lui că i-o vei da? De unde să iau carne ca să dau la tot poporul acesta? Căci ei plâng la mine, zicând: Dă-ne carne ca să mâncăm! Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine. Decât să te por i aşa cu mine, mai bine omoară-mă, te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea.<" *Numeri* 11,10-15.

Din partea lui Moise aceasta este o pierdere uimitoare şi tragică a credin ei şi răbdării şi este pusă pe picior de egalitate, în declara ia care urmează, cu păcatul săvârşit de popor: "El nu era îndreptă it nici în cea mai mică măsură să-şi îngăduie un spirit de cârtire, care era blestemul lui Israel." *Patriarhi şi profe i*, cap. 33, par. 24.

În felul acesta, Moise îşi îngăduise acelaşi spirit care se manifestase în mijlocul mul imilor, drept pentru care mul i fuseseră mistui i de flăcări. Acest lucru nu vrea să ne spună că Domnul este părtinitor, deoarece exista un foarte bun motiv ca via a lui să fie păstrată, iar a lor nu. Aceia care au fost distruşi făceau parte din mul imea pestri ă şi pu ini, dacă nu chiar nici unul, aveau cu adevărat naşterea din nou, astfel că ei nu au putut deveni adevăra i copii ai lui Dumnezeu care să se bucure de o protec ie pe care cel nenăscut din nou niciodată nu o cunoaşte. Nici un adevărat copil al lui Dumnezeu, chiar dacă poate fi recunoscător pentru minunata protec ie pe care Domnul i-o dă, n-ar trebui să se bizuie prea mult pe această prevedere. Un asemenea lucru reprezintă o practică păgubitoare şi primejdioasă.

Trebuie să fim obiectivi şi să în elegem că Moise, care primise atât de mult, care petrecuse cele optzeci de zile chiar în prezen a Domnului şi care devenise cel mai blând om de pe fa a pământului, a putut să reac ioneze în maniera respectivă.

Trebuie să în elegem că, în anumite privin e, ceea ce el văzuse despre bunătatea lui Dumnezeu şi povara cea grea pentru succesul lucrării pe care părtăşia sa cu Domnul o zidise în el, l-a făcut mult mai capabil să priceapă implica iile con inute în murmurarea poporului. Ceea ce pentru ei era o urmare neînsemnată, pentru el era semnul că se depărtaseră de grija protectoare a lui Dumnezeu, ajungând chiar în zona periculoasă nepăzită de Cel atotputernic. Ei n-au putut să vadă lucrul acesta, dar el l-a văzut. De aceea, el a sim it povara unei foarte mari descurajări, despre care ei nici nu aveau habar.

Pe ei îi interesa în mod egoist propriul lor confort fizic, în timp ce Moise era împovărat cu interesele cauzei lui Dumnezeu.

Dar cauza şi presiunile n-au schimbat faptul că el avea datoria să-şi men ină credin a tare, fermă şi de nezguduit. Ceea ce Domnul avea nevoie la acea vreme era un conducător ferm, calm, senin, încrezător şi nemişcat în fa a furtunii furioase. El ar fi putut să fie în felul acesta, deoarece Domnul îl pregătise în mod desăvârşit chiar pentru aceasta în timpul primilor optzeci de ani din via a sa. El cunoştea desăvârşirea şi puterea lui Dumnezeu şi ştia că Domnul este un Dumnezeu care îşi ine legământul şi care onorează promisiunile Sale. Nu era nevoie nici în cea mai mică măsură ca el să se clatine în fa a planului şi promisiunii lui Dumnezeu. El trebuia să aibă mereu încredere în faptul că, în timp ce majoritatea niciodată n-avea să vadă ara promisă, totuşi foarte pu ini aveau să se dovedească credincioşi şi fideli indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Dacă acest mare bărbat al lui Dumnezeu a căzut aşa cum s-a arătat, atunci nu există loc pentru mul umire de sine din partea nici unui credincios în Isus. To i trebuie să fie conştien i că, indiferent cât de strânsă ar fi părtăşia lor cu Domnul Hristos sau cât de binecuvântată şi constantă ar fi comuniunea cu El, totdeauna există pericolul şi riscul căderii. Este un pericol şi un risc, dar nu siguran ă. Nimeni nu trebuie să fie biruit de ispită pentru că Domnul a pus la dispozi ie prevederi ample ca să ne asigure că to i pot să treacă victorioşi prin fiecare încercare şi ispită.

"Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cel mai înalt gând la care poate ajunge o minte omenească. >Fi i desăvârşi i după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit.< Porunca aceasta este o făgăduin ă. Planul de mântuire urmăreşte recuperarea noastră totală de sub puterea lui Satana. Totdeauna Hristos îndepărtează pe cel zdrobit de la păcat. El a venit să nimicească lucrările diavolului şi a luat măsuri ca Duhul Sfânt să fie dat oricărei fiin e care se pocăieşte, pentru a o feri de păcat.

Lucrarea ispititorului nu trebuie să fie socotită ca o scuză pentru vreo faptă rea. Satana jubilează când aude că cei ce se numesc urmaşi ai lui Hristos aduc scuze pentru nedesăvârşirile caracterului lor. Tocmai scuzele acestea conduc la păcat. Nu există scuză pentru păcat. Pentru fiecare copil pocăit şi credincios al lui Dumnezeu este la îndemână un temperament sfânt şi o via ă asemănătoare cu a lui Hristos." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 31, par. 45, 46.

"Descriind ucenicilor lucrarea Duhului Sfânt, Hristos a căutat să le insufle aceeaşi bucurie şi nădejde care se aflau în inima lui. El se bucura pentru că putea să dea bisericii Sale un ajutor atât de îmbelşugat. Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere de la Tatăl pentru înăl area poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere înnoitoare, căci fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor, puterea răului se întărise, iar supunerea oamenilor fa ă de această putere satanică era uluitoare. Păcatul nu putea să fie oprit şi înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu puterea schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeieşti. Doar Duhul face să aibă efect cele săvârşite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaş la natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său cu putere divină, pentru a birui toate înclina iile spre rău, moştenite şi cultivate, şi pentru a întări propriul Său caracter în biserică.

Isus a spus despre Duhul: >El Mă va proslăvi<. Mântuitorul venise pentru a proslăvi pe Tatăl, descoperind iubirea Lui; tot astfel Duhul trebuia să proslăvească pe Hristos, arătând lumii harul Lui. În natura omenească trebuie să se refacă însuşi chipul lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu şi a lui Hristos necesită desăvârşirea caracterului poporului Său." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 73, par. 33, 34.

"De aici înainte, urmaşii lui Hristos trebuia să privească la Satana ca la un vrăjmaş înfrânt. Pe cruce, Isus urma să câştige biruin a pentru ei; El dorea ca ei să primească biruin a aceasta ca fiind a lor. >Iată< a zis El, >că v-am dat putere să călca i peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va putea vătăma<.

Puterea nemărginită a Duhului Sfânt este apărarea oricărui suflet copleşit de greută i. Hristos nu va îngădui ca vreunul dintre cei care, prin pocăin ă şi credin ă, au cerut protec ia Sa să treacă sub puterea vrăjmaşului. Mântuitorul este alături de cei ispiti i şi încerca i. La El nu poate fi insucces,

pierdere, imposibilitate, sau înfrângere; noi putem totul prin Acela care ne întăreşte. Când vin ispitele şi încercările, nu aştepta i ca mai întâi să birui i toate ispitele, ci privi i la Isus, ajutorul vostru." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 53, par. 25, 26.

În consecin ă, pentru Moise, bărbatul cel puternic, care a fost binecuvântat abundent cu harul Duhului Sfânt, nu a existat scuză pentru îngăduirea spiritului murmurării, care era blestemul lui Israel. El ar fi putut să rămână tare şi hotărât, indiferent cât de severă a fost încercarea sau cât de grea presiunea. Dar poticnirea lui demonstrează clar că nimeni nu se poate odihni în asigurarea că nu mai poate păcătui.

Creştinul niciodată nu va fi adus la locul unde să se afle în imposibilitatea de a mai păcătui, însă el poate să nu mai păcătuiască dacă alege acest lucru şi dacă depinde în întregime de biruin a câştigată pe Golgota.

Experien a lui Petru când a mers pe apă este o demonstra ie grafică a acestui adevăr. Ca o fiin ă umană să meargă pe apă este o imposibilitate în circumstan e normale, dar Petru a făcut acest lucru cu succes atâta vreme cât ochii săi au rămas fixa i asupra Mântuitorului, însă în clipa în care şi-a întors privirile spre tovarăşii săi uimi i a început să se cufunde în apele învolburate.

"Privind la Isus, Petru merge cu pas sigur, dar când, mul umit de sine, priveşte înapoi către tovarăşii săi de barcă, ochii i se îndepărtează de la Mântuitorul. Vântul este grozav. Valurile se înal ă tot mai sus şi se aşază chiar între el şi Domnul şi i se face frică. Pentru o clipă Hristos piere din ochii lui şi credin a dispare. Începe să se scufunde. Dar în timp ce valurile urlă de moarte, Petru îşi ridică privirea de la apele înfuriate şi, a intind-o la Isus, strigă: >Doamne, scapă-mă<. Îndată Isus prinde mâna întinsă, zicând: >Pu in credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?<…

În întâmplarea aceasta pe mare, El dorea să-i descopere lui Petru propria lui slăbiciune – să-i arate că siguran a lui era numai în continua dependen ă de puterea dumnezeiască. În mijlocul furtunii de ispite el putea să meargă în siguran ă numai dacă, într-o totală neîncredere în sine, avea să se sprijine numai pe Mântuitorul. Chiar în punctul unde Petru se socotea tare, el era slab, şi numai atunci când şi-a dat seama de slăbiciunea sa a putut în elege nevoia de a se sprijini pe Hristos. Dacă ar fi învă at lec ia pe care Isus a dorit să i-o dea prin cele petrecute pe mare, el n-ar fi căzut atunci când a venit asupra lui încercarea cea mare.

În fiecare zi Dumnezeu îi învа ă pe copiii Săi. Prin împrejurările vie ii de toate zilele, El îi pregăteşte să facă lucrarea pe un plan mai larg, rânduit de providen a Lui. Felul cum ei îşi îndeplinesc micile datorii de toate zilele hotărăşte biruin a sau înfrângerea lor în crizele mari ale vie ii.

Aceia care nu-şi dau seama că sunt fără încetare dependen i de Dumnezeu, vor fi înfrân i de ispită. Astăzi poate vom zice că piciorul nostru este sigur şi că niciodată nu ne vom clătina. Poate zicem: >Ştiu în cine am crezut; nimic nu poate să zdruncine credin a mea în

Dumnezeu şi în Cuvântul Lui<. Dar Satana plănuieşte să folosească trăsăturile de caracter moştenite sau cultivate şi să ne orbească ochii aşa ca să nu vedem nevoile şi defectele noastre. Numai când ne dăm seama de propria noastră slăbiciune şi privim tot timpul intă la Isus putem merge în siguran ă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 40, par. 15, 18-20

În via a lui Moise, la Tabeera, locul arderii, a avut loc un trist eşec din pricina neîn elegerii depline a propriei slăbiciuni personale, precum şi a nevoii constante de a se încrede în Dumnezeu. Era o chestiune vitală ca el să privească cu statornicie la Domnul cu ochiul credin ei, "dar el a amplificat prea mult poverile şi lucrarea, aproape pierzând din vedere faptul că nu era decât instrumentul prin care Dumnezeu lucrase". *Patriarhi şi profe ii*, cap. 33, par. 24.

În aceasta consta taina eşecului său. O dată ce el şi-a întors privirea de la Sursa tăriei sale şi a început să privească la sine, căderea sa era un lucru inevitabil, aşa cum de altfel s-a şi întâmplat, indiferent cât de mult timp petrecuse în prezen a lui Dumnezeu.

Acest lucru arată că trebuie să existe atât o via ă de strânsă comuniune cu Domnul, cât şi a intirea cu tărie a ochiului credin ei la Sursa a tot ceea ce este necesar pentru înfrângerea vrăjmaşului. Acest fapt ne ajută să men inem treză conştiin a că noi suntem neajutora i, primitori dependen i fără puterea de a crea şi de a salva. Noi trebuie să învă ăm să ne încredem în mod deplin

şi constant în Domnul pentru mântuirea noastră. Acesta este locul unde Moise a căzut, pentru că "dacă s-ar fi sprijinit în totul pe Dumnezeu, Domnul l-ar fi călăuzit fără încetare şi i-ar fi dat putere pentru orice situa ie". *Patriarhi şi profe i*, cap. 33, par. 24.

Orice eşec din partea poporului lui Dumnezeu este datorită lipsei de credin ă, astfel că totdeauna se introduc în mişcare elemente şi condi ii care sunt diametral opuse înaintării cauzei lui Dumnezeu. Greşeala lui Moise nu face excep ie. Când s-a plâns Domnului că povara sa era prea grea pentru a o purta, Cel atotputernic nu l-a dojenit şi nici nu a protestat în fa a adevărului că El niciodată nu dă porunci fără împuterniciri din partea Sa. Nici măcar nu a argumentat cu marele adevăr al Evangheliei că: "Atunci când voin a omului cooperează cu voin a lui Dumnezeu, ea devine atotputernică. Tot ceea ce, la porunca sa, trebuie făcut, poate fi adus la îndeplinire în şi prin puterea Sa. Toate cerin ele lui Dumnezeu sunt tot atâtea împuterniciri din partea Sa". *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Talan ii, subcap. Folosirea talan ilor, ultimul paragraf.

Moise ştia toate aceste lucruri, dar le pierduse din vedere, aşa cum atât de uşor se întâmplă chiar celor mai binecuvânta i şi privilegia i oameni.

În loc să-l mustre pe Moise pentru necredin a sa, Domnul i-a dat cu milostivire ceea ce a cerut – eliberarea unei păr i din poverile care au fost puse asupra lui.

"Domnul îi ascultă rugăciunea şi-i spuse să cheme şaptezeci de bărba i dintre bătrânii lui Israel – oameni nu numai înainta i în vârstă, ci şi cu demnitate, cu judecată sănătoasă şi experien ă. >Adu-i la cortul întâlnirii<, zise El, >şi să se înfă işeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogorî şi-i voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine şi-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului şi să n-o por i tu singur.<

Domnul îi îngădui lui Moise să-i aleagă pe cei mai credincioşi şi mai capabili bărba i ca să împartă răspunderea cu el. Influen a lor urma să dea ajutor ca să ină în frâu violen a poporului şi să stingă răscoala; şi totuşi, din promovarea lor în loc de frunte aveau să rezulte, în cele din urmă, serioase rele. Ei n-ar fi fost niciodată aleşi dacă Moise ar fi dovedit o credin ă corespunzătoare în semnele primite cu privire la puterea şi bunătatea lui Dumnezeu. Dar el a amplificat prea mult poverile şi lucrarea, aproape pierzând din vedere faptul că nu era decât instrumentul prin care Dumnezeu lucrase. El nu era îndreptă it nici în cea mai mică măsură să-şi îngăduie un spirit de cârtire, care era blestemul lui Israel. Dacă s-ar fi sprijinit în totul pe Dumnezeu, Domnul l-ar fi călăuzit fără încetare şi i-ar fi dat putere pentru orice situa ie." *Patriarhi şi profe i*, cap. 33, par. 23, 24.

Din păcate a fost cel mai nefericit caz când aceşti conducători au fost unşi în pozi iile lor deoarece, chiar dacă acest corp de oameni a servit cauzei lui Dumnezeu foarte bine în istoria timpurie a na iunii, curând, mult prea curând, avea să vină timpul când ei sau succesorii lor să înceapă să-şi exercite puterea în mod arbitrar şi să devină opresori. De fapt, se crede că Sinedriul care s-a luptat împotriva lui Hristos şi l-a condamnat la moarte în cele din urmă, a fost succesorul acestui corp de bărba i.

"Conform Mishnei (*Sanhedrin* 1. 6), Sinedriul era constituit dintr-un număr de 71 de membri, avându-l pe marele preot drept conducător. Se credea a fi continuarea corpului de sfătuitori (*Numeri* 11,16.17) care l-a ajutat pe Moise în administrarea treburilor poporului în pustie." *The SDA Bible Dictionary*, pag. 227.

Dacă este un fapt real că Sinedriul, care a decretat răstignirea lui Hristos, îşi găseşte originea în necredin a lui Moise, atunci cât de îngrozit ar fi fost Moise de rezultatele comportamentului său dacă ar fi întrezărit rezultatul final al necredin ei sale. Să ne fie ca un semnal de alarmă, nouă celor de astăzi, că atunci când ne abatem de pe calea credin ei în mod sigur ne păgubim atât propriile noastre interese spirituale, cât şi pe acelea ale mişcării.

Trebuie să avem mare grijă să nu confundăm desemnarea celor şaptezeci de bătrâni cu organiza ia de magistra i şi judecători ca răspuns dat la sfatul lui Ietro, socrul lui Moise, aşa după cum cei mai mul i par să facă.

Sugestiile lui Ietro au fost date şi aduse la îndeplinire înainte ca ei să ajungă la muntele Sinai, pe când cei şaptezeci de bătrâni n-au fost aleşi decât atunci când poporul a ajuns la Tabeera,

după ce a părăsit muntele îndreptându-se pe calea către Cades-Barnea. Acestea sunt două incidente separate, atât în ceea ce priveşte locul şi timpul, cât şi în domeniul unde se aplică. Judecătorii aleşi la sfatul lui Ietro au fost desemna i să se ocupe cu judecarea pricinilor mici, pe când cei şaptezeci de bătrâni împăr eau treburile administrative generale împreună cu Moise.

Pentru aceia care caută, se roagă şi aşteaptă venirea ploii târzii, o mare lec ie învă ată din via a lui Moise este faptul că, indiferent cât de profundă poate fi pocăin a noastră ca urmare a vederii bunătă ii extraordinare a lui Dumnezeu, noi nu suntem în afara pericolului de a cădea în descurajare sau în alte ispite. Fiecare credincios trebuie să fie în mod constant cu ochii-n patru, să ină privirea a intită la Sursa tăriei noastre, trebuie permanent să rămână conştient că noi suntem creaturi neajutorate, dependente fără puterea de a rezolva sau de a crea ceva în mod satisfăcător, şi că Domnul în nemărginita Sa iubire şi în elepciune va purta de grijă tuturor necazurilor şi suferin elor noastre. Fie ca o permanentă pocăin ă adâncă să stăpânească vie ile noastre pentru a creşte în calificarea de a primii ploaia târzie, în timp ce să nu uităm niciodată să cerem ploaia pentru a cădea în timpul ploii, iar acest timp este acum.

Capitolul 12

Îndrumarea pentru noi este: "Cere i Domnului ploaie în timpul ploii târzii. Nu vă odihni i satisfăcu i că ploaia târzie va cădea la timpul potrivit. Ruga i-vă pentru ea". *Mărturii pentru predicatori*, cap. Ruga i-vă pentru ploaia târzie, par. 6.

Această îndrumare pare destul de simplă, deoarece, cu siguran ă, to i se pot ruga pentru aceasta. Dar nu to i primesc aceleaşi răspunsuri la rugăciune. Unii se roagă cu putere şi sunt în stare să mişte bra ul Celui atotputernic, în timp ce al ii primesc răspunsuri destul de firave.

De ce se întâmplă lucrul acesta?

Deoarece rugăciunea plină de succes reprezintă cu mult mai mult decât îşi închipuie omul de rând. Ucenicii lui Hristos au fost trezi i la această în elegere atunci când l-au auzit rugându-se fără să vrea pe Învă ătorul lor. Pentru ei această experien ă a fost o aşa descoperire, încât, sim ind ca niciodată mai înainte nevoia de a dezvolta putere în rugăciune, l-au rugat să-i înve e cum să se roage.

"Ucenicii plecaseră pentru scurtă vreme de lângă Domnul, iar la întoarcere l-au găsit cufundat în comuniune cu Dumnezeu. Fără să ină seama de prezen a lor, El continua să se roage cu voce tare. Fa a Mântuitorului era luminată de o strălucire cerească. El părea a fi chiar în prezen a Celui nevăzut, iar în cuvintele Sale era o putere vie, deoarece vorbea cu Dumnezeu.

Inimile ucenicilor care ascultau erau adânc mişcate. Ei au observat cât de des petrecea El ore lungi în singurătate, în comuniune cu Tatăl Său. El îşi petrecea zilele, slujind mul imilor care se îngrămădeau în jurul Lui şi dezvăluind gândurile perfide ale rabinilor. Munca aceasta neîncetată îl istovea adesea aşa de mult, încât mama şi fra ii Săi, şi chiar ucenicii Săi, se temeau că-şi va primejdui via a. Dar, când se întorcea de la orele de rugăciune, care încheiau obositoarea zi, ei vedeau că fa a Sa era plină de pace şi un suflu de reînviorare părea că străbate fiin a Sa. El venea zi după zi, de la orele petrecute cu Dumnezeu, ca să le aducă oamenilor lumina din ceruri. Ucenicii ajunseseră să facă o legătură între orele Sale de rugăciune şi puterea cuvintelor Sale. Acum, când ascultau rugăciunea Sa fierbinte, inimile lor erau pline de respect şi smerenie. Când El a încetat să se mai roage, pătrunşi de marea lor lipsă, ucenicii i-au zis: >Doamne, învа ă-ne să ne rugăm.< *Luca* 11,1." *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, cap. Rugăciunea Domnului, par. 1, 2.

Dacă noi, asemenea ucenicilor, l-am putea asculta personal pe Isus rugându-se şi am putea vedea pentru noi înşine incredibila eliberare de oboseală şi epuizare cu care El a fost binecuvântat, şi am compara aceste rezultate cu felul în care noi ne rugăm, atunci am striga dintr-o convingere a marii noastre nevoi: "Doamne, învа ă-ne să ne rugăm".

Cu mare bucurie ar asculta această rugăciune şi ne-ar învă a cu mare bunăvoin ă prin Cuvântul Său unde suntem deficien i în în elegerea noastră şi în practicarea adevăratei ştiin e a rugăciunii, pentru că rugăciunea eficientă este într-adevăr o adevărată ştiin ă care necesită cunoaştere şi îndemânare. Un element vital este credin a vie, pentru că nimeni nu poate veni înaintea lui Dumnezeu plin de succes fără ea, după cum stă scris:

"Şi fără credin ă este cu neputin ă să fim plăcu i Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-l caută." *Evrei* 11,6.

Credin a deschide uşa unor posibilită i nelimitate pentru recuperarea completă din degradarea păcatului.

"Prin credin a în Hristos orice lipsă a caracterului poate fi îndreptată, orice pângărire

cură ită, orice greşeală corectată, orice virtute dezvoltată.

>Voi ave i totul deplin în El.<" *Educa ie*, cap. Credin a şi rugăciunea, par. 19, 20.

Ce ar putea cere mai mult creştinul când aspiră la sfârşirea păcatului în experien a lui şi aducerea neprihănirii veşnice în via a sa? Aici este asigurarea eliberării complete din păcat şi a restaurării totale, la idealul pe care Domnul l-a plănuit pentru copiii Săi şi care "… este mai înalt decât cel mai înalt gând la care poate ajunge o minte omenească". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 31, par. 45.

Această reîntoarcere la slava pe care Dumnezeu a dat-o omului în Eden nu poate fi adusă la îndeplinire fără efortul cel mai serios şi sârguincios din partea sufletului care caută această eliberare. Este foarte adevărat că Domnul oferă totul ca un dar, însă partea noastră este aceea de a dezvolta binecuvântarea dăruită. Să nu uităm niciodată că: "Prin harul lui Dumnezeu şi prin eforturile" noastre "stăruitoare" putem fi "biruitori în lupta cu cel rău". *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 6.

În felul acesta, Domnul ne promite revărsarea glorioasă a Duhului Sfânt în puterea ploii târzii, dar noi nu trebuie să stăm nepăsători în aşteptarea ei. Trebuie să ne rugăm cu adâncă seriozitate pentru ea, fapt care conduce la pregătirea căii pentru coborârea ei. Dar, pentru ca rugăciunile să fie eficiente, trebuie prezentate înaintea Tatălui prin Hristos conform adevăratei ştiin e a rugăciunii. Această cerin ă este un imperativ, nu o op iune! Notează cu aten ie cum este prezentat acest adevăr în următoarea declara ie:

"Rugăciunea şi credin a sunt strâns unite şi, de aceea, ele trebuie studiate împreună. În rugăciunea din credin ă este o ştiin ă divină; o ştiin ă pe care trebuie să o în eleagă oricine doreşte să-şi ducă la bun succes lucrarea vie ii sale." *Educa ie*, cap. Credin a şi rugăciunea, par. 18.

Gândeşte-te care este lucrarea vie ii tale! Unii pot spune că lucrarea vie ii lor este ingineria, instala iile sanitare, agricultura, creşterea copiilor, conducerea automobilului sau oricare din multele ocupa ii, dar chiar dacă unii pot să-şi închipuie că una din aceste ocupa ii este lucrarea vie ii lor, totuşi nu acestea reprezintă lucrarea vie ii. Acestea sunt doar voca iile prin care se câştigă pâinea cea de toate zilele, dar, în timp ce sunt multe căi diferite în a aduce la îndeplinire aceasta, to i împărtăşesc o lucrare a vie ii comună, fie că ei ştiu şi urmăresc aceasta, fie că nu ştiu. Lucrarea care trebuie să absoarbă absolut totul este dezvoltarea unui caracter adecvat pentru veşnicie. În mod tragic, vasta majoritate a popula iei pământului nici nu ia în seamă această responsabilitate, însă nu tot aşa se întâmplă cu poporul lui Dumnezeu.

Un om poate să eşueze jalnic în meseria de fermier, contabil sau oricare altă voca ie, şi să fie totuşi primit în Paradis, dar dacă el nu izbuteşte să ob ină un caracter potrivit pentru cer, atunci va fi pierdut pentru veşnicie. În mod natural, orice pretins copil al lui Dumnezeu doreşte să se pregătească cu succes pentru împărăia lui Dumnezeu. To i aceşti oameni trebuie să fie conştien i de faptul că ei trebuie să în eleagă adevărata ştiin ă a rugăciunii, pentru că stă scris: "… este o ştiin ă pe care trebuie să o în eleagă oricine doreşte să-şi ducă la bun succes lucrarea vie ii sale". *Educa ie*, cap. Credin a şi rugăciunea, par. 18.

Declara ia ar fi putut fi mai pu in accentuată. Ar fi putut să sugereze pur şi simplu că, acelora care ar fi hotărâ i să-şi ducă la bun succes lucrarea vie ii lor, li se recomandă să în eleagă adevărata ştiin ă a rugăciunii sau ar putea fi încuraja i să creadă pe baza ei că posibilitatea succesului va spori. Dacă s-ar fi folosit asemenea expresii, l-ar fi lăsat pe cititor cu gândul că, cunoaşterea şi practicarea adevăratei ştiin e a rugăciunii ar putea fi avantajoasă, dar nu esen ială pentru succes.

Însă instruc iunea nu este formulată în asemenea termeni nesiguri. Mai degrabă, arată clar că adevărata ştiin ă a rugăciunii trebuie să fie în eleasă, ceea ce înseamnă că noi, fie o în elegem şi o practicăm şi ne bucurăm de succes în împlinirea lucrării vie ii noastre, fie nu, şi atunci mai mult ca sigur vom eşua. Importan a acestor alternative nu poate fi mai bine scoasă în relief.

Dar ce este o ştiin ă? Este o cunoaştere sistematizată a unui subiect anume, precum şi îndemânarea dezvoltată prin aplicarea şi practicarea acelei cunoaşteri. Ea este bazată pe legi fixe şi inflexibile care nu lasă loc hazardului şi aplica iilor întâmplătoare, însă cere exactitate disciplinată în toate procedeele sale. Altfel, rezultatele dorite niciodată nu vor fi atinse. Omul nu este înzestrat în mod natural sau instinctiv cu o cunoaştere a ştiin elor. Din contră, el crede că dobândirea unei în elegeri a lor îi cere să respingă tiparul stabilit prin a se lăsa condus de emo ii şi sim ăminte. Rezultatul final este acela că oamenii găsesc această lucrare de învă are a legilor care guvernează o anume ştiin ă şi care dezvoltă competen a prin folosirea ei ca fiind într-adevăr o sarcină dificilă. În realitate, pentru aceia care niciodată n-au fost educa i să se disciplineze pe ei înşişi, acest lucru este aproape imposibil.

Ştiin a divină a rugăciunii nu face excep ie de la aceste principii. În consecin ă, peti ionarul needucat, nepregătit şi, de aceea, lipsit de îndemânare nu se va ruga niciodată înaintea tronului harului în felul plănuit de Dumnezeu pentru coborârea puterii creatoare divine în sufletul său nevoiaş. Din acest motiv, învă area adevăratei ştiin e a rugăciunii devine o chestiune de primă importan ă. Aminteşte- i că via a ta veşnică depinde de aceasta!

De asemenea trebuie să notăm faptul că ştiin a este o "ştiin ă divină", distinctă fa ă de orice formulă născocită de oameni. Acest lucru poate însemna doar că Domnul însuşi a plănuit principiile şi procedeele prin intermediul cărora rugăciunea plină de succes poate să-l aducă pe cineva sub influen a vindecătoare şi în slujirea Celui atotputernic. El a descoperit aceste principii în Cuvântul Său, iar noi suntem îndruma i să învă ăm din acest Cuvânt că învă ătura pe care Domnul a consemnat-o în el este pentru mântuirea noastră.

Acest lucru, fiind de importan ă maximă pentru mântuirea noastră, ne ajută să ne dăm seama că Scripturile con in, la modul cel mai sigur, toate informa iile necesare pentru în elegerea adecvată a acestei lumini. Ele ne învа ă adevărul atât prin învă ătură directă, cât şi prin consemnarea rugăciunilor şi a rezultatelor lor. Unele din aceste rugăciuni au întrunit condi iile cerute de Domnul, pe când altele nu. Trebuie să luăm în aten ie cu mare grijă ambele genuri de rugăciuni ca să învă ăm ce să facem şi ce să nu facem.

Atât procedeele corecte, cât şi cele greşite sunt foarte frumos zugrăvite în experien a slujbaşului împărătesc din Capernaum care a venit să caute vindecare pentru fiul său. Acest raport se găseşte în *Ioan* 4,46-54:

"Isus s-a întors deci în Cana din Galilea, unde prefăcuse apa în vin. În Capernaum era un slujbaş împărătesc, al cărui fiu era bolnav. Slujbaşul acesta a aflat că Isus venise din Iudea în Galilea, s-a dus la El şi l-a rugat să vină şi să tămăduiască pe fiul lui, care era pe moarte. Isus i-a zis: >Dacă nu vede i semne şi minuni, cu nici un chip nu crede i!< Slujbaşul împărătesc i-a zis: >Doamne, vino până nu moare micu ul meu.< >Du-te<, i-a zis Isus, >fiul tău trăieşte.< Pe când se cobora el, l-au întâmpinat robii lui, şi i-au adus vestea că fiul lui trăieşte. El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine. Şi ei i-au zis: >Ieri, în ceasul al şaptelea, l-au lăsat frigurile.< Tatăl a cunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Isus: >Fiul tău trăieşte.< Şi a crezut el şi toată casa lui. Acesta este iarăşi al doilea semn, făcut de Isus, după ce s-a întors din Iudea în Galilea."

Să luăm în considerare mai întâi faptul că acest om a venit la Isus, i-a făcut cunoscut marea lui nevoie şi a cerut ca Mântuitorul să-şi exercite puterea Sa vindecătoare pentru salvarea de la moarte a fiului său. Acest lucru a fost un act de rugăciune care a implicat o anumită măsură de credin ă, dar, în timp ce el a venit la Persoana potrivită cu cererea ca Domnul să-i dea ceea ce doreşte, lucrul cerut de el a fost unul potrivit însă pe o cale greşită. Cu alte cuvinte, el nu a în eles şi nu a practicat adevărata ştiin ă a rugăciunii. Prin urmare, Mântuitorul nu a fost în stare să-i împlinească cererea, ac iune despre care El a vorbit astfel: "… Dacă nu vede i semne şi minuni, cu nici un chip nu crede i!" *Ioan* 4,48.

În aceste foarte pu ine cuvinte, Isus l-a învă at pe acel om adevărata ştiin ă a rugăciunii, o lec ie pe care el imediat a pus-o în practică, aşa după cum se arată prin natura celei de-a doua rugăciuni pe care el a făcut-o, prin eliberarea grabnică a fiului său de la moarte şi prin convertirea lui şi a casei sale.

Să ne întoarcem acum la începutul acestei consemnări şi să o studiem pas cu pas până la finalul ei, având drept obiectiv în elegerea clară a diferen elor dintre căile neştiin ifice şi cele ştiin ifice a felului cum să ne apropiem de Domnul.

Apropierea slujbaşului împărătesc de Domnul Hristos a avut loc la începutul lucrării Mântuitorului. După botezul Său şi după lupta teribilă din pustiu, El se reîntoarse la Iordan unde a fost recunoscut de către Ioan Botezătorul, care a dat mărturie despre El, şi unde şi-a chemat cei dintâi ucenici. De acolo s-a îndreptat în călătoria Sa direct spre nord, spre Cana, pentru a participa la ospă ul nun ii, unde a prefăcut apa în vin, ca apoi să se întoarcă la Ierusalim pentru a participa la Paşti, unde a cură it templul, petrecându-şi o noapte într-o întrevedere cu Nicodim. Pentru scurtă vreme învă a într-o zonă apropiată de teritoriul lui Ioan Botezătorul, dar, când ucenicii lui Ioan s-au

îngrijorat cu privire la acest lucru, El a plecat din nou spre Cana, în Galilea. Pe drum, a întâlnit-o la fântâna lui Iacov pe femeia samariteană, cheltuind apoi câteva zile pentru ai învă a pe oamenii din Samaria.

Nu trecuseră decât câteva săptămâni de când se dedicase lucrării Sale, până la timpul când se reîntorsese în Cana, şi faima Lui deja se răspândise în toată ara.

"Vestea despre revenirea lui Hristos la Cana s-a răspândit prin toată Galilea, dând speran ă celor suferinzi şi nenoroci i. În Capernaum veştile au ajuns la un nobil iudeu, care era ofi er în slujba împăratului. Un fiu al acestui slujbaş era bolnav de o boală care părea să nu aibă leac. Medicii îl sortiseră mor ii; atunci când tatăl auzise de Isus, s-a hotărât să-i ceară ajutor. Copilaşul era foarte slăbit şi se temea că nu va trăi până la întoarcerea lui; dar nobilul a socotit că trebuie să prezinte personal cazul. Spera că rugămin ile unui părinte aveau să trezească mila Marelui Medic.

Ajungând la Cana a găsit o mare mul ime în jurul lui Isus. Cu inima nerăbdătoare şi-a făcut loc până lângă Mântuitorul. Credin a a început să tremure când a văzut numai un om îmbrăcat simplu, plin de praf şi obosit de călătorie. A început să se îndoiască dacă Acesta ar putea face lucrul pe care el voia să i-l ceară; cu toate acestea a cerut să vorbească cu Isus, i-a povestit pentru ce a venit şi a rugat pe Mântuitorul să vină cu El acasă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, par. 3, 4.

Este demn de notat că boala fiului slujbaşului reprezintă o ilustra ie clară a stăpânirii păcatului asupra neamului omenesc. Boala copilului "…părea să nu aibă leac". Cel pu in aşa gândeau medicii care îl sortiseră pieirii. Exact în acelaşi fel privesc oamenii păcatul, mai ales teologii de marcă ai lumii. Unii ar putea crede că suntem prea de tot spunând lucrul acesta, când ascultă predicile lor ce sunt îndreptate împotriva bolii şi mai ales când văd insisten a lor în chemarea de a împământeni moralitatea printre oameni, dar, când punem înaintea lor standardele lui Dumnezeu despre neprihănirea desăvârşită şi despre biruin a totală asupra păcatului, ei tăgăduiesc cu putere faptul că o asemenea via ă sfântă este posibilă.

John Wesley a fost pe deplin conştient despre acest lucru atunci când a scris: "Rar există în scrierile sfinte vreo expresie care să ofenseze mai mult decât aceasta. Cuvântul "desăvârşire" nu este suferit de mul i. Chiar sunetul lui este o urâciune pentru ei; şi oricine propovăduieşte desăvârşirea (exact aşa cum este propozi ia), adică oricine afirmă că poate fi atinsă, ob inută în această via ă, se expune la mari primejdii, fiind socotit de ei cu mult mai rău decât un păgân sau vameş". *Forty-Four Sermons* (*Patruzeci şi patru de predici*), pag. 457.

Lucrurile nu s-au schimbat din zilele lui John Wesley, după cum ştiu din experien ă aceia dintre noi care au stat de partea soliei trăirii neprihănite sau fără păcat în această via ă. Noi ştim că oamenii de pretutindeni sus in că păcatul nu poate fi biruit în totalitate. Pentru ei păcatul este o boală incurabilă.

Dar nu tot aşa este la Dumnezeu, aşa după cum arată numeroasele chemări venite din partea Lui de a nu mai păcătui şi de a fi desăvârşi i. Evanghelia atrage aten ia asupra puterii creatoare a lui Dumnezeu care salvează din păcat. În ea este descoperită chiar neprihănirea lui Dumnezeu cu diferitele trepte ale credin ei. Solia de mai sus este că "Lucrarea ispititorului nu trebuie să fie socotită ca o scuză pentru vreo faptă rea. Satana jubilează când aude că cei ce se numesc urmaşi ai lui Hristos aduc scuze pentru nedesăvârşirile caracterului lor. Tocmai scuzele acestea conduc la păcat. Nu există scuză pentru păcat. Pentru fiecare copil pocăit şi credincios al lui Dumnezeu este la îndemână un temperament sfânt şi o via ă asemănătoare cu a lui Hristos". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 31, par. 46.

Când Isus s-a reîntors la Tatăl Său în ceruri, atunci s-au împlinit cu El propriile Sale cuvinte: "… Toată puterea mi-a fost dată în cer şi pe pământ". *Matei* 28,18.

Astfel, Isus Hristos are autoritate sau putere totală asupra păcatului, asupra bolii şi asupra diavolului. "De aceea şi poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei." *Evrei* 7,25.

Pentru puterile cereşti, păcatul şi boala nu par să fie incurabile, pentru că Domnul are toată putere necesară de a elibera din păcat, boală şi moarte. Nu există absolut nici o scuză pentru păcătuire.

O rază de speran ă străluci în inima şi via a tatălui când auzi de Isus, fiind mişcat să-l caute chiar dacă el avea doar vederi slabe şi înce oşate despre adevăratul caracter şi adevărata putere a Mântuitorului. Cunoaştem acest lucru deoarece "spera că rugămin ile unui părinte aveau să trezească mila Marelui Medic". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, par. 3.

Dacă ar fi în eles caracterul lui Dumnezeu aşa cum era descoperit prin Hristos, ar fi ştiut că simpatia Marelui Medic totdeauna este activă. Simpatia Sa nu trebuie niciodată să fie deşteptată. El ar fi în eles principiul că rugăciunea nu-l schimbă niciodată pe Dumnezeul cel neschimbător. "Rugăciunea nu-l coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înal ă pe noi la El." *Calea către Hristos*, cap. Înaltul privilegiu al rugăciunii, par. 2.

Acesta este un adevăr ce trebuie păstrat în minte de către oricine doreşte să în eleagă şi să practice adevărata ştiin ă a rugăciunii. Dacă to i ar păstra acest gând înaintea lor, ar în elege de ce uneori sunt amânate mult timp răspunsurile la rugăciunile lor. Ei ar şti că a rămâne permanent în rugăciune înseamnă a fi adus la locul unde suntem califica i să primim darurile cerute.

De exemplu, când Ilie s-a rugat de şapte ori pe muntele Carmel înainte ca ploaia să cadă, multe schimbări au avut loc în el şi nu în Dumnezeu, schimbări ce erau necesare să aducă la îndeplinire făgăduin a. Numai atunci când acest lucru a fost înfăptuit şi nu mai înainte, a venit şi răspunsul în forma unei ploi abundente.

"Slujitorul veghea în timp ce Ilie se ruga. De şase ori s-a întors el de la postul său de veghe, spunând: >Nu se arată nimic, nici nor, nici semn de ploaie.< Dar profetul n-a lăsat loc descurajării. El îşi revizuia via a, pentru a vedea unde nu l-a onorat el pe Dumnezeu, şi-a mărturisit păcatele şi, astfel, a continuat să-şi chinuie sufletul înaintea lui Dumnezeu, în timp ce se uita după un semn că rugăciunea sa a fost ascultată. Pe măsură ce îşi cerceta inima, se vedea din ce în ce mai mic, atât în ochii săi cât şi în ochii lui Dumnezeu. I se părea că e nimic şi că Dumnezeu este totul; şi când a atins punctul lepădării de sine, în timp ce se agă a de Mântuitorul ca singura lui tărie şi neprihănire, a venit şi răspunsul. Slujitorul a venit şi a spus: >Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om.<" *The SDA Bible Commentary*, vol. 2, pag. 1035.

Rugăciunea lui Ilie nu l-a coborât pe Dumnezeu la el, ci l-a înăl at pe el la Dumnezeu, şi când se ridică la înăl imile lepădării de sine, Domnul a putut să răspundă rugăciunii sale.

Această lec ie de asemenea a trebuit învă ată de către slujbaşul împărătesc, tot aşa după cum trebuie s-o învă ăm şi noi astăzi. El veni cu gândul să-l schimbe pe Hristos dintr-o fiin ă nepăsătoare fa ă de nevoile lui într-una plină de milă fa ă de el şi fiul său, gata să ajute şi să-l binecuvânteze. El n-a văzut marea nevoie de a avea loc mari schimbări în el însuşi şi nu a considerat că propria sa necredin ă era o mare barieră între el şi împlinirea căutărilor sale. Mai întâi şi de toate era necesară o rugăciune care să producă schimbări dramatice în el. Apoi, când acest lucru avea să fie îndeplinit, Domnul urma să-i pună la dispozi ie binecuvântarea specială pe care el o căuta.

Astfel, omul a venit la Isus cu speran a că ar putea să primească bucuria asigurării că Mântuitorul îl va însănătoşi pe preaiubitul său fiu. "Cu inima nerăbdătoare şi-a făcut loc până lângă Mântuitorul. Credin a a început să tremure când a văzut numai un om îmbrăcat simplu, plin de praf şi obosit de călătorie. A început să se îndoiască dacă Acesta ar putea face lucrul pe care el voia să i-l ceară; cu toate acestea a cerut să vorbească cu Isus, i-a povestit pentru ce a venit şi a rugat pe Mântuitorul să vină cu El acasă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, par. 4.

De ce credin a acestui om a început să tremure când a văzut numai un om îmbrăcat simplu, plin de praf şi obosit de călătorie?

Evident, el nu-l întâlnise niciodată mai înainte pe Mântuitorul şi se aştepta să vadă pe cineva foarte diferit de Acela pe care l-a găsit. Pu inul pe care el îl ştia despre Isus îi fusese spus de către prieteni care îl văzuseră sau care învă aseră despre El de la al ii. Aceştia vorbiseră despre ce îi impresionase cel mai mult la puternicul Vindecător – puterea Lui de a vindeca bolnavi, căpătarea vederii de către cei orbi, refacerea muşchilor istovi i ai celor paraliza i şi puterea de a face pe surzi să audă. Ei şi-au adus aminte cum preschimbase El apa în vin şi cum cură ise templul, prin scoaterea afară a schimbătorilor de bani, a comercian ilor neautoriza i şi a animalelor de jertfă pe

care ei le aduseseră să le vândă la pre uri exorbitante. Ei au dat de veste că o mare mul ime de oameni îl urma pretutindeni pe unde se ducea El.

Dar ceea ce ei nu au spus a fost înfă işarea Sa, deoarece fuseseră atât de copleşi i de puterea uimitoare pe care o desfăşura, încât nu observaseră cum era îmbrăcat, în hainele cele mai obişnuite, fără să poarte podoabe scumpe, fără să fie purtat într-un car splendid, fără să fie înso it de o suită de servitori impozan i şi fără să fie protejat de o armată de gărzi de corp.

Lipsit de aceste informa ii slujitorul împărătesc şi-a format propria sa imagine în minte despre felul cum arătă Mântuitorul, nefiindu-ne dificil să deducem ce fel de imagine avea să se dezvolte în mintea sa. Această imagine avea să fie bazată pe ceea ce cunoştea el despre rela ia dintre oameni, între putere şi desfăşurarea mândriei egoiste. Niciodată în toată experien a vie ii sale nu văzuse vreun om puternic, cu autoritate, care să fie şi umil. Orice om pe care el îl văzuse vreodată exercitând autoritate era îmbrăcat cu hainele pe care el le socotea ca trădând rangul şi pozi ia lui în via ă, purtând podoabe scumpe, fiind purtat într-un car splendid sau călărind pe un cal aprig, fiind înso it de o suită de servitori şi fiind protejat de gărzi de corp bine înarmate.

Acum, înaintea sa se afla un om care, după toate veştile, avea o putere care întrecea foarte mult puterea pe care orice alt om viu o exercita la vremea aceea. Unde altundeva se mai găsea vreun om care să vindece bolnavi, care să refacă vederea, care să îi facă pe schilozi să meargă, care să-i gonească pe opresori şi care să umple ara de interes? Dacă împăra ii şi domnitorii şi-au etalat puterea lor cu parada bogă iei şi mândriei, atunci acest Om ar trebui să facă acest lucru cu mult mai mult.

Dar, orice aspect al înfă işării Sale trăda acea umilin ă pe care slujbaşul împărătesc o asociase cu slăbiciunea. El privi fără să vadă dovada puterii atât de necesară pentru salvarea fiului său de la moarte. Ceea ce nu a în eles el era faptul că Domnul are căi foarte diferite de căile omului. În ordinea divină, cu cât puterea este mai mare, cu atât umilin a este mai mare. Slujbaşul împărătesc nu a cunoscut acest lucru. De aceea, el s-a îndoit că acest Om l-ar putea vindeca în realitate pe fiul său care era pe moarte.

Credin a care îl aduse pe acest om la Isus s-a născut nu din experien ă personală, ci din veştile pe care le-au adus al ii. Nu putem să negăm faptul că există şi un loc pentru această credin ă sau că asemenea mărturii au avea valoare, pentru că ele au. Ele servesc spre a deştepta o măsură a credin ei şi spre a ini ia astfel apropierea de Isus, dar ele nu furnizează suficientă credin ă pentru cei nevoiaşi ca să ajungă să pună stăpânire pe harul mântuitor prin care cei bolnavi şi păcătoşi sunt elibera i şi aduşi la sănătate şi neprihănire. Binecuvântarea vine numai atunci când ochiul spiritual este deschis şi când păcătosul vede puterea lui Dumnezeu.

Când slujbaşul împărătesc a venit de prima dată în prezen a lui Isus, nu a deosebit puterea ascunsă sub înfă işarea umilă a călătorului plin de praf şi, până când nu a văzut acest lucru, nu i-a fost cu putin ă să primească via a salvatoare de la Isus, de care el avea nevoie atât de mult pentru sine şi copilul său care era pe moarte. Din acest motiv, un pas vital în dezvoltarea adevăratei ştiin e a rugăciunii este cultivarea conştien ei puterii copleşitoare ce locuieşte în Mântuitorul. Acest lucru este realizat prin contemplarea Lui aşa cum este descoperit în Scripturi şi în lucrarea crea iei. Acesta este unul dintre cele mai mari secrete ale vie ii puternice a lui Hristos, aşa după cum stă scris: "Pe pământ, via a Mântuitorului era o via ă de comuniune cu natura şi cu Dumnezeu. În această comuniune, El ne-a descoperit secretul unei vie i puternice." *Divina vindecare*, cap. Cu natura şi cu Dumnezeu, par. 1.

Modul în care slujbaşul împărătesc a ajuns să prindă o licărire salvatoare a puterii extraordinare a lui Dumnezeu va fi descoperit în capitolul următor.

Capitolul 13

Dorim să continuăm cu studiul rugăciunii pe care slujbaşul împărătesc a făcut-o pentru vindecarea fiului său.

În felul cum l-a abordat pe Domnul Hristos la început, slujbaşul împărătesc arăta că avea nevoie disperată de o credin ă care vine în urma prinderii unei vederi a puterii creatoare şi a bunătă ii extraordinare a lui Dumnezeu şi a lui Isus Hristos. Prin urmare, în timp ce el a venit să ceară lucrul potrivit la Persoana potrivită, chiar ceea ce Domnul dorea să-i ofere, calea prin care a cerut a fost greşită. Acest lucru a făcut ca, pentru marele Vindecător, cererea să devină imposibil de împlinit şi, dacă tatăl n-ar fi învă at cum să se roage chiar atunci, fiul său avea să moară, iar el şi casa lui ar fi pierdut via a veşnică. Cazul său ilustrează adevărul că el trebuia să înve e adevărata ştiin ă a rugăciunii pentru a avea succes în misiunea sa.

Când Isus, în loc să toarne puterea Sa vindecătoare în copilul muribund i-a spus omului că el nu va crede dacă nu va vedea mai întâi o minune, El i-a arătat clar acelui om că Cel atotputernic cere exact ascultare. Aceia care au nevoie să se clarifice asupra acestui punct nu trebuie decât să studieze moartea lui Nadab şi Abihu. Prin acest incident "Dumnezeu voia să înve e poporul că trebuie să se apropie de El cu respect şi teamă şi în felul stabilit de El. Dumnezeu nu poate accepta o ascultare numai în parte. Nu era de ajuns ca, la acea oră solemnă de închinare, aproape totul să fie făcut după îndrumările Lui". *Patriarhi şi profe i*, cap. 31, par. 5.

Faptul că Domnul nu va răspunde la rugăciunile noastre dacă noi nu ne apropiem de El în felul stabilit de El, va fi luat de unii ca însemnând că Dumnezeu este atât de preocupat de men inerea autorită ii Sale personale, încât El cere ca noi să facem lucruri pe care le-a hotărât El în mod arbitrar să le facem. Nimic nu poate fi mai neadevărat decât aceasta, iar a adopta o asemenea pozi ie înseamnă a-i atribui lui Dumnezeu un caracter care-i este străin în totalitate. Dumnezeu niciodată nu face ceva care să fie un serviciu pentru Sine, ci doar ceea ce este un serviciu pentru al ii. Este spre binele nostru că Domnul a făcut ca toate lucrurile să opereze conform unor legi fixe şi de neschimbat.

O dată ce un om a învă at aceste legi şi felul cum se aplică ele, el ştie exact ce să facă pentru a atinge rezultatele dorite şi cum să se protejeze pe sine de puterile teribile pe care Domnul le-a pus la dispozi ie pentru binecuvântarea şi desăvârşirea noastră. Rezultatele devin întru totul sigure şi de anticipat şi cine ar dori să fie altfel?

Sunt mul i oameni care nu aplică aceste legi, din păcate pentru ei înşişi şi pentru aceia al căror curs păcătos îi vatămă. Nadab şi Abihu sunt un exemplu în acest sens. Dumnezeu în Isus Hristos sălăşluia cu adevărat în sanctuar şi este un simplu fapt că nici un om nu s-ar fi putut aventura neprotejat în prezen a acelei puteri copleşitoare şi să supravie uiască, tot aşa după cum nimeni nu-şi poate permite să se electrocuteze la o linie de înaltă tensiune şi să trăiască.

Tânjind să dea izraeliților binecuvântările unei strânse comuniuni cu El, Domnul le-a pus la dispozi ie o cale prin care preo ii să poată intra în prezen a Sa şi să trăiască. Ei au fost îndruma i să intre în sanctuar purtând doar focul special pe care Domnul li-l dăduse, împreună cu fumul ce emana din tămâia ce umplea cădelni a. Potrivit unor legi necunoscute de noi, această măsură i-a protejat de a fi afecta i de puterea prezen ei lui Dumnezeu în sanctuar.

Când acei oameni au neglijat în mod imprudent şi fără chibzuială să se asigure cu protec ia necesară, ei au suferit rezultatele nebuniei lor. Nimeni, şi cu atât mai pu in Dumnezeul cerurilor, nu poate fi blamat pentru distrugerea lor, ci numai ei înşişi.

Condi iile pentru preo ii care au supravie uit nu se schimbaseră. Dându-li-se de urmat instruc iunile cele simple ale lui Dumnezeu pentru a fi ascultate, ei erau asigura i în fa a mor ii printr-o imunitate perfectă atunci când intrau în Sfânta. Cât de recunoscători trebuie să fi fost ei pentru faptul că ştiau exact cauza decesului fra ilor lor, precum şi ceea ce trebuia să facă cu precizie pentru a se asigura ca să nu moară şi ei!

În mod asemănător, dacă omul de neam bun ar fi în eles legile simple care guvernează adevărata ştiin ă a rugăciunii, atunci el ar fi venit la Persoana potrivită, cerând lucrul potrivit pe o cale potrivită, motiv pentru care ar fi fost binecuvântat imediat cu eliberarea pe care o căuta.

Subliniem din nou faptul că Hristos nu a stăruit în mod arbitrar să aleagă o anumită datină care să-l conducă să-şi re ină puterea vindecătoare când omul de neam bun a venit la El pe o cale greşită. În loc de aceasta, Hristos a recunoscut doar faptul că rugămin ii omului nu i se putea răspunde în modul în care Isus a fost abordat ini ial, fapt pentru care aceasta l-a condus pe Mântuitorul să-i arate omului neputin a de a da răspuns rugămin ii sale. Dar, în marea Sa iubire şi milă, Fiul lui Dumnezeu l-a informat cu bunăvoin ă pe nobilul om că, prin aceasta, el viola legile ce guvernează adevărata ştiin ă a rugăciunii şi astfel se despăr ea tocmai de binecuvântarea pe care o căuta. Isus a descoperit aceasta într-o declara ie scurtă şi simplă: "Dacă nu vede i semne şi minuni, cu nici un chip nu crede i!" *Ioan* 4,48.

Omul nu venise la Hristos ca un credincios, ci ca unul care se îndoieşte. El nu era pregătit să se încreadă în Dumnezeu decât dacă avea să vadă cu adevărat că minunea are loc. "Omul de neam bun voia să vadă împlinirea rugăciunii sale înainte ca să creadă…" *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, ultimul paragraf. Astfel veni el la Dumnezeu prin Isus Hristos lipsit de acea credin ă fără de care este imposibil să plăcem lui Dumnezeu. Nu este necesar să în elegem de ce este aşa, dacă cel credincios acceptă în mod simplu că aşa este, însă acest lucru ajută să cunoaştem motivul pentru aceasta în cadrul legii divine.

În primul rând, noi nu avem putere să aducem vindecarea corpului şi a spiritului, nici să rezolvăm în mod satisfăcător vreo problemă care ne pune piedici şi ne înfăşoară. Numai Dumnezeu are puterea şi în elepciunea să realizeze aceste lucruri. De exemplu, nici omul de neam bun, nici altcineva, inclusiv cei mai buni doctori din timpul lui, n-au avut deloc putere să salveze via a copilului. Medicii au recunoscut aceasta predându-l pe copil mor ii. Acesta este factorul numărul unu.

Al doilea adevăr este că noi trebuie să predăm cu totul lucrarea în mâna lui Dumnezeu, ca să poată face ceea ce doar El poate face. Dar noi nu suntem în stare să facem acest lucru dacă nu avem încredere implicit în puterea şi în elepciunea lui Dumnezeu. Necredin a împiedică predarea fără rezerve a problemei în mâinile lui Dumnezeu şi, destul de evident, dacă Domnul are acces restrâns la problemă, El, în mod sigur, nu o poate rezolva. De aceea, necredin a niciodată nu poate să placă lui Dumnezeu, deoarece ea doar zădărniceşte lucrările divine şi leapădă binecuvântările Sale pentru aceia cărora cu bucurie El doreşte să li le dea. Astfel că, ceea ce a împiedicat la început vindecarea fiului său a fost nu vreo restric ie arbitrară din partea lui Dumnezeu, ci doar cursul ac iunii omului de neam bun.

Ar fi foarte bine ca noi to i să analizăm structura rugăciunilor noastre în lumina experien ei omului de neam bun. Adesea ne găsim într-o nevoie, situa ie în care primul nostru impuls este acela de a exercita orice putere pe care o avem la îndemână pentru a ne elibera, tot aşa după cum ucenicii au căutat să se salveze de furtuna de pe lac.

"De câte ori nu facem şi noi aceeaşi experien ă ca ucenicii! Când se adună furtuna ispitelor, când fulgere sălbatice străluces şi când valurile se prăvălesc peste noi, ne luptăm singuri cu furtuna, uitând că este Unul care ne poate ajuta. Ne încredem în propria noastră putere, până când pierdem orice nădejde şi suntem aproape de pieire. Atunci ne aducem aminte de

Isus şi dacă-l strigăm să ne mântuiască, chemarea noastră nu va fi în zadar. Deşi, plini de întristare, El mustră necredin a şi încrederea noastră în noi înşine, niciodată nu ne lasă fără ajutor când avem nevoie. Fie pe uscat, fie pe mare, dacă avem pe Mântuitorul în inima noastră, nu trebuie să ne temem. Credin a vie în Răscumpărătorul va linişti marea vie ii şi El ne va scăpa din primejdie, cum ştie El că este mai bine." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 35, par. 16.

Acest timp când noi ne luptăm singuri nu este de obicei unul în care încetăm să ne rugăm, ci este unul în care mai degrabă este absentă rugăciunea făcută din credin ă vie. Noi îngenunchem înaintea Domnului; aducem problema înaintea Lui; îi cerem să ne elibereze de dificultă ile noastre; dar noi ne îndoim că El voieşte acest lucru; aşa că nu suntem binevoitori să predăm în realitate

problema lui Dumnezeu şi să ne odihnim în purtarea Lui de grijă. Noi am avut prea multe rugăciuni fără răspuns în trecut datorită necredin ei noastre pentru a crede cu adevărat că Domnul ne va asculta acum.

Astfel, întrucât ne-am rugat pentru eliberarea divină, ne ridicăm de pe genunchi având în mintea noastră următoarea întrebare: Mă întreb dacă Domnul va lucra pentru mine de astă dată? Chiar faptul că întrebarea există este dovada cea mai clară că noi nu credem că El voieşte acest lucru, iar noi continuăm să căutăm în mintea noastră o solu ie pentru problema respectivă. Am fi cu adevărat surprinşi dacă Domnul va răspunde rugăciunii noastre. În toate acestea noi nu facem decât să repetăm istoria slujbaşului împărătesc. De obicei la urmă trebuie să fim aduşi într-o aşa stare totală de disperare încât noi să ne aruncăm neajutora i la picioarele Mântuitorului, înainte de a căpăta în sfârşit eliberarea. Cât de trist este faptul că noi am trecut prin atât de multe ceasuri sau chiar zile de suferin ă şi nedumerire, când am fi putut găsi pace cu mult timp înainte!

Primul pas în descătuşarea omului de neam bun a fost descoperirea puterii extraordinare a Mântuitorului, un pas necesar pentru to i oamenii care doresc să practice adevărata ştiin ă a rugăciunii.

Când Isus a vorbit tatălui copilului pe moarte, cuvintele Sale au adus o putere convingătoare ce a lovit inima omului. În timp ce sufletul său era dezgolit înaintea sa, a în eles că Isus îi citise inima ca într-o carte deschisă, fiind uimit de conştientizarea puterii infinite ce locuia în Mântuitorul. Brusc, a pierdut din vedere îmbrăcămintea umilă a Învă ătorului sau absen a curtenilor şi a gărzii de corp. Pentru prima oară în via a lui a văzut că puterea şi mândria nu se înso esc mereu şi că în Cel divin umilin a are drept tovarăş puterea. Un om sărac şi slab care este binecuvântat cu harul umilin ei descoperă în mod cert bunătatea lui Dumnezeu, dar nimeni nu priveşte la el ca fiind extraordinar. Când un om posedă totuşi puteri extraordinare, este atât de umil încât el nu foloseşte nimic din puterea sa pentru a strânge comori pe pământ sau pentru a culege adorarea oamenilor, ci se mărgineşte la o îmbrăcăminte simplă, petrecându-şi via a într-un serviciu consacrat pentru al ii. Aceasta este adevărata bunătate. Astfel a văzut omul de neam bun bunătatea desăvârşită a lui Dumnezeu în Isus Hristos în acea zi, iar aceasta l-a condus la pocăin ă imediată.

"Ca un fulger, cuvintele Mântuitorului au dezgolit inima omului de neam bun. El şi-a dat seama că motivele din care căuta pe Isus erau egoiste. Credin a lui oscilantă i-a apărut în adevăratul ai caracter. Plin de durere, şi-a dat seama că îndoiala putea să coste via a fiului său. A ştiut că era în fa a Cuiva care putea să citească gândurile şi căruia totul îi era cu putin ă. În disperarea sa a strigat: >Doamne, vino până nu moare micu ul meu!< Credin a lui s-a prins de Hristos ca şi Iacov când, în lupta cu îngerul, a strigat: >Nu te las până nu mă vei binecuvânta<. *Geneza* 32,26.

Ca şi Iacov, a biruit. Mântuitorul nu poate pleca de lângă un suflet care se prinde de El, cerând cu stăruin ă ajutor în nevoia lui. >Du-te, i-a zis El, fiul tău trăieşte<. Nobilul a plecat de la Mântuitorul cu o bucurie şi o pace pe care el nu o cunoscuse niciodată mai înainte. Nu numai că avea încredere că fiul lui se va face bine, dar cu o credin ă puternică s-a încrezut în Hristos ca Răscumpărător." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, par. 8, 9.

Credin a tatălui în Hristos era acum desăvârşită, încât n-a avut nevoie de nimic decât de cuvântul lui Hristos pentru a-l convinge că fiul lui era vindecat. Aceasta este dovedit prin faptul că el nu s-a neliniştit în a se grăbi spre casă în Capernaum în acea după-amiază, chiar dacă ar fi putut foarte uşor să parcurgă distan a până la căderea nop ii, ci a rămas acolo până a doua zi diminea a. El a ştiut că fiul său era din nou bine, aşa că nu era necesar să dea fuga acasă pentru a se convinge. Era pe deplin conştient de acest lucru, nu pe baza dovezilor vizibile, ci din pricină că a crezut pur şi simplu cuvântul rostit de puternicul Vindecător.

Această credin ă vie s-a născut din prinderea unei vederi a puterii infinite ce a fost transmisă de Tatăl cel veşnic prin singurul Său Fiu născut, Isus. "A ştiut că era în fa a Cuiva care putea să citească gândurile şi căruia totul îi era cu putin ă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, par. 8.

Nobilul avea mărturia în sine că aceste lucruri erau adevărate. El nu vorbise cu nimeni despre natura plină de necredin ă a felului cum l-a abordat pe Domnul Hristos, şi şi-a închipuit că ascunsese cu succes adevăratele sale sim ăminte fa ă de Mântuitorul. Dar, cuvintele lui Isus care au

scos în eviden ă cu atâta exactitate adevăratul caracter al apropierii sale fa ă de Hristos, i-au descoperit puterea lui Hristos ce dăduse pe fa ă preten ia cu care tatăl căutase să ascundă atitudinea sa reală. Nu există nimeni care să poată citi gândurile decât Dumnezeu, Hristos şi Duhul Sfânt. Nici chiar Satana nu are această putere. Din fericire pentru noi, "Potrivnicului sufletelor nu i se permite să citească gândurile oamenilor…" *Selected Messages*, vol. 1, pag. 122.

Noi nu cunoaştem cât de ferm sau cât de clar a fost stabilit acest adevăr în mintea nobilului. Că era sau nu, nu este lucrul cel mai important, deoarece convingerea pe care o avea nu era una intelectuală, ci spirituală. Mai târziu el avea să priceapă chestiunea din punct de vedere intelectual, dar pentru moment trebuia să prindă viziunea puterii copleşitoare la porunca lui Hristos. Când i s-a oferit acest lucru, s-a născut şi credin a. Încrederea în iubirea şi puterea lui Dumnezeu în Mântuitorul, l-a făcut să aibă nevoie doar de rostirea unei asigurări, pentru a şti că fiul său a fost vindecat.

Aceia care doresc să devină cu adevărat competen i în exercitarea adevăratei ştiin e a rugăciunii şi plini de succes în stăruin a de a cere revărsarea ploii târzii, au nevoie să în eleagă clar lec ia învă ată din modalitatea acestui om de a veni la marele Vindecător. Fie ca to i să vadă că avem nevoie de primirea eficientă şi plină de tărie a descoperirii iubirii şi puterii lui Dumnezeu.

Când cel credincios ştie într-adevăr că Tatăl cel veşnic îl iubeşte cu o iubire veşnică, el se va convinge în totalitate că Domnul tânjeşte cu o dorin ă irezistibilă să-i pună la dispozi ie absolut tot ceea ce este necesar, atât pentru această via ă cât şi pentru veşnicie, după mila şi în elepciunea Sa divină. Nu este îndeajuns pentru Dumnezeu să aibă această dorin ă, ci El trebuie să de ină şi puterea de a aduce la îndeplinire aceste dorin e. Credinciosul care cunoaşte iubirea lui Dumnezeu, cunoaşte şi puterea lui Dumnezeu, iar încrederea lui în purtarea Sa de grijă va fi desăvârşită.

Această cunoaştere a iubirii şi puterii suverane a lui Dumnezeu poate fi ob inută doar prin revela ie, care la rândul ei este ob inută doar printr-o strânsă comuniune cu puterile cereşti. Via a lui Ioan Botezătorul ilustrează şi confirmă acest adevăr. Singur în pustie, unde era izolat de orice influen ă confuză, contempla caracterul frumos al lui Dumnezeu şi puterea Sa infinită, atât în natură cât şi în Cuvântul scris. Rezultatele au fost incredibile.

"El privea pe Împărat în frumuse ea Lui şi uita de sine. El admira maiestatea sfin eniei şi se sim ea fără putere şi nevrednic. Era gata să alerge ca trimis al cerului, fără să se teamă de vreun om, pentru că privise la Dumnezeu. Putea să stea drept şi fără teamă în fa a monarhilor pământului, pentru că se închinase înaintea Împăratului împăra ilor." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 10, par. 28.

Acelaşi adevăr a fost descoperit în via a lui Hristos: "Pe pământ, via a Mântuitorului era o via ă de comuniune cu natura şi cu Dumnezeu. În această comuniune, El ne-a descoperit secretul unei vie i puternice". *Divina vindecare*, cap. Cu natura şi cu Dumnezeu, par. 1.

O dată ce credinciosul este binecuvântat cu cunoaşterea iubirii şi puterii lui Dumnezeu, el trebuie apoi să ia în seamă procedeele corecte în cadrul adevăratei ştiin e a rugăciunii. Aceste procedee sunt foarte frumos subliniate în paragraful următor:

"Omul de neam bun voia să vadă împlinirea rugăciunii sale înainte ca să creadă; dar el a trebuit să primească cuvântul lui Isus că rugăciunea lui era ascultată şi binecuvântarea dată. Şi noi trebuie să învă ăm acelaşi lucru. Trebuie să credem nu pentru că vedem sau sim im că Dumnezeu ne ascultă. Trebuie să ne încredem în făgăduin ele Lui. Când venim la El în credin ă, fiecare cerere pătrunde în inima lui Dumnezeu. Când am cerut binecuvântările Lui, trebuie să credem în acelaşi timp că le primim şi să-i mul umim că le-am primit. Apoi să ne vedem de îndatoririle noastre, siguri fiind că binecuvântarea se va da atunci când vom avea mai mare nevoie. Când am învă at să facem lucrul acesta, vom şti că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu face pentru noi nespus mai mult, >potrivit cu bogă ia slavei Sale< şi >după lucrarea puterii tăriei Lui<. *Efeseni* 3,20.16; 1,19." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, ultimul paragraf.

Principiul este că noi nu credem pe baza martorului vizibil al împrejurărilor, ci pe ceea ce stă scris în Cuvânt. De aceea noi trebuie să ne încredem în făgăduin e. A avea încredere este mai mult decât a crede. Înseamnă să te rezemi totul pe făgăduin ă, cu credin a implicită că ea este absolut demnă de crezare.

Dar, este imposibil să te încrezi într-o făgăduin ă pe care nu o cunoşti. De aceea, directiva de a crede făgăduin a presupune ca omul să asculte de cererea de a avea o cunoaştere reală şi personală a făgăduin elor în care trebuie să se încreadă.

Este necesar să accentuăm cu putere că a cunoaşte făgăduin ele lui Dumnezeu înseamnă mai mult decât simpla citire a lor uneori, cu rezultatul că există o vagă amintire a ceea ce spun Scripturile. Se cere mai mult decât atât. Am putea memoriza chiar o listă lungă cu făgăduin e şi totuşi să nu le cunoaştem în realitate, chiar dacă cuvintele pot fi imprimate în mod exact şi ferm în minte.

A le cunoaşte cu adevărat înseamnă a fi atât de expus la iubirea şi puterea care se află în ele, încât inspira ia şi vitalitatea lor să fie absorbită cu toată fiin a. Când acest lucru a fost adus la îndeplinire, făgăduin a a încetat să mai fie o simplă colec ie de cuvinte, ci s-a transformat în ceea ce este – o capsulă de lumină, putere şi iubire. Acum ea este cu adevărat o parte din tine şi, din acest moment, ea devine factorul determinant în atitudinile şi comportamentul tău. Ai ajuns la locul unde nobilul se găsea când văzu lumina.

Pentru a atinge acest obiectiv, se cere un efort hotărât din partea ta. Primul pas este acela de a găsi făgăduin a specifică ce corespunde nevoii tale personale. Apoi citeşte-o de mai multe ori, în timp ce cau i cu stăruin ă să apuci prin credin ă ceea ce spune ea. Cântăreşte fiecare cuvânt. Pretinde făgăduin a, cerând ca Duhul Sfânt cel atotputernic să fie trimis să- i ilumineze mintea cu adevărata în elegere a adevărului ce-l con ine. Meditează asupra ei toată ziua, după cum î i permit împrejurările. Ia în considerare istorisirile biblice când făgăduin a a fost unul din mijloacele de eliberare a poporului lui Dumnezeu din mari necazuri şi suferin e. Continuă să faci acest lucru până când cuvintele sunt fixate în minte şi iubirea şi puterea lor umplu întreaga ta fiin ă. Atunci tu eşti gata să crezi făgăduin a.

Un lucru este să sim i că tu crezi făgăduin a şi că te vei odihni în ea atunci când necazurile te asaltează, dar este cu totul altceva să faci cu adevărat acest lucru când necazurile te doboară şi-l ascund pe Mântuitorul de privirile tale. Atunci primeşti adevărata descoperire ce- i arată dacă credin a ta este reală sau presupusă.

O dată ce încrederea sau credin a a fost cu adevărat stabilită, a venit timpul când trebuie să venim la Mântuitorul pentru a cunoaşte că, atunci "când venim la El în credin ă, fiecare cerere pătrunde în inima lui Dumnezeu". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, ultimul paragraf.

Apoi noi trebuie să cerem binecuvântarea după voia Lui. Când cerem binecuvântarea trebuie să fim foarte, foarte concre i. Aceia care n-au învă at adevărata ştiin ă a rugăciunii vor înă l a rugăciuni pline de îndoială, nesigure şi şovăielnice, ceva în genul acesta: "Doamne, noi credem că Tu ai putea să împlineşti această cerere a noastră". Ascultă cu aten ie şi vei fi surprins de câte ori cuvintele "po i" şi "ai putea" sunt folosite în rugăciunile atât de obişnuite pe care le înal ă aceia care pretind că sunt copiii lui Dumnezeu. Niciodată nu vei auzi pe copii să se apropie de părin ii lor pământeşti în acest fel, afară de cazul că micu ii au părin i aspri şi poruncitori, neputându-i iubi, ci temându-se de ei, caz în care în mod obişnuit nu le cer ceva decât dacă trebuie.

Isus a spus în mod clar: "Cere i şi vi se va da; căuta i şi ve i găsi; bate i şi vi se va deschide." *Matei* 7,7.

Prin urmare, vino la El şi cere.

În acest punct mul i greşesc în mod întristător, şi aici este marea lor pierdere. Ei nu cer cu adevărat ceea ce Domnul a promis, ci îşi exprimă pur şi simplu speran a că Domnul ar putea fi milostiv cu ei, împlinind dorin ele lor. Ei nu izbutesc să ceară în mod direct şi clar darul făgăduit, în aşteptarea deplină că binecuvântarea va fi acordată. Ei trebuie să vină înaintea Tatălui lor ceresc plin de iubire cu aceeaşi îndrăzneală şi încredere manifestate de un copil care se apropie de părintele său iubitor.

To i trebuie să în elegem că noi putem să cerem doar ceea ce Domnul a promis, fiindcă a cere altceva înseamnă încumetare. Unele dintre cele mai mari tragedii din istoria omenirii au fost prilejuite de aceia care au făcut planuri proprii, fie pentru ei, fie pentru lucrarea Domnului, aşteptând apoi ca Cel atotputernic să aducă la îndeplinire ideile lor. Chiar dacă ei nu au în eles

adevăratele implica ii a căii pe care au ales-o, totuşi au manifestat dispozi ia de a-l conduce pe Dumnezeu, mai degrabă de a se lăsa ei conduşi de El. Să inem minte că orice mişcare din partea noastră prin care căutăm să impunem voin a noastră prostească în locul în elepciunii omnipotente a lui Dumnezeu, va rămâne totdeauna nesprijinită de Domnul, indiferent cât de multă credin ă am putea avea noi că El va asculta şi va răspunde rugăciunilor noastre.

Duhul Sfânt, prin apostolul Pavel spune: "Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajuta i la vreme de nevoie". *Evrei* 4,16.

Copiii lui Dumnezeu trebuie să în eleagă cine sunt ei – membrii casei Domnului cu toate drepturile şi privilegiile pe care le cere această pozi ie. De aceea, ei trebuie să vină la Tatăl lor ceresc cu respectul, îndrăzneala, încrederea şi fără şovăiala manifestate de un copil în casa şi în prezen a tatălui său. Unii ar putea gândi că un asemenea fel de apropiere fa ă de Cel atotputernic ar fi lipsit de respect, aceasta fiind de altfel posibilitatea împotriva căreia trebuie avută mare grijă pentru a-l salva pe peti ionar de a face o asemenea greşeală. Pe de altă parte, există pericolul de a fi atât de temători în a fi lipsi i de respect, încât să ne apropiem de Domnul în rugăciune fără încredere, îndrăzneală sau adevărată credin ă.

"La ce onoare mai mare am putea aspira decât aceea de a fi chema i copii ai lui Dumnezeu? Ce titlu de noble e mai mare am putea de ine, ce moştenire mai mare am putea găsi decât aceea care le revine celor ce sunt moştenitori ai lui Dumnezeu, moştenitori împreună cu Hristos?" *Fii şi fiice ale lui Dumnezeu*, pag. 15.

În loc să se roage nehotărât, nesigur, credinciosul să se apropie de Hristos conform acestor instruc iuni. El a fost chinuit de un temperament rău, dar a citit şi a absorbit făgăduin a frumoasă care spune: "Pentru fiecare copil pocăit şi credincios al lui Dumnezeu este la îndemână un temperament sfânt şi o via ă asemenea lui Hristos". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 31, par. 46.

"Noi putem să cerem iertarea de păcate, Duhul Sfânt, un temperament asemenea lui Hristos, în elepciune şi tărie pentru a face lucrarea Lui, precum şi orice dar pe care El la făgăduit; apoi noi trebuie să credem că le primim, după care îi mul umim lui Dumnezeu că le-am primit." *Educa ie*, cap. Credin a şi rugăciunea, par. 22.

Când a petrecut suficient timp în cercetarea Scripturilor pentru a dezvolta o încredere vie în aceste făgăduin e, atunci a venit timpul ca el să le pretindă. Astfel, el îngenunchează în rugăciune şi se roagă foarte concret fără umbră de îndoială sau ezitare: "Iubite Tată din ceruri, mărturisesc că în mine se află prezen a unui temperament rău care mă determină să ac ionez hotărât într-o manieră necreştină, împotriva voin ei mele. Tu ai promis că îndepărtezi acest rău şi că sădeşti un temperament sfânt în locul lui. Ca atare, prin credin ă şi de aceea în realitate, î i predau această prezen ă păcătoasă, iar eu cred în mod absolut că Tu ai luat-o din mine şi că nu mai este deloc o parte din mine. Ştiu că rămâne doar un loc gol în care acum primesc darul binecuvântat al unui temperament neprihănit. Î i mul umesc că temperamentul cel vechi nu mai este şi că cel nou i-a luat locul. Acum îmi văd de îndatoririle mele având în posesie acest dar, ştiind că voi vedea limpede aceasta atunci când nevoia se va face vizibilă la timpul şi locul potrivit. Î i mul umesc pentru mântuirea Ta extraordinară. Toate acestea le cer prin Isus Hristos, Mântuitorul meu. Amin!"

Această rugăciune este chiar la obiect, şi dacă este călăuzită de Dumnezeu prin Isus Hristos în adevărata credin ă, atunci este garantat că ea va aduce rezultatul scontat mereu. Nici măcar o singură dată nu a fost exprimat vreun gând şovăitor, nesigur, plin de îndoială; cuvinte de genul "poate" şi "ar putea" niciodată nu au fost folosite. Această apropiere de Dumnezeu trebuie să fie învă ată în ritmul în care se va vedea că obiceiurile vechi nu sunt uşor de detronat şi înlocuite cu totul de un nou fel de apropiere de Dumnezeu. Chiar şi atunci când ele au fost înlocuite se va vedea că este nevoie de o veghere constantă ca acestea să nu mai reapară şi să stăpânească din nou. Nu este natural pentru omul căzut să înal e rugăciunea adevăratei credin e, dar în schimb este mult prea uşor să alunece din nou în vechile căi.

Una dintre cele mai sigure măsuri ce poate fi luată pentru a fi siguri că nu revenim din nou pe calea necredin ei este aceea de a petrece timpul în fiecare zi absorbind iubirea şi puterea care

sunt con inute în făgăduin e. În realitate, dacă nu se ia această precau ie, putem fi siguri că alunecăm înapoi în întunericul şi eşecul necredin ei.

În acelaşi timp, peti ionarul trebuie să-şi reamintească cu credincioşie că credin a vie trebuie înso ită de procedee corecte, dacă vrea să aplice pe deplin adevărata ştiin ă a rugăciunii. "Tot aşa şi credin a, dacă n-are fapte este moartă în ea însăşi." *Iacov* 2,17.

Dumnezeu ne-a dat instruc iunea specială să ne rugăm pentru ploaia târzie în acest timp pentru a cădea. Noi nu trebuie să lâncezim în aşteptarea că ea va cădea la timpul potrivit. Noi trebuie să o cerem. Atunci făgăduin a este că dacă noi facem astfel, Domnul va revărsa această binecuvântare asupra noastră cu o putere nelimitată când vine timpul ca ea să cadă. Acel timp nu a fost fixat de multă vreme la o anume dată a calendarului, dar el poate fi adus mai aproape când cel credincios cere cu o credin ă adevărată conform adevăratei ştiin e a rugăciunii. Fie ca noi să luăm la inimă pova a de a ne ruga pentru ploaia târzie. A venit timpul pentru a absorbi cu adevărat şi cu putere iubirea şi puterea nemărginită din făgăduin ele lui Dumnezeu, până când întreaga noastră fiin ă este încărcată cu un curent ceresc care va lega omenescul nostru cu divinitatea Lui şi ne va face în stare să primim binecuvântarea divină.

Capitolul 14

Rugându-ne la tronul harului conform adevăratei ştiin e a rugăciunii, noi trebuie să în elegem că există unele lucruri pentru care Domnul oferă răspunsuri imediate, iar unele care cer o perioadă de aşteptare sau li se oferă răspuns pe o cu totul altă cale. Nu putem da cu presupunerea ce gen de rugăciuni intră în fiecare categorie, deoarece Învă ătorul divin a făcut o distinc ie clară în aceste cuvinte:

"În unele cazuri de vindecare Isus n-a dat îndată binecuvântarea cerută. Dar în cazuri de lepră, când i se cerea ajutorul, cererea era ascultată de îndată. Atunci când ne rugăm pentru binecuvântări pământeşti, răspunsul la rugăciune poate să întârzie, sau se poate ca Dumnezeu să ne dea altceva decât ceea ce cerem, dar nu aşa se întâmplă când cerem să fim scăpa i de păcat. Voin a Lui este tocmai să ne cure e de păcat, să facă din noi copii ai Lui şi să ne dea putere pentru a trăi o via ă sfântă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 27, par. 27.

Astfel deci, când noi venim să cerem în credin ă, şi primim în realitate darul unui temperament sfânt asemenea lui Hristos, această binecuvântare ne este acordată imediat, deşi în elegerea sau vederea reală a acesteia are loc atunci când vine ceasul încercării, când, sub provocare, descoperim că suntem stăpâni i de o linişte şi pace pe care nimic nu le poate tulbura.

Vom găsi că, ori de câte ori eliberarea din păcat implică eradicarea şi înlocuirea lui, prin exercitarea unei credin e vii conform adevăratei ştiin e a rugăciunii, izbăvirea de păcătoşenie niciodată nu întârzie. De îndată ce rugăciunea este înăl ată, vine şi răspunsul.

Nu este dificil să determinăm ce gen de păcate trebuie să avem în vedere pentru a fi îndepărtate totalmente. Tot ceea ce controlat sau necontrolat este încă păcat, trebuie să fie cură it cu desăvârşire, în timp ce orice poate deveni păcat prin lipsa de stăpânire trebuie să fie adus sub autoritatea disciplinei şi cumpătării.

De exemplu, ura, mândria, egoismul, fumatul, alcoolismul şi alte asemenea lucruri, sunt păcate, chiar dacă ele sunt controlate sau nu. Nu există nimic bun în ele şi nici nu pot să devină ceva bun. De aceea, ele nu au nici un loc în via a creştinului. Solu ia pentru prezen a lor despotică şi corupătoare nu poate fi restrânsă decât la o singură procedură – eliminarea lor totală, urmată de sădirea atributelor divine.

Dar când ajungem la apetit, pasiuni şi afec iuni sau sentimente totul se schimbă, căci există o diferen ă. Ele devin păcat sau sunt păcătoase doar atunci când nu sunt inute sub control cu grijă. Ele sunt foarte necesare în continuarea vie ii noastre. De exemplu, dacă apetitul unui om pentru mâncare ar trebui să fie eliminat, va muri fără doar şi poate de inani ie. Chiar Adam cel neprihănit şi Eva au avut nevoie să ină sub stăpânire cu mare grijă aceste for e. Stă scris despre omul care a ieşit din mâinile Creatorului: "Sentimentele sau afec iunile lui erau curate; apetitul şi pasiunile lui erau sub controlul ra iunii". *Patriarhi şi profe i*, cap. 2, par. 6.

De fapt ,când ei nu au mai izbutit să men ină controlul asupra sentimentelor, apetitului şi pasiunilor lor, au căzut în păcat. Când Isus a venit pe acest pământ, El a demonstrat cu credincioşie cum poate fi ob inută biruin a. El a venit binecuvântat cu o iubire mistuitoare pentru omenirea pieritoare, o iubire nemărginită care l-a condus să facă orice sacrificiu pentru mântuirea celor pierdu i, dar niciodată, nici măcar pentru o singură clipă, n-a permis ca puterea sentimentelor sau afec iunilor să iasă de sub controlul Său. El a inut-o sub stăpânirea puterii regeşti a unei min i cu adevărat iluminată şi ra ională.

Această capacitate a lui Isus este bine ilustrată atunci când El a rezistat cu succes la ispitele lui Satana asupra inimii Sale iubitoare, când s-a hotărât să facă ultima Sa călătorie din Galilea în Ierusalim pentru a fi răstignit. Diavolul îl ispitea cu aceste argumente: "Pentru ce să meargă acum la Ierusalim, la o moarte sigură? Pretutindeni în jur erau suflete care flămânzeau după pâinea vie ii. Pretutindeni se auzeau oameni suferinzi care aşteptau cuvântul vindecător. Lucrarea care trebuia îndeplinită prin lucrarea harului Său de abia începuse. Iar El era plin de vigoarea primei tinere i. Pentru ce să nu meargă înainte către câmpurile întinse ale lumii, ducând cuvintele de har şi atingerea puterii vindecătoare? Pentru ce să nu guste bucuria de a da lumină şi fericire acelor

milioane de oameni care zăceau în întuneric şi necaz? Pentru ce să lase adunarea recoltei pe seama ucenicilor atât de slabi în credin ă, atât de greoi în în elegere, atât de înce i la lucru? Pentru ce să dea ochii cu moartea acum şi să lase lucrarea care era abia la început? Vrăjmaşul care dăduse piept cu Hristos în pustie îl ataca acum cu ispite mari şi viclene. Dacă Isus ar fi cedat măcar o singură clipă, dacă pentru a-şi salva via a şi-ar fi schimbat atitudinea în vreun amănunt, oricât de neînsemnat, agen ii lui Satana ar fi triumfat, iar lumea ar fi fost pierdută". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 53, par. 5.

Cu ce putere trebuie să-l fi atras pe Mântuitorul iubirea Sa nemărginită, când a privit acele mul imi nevoiaşe şi tânjitoare, dar El a refuzat totalmente să se lase condus de sentimente nestăpânite. "Singura lege a vie ii Sale era voin a Tatălui." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 53, par. 6.

Tot aşa fiecare credincios în Isus trebuie să în eleagă că există un tărâm în via a lui unde biruin a este câştigată nu prin eradicare şi înlocuire, ci prin control şi disciplină – prin a face singura lege a vie ii sale, voin a Tatălui.

Prin lucrarea sfin irii, care nu se realizează într-o clipă, ajungem la locul unde aceste principii au devenit procedeele adevărate ce lucrează în via a noastră. Această lucrare a sfin irii este lucrarea unei vie i întregi. Lupte dificile, aspre trebuie să fie date împotriva oricărei înclina ii omeneşti de a trăi orbeşte aşa cum dictează apetitul, pasiunile şi afec iunile sau sentimentele nestăpânite. Acest lucru ia timp pentru a câştiga biruin a totală în aceste domenii, şi din acest motiv nu trebuie să ne aşteptăm la răspunsuri imediate la rugăciuni.

Adevăratul copil al lui Dumnezeu conştientizează faptul că, în timp ce se luptă pentru a câştiga biruin a în această lucrare de reformă, îi este atribuită sau este acoperit cu neprihănirea lui Hristos şi poate fi iertat dacă face vreun păcat. Din pricina acestei cunoştin e, el se află în primejdia gravă de a fi mul umit cu experien a păcătuirii şi pocăin ei din nou şi din nou. Dar aceasta nu-l va mul umi pe Dumnezeu care a pus la dispozi ie o prevedere adecvată pentru cel credincios ca să trăiască total liber de păcat, exact aşa cum a trăit Hristos.

Dar de ce trebuie să existe o întârziere în trimiterea ploii târzii de către Dumnezeu, când cei credincioşi de peste tot din lume se roagă cu atâta seriozitate pentru ea de atâta vreme?

Motivul pentru aceasta constă în faptul că această binecuvântare nu poate fi acordată poporului lui Dumnezeu decât atunci când, în mod colectiv, sunt pregăti i să o primească. Este destul de dificil ca un om să fie adus la o astfel de stare de pregătire, dar să se îndeplinească acest lucru simultan în fiecare credincios din lume este cu totul altceva. Însă acest lucru va fi realizat tot aşa cum a fost printre ucenicii lui Hristos în Ziua Cincizecimii. "Acum, când tocmai venise Ziua Cincizecimii, ei to i erau în armonie (sau în unanimitate) într-un loc." *Fapte* 2,1. N.K.J.V. Bible. Nu exista nici un fel de dezacord între ei. Armonia şi unirea lor liniştită era demnă de toată admira ia.

Aceasta nu înseamnă că fiecare membru care acum se identifică cu această mişcare, va fi unit cu restul celor credincioşi când timpul aduce cu sine abunden a ploii târzii, deoarece atunci când începe marea strigare majoritatea vor fi fecioare neîn elepte. Acestea vor părea a fi unite până când se apropie marele test sau marea încercare finală. Atunci ele vor fi cernute şi lăsate pur şi simplu pe cale deoarece, neizbutind să ină pasul cu înaintarea luminii, vor fi neînstare să întrunească cererile din acel ceas al ispitei.

Un om sau mai mul i ar putea să ajungă foarte bine la o stare de desăvârşire, califica i pentru a primi revărsarea Duhului Sfânt, înaintea celor înce i care vor atinge şi ei nivelul cerut. Din acest motiv, ei nu trebuie să încerce să măsoare realizările spirituale ale tovarăşilor lor, în efortul lor de a determina cauza întârzierii, pentru că dacă ei pornesc pe o asemenea cale atunci vor deveni contribuitorii majori la extinderea timpului.

Doar aceia care în eleg şi practică adevărata ştiin ă a rugăciunii pot să mijlocească pentru revărsarea ultimei binecuvântări. Acest lucru se datorează faptului că nu există nici o altă cale de a scăpa de păcat şi a avea sufletul umplut cu neprihănire, decât prin aplicarea principiilor adevăratei ştiin e a rugăciunii. Încetarea fărădelegii, punerea unui sfârşit păcatelor, în măsura în care noi le cunoaştem şi suntem convinşi de ele, aducerea neprihănirii veşnice, exact aşa cum am învă at-o, este o lucrare ce trebuie să fie făcută înainte ca Duhul Sfânt să umple sufletul. Aceasta este o lucrare

vitală ce necesită ca nimic să nu fie lăsat la voia întâmplării, iar ea va dezvolta o clasă distinctă de oameni despăr i i de to i ceilal i.

"Aceia care cresc continuu şi fac fa ă cu succes fiecărui test, oricare ar fi pre ul, au dat aten ie sfatului Martorului Credincios şi vor primi ploaia târzie, şi astfel vor fi corespunzători pentru a fi lua i la cer." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Biserica Laodicea, par. 7, vol. 1.

S-ar părea că în acest paragraf se pune accent pe eradicarea păcatului, dar acesta este doar o parte a tabloului. Foarte adesea vin asupra noastră încercări în forma unor solii ale adevărului pe care noi avem nevoie să le acceptăm, dar, ori de câte ori acea lumină nouă ne este descoperită, sunt unii care resping neprihănirea ce li se oferă şi îşi întorc spatele adevărului pentru totdeauna.

Nu este suficient să fim elibera i de păcat. Pe lângă aceasta trebuie să primim neprihănirea lui Hristos care ne este dată nu numai prin sămân a Sa, ci şi prin primirea Duhului Sfânt ca răspuns la aplicarea adevăratei ştiin e a rugăciunii.

Acum noi ne rugăm pentru primirea ploii târzii, dar cândva în viitorul apropiat sau probabil mai îndepărtat, vom fi cu adevărat martorii manifestării acestui dar.

Ceea ce este cel mai dificil pentru creştin să creadă este că, dacă el cere şi pretinde corect făgăduin a, atunci într-adevăr el posedă darul chiar dacă nu are nici o dovadă vizibilă, tangibilă a prezen ei sale, şi nici măcar nu trebuie să se aştepte la aşa ceva de la început.

Astfel, cei care se roagă pentru primirea ploii târzii, nu pot să vadă nici o eviden ă reală că ei deja se află în posesia darului. Dar, dacă ei au venit la Tatăl prin Isus, Apărătorul lor, dacă au crezut în mod deplin făgăduin a şi au cerut în mod special darul şi s-au prins cu putere de el, atunci deja sunt în posesia ploii târzii. Ei au primit cu adevărat umplerea reală într-o anumită măsură, cu condi ia să creadă că au această umplere.

"Şi continuând să lase să strălucească lumina lor, aşa cum au făcut cei ce au fost boteza i cu Duhul Sfânt în Ziua Cincizecimii, ei au primit mai mult şi tot mai mult din puterea Duhului Sfânt. În felul acesta, pământul trebuie să fie luminat de slava lui Dumnezeu." *Faptele apostolilor*, cap. 5, par. 18.

Nu are nici o importan ă că nu este o desfăşurare exterioară a puterii, deoarece suntem asigura i că: "Noi nu trebuie să privim la dovada exterioară a binecuvântării. Darul se află în promisiune, iar noi putem să mergem înainte în lucrarea noastră asigura i că ceea ce Dumnezeu a promis El va aduce la îndeplinire, şi că darul pe care noi deja îl posedăm va fi văzut limpede atunci când avem cea mai mare nevoie de el.

A trăi astfel prin Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă să ne predăm Lui întreaga noastră via ă. Astfel, vom avea un continuu sim ământ al nevoii şi dependen ei noastre, o apropiere a inimii de Dumnezeu. Rugăciunea este o necesitate; pentru că ea este via a sufletului. Rugăciunea în familie, rugăciunea publică îşi au locul lor; dar comuniunea tainică cu Dumnezeu sus ine via a sufletului". *Educa ie*, cap. Credin a şi rugăciunea, par. 23, 24.

Este timpul să reconsiderăm calea în care ne rugăm pentru căderea ploii târzii în vremea aceasta. Ne-am rugat noi pentru binecuvântare, punând stăpânire cu adevărat pe ea, şi îi mul umim lui Dumnezeu că am primit-o în mod special? Ne-am văzut noi mai departe de îndatoririle noastre deja intra i în posesia darului, ştiind sigur că vom vedea lămurit acest dar atunci când avem nevoie cel mai mult de el? Am pus noi deoparte toată dependen a de lucrurile vizibile şi ne încredem cu totul în Cuvântul lui Dumnezeu?

Dacă nu am făcut aceste lucruri, atunci urmăm tiparul obiceiului vechi de a cere darul promis şi de a aştepta apoi binecuvântarea manifestării sale reale, înainte ca să fim pregăti i să credem că rugăciunea noastră a fost ascultată şi că i s-a dat răspuns. Dacă acesta este felul nostru de abordare a problemei, atunci să fim siguri că ne vom ruga întruna fără ca să vedem vreodată coborârea Duhului Sfânt cu putere.

Omul de neam bun este un exemplu clar al aceluia care căuta nu dovada exterioară că el deja poseda binecuvântarea. Pentru el cuvântul lui Hristos era tot ceea ce avea nevoie. "Cana nu era aşa departe de Capernaum, iar ofi erul putea să ajungă acasă chiar în seara aceleiaşi zile în care se

întâlnise cu Isus; dar el nu s-a grăbit pe drumul spre casă. Abia a doua zi a ajuns la Capernaum." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, par. 11.

Când slugile sale i-au ieşit în întâmpinare crezând că el va fi nerăbdător să audă veştile cele bune, l-au găsit ca pe unul care deja aflase vestea cea mare, şi a dorit doar să verifice în ce ceas anume a avut loc vindecarea. Aşa după cum s-a aşteptat, ei i-au spus ceasul care coincidea exact cu momentul când puternicul Vindecător îi spusese să se ducă acasă, pentru că fiul său trăia şi era bine. În felul acesta el a primit şi a intrat în posesia darului în momentul în care a cerut binecuvântarea conform ştiin ei divine a rugăciunii, dar confirmarea vizuală a venit când el a ajuns din nou acasă.

To i cei care doresc să facă din această lucrare a vie ii lor un succes trebuie să înve e ceea ce acest om a învă at în acea zi. To i trebuie să ajungem la în elegerea faptului că, pe baza cunoaşterii şi încrederii în făgăduin ele viului Dumnezeu, în baza venirii noastre la Tatăl ceresc prin puternicul Apărător, pe baza faptului că cerem şi primim binecuvântarea promisă, noi trebuie să ştim că intrăm cu adevărat în posesia darului şi că nu este nevoie să căutăm vreo dovadă exterioară, vizibilă că binecuvântarea ne-a fost dată.

De asemenea, trebuie să învă ăm că, pe lângă absen a confirmării vizibile că rugăciunii i s-a dat răspuns, va mai exista şi mărturia, în aparen ă de necontestat, că Domnul nu a auzit rugăciunile noastre pe care i le-am adresat şi nici nu ne-a dat vreun ajutor. Sim ămintele de îndoială, incertitudine, acelea de a nu fi lua i în seamă de Domnul, sunt generate şi bazate pe martorul vizibil al împrejurărilor. Aceasta este o for ă foarte puternică ce face presiuni cu o asemenea putere convingătoare, încât se cere o mare credin ă şi o mare hotărâre pentru a i se rezista. Aceia care ob in biruin a asupra acestui martor au învă at cu adevărat adevărata ştiin ă a rugăciunii, precum şi calea credin ei vii. Ei sunt aceia care vor face un succes din lucrarea vie ii lor şi cărora li se va acorda un loc în împără ia cerească.

Nu există o ilustra ie mai clară a căii prin care diavolul stăruie cu martorul vizibil al împrejurărilor pentru a-l descuraja şi a-l înfrânge pe cel credincios, dar şi a căii prin care biruin a trebuie să fie câştigată, decât aceea dată de Mântuitorul când s-a dus în pustiul ispitirii după botezul Său. În această bătălie teribilă cu puterile întunericului, El a trasat calea unde noi de asemenea trebuie să biruim. Consemnarea acestei experien e este de o valoare incalculabilă pentru noi, deoarece trebuie să devenim biruitori în lupta noastră de a sfârşi cu păcatul şi de a aduce neprihănirea cea veşnică prin aceleaşi metode prin care Isus a triumfat asupra confedera iei răului. Vezi *Apocalipsa* 3,21; *The SDA Bible Commentary*, vol. 6, pag. 1112; *Selected Messages*, vol. 1, pag. 409.

Cu mult timp înainte ca El să fi fost botezat, copilul Isus a început să în eleagă cine era, când, o dată cu vizita Sa de Paşti la vârsta de doisprezece ani, a văzut cum operează sistemul sacrificial. Abia atunci, "noi îndemnuri se năşteau înăuntrul Său. Tăcut şi adâncit în cugetare, părea că studiază o mare problemă. Atunci se descoperea Mântuitorului taina misiunii Sale". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 8, par. 6.

De la acest moment către înainte, cu o claritate şi mai sporită, Isus a învă at cine era şi ce responsabilitate copleşitoare îl aştepta, iar El a armonizat această conştientizare sporită chiar cu consacrarea Sa profundă în lucrarea la care fusese chemat. Toate acestea şi-au avut punctul culminant atunci când a ieşit din apele botezului din râul Iordan. Acolo, într-o măsură pe care El nu o în elesese înainte, a văzut natura şi sfera lucrării ce-i sta înainte.

"Îndată ce a ieşit din apă, Isus s-a plecat în rugăciune pe malul râului. În fa a Lui se deschidea o eră nouă şi însemnată. Acum începea lupta vie ii Sale pe o scară mai largă. Cu toate că era Domnul păcii, venirea Lui trebuia să fie ca străfulgerarea unei săbii. Împără ia pe care venise s-o întemeieze era contrară aceleia dorite de iudei. El, care era temelia ritualurilor şi organizării poporului Israel, urma să fie privit ca vrăjmaşul şi distrugătorul lor. El, care proclamase legea pe Sinai, urma să fie condamnat ca unul care o calcă. El, care venise să sfărâme puterea lui Satana, urma să fie acuzat ca fiind Beelzebul. Nimeni nu l-a în eles pe pământ, şi în timpul lucrării Lui trebuia să rămână singur. Cât a trăit, nici mama şi nici fra ii Lui nu i-au în eles lucrarea. Nici chiar

ucenicii nu l-au în eles. El locuise în lumina veşnică, fiind una cu Dumnezeu, dar via a pe pământ trebuia să o ducă în singurătate.

Fiind una cu noi, trebuia să poarte povara vinovă iei şi a blestemului nostru. Cel fără de păcat trebuia să sufere ocara păcatului. Iubitorul de pace trebuia să trăiască în mijlocul certurilor, adevărul să locuiască împreună cu minciuna, cură ia cu ticăloşia. Pentru spiritul Lui, fiecare păcat, fiecare discordie, fiecare plăcere murdară pe care o adusese neascultarea, erau un chin.

Singur trebuia să urce cărarea, singur trebuia să ducă povara. Asupra Lui, care îşi părăsise slava şi îmbrăcase slăbiciunea omenească, urma să apese răscumpărarea lumii. El a văzut şi a sim it totul, dar inta Lui a rămas neclintită. De bra ul Lui depindea salvarea neamului omenesc decăzut şi El a întins mâna ca să prindă mâna Iubirii atotputernice.

Privirea Mântuitorului părea că străbate cerul în timp ce lăuntrul Său se revărsa în rugăciune. El ştia bine cât de mult împietrise păcatul inima oamenilor şi cât de greu le va fi să în eleagă lucrarea Lui şi să primească darul mântuirii. El ceru cu stăruin ă putere de la Tatăl să biruiască necredin a lor, să sfărâme lan urile prin care Satana îi inea în robie, şi pentru binele lor să învingă pe distrugător. Ceru o dovadă că Dumnezeu primeşte omenirea în persoana Fiului Său." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 11, par. 7-10.

Această rugăciune a fost prezentată cu deosebită pricepere înaintea Tatălui conform adevăratei ştiin e a rugăciunii şi, ca răspuns, Mântuitorul a primit asigurarea rostită din partea lui Dumnezeu, dar, din punct de vedere vizual şi perceptibil, nimic mai mult. Răspunsul la rugăciunea Sa avea acelaşi caracter ca acela care a fost dat slujbaşului împărătesc când el a primit cuvântul că fiul său era vindecat.

Unii ar putea crede că nu există termeni de compara ie între cele două experien e. Aceştia vor pretinde că este cu mult mai eficient şi mai ziditor de credin ă ca Dumnezeu să- i vorbească direct din cer, în auzul urechilor, decât a fost pentru Hristos, ca om, să declare că boala a fost îndepărtată şi, cu siguran ă, cu mult mai mult decât să primeşti o făgăduin ă din Scripturi, tipărită în tuş. Dar nu există nici o diferen ă, fie că glasul lui Dumnezeu se face auzit din cer, fie că Hristos a spus când era pe pământ că rugăciunea este ascultată, fie că găsim o făgăduin ă în Sfânta Scriptură. Nu contează cum ne este pusă la dispozi ie solia. Ea este în continuare cuvântul Domnului şi este încărcată cu toată puterea şi autoritatea lui Dumnezeu însuşi. Când cei credincioşi în eleg acest lucru nu vor mai umbla după manifestări directe din cer şi vor face totul din cuvântul scris ce le este pus la-ndemână.

Trebuie să în elegem foarte clar faptul că: "Aceeaşi putere pe care a folosit-o Hristos când a umblat în trup printre oameni se află în Cuvântul Său… Scripturile trebuie primite ca fiind cuvântul lui Dumnezeu pentru noi, nu doar scris, ci şi vorbit… Aşa este cu toate promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu. Prin ele, El ni se adresează în mod individual, vorbindu-ne atât de direct, ca şi cum i-am putea auzi vocea. Chiar prin aceste făgăduin e ne transmite Hristos harul şi puterea Sa. Ele sunt frunze din acel copac care este >pentru vindecarea neamurilor<. *Apocalipsa* 22,2. Primite, asimilate, ele trebuie să fie tărie de caracter, inspira ie şi sprijin în via ă. Nimic altceva nu poate avea o asemenea putere de vindecare. Nimic în afară de acestea nu poate da curajul şi credin a care umplu întreaga făptură cu energie vitală". *Divina vindecare*, cap. Cooperarea divinului cu umanul, subcap. Făgăduin ele lui Dumnezeu, par. 2, 3, 4.

Când Tatăl l-a recunoscut pe Hristos ca Fiu al Său, Isus a crezut acel cuvânt, precum şi toate implica iile con inute în el, dar Satana era hotărât să distrugă credin a Răscumpărătorului în acel cuvânt, ştiind că, dacă ar fi avut succes în atingerea acestui obiectiv, biruin a din cadrul marii lupte ar fi fost sigilată în favoarea lui.

Când diavolul l-a ispitit pe Hristos în pustie, "cuvintele pornite din ceruri: >Acesta este Fiul Meu Prea Iubit, în care îmi găsesc plăcerea< (*Matei* 3,17), încă mai răsunau în urechile lui Satana. Dar el era hotărât să facă pe Isus să piardă încrederea în această mărturisire. Cuvântul lui Dumnezeu era pentru Isus asigurarea pentru misiunea dumnezeiască pe care o avea de îndeplinit. El venise să trăiască asemenea unui om în mijlocul oamenilor; şi Cuvântul spunea lămurit care era legătura Lui cu Tatăl. Dar scopul lui Satana era de a-l face să se îndoiască de acest cuvânt. Dacă putea să clatine

încrederea lui Hristos în Dumnezeu, Satana ştia că victoria în această luptă va fi a lui. Ar fi putut atunci să înfrângă pe Hristos. El spera că, sub presiunea disperării şi a foamei grozave, Isus avea să piardă încrederea în Tatăl Său şi să facă o minune în favoarea Sa. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, planul mântuirii ar fi fost zădărnicit". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 17.

După ce Hristos a primit cuvântul acceptării divine, s-a dezvoltat situa ia în care martorul vizibil al împrejurărilor părea să sprijine pe deplin şi neîndoios argumentele şi eforturile diavolului.

Mai întâi, trebuie să fi venit ca o surpriză faptul că Duhul Sfânt l-a îndrumat spre pustie pentru a se pregăti mai departe în misiunea Sa. El petrecuse treizeci de ani în cea mai intensă pregătire cu putin ă, la finele căreia se consacrase pe Sine în serviciul lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii pieritoare şi fusese acceptat de către Cel atotputernic.

În aceste împrejurări, aşteptarea firească a oricărei fiin e omeneşti fără o cunoaştere detaliată a unor datorii anumite în viitor, ar fi aceea de a începe imediat şi urgent lucrarea de a aduce mântuire şi mângâiere miilor sau zecilor de mii ce stau aproape să piară în nelegiuirea lor. Dar, în loc de acest lucru, El a fost îndrumat spre pustie, departe de câmpul activită ii unde cei suferinzi şi nevoiaşi strigau după ajutorul Său, pentru a mai petrece încă timp într-o pregătire intensă şi sârguincioasă. Satana avea să se folosească în mod cert de această dezvoltare a lucrurilor pentru a încerca să arunce îndoieli în mintea Mântuitorului, dacă El era condus cu adevărat de către Dumnezeu. Dacă diavolul ar fi putut să-l determine pe Hristos că cugete la asemenea gânduri, atunci s-ar fi pregătit calea ca Mântuitorul să se îndoiască şi apoi să respingă cuvântul care descoperea calitatea Sa de Fiu în raport cu Dumnezeu.

Dar acesta a fost doar începutul.

"Când Isus a intrat în pustie, El era înconjurat de slava Tatălui. Absorbit în comuniune cu Dumnezeu, se găsea mai presus de slăbiciunile omeneşti." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 14.

În timpul acestei scurte perioade, El era binecuvântat de puterea şi via a din cuvântul rostit de Dumnezeu, iar Satana ştia că încă nu era timpul să pornească la atac. El avea să aştepte până când martorul vizibil al împrejurărilor avea să devină covârşitor, încât să pară că nu există nici o posibilitate de a scăpa de el.

Dar pe neaşteptate a survenit o schimbare dramatică a împrejurărilor în care se găsea Hristos, pentru că "slava s-a depărtat şi El a fost lăsat singur să lupte cu ispita. Ea înainta din toate păr ile. Natura Sa omenească se cutremura în fa a luptei care îl aştepta. Timp de patruzeci de zile El postise şi se rugase. Slab şi sfârşit de puteri din cauza foamei, obosit şi hăr uit de gânduri, >atât de schimonosită îi era fa a şi atât de mult se deosebea înfă işarea Lui de a fiilor oamenilor<. *Isaia* 52,14. Acum era ocazia lui Satana. Acum, credea El, va putea să biruie pe Hristos." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 14.

Când un om experimentează o comuniune intimă şi vie cu puterile cereşti urmată apoi de o depărtare bruscă a acelei slave, sim ământul respingerii de către Dumnezeu poate fi de-a dreptul disperat. Cu cât mai aproape a umblat cineva cu Dumnezeu şi cu cât mai mult a fost binecuvântată părtăşia cu El, cu atât mai mare va deveni sim ământul singurătă ii.

Aceasta a fost calea pe care Hristos a fost chemat să umble. El a sim it adâncimile cele mai insuportabile ale sim ământului că a fost uitat de Dumnezeu şi de oameni. Părea ca şi cum Tatăl Său se depărtase de El şi-l părăsise lăsându-l absolut singur. Această impresie a fost intensificată de faptul că, în măsura în care putea să se roage, n-a primit nici un răspuns. Glasul care fusese atât de binevoitor să răspundă rugăciunii Sale pe malul Iordanului, tăcea acum în mod straniu. Martorul vizibil al împrejurărilor arăta în tonuri descurajatoare că El trebuie să fi ofensat atât de mult pe Tatăl Său, încât Dumnezeu nu putea să-l ierte şi să aibă grijă de El.

Fie ca nimeni să nu subestimeze intensitatea luptei prin care a trecut Isus când a fost ispitit să lepede cuvântul Tatălui Său, în timp ce era asaltat de martorul vizibil al împrejurărilor. Atât de apăsat a fost de situa ie, încât El era "… obosit şi hăr uit de gânduri…" Doar aceia care au experimentat hăr uiala de gânduri sau agonia mentală pot să aprecieze suferin ele prin care a trecut Mântuitorul atunci şi pot să în eleagă ceva din presiunea pe care o exercită martorul vizibil al împrejurărilor.

În timp ce Iehova rămânea tăcut şi în aparen ă despăr it de Fiul Său, "deodată a venit la Mântuitorul, ca şi cum ar fi fost un răspuns la rugăciunea Lui, cineva având înfă işarea unui înger ceresc". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 15.

Aproape toate aparen ele acestei creaturi frumoase şi atrăgătoare arătau că ea era ceea ce pretindea că este, îngerul trimis să-l izbăvească pe Avraam de porunca de a-l ucide pe fiul său Isaac. Citând fluent din Scripturi şi sco ând în eviden ă faptul că antitipul trebuie să întâlnească tipul, îngerul l-a informat pe Hristos că, după cum Dumnezeu a acceptat bunăvoin a lui Avraam de a aduce sacrificiul suprem, tot aşa Dumnezeu l-a acceptat la Hristos pe aceleaşi baze. El spunea că marea luptă s-a încheiat; că biruin a fusese câştigată.

Ce val de mângâiere trebuie să fi inundat întreaga făptură a Mântuitorului la aflare acestor veşti binevenite! Nu exista o dorin ă mai fierbinte în omenescul Lui decât aceea de a fi eliberat de sacrificiu şi suferin ă. Totuşi, în acelaşi timp, cuvântul lui Dumnezeu a trezit imediat suspiciuni şi convingere cu privire la valabilitatea soliei. Prin cuvânt, El ştia că nu există nici o prevedere pe baza căreia lupta să se sfârşească în singurătatea pustiului, mai înainte ca să înceapă cu adevărat.

Cu toate acestea, diavolul şi-a jucat cartea cu foarte, foarte mare îndemânare, şi "nu fără luptă a putut Isus să asculte în tăcere pe marele amăgitor". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 19.

De îndată ce diavolul a apelat la natura umană a lui Hristos oferindu-i această eliberare minunată, a trebuit numaidecât să-şi retragă oferta până când Hristos avea să-i dovedească cine este El. Vrăjmaşul a făcut acest lucru pe baza pretinsei sale nevoi de a se proteja pe sine, ca nu cumva să acorde împuternicirea unei persoane nepotrivite, chiar lui Satana însuşi. Acest lucru era posibil, zicea el, pentru că înfă işarea lui Isus indica cu putere tocmai spre aceasta. Hristos se afla acolo unde niciodată nu ar fi trebuit să stea, dacă se pretindea a fi Fiul prea iubit lui Dumnezeu – după toate aparen ele uitat de Dumnezeu, fără ajutor din partea oamenilor şi care se afla chiar la un pas de moarte. Cât de distante şi fără noimă păreau acum cuvintele rostite care mai înainte îl făceau să dorească veşnicia: "Acesta este Fiul Meu Prea Iubit, în care îmi găsesc plăcerea".

Satana i-a solicitat acum Domnului să se ajute pe Sine în a aduce la îndeplinire misiunea Sa. "… Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă pâini." *Matei* 4,3.

Cuvântul lui Dumnezeu era chestiunea controversată în jurul căreia se dădea lupta. Satana făcea totul ca să distrugă credin a lui Hristos în acel Cuvânt, în timp ce îi îndrepta aten ia şi credin a la martorul vizibil al împrejurărilor. Cu absolut orice pre Hristos trebuia să-şi păstreze credin a neschimbată în Cuvânt. Cuvântul acela declara că El era Fiul lui Dumnezeu în ciuda tuturor dovezilor vizibile ce arătau contrariul. Exprimând îndoială fa ă de acel cuvânt, îngerul strălucitor de dinaintea Lui îşi descoperea adevărata lui identitate. Nici un înger trimis de Tatăl ceresc nu va arunca îndoieli asupra cuvântului Tatălui.

Când venim înaintea Domnului prin ştiin a divină a rugăciunii şi apucăm darul şi, astfel, intrăm în posesia darului oferit, putem fi siguri că şi noi va trebui să trăim prin cuvânt şi să credem în el, în ciuda martorului vizibil al împrejurărilor. Noi va trebui să ducem o luptă constantă împotriva tendin ei continue de a ne lăsa influen a i de dovezile vizibile, tangibile din jurul nostru şi chiar din noi, care ne spun că noi nu am primit darul. Vom avea multe de învă at înainte ca biruin a să fie în cele din urmă câştigată.

Dar, "când am învă at să facem lucrul acesta, vom şti că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu face pentru noi nespus mai mult, >potrivit cu bogă ia slavei Sale< şi >după lucrarea puterii tăriei Lui<. *Efeseni* 3,20.16; 1,19". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 20, ultimul paragraf.

Când noi ca popor vom întinde bra ul credin ei şi nu doar ne rugăm pentru ploaia târzie, ci punem stăpânire cu adevărat pe ea, atunci ea va veni foarte repede.

"Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepseşte după fărădelegile noastre… Cum se îndură un tată de copiii lui, aşa se îndură Domnul de cei ce se tem de El." ***Psalm*** **103,10.13.**

Capitolul 15

Când ne rugăm pentru revărsarea ploii târzii este nevoie să ne amintim că, aceasta este marea binecuvântare ce trebuie să fie administrată din Sfânta Sfintelor, din sanctuarul ceresc, tot aşa cum ploaia timpurie a fost dată din Sfânta, prima încăpere a sanctuarului ceresc, după ce Hristos a fost confirmat ca "slujitor al sanctuarului şi al adevăratului templu care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul". *Evrei* 8,2. N.K.J.V. Bible.

Revărsarea Duhului Sfânt în puterea ploii timpurii şi a ploii târzii este mijlocul prin care Domnul ne aduce în cea mai strânsă rela ie cu putin ă, cu Sine. Tocmai din acest motiv este propice ca revărsarea Duhului Sfânt să fie rezultatul slujirii lui Hristos, mai întâi în Sfânta şi apoi în Sfânta Sfintelor, din sanctuarul ceresc, pentru că templul de sus se află acolo ca noi să putem avea acces la Dumnezeu. Acest lucru este eviden iat în scopul declarat în îndrumarea care i-a fost dată lui Moise de a ridica un cort tipic. "Şi să-mi facă un sanctuar ca să pot locui în mijlocul lor." *Exod* 25,8. N.K.J.V. Bible.

Ei trebuia să în eleagă că dorin a lui Dumnezeu de a locui în mijlocul lor nu se reducea doar la simplu fapt ca El să locuiască într-o clădire, în mijlocul taberei. Dumnezeu avea să locuiască în mijlocul lor, cu adevărat, doar dacă locuia în ei. Chiar dacă Israel nu a în eles aceasta, apostolul Pavel, în mod sigur, a văzut şi a în eles acest adevăr. El a descoperit acest adevăr când a citat din Vechiul Testament, ce vorbea despre Dumnezeul care locuia în mijlocul lor, ca un Dumnezeu ce locuia în ei.

De exemplu, când el a citat din *Leviticul* 26,12, care spune: "Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, şi voi ve i fi poporul Meu"; el a scris: "Eu voi locui în ei şi voi umbla în mijlocul lor. Voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu". *2Corinteni* 6,16. N.K.J.V. Bible.

Este adevărat că, dacă El nu putea să locuiască în ei, atunci nu putea locui multă vreme în mijlocul lor. Aceasta ar fi fost aşa, deoarece absen a Sa din inimile lor i-ar fi condus la o apostazie adâncă ce, în scurtă vreme, l-ar fi îndepărtat pe Dumnezeu chiar din mijlocul lor. Dar serviciile sanctuarului erau plănuite să împiedice apostazia şi să garanteze celor credincioşi umplerea cu prezen a divină, aşa cum era umplut cortul însuşi.

Exista un procedeu clar prin care se aducea la îndeplinire aceasta, un procedeu care era în mod literal o călătorie în rugăciune din prima până în a două încăpere a cortului. Pas cu pas, în mod succesiv, căutătorii de har divin, iertare şi restaurare a părtăşiei strânse cu Domnul, pătrundeau din ce în ce mai adânc chiar în inima prezen ei divine.

Mai întâi, sub lucrarea de convingere a Duhului Sfânt şi prin puterea Sa copleşitoare, ei intrau în curte şi se apropiau de altarul de jertfe pentru arderi de tot, pentru jertfe de mâncare şi pentru jertfe de mul umire sau de pace. Acolo, ei îşi depuneau păcatele asupra mielului, îl ucideau şi, prin credin ă, îl urmau pe preot în Sfânta când ducea sângele în incinta sacră. Pentru ei, orice mişcare pe care ei şi preotul o făceau era importantă. Diminea a şi seara se adunau pentru arderea de tot, jertfa de mâncare şi jertfa de mul umire sau de pace prin care se consacrau pe ei înşişi şi toate posesiunile lor în serviciul divin, făcând astfel pace cu Dumnezeu.

În felul acesta se pregăteau pentru cură irea păcatelor lor din sanctuar la încheierea fiecărui an. Prin acest mijloc prezen a lui Dumnezeu înăuntrul lor era stabilită în tip pentru vecie.

Când credinciosul de astăzi în elege că adevărata participare la serviciul sanctuarului şi primirea beneficiilor pe care Dumnezeu a promis că le revarsă din Sfânta şi Sfânta Sfintelor implică o călătorie în rugăciune prin sanctuar, atunci va face din fiecare rugăciune o astfel de călătorie. Pas cu pas va înainta de la o treaptă la alta, până când intră pe deplin, pe cât cu putin ă, în prezen a lui Dumnezeu, aşa încât să fie întru totul calificat să primească revărsarea ploii târzii.

Pot să mărturisesc cu adevărat că, atunci când am ajuns să în eleg că sanctuarul este o cale ce duce direct în prezen a lui Dumnezeu, am făcut din fiecare rugăciune o călătorie în rugăciune, treaptă cu treaptă, de fiecare dată străbătând curtea şi Sfânta, ajungând chiar până în Sfânta Sfintelor, fie că am venit cu păcate pentru a fi mărturisite şi cură ite, fie că am venit cu laude şi o dorin ă după o consacrare reînnoită.

De asemenea am învă at că am nevoie de Duhul Sfânt pentru a merge împreună cu mine la fiecare pas al călătoriei, deoarece prezen a Sa era tot atât de esen ială pentru succesul rugăciunii, ca şi mijlocirea lui Isus, după cum stă scris: "Noi nu trebuie numai să ne rugăm în numele Domnului Hristos, ci şi prin inspira ia Duhului Sfânt. Aceasta explică ceea ce trebuie să în elegem când se spune că Duhul >mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite<. *Romani* 8,26. Lui Dumnezeu îi place să răspundă la asemenea rugăciuni. Când cu căldură şi stăruin ă înăl ăm o rugăciune în numele Domnului Hristos, chiar în această stăruin ă se află garan ia din partea lui Dumnezeu că El este gata să răspundă la rugăciunea noastră >nespus mai mult decât cerem sau gândim noi<. *Efeseni* 3,20". *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Cerând pentru a da, par. 33.

Astfel, sunt rugăciuni care sunt inspirate de Duhul Sfânt şi sunt rugăciuni care nu sunt inspirate. Evident, nimeni nu face o călătorie în rugăciune prin sanctuar, în prezen a lui Dumnezeu, dacă rugăciunile lui nu sunt inspirate. De aceea, chiar primul pas în înaintarea progresivă către şi cu Dumnezeu este acela de a beneficia de lucrarea Duhului Sfânt pentru a inspira rugăciunile noastre.

Ce înseamnă să te rogi prin inspira ia Duhului Sfânt?

Înseamnă că via a divină a fost turnată în fiin a celui care se roagă, aşa încât rugăciunea lui este încărcată cu o putere care transcende sau depăşeşte capacitatea omului de a o produce. Este puterea a cărei prezen ă garantează că rugăciunea va ajunge în realitate la Tatăl nostru ceresc, cel minunat, şi că ea va primi răspuns cu certitudine.

Acele rugăciuni care sunt înăl ate fără această putere divină sunt cu totul de la noi înşine şi nu au capacitatea de a genera vreun răspuns. Unii pot pune la îndoială acest fapt pretinzând că ei au primit răspunsuri la rugăciuni fără să caute şi să primească inspira ia Duhului Sfânt. Acest ra ionament însă nu este corect. Adevărul este că, faptul în sine că ei au primit răspunsuri la rugăciunile lor, cu condi ia să fi venit de la Dumnezeu şi nu de la diavolul, este dovada că ele au fost inspirate de Duhul Sfânt. De aceea, ştiind că Duhul Sfânt niciodată nu vine dacă nu este cerut, aceşti primitori ai inspira iei Sale trebuie să-l fi cerut fără ca ei să în eleagă aceasta. Acest lucru este exact ceea ce s-a întâmplat în zilele neştiin ei lor. La acea vreme Duhul Sfânt a în eles nevoia ascunsă a inimii şi, ca răspuns la cererea nerostită, le-a împărtăşit inspira ia necesară.

Dar Domnul nu aşteaptă ca noi să rămânem pentru totdeauna în aceeaşi stare de întuneric. El doreşte ca noi să în elegem necesitatea vitală de a cere în mod special şi de a primi inspira ia Duhului Sfânt, conform principiilor şi procedeelor adevăratei ştiin e a rugăciunii.

Nu aştepta un mare avânt al imagina iei sau valuri de emo ii ca dovadă că ai inspira ia Duhului Sfânt. Mai mult decât probabil, în cele mai multe cazuri, nu vei avea deloc acest gen de sim ăminte. Din contră, te vei sim i într-adevăr neinspirat. În mod sigur, în timpul celor patruzeci de zile de agonie mentală în pustie, când Hristos s-a sim it părăsit cu totul de Tatăl Său ceresc şi de oameni, El nu a sim it nici prezen a, nici inspira ia Duhului Sfânt. Sim ământul pe care îl avea era că Duhul Sfânt era prea departe de El, că era părăsit, lipsit de ajutor şi lăsat singur cu totul.

Cu toate acestea, în acel ceas întunecat şi al încercării îngerii erau foarte aproape, iar Duhul Sfânt era în El fără măsură.

Tot aşa va fi cu to i aceia care vor birui exact aşa cum a biruit Hristos. Nu numai că nu vor exista sim ăminte şi alte indicii vizibile care să ne spună că noi avem inspira ia Duhului Sfânt, ci, din contră, fiecare indiciu ne va sta împotrivă. Din nou, va fi o chestiune de credin ă că noi avem inspira ia, pe baza faptului că prin credin ă am primit făgăduin a.

Promisiunea este clară şi fără echivoc: "Deci, dacă voi care sunte i răi, şti i să da i daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce i-l cer". *Luca* 11,13.

Această promisiune este făcută în contextul învă ăturii: "De aceea şi Eu vă spun: >Cere i şi vi se va da; căuta i şi ve i găsi; bate i şi vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate, i se deschide<". *Luca* 11,9.10.

De aceea, o dată ce noi am ajuns să în elegem că nu putem să ne rugăm cu succes fără inspira ia Duhului Sfânt şi că nu putem avea această binecuvântare decât dacă o cerem, devin un

lucru imperativ ca chiar primul pas în călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar să fie acela de a pretinde promisiunea inspira iei celei de a treia Persoane a Dumnezeirii.

Acest lucru se face prin îngenuncherea înaintea lui Dumnezeu în rugăciune şi, după ce îl recunoaştem ca Sursa infinită a toate lucrurile şi ne arătăm totala noastră lipsă de ajutor ca primitori dependen i, îl rugăm să ne ofere sprijinul Duhului Sfânt pentru a inspira rugăciunea noastră şi pentru a ne asigura că ea a ajuns la tronul Celui atotputernic şi că a fost ascultată.

Aceasta este declararea pozi iei şi nevoii noastre ce trebuie să fie urmată de paşii necesari pentru a ne aduce în stăpânirea slujirii Duhului Sfânt. Mare grijă trebuie avută în a urma cu stricte e adevărata ştiin ă a rugăciunii care cere mai întâi să cunoaştem în mod real promisiunile ce se aplică în această situa ie. Există multe referin e în Scripturi ce făgăduiesc sprijinul extraordinar şi atotcuprinzător al Duhului Sfânt, una dintre cele mai cunoscute şi aplicabile fiind cea citată pu in mai sus: "Deci, dacă voi care sunte i răi, şti i să da i daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce i-l cer". *Luca* 11,13.

Aici este asigurarea cea clară şi sigură că Duhul Sfânt va fi dat acelora care cer acest dar. Ce privilegiu minunat şi plin de încurajare este acela de a şti că rugăciunile noastre pot coborî puterea fără măsură a Duhului Sfânt în vie ile noastre, dar cu cât mai încurajator este să ştii că Marele nostru Mântuitor îşi uneşte rugăciunile Lui cu ale noastre! Îl vedem stând continuu chiar în prezen a Tatălui cerând ca această Atotputernicie inestimabilă să fie împărtăşită fra ilor Săi care mai sunt încă pe pământ. El ne-a asigurat despre acest lucru în aceste cuvinte: "Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor care să rămână cu voi în veac; şi anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-l vede şi nu-l cunoaşte; dar voi îl cunoaşte i, căci rămâne cu voi, şi va fi în voi". *Ioan* 14,16-18.

Ne-am putea îndoi de eficien a rugăciunilor noastre, dar nu trebuie să avem îndoieli cu privire la accesul pe care Marele nostru Apărător îl are la Tatăl, precum şi de puterea Lui copleşitoare de a mişca bra ul Celui atotputernic. De aceea, când noi ne unim cu El în mijlocire pentru binecuvântarea pe care El atât de serios şi de nerăbdător doreşte să o avem, putem fi siguri că darul se află cu adevărat în promisiune şi, când noi îl cerem, vom primi binecuvântarea promisă. Rugăciunea noastră va fi chiar mai eficientă pe măsură ce în elegem că, atunci când prezentăm rugămin ile noastre în numele lui Isus, înaintea Tatălui, noi, în mod literal, ne rugăm în şi prin El, iar El va da rugăciunilor noastre aceeaşi putere pe care El o are. Astfel, când rugăciunile noastre ajung la Tatăl este ca şi cum ele au venit cu adevărat de la Hristos.

Nici un credincios nu poate pretinde că el apreciază binecuvântarea aşa cum ar trebui. "Făgăduin a Duhului Sfânt nu este apreciată aşa cum ar trebui să fie. Împlinirea ei nu se realizează aşa cum ar fi putut să fie." *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Talan ii, subcap. Darurile Duhului Sfânt, par. 3.

De aceea, trebuie să existe o lucrare pozitivă de zidire a unei aprecieri foarte reale şi vii a lucrării Duhului Sfânt în vie ile noastre, care să creeze o dorin ă puternică după acest dar. Aceasta necesită să petrecem ceasuri întregi în studiul intens al Cuvântului cel viu, până când întreaga noastră fiin ă este saturată cu dorin a puternică după Cel promis. Din ce în ce mai mult vom în elege nevoia noastră incredibilă şi vom pricepe că fiecare lipsă poate şi va fi împlinită de ploaia timpurie şi cea târzie. Ne-a fost dată o mare lumină cu privire la personalitatea, caracterul, puterea şi lucrarea Duhului Sfânt, şi nimeni nu are vreo scuză dacă nu s-a familiarizat cu aceste adevăruri mari şi transformatoare de suflet.

Nu este o sarcină uşoară să ajungem la locul unde să cunoaştem şi să ne încredem în promisiunile lui Dumnezeu, dar aceia care le aplică pentru ei înşişi trebuie să lucreze cu sârguin ă stăruitoare şi vor fi bogat răsplăti i. Cu cât este mai mare credin a în promisiuni, cu atât mai largă va fi capacitatea de a primi şi cu atât mai copios va fi darul binecuvântării promise. Deoarece am primit atât de pu in darul, noi tragem concluzia că Cerul este foarte şovăitor pentru a ne împărtăşi comorile sale, dar acest lucru nu este adevărat. Un studiu atent al atitudinii descoperite a puterilor cereşti arată că ele sunt cu mult mai nerăbdătoare ca noi să avem cea mai abundentă revărsare de comori, însă se uimesc de indiferen a şi nepăsarea noastră.

"Iubirea dumnezeiască a fost frământată până în adâncul ei de nepătruns pentru binele oamenilor, şi îngerii se miră când văd pe cei care au primit o iubire aşa de mare, cum au o recunoştin ă superficială. Îngerii se miră de felul în care oamenii pre uiesc iubirea lui Dumnezeu." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 86, par. 32.

Să ne străduim să îndepărtăm de la îngeri această sursă de uimire. Acest lucru se poate face prin îndepărtarea oricărui element inutil din vie ile noastre care nu contribuie în mod direct la o conştientizare a măre iei şi desăvârşirii caracterului divin. Apoi să lucrăm cu o intensitate care până acum a fost privită ca fiind de neatins, să cerem prin rugăciune şi studiu o vedere cuprinzătoare şi vie a iubirii şi neprihănirii divine. Atunci vom cunoaşte cu adevărat ce înseamnă să pui stăpânire pe darul Duhului Sfânt care inspiră rugăciunile noastre. Fie ca orice credincios în Isus să ştie că "puterea lui Dumnezeu aşteaptă să fie cerută şi primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credin ă, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogă iile harului lui Hristos, şi El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 73, par. 36.

Textele şi declara iile citate aici, împreună cu gândurile exprimate despre persoana Duhului Sfânt, sunt doar introducerea cea mai simplă a adevărului că inspira ia Duhului Sfânt trebuie să fie căutată şi găsită, dacă dorim ca rugăciunile noastre să fie eficiente prin ajungerea lor la Sursa divină, prin Isus Hristos. Totuşi, s-a scris şi s-a citat suficient pentru a confirma adevărul că nu este ceva uşor să ceri şi să primeşti această binecuvântare.

Aceia care îşi iau timp şi depun efortul de a studia cu grijă făgăduin ele lui Dumnezeu referitoare la darul Duhului Sfânt, vor descoperi de la început că vor cere şi vor primi cu o eficacitate mai mare decât cunoscuseră ei înainte. Ei vor descoperi un element de via ă ce umple rugăciunile lor, care le va da o încredere şi o bucurie pe care nu o experimentaseră anterior. Rugăciunea va începe să devină un exerci iu în comuniune, ce va fi salutată cu plăcere şi nu cu şovăire.

Astfel, ajungând să cunoaştem şi să ne încredem în promisiuni, mărturisim nevoia noastră după prezen a şi lucrarea Duhului Sfânt la fiecare pas în călătoria în rugăciune prin sanctuar. Apoi cerem şi punem stăpânire pe dar într-un limbaj clar şi pozitiv, în genul acesta: "Doamne, în marea Ta iubire pentru noi, Tu nu ne-ai lăsat orfani nemângâia i, ci ai promis în mod special să reverşi puterea glorioasă a Duhului Sfânt asupra noastră". (În acest moment citeşte cuvintele uneia sau mai multor făgăduin e care te-au impresionat în mod personal, deoarece soliile con inute în ele au străpuns direct inima ta şi au devenit o parte vie din tine. Procedând în felul acesta vei descoperi că există o putere ce întăreşte credin a. Fă cu curaj şi încredere acest lucru).

Apoi continuă să te rogi pe această cale: "În acord cu făgăduin a şi învă ăturile Tale, î i cer acum, în mod special, să-mi dai această binecuvântare. Îmi întind mâna şi o apuc cu tărie. Acum darul este deja al meu şi îl am în posesie, deoarece este proprietatea mea, şi î i mul umesc pentru el".

Orice credincios în Isus poate fi absolut sigur că, dacă aceste procedee sunt urmate cu credin ă, atunci el a primit în realitate inspira ia Duhului Sfânt, iar rugăciunea lui va fi de aşa fel, încât Dumnezeu găseşte plăcere s-o asculte şi să răspundă. Cu o încredere pozitivă, el poate atunci să continue călătoria în rugăciune prin sanctuar. El va străbate drumul de la intrarea în curte, la altarul de jertfe pentru arderea de tot, pentru jertfe de mâncare şi de mul umire sau de pace, la lighean, către intrarea în Sfânta unde i se pune la dispozi ie slujba pâinilor pentru punerea înainte, a sfeşnicului şi a altarului tămâierii, şi de aici va intra în Sfânta Sfintelor unde va tânji să zăbovească în prezen a sfântă şi neprihănită a lui Dumnezeu.

Înainte de a intra în detalii pentru a explica această rută, trebuie să accentuăm că din 1844 Marele nostru Preot slujeşte în Sfânta Sfintelor, în timp ce serviciile din Sfânta au încetat chiar atunci. Dar, ceea ce nu se mai aduce la îndeplinire în Sfânta, este îndeplinit acum în Sfânta Sfintelor. Acest lucru este necesar pentru că nu putem fi lipsi i de binecuvântările care ne-au fost puse la dispozi ie din Sfânta sau prima încăpere, decât atunci când vom fi sigila i şi binecuvânta i cu îndepărtarea veşnică a păcatului din noi şi din sanctuarul ceresc.

"În serviciul sanctuarului pământesc care, aşa cum am văzut, era o preînchipuire a serviciului din cel ceresc, când marele preot în ziua de ispăşire intra în Sfânta Sfintelor, slujirea din prima despăr itură înceta. Dumnezeu poruncise: >Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispăşirea în sfântul locaş, până va ieşi din el<. *Leviticul* 16,17. Astfel că, atunci când Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor pentru a aduce la îndeplinire lucrarea de încheiere a ispăşirii, El a încetat slujirea în prima despăr itură. Dar când s-a încheiat slujirea din prima despăr itură, a început lucrarea din a doua despăr itură. Când în serviciul simbolic marele preot părăsea Sfânta în Ziua Ispăşirii, intra înaintea lui Dumnezeu pentru a prezenta acolo sângele jertfei pentru păcat în favoarea întregului Israel, care se pocăia cu adevărat de păcatele lor. Tot astfel şi Hristos a terminat prima parte a lucrării Sale ca Mijlocitor al nostru, pentru a începe a doua parte a lucrării, mijlocind mai departe cu sângele Său înaintea Tatălui în favoarea păcătoşilor." *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 15.

Există un real pericol în a ajunge la concluzia, pe baza acestui paragraf, că atunci când serviciul din Sfânta a încetat, el s-a sfârşit cu totul la acea vreme. Dacă acest lucru ar fi aşa, atunci din 1844 când Hristos şi-a sfârşit lucrarea Sa în prima despăr itură, în ceruri, n-ar mai fi nici un fel de prevedere pentru îndepărtarea păcatelor noastre din noi şi punerea lor asupra sanctuarului. Acest lucru nu poate să însemne decât că orice om născut din 1844 încoace este legat fără speran ă de păcatele sale şi este pierdut veşnic.

Dar, aceia dintre noi care au fost născu i din nou cu adevărat ştiu că au fost cură i i de păcat şi binecuvânta i cu neprihănirea atribuită şi împărtăşită a lui Hristos. Noi ştim că lucrarea din Sfânta care prevede îndepărtarea păcatului din noi la sanctuar este încă disponibilă, deşi nu din Sfânta. Isus ne pune la dispozi ie acum aceleaşi beneficii esen iale din Sfânta Sfintelor, împreună cu săvârşirea ispăşirii finale pentru neprihăni ii cei mor i, aşteptând cu bucurie ziua când El poate să încheie lucrarea pentru neprihăni ii cei vii.

Aceasta poate părea să contrazică tipul din Vechiul Testament, pentru că o dată început serviciul din Sfânta Sfintelor, serviciul din prima despăr itură înceta cu desăvârşire. Dar nu există nici un fel de lipsă de armonie, deoarece când începe serviciul ispăşirii finale în sanctuarul ceresc personal pentru orice om, atunci, pentru acel om, serviciul din prima despăr itură este pentru totdeauna închis. Această stare de lucruri se va dezvolta pentru cei credincioşi ca un întreg când are loc judecata de cercetare a celor vii, dar între timp ea se desfăşoară în mod succesiv pentru credincioşi când mor şi cad sub inciden a judecă ii celor mor i.

Claritatea în elegerii acestui punct a fost de neîn eles datorită eşecului de a face distinc ie între ziua ispăşirii şi serviciul ce avea loc în acea zi teribilă. Ziua aceea, ca atare, avea o durată de douăzeci şi patru de ore, în timp ce serviciul din acea zi ocupa doar o parte din ziua respectivă. Nu cunosc vreo informa ie care să-mi spună cât timp dura serviciul ce se săvârşea în Sfânta Sfintelor. Am putea presupune că dura o oră sau mai mult.

În acea zi se aduceau jertfe pentru păcat şi arderi de tot aşa încât, dacă vreun om avea nevoie să mărturisească unele păcate de care-şi aducea aminte în ultimul moment, să poată veni la sanctuar şi să procedeze ca atare, înainte ca ispăşirea finală să înceapă.

Desigur, nimeni nu era încurajat să-şi lase mărturisirea până în ultima clipă. Mai degrabă, în timpul celor zece zile, dinaintea zilei ispăşirii, ei erau chema i să se angajeze în cea mai adâncă şi mai profundă cercetare a inimii pentru a se asigura că nimic nu era trecut cu vederea, pentru a nu fi prea târziu sau aproape prea târziu să fie elibera i de nelegiuirea lor.

Scripturile care confirmă faptul că prevederile serviciului zilnic erau disponibile de fapt şi în ziua ispăşirii finale, se găsesc în *Numeri* 29,7-11.

"În ziua a zecea a acestei luni a şaptea, să ave i o adunare sfântă şi să vă smeri i sufletele; atunci să nu face i nici o lucrare. Să aduce i ca ardere de tot, de un miros plăcut Domnului: un vi el, un berbece şi şapte miei de un an fără cusur. Să mai adăuga i şi darul lor de mâncare din floarea făinii, frământată cu untdelemn, trei zecimi pentru vi el, două zecimi pentru berbece şi o zecime pentru fiecare din cei şapte miei. Să aduce i şi un ap ca jertfă de ispăşire, afară de jertfa de ispăşire, afară de arderea de tot necurmată cu darul ei de mâncare şi jertfele de băutură obişnuite."

Nu există nici o îndoială cu privire la ce zi a anului se face referire aici. Ziua a zecea a lunii a şaptea era Yom Kippur, marea şi teribila zi a ispăşirii finale, ziua judecă ii. Era data când, undeva în timpul orelor ei sacre, se încheia lucrarea din Sfânta şi începea ispăşirea din Sfânta Sfintelor.

Dar înainte de acel moment teribil, trebuia să se aducă o ardere de tot, o jertfă de mâncare din floarea făinii şi o jertfă de păcat sau de ispăşire. Primele două jertfe erau aduse pentru consacrarea credinciosului şi a posesiunilor sale, iar ultima era adusă pentru cură irea de păcat. Astfel că, nu există nici un fel de confuzie, deoarece versetul 11 arată în mod special că jertfa de păcat era adusă pe lângă jertfa de păcat a ispăşirii finale.

Acest lucru clarifică foarte bine faptul că, în marea zi a ispăşirii finale, în timpul orelor ce pregăteau terenul pentru deschiderea lucrării în vederea cură irii sanctuarului, se punea la dispozi ie o prevedere pentru continuarea ispăşirii din prima despăr itură sau, cu alte cuvinte, pentru transferul păcatelor de la popor asupra sanctuarului ce aşteptau să fie puse în cele din urmă asupra apului de trimis, cu aceasta având loc îndepărtarea lor veşnică din tabără.

În antitip, lucrarea din Sfânta Sfintelor a început la încheierea perioadei celor 2300 de ani care s-au sfârşit la 22 octombrie 1844. Dar, în timp ce ziua ispăşirii finale venise, ceasul ei pentru neprihăni ii cei vii încă nu sosise. Desigur, această zi a început pentru sfin ii care se găsesc în mormintele lor.

Este evident faptul că, înainte ca ceasul ispăşirii finale să sosească, cei vii trebuie să aibă acces la lucrarea din Sfânta, pentru că, altfel, ei niciodată nu vor fi pregăti i să înfrunte judecata, mai ales aceea a celor vii.

Acum, punctul este acesta: Chiar dacă lucrarea din prima despăr itură a fost transferată în cea de-a doua despăr itură, detaliile beneficiilor şi binecuvântărilor ei, precum şi învă ătura despre felul cum trebuie ca noi să ne însuşim aceste binecuvântări, nu sunt descoperite în Sfânta Sfintelor. Noi încă trebuie să contăm pe Sfânta această informa ie, dar putem face aceasta fără să slăbim sau să respingem în vreun fel adevărul că Hristos este acum în Sfânta Sfintelor din ceruri, şi că prin credin ă noi trebuie să fim cu El acolo. Nu ne punem în categoria bisericilor care în 1844, şi de atunci încoace, au respins lucrarea din ce de-a doua despăr itură, căutându-l degeaba pe Hristos în încăperea pe care El a părăsit-o. Vezi *Experien e şi viziuni*, cap. Sfârşitul celor 2300 de zile şi cap. O bază solidă.

Noi nu am respins doctrina ispăşirii finale, nici nu îl căutăm pe Isus în prima despăr itură, deoarece ştim că El nu mai este acolo. Dar în călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar va trebui să primim binecuvântarea şi învă ătura care este învă ată din prima despăr itură, chiar dacă este administrată din a doua despăr itură. De aceea, noi vom face călătoria prin prima despăr itură ca o clasă de învă ătură, şi când ascultăm de lumina ce ne este dată acolo, Isus ne va inunda cu binecuvântările din prima despăr itură în timp ce se află la dreapta Tatălui în Sfânta Sfintelor.

O dată ce aceste principii au fost clarificate suntem pregăti i să începem călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar. Vom face lucrul acesta în următorul capitol.

Capitolul 16

Aşa cum am notat, primul pas care trebuie făcut în călătoria în rugăciune prin sanctuar este acela când cel credincios recunoaşte faptul că trebuie să aibă inspira ia celei de-a treia Persoane atotputernice a Dumnezeirii, şi pretinde şi primeşte darul promis al Duhului Sfânt. O dată ce acest lucru este adus la îndeplinire în ascultare şi credin ă adevărată, el are siguran a absolută că rugăciunea lui, încărcată cu lumina şi via a Duhului Sfânt, a ajuns cu certitudine la Apărătorul şi Marele Preot cel atotputernic în inima cea mai adâncă a sanctuarului, Sfânta Sfintelor, şi că este îndreptată de Isus către Tatăl cel veşnic, de la care se întoarce apoi răspunsul Său milostiv către cel ce se roagă.

În serviciile tipice din perioada Vechiului Testament, o dată ce adevăratul credincios beneficia de lucrarea puternică a Duhului Sfânt pentru a inspira apropierea sa de Tatăl prin Hristos, el intra în curte unde înaintea lui se găsea altarul de jertfe.

Este de cea mai mare importan ă ca altarul să fie primul articol de mobilier, ce forma lan ul dintre el şi Tatăl cel veşnic. Cu cât adevăratul copil al lui Dumnezeu în elege mai bine această importan ă, cu atât mai mult va fi în stare să îşi însuşească binecuvântările incredibile ce-l aşteaptă la fiecare pas înainte în călătoria sa în rugăciune prin sanctuar.

Altarul de jertfe reprezintă Calvarul sau Golgota care, în termeni spirituali, este locul de întâlnire între Dumnezeul cel veşnic neprihănit şi omul păcătos, căzut şi muritor. Este uşa mântuirii, începutul speran ei şi certitudinea că omul poate fi restaurat la starea sa pe care a pierdut-o. Este declara ia cea mai clară, ce a fost dată din veşnicie de iubirea nemărginită şi insondabilă a lui Dumnezeu, despre sfin enia şi imuabilitatea legii Sale sfinte, despre ura Sa fa ă de păcat şi despre adevărul că nimeni, ci doar aceia care au fost cură i i de păcat, nu poate să intre în prezen a Sa.

Atât de adânci, atât de largi şi atât de atotcuprinzătoare sunt adevărurile descoperite la cruce, încât veşnicia niciodată nu va putea să descopere tot ceea ce poate fi învă at cu privire la ele. Dar, între timp, multe pot fi cunoscute, iar aceia care înaintează în credin a lui Isus vor creşte şi mai mult în cunoştin ă. Adevărul cel important din acest studiu este că, atunci când credinciosul în Isus vine la piciorul crucii, cu cât mai clar vede cură ia şi puterea caracterului lui Dumnezeu descoperit acolo, cu atât mai distinct şi mai plin de pocăin ă îşi vede propria păcătoşenie şi cu atât mai serios doreşte să fie liber de păcat.

Aici începe să devină vizibil motivul pentru care este esen ial ca rugăciunile celui credincios să fie încărcate cu inspira ia Duhului Sfânt, pentru că fără această lucrare căutătorul vie ii veşnice niciodată nu va vedea bunătatea lui Dumnezeu manifestată la cruce. Fără ca să vadă frumuse ea absolută a atributelor divine, el nu poate experimenta acea pocăin ă fără de care nu va putea niciodată să aibă succes în a se apropia de Dumnezeu şi fără de care nu va ob ine răspunsurile necesare la rugăciunile lui.

Permanent să ne aducem aminte că creştinismul şi Evanghelia, care face din el puterea mântuitoare, sunt o religie descoperită. Nici o minte omenească n-ar fi putut vreodată să o conceapă. Este ceva ce omul trebuie să înve e de la o Fiin ă cu o asemenea putere spirituală extraordinară, şi anume de la Acela care este în stare să penetreze întunericul îngrozitor prin care mintea umană, inută captivă de păcat, este întemni ată. Duhul Sfânt este acel Învă ător competent, şi nu există nimeni în afara Dumnezeirii care să poată îndeplini misiunea Lui. El a fost trimis pe pământ, aşa cum a promis Isus, pentru a aduce la îndeplinire această lucrare vitală.

Isus a spus: "Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot a adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, şi vă va descoperi lucrurile viitoare". *Ioan* 16,13.

Când cel credincios se apropie de Domnul în rugăciune, el are nevoie de o experien ă a pocăin ei cât se poate de reală, fie că a păcătuit de când a stabilit ultima comuniune cu Dumnezeu, fie că nu a comis păcat. Dacă el a păcătuit, atunci are nevoie cu certitudine de pocăin ă, de mărturisire şi de îndepărtarea lui. Dacă el nu îşi dă seama că a săvârşit fărădelege prin cuvânt, gând sau faptă, atunci sunt necesare în continuare o atitudine şi un spirit de pocăin ă. Fiecare credincios

în Isus trebuie să fie stăpânit de o ură reală şi hotărâtă fa ă de nelegiuire, exact aşa cum a fost marcată via a Celui neprihănit, Isus Hristos. "Caracterul Său a descoperit o ură desăvârşită pentru păcat." *The SDA Bible Commentary*, vol. 5, pag. 1142.

Când Hristos a venit pe pământ, "niciodată mai înainte nu fusese pe pământ vreo fiin ă care să urască păcatul cu o ură aşa de desăvârşită, cum a făcut Hristos. El văzuse puterea lui înşelătoare, vrăjitorească, asupra îngerilor sfin i, iar puterile Sale au fost angajate împotriva lui". *Selected Messages*, vol. 1, pag. 254.

Deşi El a urât păcatul cu atâta putere şi intransigen ă, totdeauna a iubit păcătosul şi a lucrat pentru mântuirea lui, indiferent de pre ul care avea să-l coste.

"Hristos a păstrat permanent ura totală pentru păcat, dar El a iubit pre ul de cumpărare al sângelui Său. El a suferit în locul oamenilor păcătoşi, aducându-i în unire cu El însuşi." *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 904.

Este foarte natural pentru fiin ele omeneşti să iubească păcatul şi să urască pe păcătos. De aceea, dovada că noi am devenit părtaşi caracterului iubirii divine este aceea când noi descoperim înăuntrul nostru o ură adâncă pentru toate păcatele, în vreme ce experimentăm în adâncimile fiin ei noastre puterea unui spirit de iubire şi milă pentru cel păcătos. Dacă găseşti că este ceva foarte straniu în privin a felului cum poate fi făcut lucrul acesta, atunci fii încurajat de faptul că până şi îngerii l-au găsit dificil de în eles. Chiar pentru ei a fost o taină, aşa după cum stă scris: "Aceasta este taina în care doresc îngerii să privească. Ei au dorit să ştie cum a putut Hristos să trăiască şi să lucreze într-o lume căzută, cum a putut El să se amestece cu omenirea păcătoasă. A fost o taină pentru ei faptul că Cel care a urât păcatul cu o ură intensă a avut o simpatie plină de milă şi delicată pentru fiin ele care au comis păcat". *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 904.

În aceasta se găseşte unul din secretele puterii incredibile a lui Hristos în rugăciune, şi o descoperire despre felul cum şi noi putem să devenim puternici în rugăciunile noastre înaintea tronului de har. Cel care vine la altarul de jertfe, ceea ce înseamnă să îngenuncheze smerit înaintea sacrificiului infinit al lui Hristos, cu o ură adâncă fa ă de păcat şi cu o iubire extraordinară şi jertfitoare de sine pentru cei păcătoşi, va descoperi că rugăciunile sale se vor dovedi mult mai eficiente decât ar fi fost altfel.

Adevăratul copil al lui Dumnezeu, înaintând progresiv în călătoria sa în rugăciune prin sanctuar, doreşte cu seriozitate să facă fiecare pas înainte, pe cât cu putin ă, mai eficient şi plin de în eles. De aceea, nu vor fi făcute mişcări în grabă de la un punct la altul. Nici un pas nu trebuie privit ca fiind neimportant şi neînsemnat. Se va în elege că, cu cât mai mult efort va depune cineva la fiecare pas de înaintare, cu atât mai mult va primi în schimb.

Din acest motiv, trebuie să petrecem mult timp în contemplarea iubirii jertfitoare de sine a lui Hristos, aşa cum s-a manifestat ea la Calvar şi în timpul fiecărei zile a lucrării Sale pământeşti. Doar atunci când frumuse ea extraordinară şi bunătatea absolută a lui Dumnezeu sunt văzute în adevărata lor lumină vom putea să venim cu o pocăin ă acceptabilă la cruce.

La acest stadiu al călătoriei noastre în rugăciune prin sanctuar, este potrivit să ne rugăm astfel: "Deoarece am venit la cruce şi îngenunchez înaintea ei, mă rog ca prin lucrarea Duhului Sfânt să-mi dai o descoperire a iubirii şi bunătă ii divine ce depăşeşte tot ceea ce eu am experimentat înainte. După făgăduin a Ta personală şi milostivă, eu întind mâna credin ei şi apuc darul oferit. Acum este al meu şi î i mul umesc pentru el. Îmi voi vedea de îndatoririle mele mai departe având în posesie darul, ştiind că eu îl voi vedea limpede atunci când nevoia cere lucrul acesta. Te rog, arată-mi slava Ta, tot aşa cum i-ai arătat-o lui Moise. Deschide înaintea ochilor mei splendoarea harului Tău, exact aşa cum i l-ai descoperit lui Isaia. Aceasta este nevoia mea cea mare şi disperată acum.

Prin acest mijloc te rog să produci în mine o adâncime a pocăin ei care să fie marcată de o scârbă fa ă de păcat, exact aşa cum a avut-o Isus. În acelaşi timp, înva ă-mă să iubesc pe păcătos cu milă salvatoare. Generează în mine, prin aceste mijloace, prin lucrarea Duhului Sfânt, un spirit de mărturisire adevărat şi acceptabil, ca să pot experimenta adevărata zdrobire a inimii şi un spirit de pocăin ă. Î i mul umesc pentru toate acestea, prin Isus Hristos, Mântuitorul meu, Amin".

La acest punct ar fi potrivit să mărturisim, în special, orice păcătoşenie de care noi suntem conştien i, căci vom deveni conştien i dacă medităm la bunătatea lui Dumnezeu aşa cum este descoperită la Calvar. Vom vedea lipsurile stării noastre spirituale în contrast cu desăvârşirea şi perfec iunea divină. Slaba noastră credin ă, iubirea de lume şi a căilor ei, lipsa reală a iubirii pentru aceia care au păcătuit împotriva noastră şi lipsa milei pentru cei nevoiaşi şi greşi i, vor deveni evidente pentru noi. Vom vedea că spiritul adevăratei jertfiri de sine pe care îl avem este mult prea mic în compara ie cu acela dat pe fa ă de Mântuitorul, care, prin contrast, nici nu este demn să fie men ionat. Vom vedea că nu există nimic în noi înşine cu care să ne putem făli, în timp ce în Hristos noi vom vedea tot ceea ce există pentru a fi dorit şi căutat.

Mărturiseşte tot ceea ce tu eşti, chiar acolo la altarul de jertfe, şi pretinde puterea restauratoare şi creatoare a unui Dumnezeu plin de iubire pentru a te elibera din această stare tristă şi pentru a te transforma zilnic din ce în ce mai mult în asemănarea cu Isus.

Apoi mărturiseşte orice act păcătos de care eşti vinovat, dacă există vreunul. N-ar trebui să existe niciodată asemenea lucruri, deoarece creştinul poate să trăiască, în mod cert, o via ă fără păcat, neprihănită, după cum stă scris: "Nu există scuză pentru păcat. Pentru fiecare copil pocăit şi credincios al lui Dumnezeu este la îndemână un temperament sfânt şi o via ă asemenea lui Hristos". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 31, par. 46.

Dar chiar unii dintre cei mai mari creştini uneori au dat drumul bra ului Atotputerniciei, şi au căzut sub puterea ispitei, aşa cum a făcut Moise când a murmurat la Horeb şi a lovit cu mânie stânca la Meriba. Cu toate acestea vor fi ocazii când va fi nevoie să mărturisim şi să fim cură i i de mânjitura păcatului comis. Nu vă da i satisfăcu i cu o mărturisire care are în vedere numai faptele păcatului. Sub lucrarea Duhului Sfânt descoperi i, mărturisi i şi părăsi i păcătoşenia care era rădăcina faptei păcătoase. Mărturisirea trebuie să fie cu adevărat acceptabilă înaintea lui Dumnezeu şi atunci cură irea va fi pe deplin adecvată, păcatul va fi îndepărtat şi pus în sanctuar unde va rămâne până la ziua eliminării lui totale.

O dată ce altarul de jertfe şi-a îndeplinit misiunea sa, el devine altarul pe care este mistuită arderea de tot. Acest lucru marchează următorul pas progresiv în călătoria în rugăciune prin sanctuar, care va culmina cu intrarea credinciosului chiar în prezen a lui Dumnezeu.

Altarul pentru arderile de tot este locul consacrării, unde tot ceea ce noi avem, inclusiv via a noastră, este predat cu solemnitate în serviciul Dumnezeului Cel Preaînalt. Aceasta este o consacrare a noastră înşine, consacrare ce trebuie reînnoită la începutul fiecărei zile, după ce am căpătat naşterea din nou.

"În fiecare diminea ă şi seară, un miel de un an era adus ca ardere de tot pe altar, cu darurile de mâncare corespunzătoare, simbolizând astfel consacrarea zilnică a na iunii fa ă de Domnul Dumnezeu, cum şi continua dependen ă de sângele ispăşitor al lui Hristos." *Patriarhi şi profe i*, cap. 30, par. 26.

Fiecăruia dintre noi i se spune: "Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare diminea ă; fă din aceasta prima ta lucrare! Rugăciunea ta să fie: >O, Doamne, primeşte-mă să fiu cu totul al Tău. Aşez toate planurile mele la picioarele Tale. Foloseşte-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine şi lasă ca tot ceea ce fac să fie făcut în puterea Ta<. Aceasta este o lucrare ce trebuie săvârşită zilnic. Consacră-te în fiecare diminea ă lui Dumnezeu pentru ziua aceea! Spune-i toate planurile tale, ca ele să fie aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El, în providen a Sa. În acest fel, zi de zi să- i încredin ezi via a în mâinile lui Dumnezeu şi, astfel, via a ta va fi din ce în ce mai mult modelată după via a Domnului Hristos". *Calea către Hristos*, cap. Creşterea în Hristos, par. 9.

Pentru adevăratul creştin este cât se poate de vital ca el să facă această consacrare în fiecare diminea ă, deoarece el este pe deplin conştient că nu poate face nimic şi nu se poate duce nicăieri fără mâna sus inătoare, protectoare şi călăuzitoare a lui Dumnezeu. Oamenii lumeşti sunt plini de încrederea că pot să-şi conducă singuri afacerile fără binecuvântarea, călăuzirea şi grija veghetoare a Domnului. Habotnicii apostazia i caută binecuvântarea lui Dumnezeu doar în scopul aducerii la îndeplinire a planurilor lor. Dar creştinul, care în elege ceva din marea lui nevoie, priveşte cu groază orice perspectivă de a se lipsi de binecuvântarea şi prezen a continuă a Domnului în felul desemnat

de El. El ştie că numai Dumnezeu este Sursa atotsuficientă, pe când el este un primitor total dependent. Despăr it de Cel atotputernic, el nu are nici o speran ă de biruin ă asupra păcatului, sau a succesului în lucrarea vie ii lui, sau în puterea de a supravie ui amenin ărilor şi presiunilor unei lumi stăpânită de păcat.

"Cel care s-a hotărât să intre în împără ia spirituală îşi va da seama că toate puterile şi patimile unei inimi nerenăscute, sus inute de puterile împără iei întunericului, stau împotriva lui. Zilnic, el trebuie să-şi reînnoiască consacrarea, zilnic să ducă bătălia cu răul. Obiceiurile cele vechi, înclina iile moştenite către rău, se vor lupta să stăpânească, şi fa ă de acestea el trebuie mereu să se păzească, luptându-se prin puterea lui Hristos pentru a dobândi biruin a." *Faptele apostolilor*, cap. 45, par. 19.

De aceea, el este foarte sârguincios în a fi sigur că via a lui este consacrată cu totul, fără rezervă, Domnului şi slujirii Sale în fiecare diminea ă. El face din aceasta chiar prima sa lucrare. Nu există nici un conflict între acest lucru şi gândul exprimat mai sus că noi trebuie să venim mai întâi la crucea de pe Golgota, simbolizată prin altarul de jertfe. Aceasta este în întregime partea aceleaşi lucrări, deoarece primul pas în consacrare este cură irea credinciosului de păcat. Evident, Tatăl cel veşnic va accepta din toată inima consacrarea acelora care ajung să se despart complet de păcat, în măsura în care ei îl pot vedea. Ei vor fi aceia pe care Dumnezeu îi va folosi cu cea mai mare eficien ă în serviciul Său.

Aceasta nu înseamnă că noi trebuie să atingem desăvârşirea nepătată înainte de a ne consacra Domnului. În acest caz, din punct de vedere practic, to i copiii lui Dumnezeu vor fi neînstare să se consacre pe ei înşişi în serviciul divin, pentru că, în toată istoria omenirii, prea pu ini au atins acest nivel de desăvârşire.

Ceea ce se cere este o experien ă clară a eliberării de firea pământească, sădirea vie ii lui Hristos în locul acesteia şi îndepărtarea oricărui păcat cunoscut. Va lua ceva timp, zăbovind la altar, pentru a realiza acest lucru.

Consacrarea trebuie să fie fără rezerve. Ea trebuie să fie răspunsul nostru la principiul de a sluji altora, indiferent cât ne-ar costa acesta. Acesta este într-adevăr un foarte serios angajament, deoarece pre ul poate fi foarte mare, chiar costul vie ii noastre. Oameni, asemenea lui Ioan Botezătorul cel neprihănit, au plătit acel pre , dar au făcut-o cu bucurie. Martiriul său a fost actul încoronator al lucrării sale în via a sa plină de slujire. El făcuse tot ceea ce putuse ca un slujitor viu al Dumnezeului Cel Preaînalt, iar Domnul i-ar fi acordat o via ă lungă şi o moarte liniştită la sfârşit dacă nu ar fi avut loc executarea sa, care l-a făcut în stare să aducă o contribu ie extraordinară cauzei pe care el a iubit-o atât de mult.

O dată ce creştinul a început ziua consacrându-se lui Dumnezeu, el trebuie să fie pe deplin conştient de această consacrare de-a lungul întregii zile. El îşi va aduce aminte în mod constant că nu îşi apar ine, deoarece s-a predat pe sine în serviciul Cerului pentru întreaga zi. Îşi va reaminti permanent că a lăsat la o parte promovarea propriilor sale interese, promovând în schimb interesele împără iei cerului. Această conştientizare constantă va fi un puternic bastion împotriva ispitei, deoarece atunci când este îndemnat să cheltuiască timpul, energia şi resursele pentru interese egoiste, credinciosul va respinge argumentele şoptite ale lui Satana, ştiind că el s-a consacrat într-un serviciu sacru şi nu poate fi folosit altfel.

Planul mântuirii a fost în aşa fel gândit, încât agentul uman să fie indispensabil pentru succesul acestuia. Spre propriul său bine, omul a fost făcut o za în lan ul care leagă pe cei pierdu i cu Sursa mântuirii, aşa încât, prin participarea în lucrarea de înăl are a celor căzu i, el însuşi să fie astfel înăl at.

Acest principiu va fi păstrat permanent înaintea creştinului când se consacră în fiecare zi. El va în elege atunci că nu se află în această lume doar pentru a se bucura de binecuvântările Evangheliei, ci că el este aici pentru a da mai departe ceea ce el însuşi a primit. Acesta este genul de consacrare la care ne cheamă Domnul zi de zi, şi este un pas serios şi plin de răspundere pe care cel credincios, cu adevărat iluminat, îl face în zorii fiecărei zile.

Necesitatea unei consacrări din ce în ce mai adânci şi profunde devine imperativă, pe măsură ce noi înaintăm spre conflictul final, când consacrarea fiecărui credincios va fi pusă la probă la maximum. Când acest timp de încercare se apropie, "Legea lui Dumnezeu ar trebui să fie onorată şi iubită de adevăratul popor al Său, mult mai mult decât până acum. Este nevoia cea mai urgentă aceea de a impregna porunca Domnului Hristos: >Cerceta i Scripturile<, în mintea şi inima tuturor credincioşilor, bărba i şi femei, tineri şi copii. Studia i Biblia, aşa cum n-a i studiat-o niciodată până acum. Dacă nu vă ve i ridica la o stare mai înaltă şi mai sfântă în via a voastră religioasă, nu ve i fi gata pentru a întâmpina pe Domnul. Pentru că ne-a fost dată o mare lumină, Dumnezeu aşteaptă un zel corespunzător, credincioşie şi consacrare din partea poporului Său. Trebuie să fie mai multă spiritualitate, o mai profundă consacrare fa ă de Dumnezeu şi un zel în lucrarea Sa cum n-a fost încă atins până acum. Trebuie petrecut mult timp în rugăciune, pentru ca Hainele caracterului nostru să poată fi spălate şi albite în sângele Mielului". *Mărturii pentru comunitate*, cap. Conflictul care stă să vină, par. 2 de la sfârşit, vol. 5.

Împreună cu arderea de tot se aducea şi darul sau jertfa de mâncare, ce simbolizează consacrarea a tot ceea ce noi posedăm pentru lucrarea lui Dumnezeu. Detaliile despre această jertfă, aşa cum sunt consemnate în *Leviticul* 2, arată că era compusă din floarea făinii amestecată cu ulei şi tămâie. O parte din floarea făinii şi ulei, şi toată tămâia, erau mistuite pe altar, în timp ce partea care rămânea era oprită de preo i pentru între inerea lor.

Floarea făinii, uleiul şi tămâia sunt cu adevărat simboluri potrivite pentru a reprezenta consacrarea totală a tuturor posesiunilor pentru cauza Domnului. Floarea făinii şi uleiul sunt hrană şi, de aceea, sunt cele care între in via a. Dacă vremea nu este prea aspră, am putea trăi fără un adăpost şi chiar fără hainele necesare, şi încă să mai supravie uim, dar dacă ne lipseşte hrana, atunci pierim. De aceea, a sacrifica hrana, ca simbol al consacrării mijloacelor noastre, înseamnă cu mult mai mult decât a ne lipsi de îmbrăcăminte sau de adăpost. A oferi aceste articole de hrană însemna să declari că i-ai consacrat posesiunile materiale în serviciul lui Dumnezeu, încât, chiar dacă sacrificiul mijloacelor tale care se cerea era atât de mare sau cel pu in părea că se cere totala predare a tot ce sus ine via a, tu vei face cu bucurie sacrificiul ce amenin ă cu moartea.

Un splendid exemplu despre acest nivel de consacrare ne este oferit de bunăvoin a neşovăitoare a văduvei din Sarepta, care a luat ultimul pumn de făină şi pu inul ulei pe care îl mai avea pentru sus inerea ei şi, mai important, pentru sus inerea fiului ei, şi le-a pus în totalitate la dispozi ia omului lui Dumnezeu, un străin cu totul pentru ea. Ea nu avusese asigurarea vizibilă că Domnul se va îngriji de ea. Prin credin ă a făcut acel lucru. Relatarea este consemnată în *1Regi* 17,8-16.

"În acest cămin lovit de sărăcie, foametea apăsa greu şi pu ina hrană era pe terminate. Venirea lui Ilie chiar în ziua în care văduva se temea că trebuie să renun e la lupta pentru sus inerea vie ii a supus unei probe cât se poate de aspre credin a ei în puterea Dumnezeului cel viu de a îngriji de nevoile ei. Dar, chiar în acest impas teribil, ea a dat mărturie despre credin a ei, împlinind cererea străinului care i-a cerut să împartă cu el ultima ei bucă ică de pâine." *Profe i şi regi*, cap. 10, par. 4.

Fiecare credincios în Isus trebuie să în eleagă că această consacrare zilnică a lui însuşi şi a posesiunilor sale materiale este o chestiune foarte serioasă şi plină de răspundere. Ea trebuie să meargă chiar dincolo de a fi un exerci iu formal fără vreun angajament sau inten ie reală. Trebuie să fie o predare reală pentru Domnul a tot ceea ce tu ai şi eşti, aşa încât, în mod literal, totul este în mâinile lui Dumnezeu fără ca să re ii nimic. Când un adevărat credincios începe ziua cu o consacrare pentru Domnul, ceea ce înseamnă a onora numele Său, el se va ridica de pe genunchii săi ştiind că în realitate, tot ceea ce i s-a încredin at în grija lui se află în posesia Domnului, nu este pentru a fi cheltuit în vederea mul umirii de sine, ci pentru a fi folosit doar aşa cum Domnul dă îndrumări. To i trebuie să fim conştien i că vine o zi solemnă a socotelilor când to i oamenii trebuie să răspundă în fa a lui Dumnezeu pentru modul cum au folosit puterile lor materiale şi personale. Doar acela va fi sigur care şi-a consacrat zilnic totul, în mod complet, în mâinile, purtarea de grijă şi păstrarea lui Dumnezeu.

Din acest motiv, adevăratul popor al lui Dumnezeu nu trebuie să consacre doar ceea ce simte el că poate fi predat în mod sigur lui Dumnezeu, după ce se asigură că mai întâi au fost satisfăcute propriile sale nevoi. Mul i gândesc că ei sunt proprietarii bunurilor ce li s-au încredin at, în timp ce nu izbutesc să în eleagă faptul că ei sunt administratori în mâinile cărora Domnul a aşezat cu încredere bani şi putere materială cu care să promoveze mai departe interesele împără iei divine.

"În primul rând vin cerin ele lui Dumnezeu. Noi nu facem voia Lui dacă îi consacrăm ceea ce a rămas din venitul nostru după ce au fost îndeplinite toate lipsurile noastre imaginare." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Testamente şi moşteniri, par. 2, vol. 4.

Un exemplu trist de consacrare de neacceptat pentru Domnul ne este oferit de către aceia care au refuzat să răspundă la chemarea de a se întoarce din Babilon la Ierusalim, când începuse restaurarea sub conducerea lui Ezra şi Neemia. Mul i dintre ei se născuseră în captivitate şi, de aceea, ei nu-şi cunoşteau ara lor natală, ara promisă, locul pe care Domnul li-l dăduse să trăiască, pentru ca să poată fi misionari eficien i pentru lume.

În timpul vie ii lor în Babilon, prin hărnicia lor disciplinată, puseseră pe picioare afaceri prospere şi se stabiliseră în case frumoase. Ar fi fost un foarte mare sacrificiu pentru ei ca să abandoneze aceste posesiuni materiale şi confort, în schimbul dificultă ilor pe care le implica un nou început ce trebuia să-l facă într-o ară depărtată şi necunoscută la făurirea unei cauze nepopulare.

Punctul pe care-l scăpaseră din vedere era că ei nu se aflau în lume pentru a zidi case şi a face afaceri în Babilon. A fost bine ca ei să facă acest lucru sub îndrumarea lui Dumnezeu, în timp ce le era impus prin for ă să locuiască în acea împără ie apostaziată, cu condi ia ca să rămână conştien i permanent că acesta era doar un exerci iu temporar inten ionat să le asigure supravie uirea până când aveau din nou să ocupe ara promisă ca o bază pentru evanghelizarea lumii.

Ceea ce ei niciodată n-ar fi trebuit să uite era faptul că Cel atotputernic îi chemase în Palestina, centrul pământului, pentru a duce mântuirea fiecărei na iuni de pe pământ. Când au fost îndepărta i cu for a din acea ară, ei trebuia să rămână în continuare cu hotărârea de a se reîntoarce de îndată ce era posibil, pentru a-şi aduce la îndeplinire încă o dată sarcina ce le-a fost încredin ată. Aceasta nu înseamnă să aducem ca argument faptul că ei nu ar fi putut fi misionari în Babilon. Daniel era cu certitudine un ambasador strălucit al lui Hristos şi tot aşa ar fi trebuit să fie to i, dar nu acesta era adevăratul lor loc de slujire.

Existau totuşi unii care aveau adevăratul spirit de consacrare şi care erau doritori să se întoarcă pentru a lucra în vederea restabilirii închinării şi serviciului lui Dumnezeu în ara pe care El le-a dat-o.

"Prin bunăvoin a arătată de Cir, aproape cincizeci de mii de fiii ai robiei au beneficiat de prevederile decretului care el îngăduia reîntoarcerea. Aceştia însă, în compara ie cu sutele de mii răspândite în provinciile Medo-Persiei, erau doar o rămăşi ă. Marea majoritate a izraeliților alesese să rămână mai degrabă în ara robiei decât să suporte greută ile călătoriei de reîntoarcere şi restaurarea cetă ilor şi caselor lor pustiite." *Profe i şi regi*, cap. 49, par. 1.

În felul acesta s-a dat pe fa ă adevărata natură a consacrării lor fa ă de Domnul în acest timp de probă. În aceste zile din urmă, acei părin i care clădesc treptat afaceri, întreprinderi, case şi alte averi, şi le lasă prin testament copiilor, mai ales dacă ei sunt necredincioşi, nu trec testul, tot aşa cum au făcut acei iudei în trecut.

În Spiritul Profetic ne este dată o mare învă ătură cu privire la lăsarea ca testament a proprietă ilor copiilor necredincioşi, şi fiecare credincios ar trebui să cunoască aceste sfaturi. Domnul te-a binecuvântat cu de inerea unei case, pământ, sau afaceri, dar nu pentru ca tu să î i satisfaci eul şi să te bucuri de siguran a vie ii aici. Ţi-au fost date pentru înaintarea împără iei şi lucrării Lui. Când proprietatea este trecută în mâinile copiilor necredincioşi, după moarte sau oricând înainte, ceea ce apar ine lui Dumnezeu şi a fost dat spre un folos sacru este jefuit de la El şi predat în mod direct în mâinile vrăjmaşului. Po i fi sigur că acei copii neconverti i vor folosi bunurile de pre pentru altceva decât pentru lucrarea lui Dumnezeu. Ce răspuns vor da părin ii în

ziua judecă ii când vor fi întreba i de ce au lăsat ca testament vrăjmaşului, prin mâinile copiilor lor necredincioşi, ceea ce era al lui Dumnezeu? Înainte ca să faci un asemenea pas ar fi în elept să te întrebi cum vei răspunde acestei întrebări în ziua cea grozavă a socotelilor.

Iată cum evaluează Dumnezeu actul de a lăsa ca testament proprietatea ta copiilor necredincioşi. "Cauza lui Dumnezeu nu este jefuită doar printr-un gând trecător, printr-un act nepremeditat. Nu! Prin propriul tău act deliberat i-ai făcut testamentul, punându- i averea la dispozi ia celor necredincioşi. După ce ai jefuit pe Dumnezeu în timpul vie ii, continui să-l jefuieşti şi după moartea ta şi faci lucrul acesta în cunoştin ă de cauză, într-un document numit testament. Ce crezi, care va fi voia Stăpânului tău fa ă de tine pentru modul în care ai dispus de bunurile tale? Ce vei spune atunci când se va cere socoteala isprăvniciei tale?

Fra ilor, trezi i-vă din egoismul vie ii voastre şi ac iona i asemenea unor creştini consecven i." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Va jefui oare un om pe Dumnezeu?, par. 4 şi 5 de la sfârşit, vol. 5.

Credincioşii au nevoie să în eleagă că, acei copii necredincioşi vor contesta cu vehemen ă un testament făcut în favoarea îndatoririlor sau obliga iilor fa ă de Domnul. De aceea, ori de câte ori este posibil proprietatea trebuie să fie dată lui Dumnezeu în timp ce proprietarul este încă în via ă, cu condi ia ca el să continue s-o folosească până când nu mai are nevoie de ea. Credincioşii care se apropie de sfârşitul vie ii lor trebuie să facă acest pas ca să se asigure că proprietatea ajunge acolo unde de fapt Domnul doreşte să ajungă.

A ne consacra pe noi înşine şi tot ceea ce avem Domnului, este o chestiune foarte serioasă despre care noi am vorbit doar pe scurt aici. Dumnezeu poate accepta consacrarea

noastră zilnică doar atunci când această consacrare depăşeşte cadrul tărâmului formal şi egoist. Orice credincios trebuie să în eleagă că el există pentru un singur scop, stabilirea împără iei neprihănirii.

În felul acesta, "consacră-te lui Dumnezeu în fiecare diminea ă; fă din aceasta prima ta lucrare! Rugăciunea ta să fie: >O, Doamne, primeşte-mă să fiu cu totul al Tău. Aşez toate planurile mele la picioarele Tale. Foloseşte-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine şi lasă ca tot ceea ce fac să fie făcut în puterea Ta<. Aceasta este o lucrare ce trebuie săvârşită zilnic. Consacră-te în fiecare diminea ă lui Dumnezeu pentru ziua aceea! Spune-i toate planurile tale, ca ele să fie aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El, în providen a Sa. În acest fel, zi de zi să- i încredin ezi via a în mâinile lui Dumnezeu şi, astfel, via a ta va fi din ce în ce mai mult modelată după via a Domnului Hristos". *Calea către Hristos*, cap. Creşterea în Hristos, par. 9.

Capitolul 17

Trecând de popasurile făcute la altarul de jertfe, arderea de tot şi darul sau jertfa de mâncare, credinciosul, în călătoria sa în rugăciune prin sanctuar, ajunge la jertfa de pace sau jertfa de mul umire. Aşa după cum este descris în *Leviticul* 3, aceasta consta din aducerea ca jertfă a unui animal din mijlocul turmei, fie de parte bărbătească, fie de parte femeiască. Miei şi capre sunt men ionate ca animale de jertfă.

Era cel mai potrivit lucru ca, după jertfa pentru ispăşirea păcatului şi arderile de tot, să urmeze o jertfă de pace. Acest lucru avea drept semnifica ie nu faptul că urma să se facă pace, ci că pacea fusese făcută, pentru că nimeni n-ar putea, în mod sincer şi cu adevărat, să îndepărteze păcatul şi să se consacre cu totul pe sine şi posesiunile sale Domnului, fără ca, în mod spontan, să intre în pace cu Dumnezeu.

Păcatul este cel care ne separă de Dumnezeu şi distruge pacea noastră. Atâta vreme cât păcatul rămâne, acesta ne separă de mântuirea Domnului şi împiedică binecuvântările şi eliberările pe care doreşte să ni le ofere. Un om care se găseşte în această stare tristă simte în general că Domnul nu-l iubeşte şi nu are grijă de el, şi vede în atitudinea Mântuitorului cum îi îngăduie, insensibil, să se afunde în distrugere fără să-i întindă mâna pentru a-l salva.

Dar motivul pentru care el nu poate sim i iubirea lui Dumnezeu oferită cu dorin a arzătoare, de negrăit, pentru a-l salva, este pentru că, despăr indu-se el însuşi de acea iubire, nu poate nici s-o vadă, nici s-o simtă. De aceea, în ce-l priveşte, ea nici nu există. Nu vede pe nimeni să-l elibereze, decât pe sine, aşa că se bizuie pe sine cu toată slăbiciunea sa disperată. Ca rezultat, el se depărtează şi mai mult de Domnul, se afundă mai adânc în păcătoşenie şi îşi distruge pacea şi mai mult.

Când ne găsim în locul unde am pierdut din vedere iubirea răscumpărătoare a lui Hristos şi sim im că Domnul nu ne mai poartă de grijă, atunci a sosit timpul pentru o cercetare profundă a inimii, spre a vedea dacă ne-am agă at de păcat. În acelaşi timp, trebuie să ne aducem aminte că aceasta s-ar putea să nu fie deloc cauza. Sunt ocazii când Domnul pare să ne fi părăsit şi, sim indu-ne abandona i de Dumnezeu şi de oameni, fără ajutor şi singuri, suntem grozav de ispiti i să ne întoarcem la propriile noastre fapte pentru a fi mântui i. To i creştinii trec prin această experien ă din când în când, dar exemple remarcabile sunt acelea ale lui Iov, când a fost teribil de chinuit din pricina neprihănirii, şi al lui Isus, când a postit timp de patruzeci de zile în pustie.

De aceea, dacă, după cea mai amănun ită cercetare a inimii, nu găsim nici un păcat, trebuie să privim înapoi la punctul unde l-am văzut ultima oară pe Mântuitorul şi să ne ancorăm credin a noastră în iubirea şi puterea Sa sus inătoare.

Dar dacă găsim vreun păcat în via a noastră, atunci putem fi siguri că am găsit cauza neliniştii noastre. Noi atunci trebuie să în elegem că pierderea binecuvântării Domnului nu se datorează vreunei retrageri din partea Sa, ci despăr irii noastre de Sursa vie ii şi binecuvântării.

"Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să ne mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despăr ire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fa a Lui şi-l împiedică să vă asculte!" *Isaia* 59,1.2.

Un exemplu clar despre acest lucru ne este oferit de experien a lui Eli, marele preot al lui Israel în zilele premergătoare slujirii lui Samuel. El nu reuşise să-şi educe fiii care, datorită tolerării neglijente a disciplinei lor de către tatăl lor, au profanat numele lui Dumnezeu şi au pângărit sanctuarul. Atât de mare a fost răutatea lor, încât Domnul nu a mai fost în stare să comunice soliile Sale prin ei, aşa după cum stă scris: "Dumnezeu nu mai putea să comunice cu marele preot şi cu fiii lui; păcatele lor, asemenea unui nor gros, i-au despăr it de prezen a Duhului Său cel Sfânt". *Patriarhi şi profe i*, cap. 57, par. 1.

Trebuie să accentuăm că păcatele lor au îndepărtat lumina cerului. Această privare tragică nu a fost un act al lui Dumnezeu, ci era rezultatul unor legi trainice. Deşi marele preot şi fiii săi se supuneau ritualurilor jertfei pentru ispăşirea păcatelor, ei nu au experimentat nici o eliberare. De asemenea, ei aduceau arderi de tot şi jertfe de mâncare fără să cunoască în ei înşişi binecuvântările

adevăratei consacrări fa ă de Domnul. Astfel, când aduceau jertfa de pace, ei dădeau mărturie despre o legătură cu Dumnezeu care pur şi simplu nu exista.

Pacea este o calitate ob inută prin eradicarea păcatului şi înlocuirea lui cu atributele divine. "Multă pace au cei ce iubesc legea Ta, şi nu li se întâmplă nici o nenorocire." *Psalm* 119,165.

A iubi legea divină înseamnă a iubi neprihănirea şi a urî păcatul. Un asemenea om favorizat este sârguincios în a elimina păcatul din via a sa. El se împotriveşte ispitei cu toate puterile sufletului său şi caută virtu ile creştine cu o înfometare şi sete pe care Domnul a promis că le va satisface.

Când el face acest lucru, înăuntrul său este creată o natură, un spirit şi o dispozi ie exact asemenea celei a lui Isus. În mod natural, se dezvoltă armonia şi pacea frumoasă între el şi Mântuitorul, aceasta fiind experien a cea mai de dorit care poate fi cunoscută de către om. Această pace minunată este rezultatul lucrării cură irii de păcat urmată de consacrarea fără rezerve a vie ii şi posesiunilor în serviciul lui Dumnezeu şi al semenilor noştri. Astfel, când este oferită jertfa de pace, ea e o mărturie a ceea ce deja s-a realizat. De aceea, acest lucru este o recunoaştere plină de gratitudine a păcii care a venit ca rezultat al despăr irii sale de păcat la altarul de jertfe.

Dar jertfa de pace nu este adusă numai după ce a avut loc jertfa de ispăşire pentru păcat. Între cele două există de asemenea arderea de tot şi jertfele de mâncare, ceea ce înseamnă că ne-am consacrat cu adevărat pe noi înşine şi tot ceea ce avem Domnului şi serviciului Său. Numai aceia care cu adevărat aduc la îndeplinire, în sens spiritual, aceste servicii sau slujbe, pot să intre într-adevăr în pace cu Dumnezeu şi cu cerul.

Dispozi ia naturală a inimii omeneşti este aceea de a servi eului, de a fi siguri că avem tot ceea ce este mai bun, şi de a ne asigura securitatea şi confortul personal. Când Hristos a venit pe acest pământ a constatat că aceasta era dispozi ia atotstăpânitoare în mijlocul poporului iudeu. Ei nu cunoşteau adevărata frumuse e şi fericire ce se găsea într-un serviciu neegoist, plin de iubire jertfitoare fa ă de cei nevoiaşi şi îndurera i. Ei visau cucerirea totală a romanilor şi înăl area pe treapta cea mai de sus a puterii şi măre iei. Prinosul animalelor pe care îl aduceau ei, degenerase de multă vreme într-o formă rece şi moartă. Isus a venit să corecteze aceste întristătoare concep ii greşite şi să arate, prin învă ătură şi exemplu, cum se aduce la îndeplinire frumuse ea şi puterea legii iubirii jertfitoare de sine.

Din acest motiv a pus El întrebarea ucenicilor Săi: "Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?" *Matei* 16,13. Ei au răspuns corect că Învă ătorul lor era recunoscut a fi un om cât se poate de remarcabil, fiind evaluat ca cel mai bun dintre profe i. Ei i-au spus lui Isus că: "Unii zic că eşti Ioan Botezătorul, al ii Ilie, al ii Ieremia, sau unul din prooroci". *Matei* 16,14.

Acum, fără îndoială, aceşti bărba i de ineau şi manifestau spiritul lepădării de sine, ca şi al ii din neamul lor. Dar, în timp ce au în eles şi au practicat principiile jertfirii de sine, poporul se uita la ei, îi privea ca fiind înăl a i mai presus de ei.

De asemenea, câtă vreme Isus era văzut de către popor ca fiind un profet înzestrat, oamenii îl priveau ca pe unul care fusese binecuvântat mai mult decât fuseseră ei, şi aşadar înăl at mai presus de ei. Dar, dacă ochii lor ar fi putut fi deschişi să vadă că El era Dumnezeu în mod literal, atunci sălăşluirea Sa în corpul omenesc ar fi fost demonstra ia cea mai frumoasă care putea fi dată vreodată despre nemărginita jertfire de sine.

Ca atare, Isus a mai pus o întrebare directă, cu scop, ucenicilor Săi: "Dar voi cine zice i că sunt?" Petru a răspuns, ca unul care vorbea în numele tuturor, spunând: "Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu!" *Matei* 16,15.16.

Priceperea adevărului că Isus era Dumnezeu coborât din ceruri să locuiască într-un simplu corp omenesc, a deschis mintea lor, chiar dacă la început nedesluşit, să în eleagă că în acest fapt exista o consacrare a unei purită i şi de o aşa întindere pe care ei niciodată mai înainte nu au priceput-o. Una era pentru om, în postura deja de om, să sacrifice căutarea de ambi ii pământeşti pentru rolul de profet, dar altceva, cu totul ieşit din comun şi umilitor, era să vezi Creatorul întregului univers punând deoparte puterea şi pozi ia Sa împărătească pentru a se coborî în adâncimile durerilor omeneşti, ca cei sorti i pieirii să poată avea o altă ocazie pentru via ă. Doar

atunci când Isus este văzut în adevărata Sa postură, aceea de Dumnezeu care se coboară din ceruri pentru a locui în carnea şi sângele omenesc, putem să în elegem adevărata natură a consacrării vie ii noastre, pe care suntem invita i s-o facem zilnic dis-de-diminea ă.

Aceia care cu adevărat de in spiritul lui Isus şi intră în aceeaşi consacrare pe care El o reînnoia zilnic, chiar prin faptul acesta ei trăiesc via a Lui şi în mod natural intră în comuniune sfântă şi dulce părtăşie cu El. Pentru ei jertfa de pace este o mărturie vie că au găsit pacea cu El, deoarece au pus capăt călcării de lege şi au sfârşit cu păcatul din via a lor, în măsura în care sunt conştien i de păcatele care au fost înăuntrul lor.

Când ajungem la jertfa de pace, în călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar, trebuie să fim foarte siguri că avem spiritul de pace şi consacrare în inimile noastre, ca rezultat al ştergerii păcatelor. "Lucrarea neprihănirii va fi pacea, rodul neprihănirii: odihna şi liniştea pe vecie. Poporul Meu va locui în locuin a păcii, în case fără grijă şi în adăposturi liniştite. Dar pădurea va fi prăbuşită sub grindină şi cetatea plecată adânc." *Isaia* 32,17-19.

Subiectul despre pacea lui Dumnezeu în suflet este cu adevărat unul vast, iar gândurile exprimate aici nu sunt decât cea mai slabă introducere a sa. Duhul Sfânt invită pe fiecare credincios în Isus să sape adânc după comoara ascunsă, aşa încât pacea lui să fie asemenea unui râu mare şi adânc ale cărui ape nu seacă niciodată. Cu cât mai mult studiem acest subiect, cu atât mai mult vom intra într-o cură ire totală de păcat şi o consacrare completă în serviciul jertfirii de sine. Aceasta va aduce în schimb pacea care întrece toată în elegerea şi cunoştin a omenească. Acest lucru nu poate fi cunoscut în realitate decât dacă este experimentat cu adevărat.

Opreşte-te la locul aducerii jertfei de pace şi asigură-te că pacea lui Dumnezeu domneşte în realitate în sufletul tău. Dacă nu ai această pace, atunci nu te da bătut până nu vei afla de ce nu ai pace. Adevărata pace este moştenirea fiecărui credincios care este drept înaintea lui Dumnezeu.

Înainte de a intra în Sfânta mai rămâne să facem un singur popas. Acesta este înaintea ligheanului care se afla între altarul de jertfe, poleit cu aramă, şi intrarea în Sfânta, conform învă ăturii exacte a Domnului: "Să faci un lighean de aramă, cu piciorul lui de aramă, pentru spălat; să-l aşezi între cortul întâlnirii şi altar, şi să torni apă în el, ca să-şi spele în el Aaron şi fiii lui mâinile şi picioarele. Când vor intra în cortul întâlnirii, se vor spăla cu apa aceasta, ca să nu moară; şi se vor spăla şi când se vor apropia de altar, ca să facă slujba şi ca să aducă Domnului jertfe arse de foc. Îşi vor spăla mâinile şi picioarele ca să nu moară. Aceasta va fi o lege necurmată pentru Aaron, pentru fiii lui şi pentru urmaşii lor". *Exod* 30,18-21.

Conform Scripturilor sunt doi agen i pentru cură ire. Aceştia sunt apa şi sângele. Din acest motiv sunt necesare două cură iri ce trebuie efectuate înainte de a intra în sanctuar. Prima este la piciorul crucii, aşa cum este simbolizat prin altarul de jertfe, şi în această cură ire sângele este agentul folosit. A doua este la lighean, care se afla chiar înaintea uşii primei despăr ituri, şi era efectuată prin spălarea cu apă.

Aceasta pare să creeze o problemă. Deoarece cură irea prin sânge la crucea de pe Calvar este eficientă cu adevărat, de ce se cere o a doua cură ire, înainte ca cel credincios să poată intra în prezen a divină? Necesitatea pentru o cură ire adi ională pare să presupună că prima este neadecvată sau insuficientă.

Dificultatea dispare când se face o examinare cu grijă a fiecărui comentariu cu privire la lighean şi semnifica ia lui, pe care îl găsim în *Index to the Writings of E.G. White*. Vom descoperi că fiecare declara ie, fără excep ie, vorbeşte despre o cură ire fizică a persoanei şi a hainelor lui, şi nu despre o cură ire spirituală de păcat. Acest lucru este foarte semnificativ şi aduce la vedere unele specificări ce trebuie întrunite înainte de a intra în prezen a Domnului. Vom în elege că foarte pu ină aten ie sau chiar deloc a fost dată acestui lucru în trecut, fie în învă ătură, fie în practică. Fără îndoială, acesta constituie un motiv foarte serios pentru faptul că rugăciunile noastre au fost cu mult mai pu in eficiente decât ne-am aşteptat.

Plasamentul ligheanului şi cură irea care era adusă la îndeplinire acolo, con ine o solie specială. Învă ătura este că o persoană trebuie să fie complet curată, ordonată şi îmbrăcată adecvat înainte de a intra în prezen a Domnului. Condi ia de bază este de ordin fizic, nu spiritual. Cură irile

şi umplerile spirituale deja au fost efectuate la altar de jertfe, prin arderea de tot şi jertfa de pace. Legat de această pregătire spirituală pentru a intra în prezen a lui Dumnezeu, trebuia să existe şi o pregătire fizică.

Am putea găsi că limitarea unui simbol al sanctuarului doar la o cură ire fizică este prea dificil de acceptat. În trecut am fost obişnui i să găsim o aplica ie spirituală pentru fiecare element ce inea de sanctuar şi, în general vorbind, aceasta a fost o aşteptare justificată. Totuşi, cu privire la lighean, învă ătura inspirată de Dumnezeu arată că aplicarea este doar fizică. Fiecare declara ie despre lighean din *Index to the Writings of E.G. White* descoperă că spălarea la lighean este o instruc iune ce avea în vedere cură irea atentă a omului şi a îmbrăcămintei sale, şi un veşmânt adecvat când se apropia de Cel Preaînalt. Este o chestiune căreia i s-a dat prea pu ină aten ie sau deloc, şi există tendin a alarmantă pentru cei credincioşi de a deveni din ce în ce mai neglijen i cu privire la inuta corespunzătoare atunci când venim în casa Domnului.

Cuvântul Domnului ne cheamă la o reformă hotărâtă în acest domeniu. Când citim următoarele cuvinte să le luăm la inimă foarte serios, încât ele să poată efectua o reformă hotărâtă în via a noastră.

"Slava lui Dumnezeu a sfin it sanctuarul şi de aceea preo ii nu intrau niciodată încăl a i în locul sfin it de prezen a lui Dumnezeu. De încăl ăminte se puteau lipi particule de praf, care aveau să pângărească Sfânta sau locul sfânt; de aceea preo ilor li se cerea să-şi lase încăl ămintea în curte, înainte de a intra în sanctuar. În curte, lângă uşa cortului întâlnirii, se afla un lighean de aramă în care preo ii îşi spălau mâinile şi picioarele înainte de intrarea în cortul întâlnirii, ca toate impurită ile să poată fi îndepărtate. Tuturor celor care slujeau la altar Dumnezeu li cerea să facă o pregătire specială înainte de a intra în locul unde se descoperea slava Lui." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Luarea Ierihonului, par. 11, vol. 4.

"Am fost îndreptată la copiii lui Israel din vechime şi am văzut că Dumnezeu a dat directive specifice cu privire la materialul şi stilul de îmbrăcăminte care să fie purtată de către cei care au slujit înaintea Lui. Dumnezeul cerurilor, al cărui bra pune în mişcare lumea, care ne sus ine pe noi şi ne dă via ă şi sănătate, ne-a dat dovadă că El poate fi onorat sau dezonorat prin îmbrăcămintea celor care slujesc înaintea Lui. El i-a dat lui Moise directive speciale cu privire la tot ceea ce era în legătură cu slujirea Lui. El a dat instruc iuni chiar în ceea ce priveşte aranjarea casei lor şi a specificat îmbrăcămintea pe care s-o poarte cei care slujeau în slujba Lui. Ei trebuia să păstreze ordine peste tot şi mai ales să păstreze cură enia.

Citi i instruc iunile date lui Moise spre a fi făcute cunoscute copiilor lui Israel, când Dumnezeu avea să coboare pe munte şi să rostească în auzul lor legea Lui cea sfântă. Ce a poruncit El lui Moise că trebuia să facă poporul? Să fie gata a treia zi; pentru că a treia zi, a spus El, domnul se va coborî pe munte în văzul întregului popor. Trebuia să hotărască anumite margini de jur împrejurul muntelui. >Şi Domnul a zis lui Moise: Du-te la popor, sfin eşte-i azi şi mâine, şi pune-i să-şi spele hainele.< *Exod* 19,10. Dumnezeul cel mare şi puternic, care a creat Edenul cel frumos şi tot ceea ce era plăcut în el, este un Dumnezeu al ordinii; El doreşte ordine şi cură enie la poporul Său. Acel Dumnezeu puternic l-a trimis pe Moise să spună poporului să-şi spele hainele, ca să nu fie necură ie pe îmbrăcămintea lor şi în jurul persoanei lor, când vin înaintea Domnului. Şi Moise a coborât de pe munte la popor şi ei şi-au spălat hainele după porunca lui Dumnezeu.

Şi pentru a le arăta cât de aten i trebuia să fie cu privire la cură enie, Moise a trebuit să pună un lighean între cortul întâlnirii şi altar, >şi a pus în el apă pentru spălat<. *Exod* 40,30. Şi Moise, şi Aaron şi fiii lui Aaron, care slujeau înaintea Domnului, trebuia să-şi spele mâinile şi picioarele în el când intrau în cortul întâlnirii şi când mergeau înaintea Domnului.

Aceasta a fost porunca marelui şi puternicului Dumnezeu. Nu trebuia să fie nimic neglijat şi dezordonat la cei care apăreau înaintea Lui, când veneau în sfânta Lui prezen ă. Şi de ce se cerea aceasta? Care era scopul acestei aten ii totale? Era aceasta numai pentru a ob ine aprobarea Lui? Motivul care mi-a fost prezentat mie era acesta: ca asupra poporului să poată fi făcută o impresie bună. Dacă cei care slujesc în lucrarea sfântă n-ar reuşi să manifeste grijă şi respect fa ă de Dumnezeu, în îmbrăcămintea şi comportamentul lor, poporul şi-ar pierde venera ia şi respectul

pentru Dumnezeu şi serviciul Lui cel sfânt. Dacă preo ii arătau mare respect fa ă de Dumnezeu, prin faptul că erau foarte aten i şi foarte deosebi i când veneau înaintea prezen ei Sale, aceasta dădea poporului o idee înaltă despre Dumnezeu şi cerin ele Lui. Aceasta le arăta că El era sfânt; că lucrarea Lui era sacră; şi că tot ce este în legătură cu lucrarea Lui trebuie să fie sfânt; că trebuie să fie liber de orice impuritate şi necură ie şi că orice mânjitură trebuie să fie îndepărtată de la cei care se apropie de El." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Manierele şi îmbrăcămintea pastorilor, par. 8-11, vol. 2.

"După lumina care mi-a fost dată, în această privin ă a existat o neglijen ă vădită în mijlocul poporului nostru. Uneori, pastorii stau la amvon cu părul dezordonat, care arată de parcă pieptenele şi peria nu ar fi luat contact cu el timp de o săptămână. Dumnezeu este dezonorat când cei care se angajează în slujba sacră a Lui sunt atât de nepăsători fa ă de înfă işarea lor. În vechime, preo ilor li se cerea să aibă veşmintele lor într-un stil special spre a sluji în locul sfânt şi a îndeplini slujba de preot. Trebuia să aibă veşminte după lucrarea lor şi Dumnezeu a specificat clar cum trebuia să fie acestea. Ligheanul era pus între altar şi cortul întâlnirii, pentru ca înainte ca ei să vină în prezen a lui Dumnezeu, în văzul adunării, să-şi poată spăla mâinile şi picioarele. Ce impresie avea să facă aceasta asupra poporului? Aceasta trebuia să le arate că fiecare firicel de praf trebuia îndepărtat înainte ca ei să poată veni în prezen a lui Dumnezeu; pentru că El era atât de înalt şi sfânt, încât, dacă ei nu se conformau acestor condi ii, avea să urmeze moartea.

Dar privi i la felul de îmbrăcăminte al unora din pastorii noştri de astăzi. Unii dintre cei care slujesc lucrurilor sfinte îşi aranjează în aşa fel îmbrăcămintea, încât, într-o oarecare măsură, aceasta nimiceşte influen a muncii lor. Există o lipsă de gust privind culoarea şi simplitatea corespunzătoare. Care este impresia pe care o face o astfel de manieră în îmbrăcăminte? Este aceea că lucrarea în care sunt angaja i nu este considerată mai sacră şi mai înaltă decât munca obişnuită, ca aratul holdei. Prin exemplul lui, pastorul coboară lucrurile sacre la nivelul lucrurilor obişnuite.

Influen a unor astfel de pastori nu-i place lui Dumnezeu. Dacă cineva este adus să primească adevărul prin munca pastorului, acesta îl imită adesea pe predicatorul său şi se coboară la acelaşi nivel ca şi el. Va fi mai greu să-i remodelezi pe aceştia şi să îi aduci la pozi ia cea bună şi să-i înve i adevărata ordine şi iubire pentru disciplină, decât să converteşti la adevăr bărba i şi femei care nu au auzit niciodată de el. Domnul cere ca slujitorii Lui să fie cura i şi sfin i, să reprezinte corect principiile adevărului în propria lor via ă şi, prin exemplul lor, să-i aducă pe al ii la un nivel înalt." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Manierele şi îmbrăcămintea pastorilor, par. 13-15, vol. 2.

Citind aceste cuvinte, un om superficial tinde să le respingă ca neavând nici o aplica ie la el, deoarece el nu ocupă amvonul predicatorului. Dar, Domnul cere întregului Său popor ordine şi cură enie mereu şi mai ales când vin în prezen a Lui, aşa după cum reiese din următorul paragraf care urmează după cele citate mai sus.

"Domnul cere ca to i cei care mărturisesc a fi poporul ales al Lui, deşi nu sunt predicatori ai adevărului, să fie aten i la păstrarea cură eniei şi simplită ii personale şi a cură eniei şi ordinii în casele şi dependin ele locuin elor lor. Noi suntem exemple pentru lume, epistole vii, cunoscute şi citite de to i oamenii. Dumnezeu le cere tuturor celor care mărturisesc evlavia, şi mai ales celor care îi învа ă adevărul pe al ii, să se ferească de orice aparen ă rea." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Manierele şi îmbrăcămintea pastorilor, par. 16, vol. 2.

În aceste declara ii sunt date atât faptele cazului, cât şi motivele pentru ele. Faptele sunt:

"… El doreşte ordine şi cură enie la poporul Său". "Nu trebuia să fie nimic neglijat şi dezordonat… când veneau în sfânta Lui prezen ă." "… fiecare firicel de praf trebuia îndepărtat înainte ca ei să poată veni în prezen a lui Dumnezeu…"

Motivele pentru acest lucru erau îndoite. Întâi, Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii şi cură eniei şi, în toate lucrurile, noi trebuie să fim ca El. "Dumnezeul cel mare şi puternic, care a creat Edenul cel frumos şi tot ceea ce era plăcut în el, este un Dumnezeu al ordinii; El doreşte ordine şi cură enie la poporul Său."

Al doilea motiv este că, prin aten ia care se dă la spălarea cu grijă şi minu ioasă a propriilor haine şi a caracterului potrivit a propriei îmbrăcăminte, se cultiva şi se manifesta reveren a pentru

Domnul Cel Preaînalt. "Aceasta a fost porunca marelui şi puternicului Dumnezeu. Nu trebuia să fie nimic neglijat şi dezordonat la cei care apăreau înaintea Lui, când veneau în sfânta Lui prezen ă. Şi de ce se cerea aceasta? Care era scopul acestei aten ii totale? Era aceasta numai pentru a ob ine aprobarea Lui? Motivul care mi-a fost prezentat mie era acesta: ca asupra poporului să poată fi făcută o impresie bună. Dacă cei care slujesc în lucrarea sfântă n-ar reuşi să manifeste grijă şi respect fa ă de Dumnezeu, în îmbrăcămintea şi comportamentul lor, poporul şi-ar pierde venera ia şi respectul pentru Dumnezeu şi serviciul Lui cel sfânt. Dacă preo ii arătau mare respect fa ă de Dumnezeu, prin faptul că erau foarte aten i şi foarte deosebi i când veneau înaintea prezen ei Sale, aceasta dădea poporului o idee înaltă despre Dumnezeu şi cerin ele Lui. Aceasta le arăta că El era sfânt; că lucrarea Lui era sacră; şi că tot ce este în legătură cu lucrarea Lui trebuie să fie sfânt; că trebuie să fie liber de orice impuritate şi necură ie şi că orice mânjitură trebuie să fie îndepărtată de la cei care se apropie de El." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Manierele şi îmbrăcămintea pastorilor, par. 11, vol. 2.

Astfel, o apropiere de Dumnezeu, cu adevărat plină de respect, este inseparabil legată de o îmbrăcăminte corespunzătoare şi o cură enie meticuloasă. Dacă noi venim la El îmbrăca i dezordonat şi necorespunzător, şi neîngriji i, demonstrăm că avem prea pu in respect fa ă de El. Pe de altă parte, dacă noi venim cura i şi ordona i, ca rezultat al unei credin e sincere, atunci arătăm că avem respect fa ă de Cel Preaînalt.

Aceasta nu înseamnă că, dacă se iveşte o nevoie stringentă, nu putem să prezentăm cazul nostru înaintea Domnului decât după ce ne-am spălat şi ne-am îmbrăcat în haine curate. Dumnezeu în elege circumstan ele şi ine cont de ele. Dar acest lucru nu înseamnă că, atunci când ne apropiem de Dumnezeu în călătoria noastră obişnuită în rugăciune prin sanctuar, şi când venim în casa de închinare, în ziua de Sabat, pretutindeni unde este posibil, nu trebuie să ne pregătim din punct de vedere fizic şi spiritual pentru ocazia respectivă.

Când Isus la îndrumat pe Iosua să-şi lase încăl ămintea, ca liderul luptător să poată fi impresionat cu faptul că El era Cel înăl at, Isus, din punctul Său de vedere, nu era interesat ca să fie recunoscut astfel. Hristos şi Tatăl Său sunt infini i în umilin ă şi nu caută vreo apreciere de dragul lor. Ei o caută doar atunci când un asemenea sentiment plin de venera ie este necesar pentru binecuvântarea celui credincios.

Era o vreme pentru Iosua când era necesar să dezvolte o credin ă foarte mare şi activă, din pricina sarcinii ce-i stătea înainte, de a-i supune pe vrăjmaşii lui Israel. Cu cât mai clar putea să vadă şi să în eleagă puterea copleşitoare din Isus, cu atât mai puternică şi mai eficientă avea să fie credin a lui.

Când noi, ca popor, venim în prezen a Domnului cura i, ordona i şi îngriji i, apărem înaintea Lui aşa cum este El şi, de aceea, suntem în ton cu El. Efectele unei asemenea unită i binecuvântate sunt dincolo de a putea fi evaluate.

Acum pot să în eleg de ce binecuvântarea Domnului a fost inută departe de ultima întâlnire a conferin ei inută cu câ iva ani în urmă. Noi avusesem o părtăşie binecuvântată împreună în timpul săptămânii, care pregătise terenul pentru ultimul Sabat al adunării. În acel Sabat, prezen a Duhului Sfânt şi a îngerilor sfin i a fost foarte reală în timpul sesiunilor inute diminea a, şi cu o inimă bucuroasă, plină de o anticipare fericită, am aşteptat cu plăcere întâlnirile de după-amiază, pe care le-am considerat a fi apogeul conferin ei.

În intervalul dintre masa de prânz şi întâlnirile de după-amiază, un număr însemnat de credincioşi s-au decis să se plimbe prin pădure. Acest plan părea să fie demn de toată lauda. Deoarece plimbarea avea să fie printr-o pădure deasă, ai cărei copaci aveau ramurile pline de praf, drume ii credincioşi şi-au schimbat hainele de Sabat cu cele pentru drume ie.

Ei s-au întors la timp pentru întâlnire prăfui i, asuda i şi îmbrăca i cu hainele lor de lucru. Singurul curs adecvat de urmat pentru ei atunci era să vină la lighean înainte de a intra în casa de închinare. Aceasta ar fi implicat lepădarea încăl ărilor şi a hainelor lor de lucru prăfuite, facerea unui duş şi schimbarea în hainele curate de Sabat.

Dar, în loc să se procedeze astfel, ei au ocolit cu totul ligheanul şi au venit direct la întâlnire asuda i, prăfui i şi în hainele şi încăl ările lor de lucru. Am făcut tot ce am putut mai bine pentru a păstra tonul plăcut care s-a dezvoltat în timpul săptămânii, dar a fost o imposibilitate. Spiritul lui Dumnezeu s-a depărtat şi o atmosferă lipsită de via ă şi neînsufle ită a coborât asupra adunării. Am fost jefui i de binecuvântarea care putea să ne apar ină.

Să avem mare grijă să nu ocolim ligheanul în călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar. Fii ordonat şi curat înainte de a te apropia de prezen a divină. Dacă acest lucru se face aşa cum trebuie spiritual şi nu formal sau legalist, ci cu o adevărată iubire şi adevărat respect în inimă, tu vei fi în stare să te apropii şi mai mult de Dumnezeu, decât prin alte mijloace, şi acesta este obiectivul, nu-i aşa?

Capitolul 18

În capitolul anterior am luat în considerare instruc iunea dată de a veni în prezen a lui Dumnezeu cura i şi ordona i, conform soliei con inute în pozi ia ligheanului, înainte de a intra în locul sfânt sau în Sfânta. Am învă at că Domnul este foarte exact în această privin ă, aşa încât, dacă o persoană caută prezen a Sa fără să facă aceşti paşi ca să se prezinte aşa cum trebuie înaintea lui Dumnezeu, el nu va primi plinătatea binecuvântării de care are nevoie şi pe care o caută.

Totuşi, această cerin ă nu trebuie să fie dusă în extrema legalistă. Sunt situa ii când este necesar să înăl ăm rugăciuni imediat către Cel Preaînalt în circumstan e în care este imposibil să facem orice fel de pregătire fizică. Fie ca nimeni care se găseşte într-o asemenea situa ie să nu ezite să-şi aducă marea lui nevoie înaintea Domnului.

Un exemplu excelent despre aceasta a fost ocazia când Petru, după ce a mers plin de succes pe marea furtunoasă către Mântuitorul, a început să se scufunde în valurile mânioase. El avusese doar o clipă sau două la dispozi ie pentru a striga: "Doamne, scapă-mă!" *Matei* 14,30. Cu siguran ă că nu era vreme să se facă nici un fel de pregătire fizică mai întâi.

Alte exemple au fost când David s-a confruntat pe neaşteptate cu leul şi ursul şi, în fa a acestei primejdii de moarte, a trebuit să-şi încredin ase fără întârziere cazul Domnului. Ioan Botezătorul nu dispusese de facilită i pentru a se spăla pe sine sau hainele sale în celula închisorii, când ceasul de rugăciune sosise, nici lui Ştefan, la martiriul său, nu-i fusese acordat timp de către persecutorii săi să se spele şi să-şi pregătească haine curate. Însă nici una dintre aceste probleme nu i-a împiedicat pe vreunul din ei să-şi încredin eze cazul în mâinile Domnului care a auzit cu îndurare rugăciunile lor şi a acceptat cererile lor. Fără îndoială, aceşti oameni extraordinari, şi al ii asemenea lor, îşi stabiliseră obiceiul de a se pregăti să intre în prezen a Domnului, fiind cura i atât din punct de vedere spiritual, cât şi din punct de vedere fizic. În felul acesta, când ocaziile au sosit, când nu mai era nici timp, nici prilej de a face această pregătire, Domnul a acceptat rugăciunile lor întemeiate pe realizarea lor din trecut în acest domeniu de pregătire.

Desigur, era de datoria lor, după cum este şi de datoria noastră, să men ină o stare spirituală constantă de puritate, având fiecare păcat cunoscut mărturisit şi părăsit. Nimeni nu ar trebui să-şi permită să mai aibă vreun păcat nelepădat în via a lui.

Astfel, noi ajungem la punctul unde călătoria noastră în rugăciune prin curte s-a încheiat, pentru ca să înceapă călătoria progresivă prin Sfânta către Sfânta Sfintelor. Noi acum înaintăm de la o lucrare făcută pe acest pământ către una făcută în ceruri. Acest lucru este aşa, deoarece curtea este simbolul sau reprezentarea pământului, pe când Sfânta şi Sfânta Sfintelor reprezintă copia fidelă a celor două încăperi din ceruri.

Există o rela ie inseparabilă între ceea ce se făcea în curte, care reprezintă pământul, şi ceea ce urmează în locurile sfinte din ceruri. Fără lucrarea de cură ire şi consacrare pusă la dispozi ie celui credincios în curte, nici una din binecuvântările locurilor sfinte nu îi stătea la dispozi ie. El nu putea să intre într-o comuniune strânsă, dătătoare de via ă, cu puterile cereşti.

În călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar, am face bine să luăm în considerare serviciile din curte, ca mijloace de cură ire spirituală şi fizică, de pregătire esen ială care, o dată încheiată, ne face vrednici să intrăm în locurile sfinte, tărâm unde noi trebuie să intrăm într-o comuniune strânsă, inspiratoare, cu Tatăl, prin Isus Hristos. Aceasta înseamnă că natura rugăciunii noastre se va schimba când părăsim curtea şi intrăm dincolo de perdea. Rugăciunile noastre în curtea sanctuarului sunt rugăciuni de pocăin ă, mărturisire şi consacrare, dar toate acestea trebuie lăsate în urmă, o dată ce intrăm în prezen a lui Dumnezeu. Acum a venit timpul şi am ajuns la locul de comuniune cu Tatăl cel veşnic, Sursa infinită a vie ii, puterii şi neprihănirii, pe care noi le primim prin slujirea Marelui nostru Preot.

Aceasta nu înseamnă că lucrarea sau slujba din Sfânta şi Sfânta Sfintelor nu are nimic de a face cu cură irea de păcat, deoarece amândouă despăr iturile sunt implicate în această lucrare, dar, fiindcă studiul călătoriei în rugăciune prin despăr iturile sacre ne priveşte, noi nu intrăm în sanctuar pentru a fi cură i i, ci pentru că am fost cură i i. Locul unde se desfăşoară cură irea noastră

personală, atât din punct de vedere spiritual, cât şi din punct de vedere fizic, este afară, în curte. Timpul pe care noi îl petrecem în locurile sfinte este pentru acea părtăşie bogată, care va revitaliza fiecare organ al corpului şi fiecare putere a sufletului.

Acest lucru înseamnă că, după ce noi am mărturisit la altarul de jertfe toate păcatele de care suntem conştien i, iar apoi, după ce ajungem în locurile sfinte, ne aducem aminte de un alt păcat pe care-l trecusem cu vederea, în mod accidental, trebuie să ne reîntoarcem în curte, la altarul mărturisirii, pentru a fi cură i i de acel păcat înainte de a ne întoarce la comuniune cu puterile cereşti din locurile sfinte.

Se pare că a existat o în elegere mărginită a lucrării lui Hristos în prima şi în a doua despăr itură a sanctuarul ceresc. Cei mai mul i l-au văzut ca nefăcând altceva decât contabilitate, atunci când sunt făcute mărturisiri şi păcatele sunt transferate şi depozitate în mod literal în sanctuarul ceresc, aşteptând ziua teribilă a socotelilor finale.

Este foarte adevărat că o asemenea lucrare de înregistrare a păcatelor este îndeplinită, dar cu nici un chip nu trebuie să limităm lucrarea îndeplinită de Hristos la acest timp.

Chiar din 1844 El slujeşte în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc, unde face ispăşirea finală pentru aceia care, atât înainte, cât şi după 1844, au murit în credin a lui Isus, având toate păcatele mărturisite şi părăsite. Între timp, aceia care încă trăiesc trebuie să mărturisească şi să părăsească păcatele în acest timp de probă. "Judecata are loc acum în sanctuarul de sus. Această lucrare continuă timp de mul i ani. În curând – nimeni nu ştie cât de curând – ea va ajunge la cei vii. În prezen a înfricoşătoare a lui Dumnezeu, via a noastră trebuie să vină la cercetare." *Tragedia veacurilor*, cap. 28, par. 4 de la sfârşit. De o importan ă fundamentală, aşa cum este această lucrare, ea este doar apogeul lucrării cu mult mai cuprinzătoare a lui Hristos pe care o face pentru noi ca Mare Preot. Când credincioşii adventişti l-au aşteptat pe Hristos să vină în 1844, ei au gândit că erau pregăti i pentru apari ia Lui, dar, în realitate, erau departe de condi ia de neprihănire totală necesară pentru a-i califica să suporte timpul strâmtorării lui Iacov şi să fie lua i la cer.

Mai întâi, ei aveau nevoie de o mult mai mare lumină, ce trebuia să le descopere volumul mare de pregătire ce le era încă necesară, înainte ca să poată discerne păcatele ascunse şi să le îndepărteze. Ei trebuia să în eleagă Sabatul, starea mor ilor, reforma sănătă ii, caracterul lui Dumnezeu, natura lui Hristos, cei şapte îngeri, chipul şi semnul fiarei, profe iile legate de evenimentele finele, mântuirea copiilor, educa ia creştină şi organiza ia divină, pentru a numi doar câteva din subiectele care trebuie să fie stăpânite în toată plinătatea lor înainte ca sfârşitul să poată veni. Când Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor în 1844, El a revărsat raze de lumină strălucitoare asupra poporului Său, care se afla pe pământ.

Acest punct este făcut clar în declara ia următoare:

"Hristos venise [22 octombrie 1844], dar nu pe pământ cum aşteptaseră ei, ci aşa fusese anticipat în simbol, în Locul prea sfânt al templului lui Dumnezeu din ceruri. El este prezentat de către profetul Daniel ca venind la data aceasta la Cel îmbătrânit de zile:

>M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, şi iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un fiu al omului – nu pe pământ – a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile şi a fost adus înaintea Lui<. *Daniel* 7,13.

Această venire este prezisă şi de către profetul Maleahi: >Şi deodată va intra în templul Său, Domnul pe care-l căuta i; Solul legământului, pe care-l dori i; iată că vine, zice Domnul oştirilor<. *Maleahi* 3,1.Venirea Domnului în templul Său a fost deodată, neaşteptată pentru poporul Său. Ei nu-l căutau acolo. Îl aşteptau să vină pe pământ, >într-o flacără de foc ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelie<. *2Tesaloniceni* 1,8.

Dar oamenii nu erau gata încă să se întâlnească cu Domnul lor. Mai era de adus la îndeplinire încă o lucrare de pregătire în favoarea lor. Urma să fie dată lumină, care să îndrepte min ile lor către templul lui Dumnezeu din ceruri, şi în timp ce ei urmau prin credin ă pe Marele lor Preot în slujirea Sa de acolo, aveau să le fie descoperite noi datorii. O altă solie de avertizare şi de îndrumare urma să fie dată bisericii." *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 3-5.

Lumina lui Dumnezeu care a strălucit şi va străluci asupra poporului Său este atât de strălucitoare, încât întregul pământ va fi "… luminat de slava Lui". *Apocalipsa* 18,1. Aceasta va da poporului lui Dumnezeu o cunoştin ă despre mântuire, atât în teorie, cât şi în experien ă, care depăşeşte şi este mai presus de tot ceea ce a fost cunoscut în 1844, când credincioşii au aşteptat să fie lua i la cer.

Astăzi, când intrăm prin credin ă în locurile sfinte care n-au fost făcute de mâini omeneşti, trebuie să procedăm astfel cu convingerea puternică a faptului că asupra noastră străluceşte lumina slavei. Primirea acestor adevăruri are o influen ă foarte deosebită pentru binele acelora care le primesc pentru ceea ce sunt ele. De exemplu, înainte ca noi să fi în eles caracterul real al lui Dumnezeu, am tins să fim judecători, criticoşi şi legalişti, dar când am învă at despre puterea iertătoare din inima plină de iubire a lui Dumnezeu, că El nu distruge pe nimeni, şi că chiar esen a principiilor Sale este restaurarea, cât de diferi i am devenit în atitudinile noastre fa ă de al ii.

Această cunoştin ă ne-a convins în profunzime despre deficien ele caracterului şi atitudinile greşite care au adâncit pocăin a noastră, conducându-ne la mărturisire şi la o schimbare în tiparul obiceiurilor noastre. Totuşi, mai este încă mult de primit, mai ales pe măsură ce noi repetăm călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar, în timpul căreia ajungem să primim din ce în ce mai multă lumină. Deoarece slujirea din locurile sfinte ne arată nevoia de cură iri mai adânci, noi vom descoperi că trebuie ne reîntoarcem la piciorul crucii, afară în curte, pentru a mărturisi acele păcate şi pentru a fi cură i i de ele.

Când în elegem ceea ce trebuie în eles, atunci binecuvântări incredibile vor fi ob inute din sanctuar şi vom privi ca fiind un mare privilegiu de a avea acces la facilită ile dinăuntrul sanctuarului, şi, prin intermediul acestora, vom fi în stare să ne apropiem din ce în ce mai mult de Domnul prin Fiul Său Isus Hristos, fiind astfel înăl a i la marile înăl imi ale puterii şi eficien ei spirituale. Zilnic primim rezerve proaspete de har şi făgăduin ele extraordinare ale lui Dumnezeu sunt împlinite pentru, în şi prin noi. Noi cunoaştem din experien ă vie puterea din cuvintele acestea:

"Pentru ce zici tu Iacove, pentru ce zici tu Israele: >Calea mea este ascunsă înaintea Domnului şi dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?< Nu ştii? N-ai auzit? Dumnezeul cel veşnic, Domnul, Creatorul marginilor pământului, nici nu oboseşte, nici nu osteneşte. Priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă putere celui slab, şi măreşte tăria celor care nu au putere. Flăcăii obosesc şi ostenesc, şi tinerii cad la pământ, dar cei ce îl slujesc pe Domnul îşi reînnoiesc tăria; ei zboară ca vulturii, aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu ostenesc." N.K.J.V. Bible. *Isaia* 40,27-31.

"Iubirea pe care Hristos o răspândeşte prin toată fiin a este o putere dătătoare de via ă. Fiecare parte vitală – creierul, inima, nervii – este atinsă de aceasta, aducându-i vindecare. Prin ea, cele mai înalte energii ale făpturii sunt puse în mişcare. Ea eliberează sufletul de vinovă ie şi triste e, de nelinişte şi griji care strivesc for ele vitale. O dată cu ea, vin seninătatea şi pacea sufletească. Ea sădeşte în suflet o bucurie pe care nici un lucru pământesc nu o poate distruge – bucurie în Duhul Sfânt – o bucurie dătătoare de sănătate, dătătoare de via ă.

Cuvintele Mântuitorului: >Veni i la Mine … şi eu vă voi da odihnă< (*Matei* 11,28), sunt o re etă pentru vindecarea bolilor fizice, mintale şi spirituale. Deşi oamenii şi-au provocat suferin a prin propria lor purtare greşită, El îi priveşte cu milă. În El, ei pot găsi ajutor. Domnul Hristos va face lucruri mari pentru cei care se încred în El.

Deşi, de-a lungul veacurilor, păcatul şi-a întărit stăpânirea sa asupra neamului omenesc, deşi, prin fals şi născocire, Satana a aruncat umbra întunecată a interpretării lui asupra Cuvântului lui Dumnezeu şi i-a făcut pe oameni să se îndoiască de bunătatea Sa, totuşi iubirea şi îndurarea Tatălui nu au încetat să se reverse în şuvoaie bogate către pământ. Dacă fiin ele umane şi-ar deschide către cer ferestrele sufletului, cu recunoştin ă pentru darurile divine, ar năvăli înăuntru un torent de putere vindecătoare". *Divina vindecare*, cap. Cooperarea divinului cu umanul, subcap. Izvorul vindecării, par. 14-16.

Întrucât acea slujire din locurile sfinte este diferită de cea din curte, trebuie să ne aşteptăm ca mobilierul şi atmosfera fiecăreia să fie în mod hotărât diferite. Şi aşa şi este. Curtea era plănuită

să asigure convingere, pocăin ă, mărturisire şi cură ire, în timp ce locurile sfinte erau plănuite pentru comuniune, cunoaştere şi dezvoltarea tuturor harurilor şi atributelor spirituale. Cu adevărat îmbogă i i vor fi aceia care prind o licărire a ceea ce li se oferă în sanctuar, când călătoresc în rugăciune prin încăperile sfinte.

Există trei articole de mobilier în prima despăr itură, toate con inând solia puternică despre nevoia totală a omului de prevederile divine ale harului, puterii şi mântuirii. Când cineva intră dincolo de perdeaua ce separă lumea din afară de prima despăr itură, vede aşezat drept înaintea sa, lângă perdeaua ce desparte Sfânta de Sfânta Sfintelor, altarul tămâierii pe care ardea neîncetat tămâie. Fumul se ridica pe lângă perdea şi se împrăştia dincolo în Sfânta Sfintelor.

Privind în partea dreaptă putem vedea masa cu pâinile pentru punerea înainte, ce se afla chiar lângă perete de acea parte. Ca şi altarul din acest loc, masa era făcută din lemn de salcâm poleit cu aur pur. Pe ea se aflau douăsprezece pâini care erau schimbate în fiecare Sabat.

Pe partea stângă se afla sfeşnicul cu şapte bra e, care avea şapte candele ce răspândea o lumină blândă în încăperea fără ferestre. Această lumină, reflectată de aurul lustruit, producea o atmosferă de o frumuse e, bogă ie şi slavă extraordinară, care invită pe cel credincios să devină părtaş la o asemenea bogă ie promisă.

Să luăm în considerare acum fiecare din aceste articole de mobilier, ca şi încăperea însăşi, pentru a în elege ceea ce ne este pus la dispozi ie ca să ne putem însuşi plinătatea binecuvântării pentru noi înşine. Mai întâi, ne vom concentra aten ia asupra altarului tămâierii ce se afla lângă perdeaua ce da în Sfânta Sfintelor. Despre altar stă scris: "Chiar înaintea perdelei ce despăr ea Sfânta de Sfânta Sfintelor şi în imediata apropiere de prezen a lui Dumnezeu, se afla altarul de aur al tămâierii. Pe acest altar, preotul trebuia să ardă tămâie în fiecare diminea ă şi în fiecare seară; coarnele altarului erau atinse cu sângele jertfei pentru păcat şi erau stropite cu sânge în ziua cea mare a ispăşirii. Focul de pe acest altar a fost aprins de Dumnezeu însuşi şi era îngrijit şi păstrat cu sfin enie. Zi şi noapte tămâia sfântă împrăştia parfumul ei frumos mirositor în toate încăperile sfinte şi în afară, până departe, în jurul cortului întâlnirii". *Patriarhi şi profe i*, cap. 30, par. 10.

Preotul punea tămâie pe altar doar de două ori pe zi, iar aceasta era suficientă să între ină focul continuu, pentru că trebuia să existe totdeauna fum neîntrerupt de la tămâia ce ardea pe altar. Era vital ca să existe o furnizare continuă de parfum de tămâie, pentru a reprezenta în mod corect slujirea neprihănirii atribuite a lui Hristos, fără de care cel credincios nu ar putea niciodată să se apropie de Domnul.

"Când ardea tămâie, preotul era adus mult mai direct în prezen a lui Dumnezeu decât în oricare alt act al serviciului său zilnic. Cum perdeaua dinăuntru a sanctuarului nu ajungea până la tavanul clădirii, slava lui Dumnezeu care se manifesta deasupra milostivitorului era în mod par ial vizibilă din prima încăpere. Când preotul aducea tămâie înaintea Domnului, privea spre chivot; şi când norul de tămâie se ridica, slava divină cobora asupra milostivitorului şi umplea locul prea sfânt. Adesea ea umplea atât de mult ambele încăperi, încât preotul era nevoit să se retragă la uşa tabernacolului. După cum în serviciul acela preînchipuitor preotul privea prin credin ă către capacul milei, pe care nu-l putea vedea, tot astfel copiii lui Dumnezeu trebuie să-şi îndrepte acum rugăciunile către Hristos, slăvitul lor Mare Preot care, nevăzut de ochi omenesc, mijloceşte pentru ei în sanctuarul de sus.

Tămâia care se înăl a cu rugăciunile lui Israel reprezintă meritele şi mijlocirea Domnului Hristos, perfecta Lui neprihănire, care, prin credin ă, îi este atribuită poporului Său, singura care face ca închinarea fiin elor păcătoase să fie primită înaintea lui Dumnezeu. Înaintea perdelei locului prea sfânt era un altar al mijlocirii fără sfârşit, înaintea Sfintei, un altar al continuei ispăşiri. Prin sânge şi prin tămâie trebuia să se facă apropierea de Dumnezeu – simboluri ce arătau spre Marele Mijlocitor, prin care păcătoşii se pot apropia de Dumnezeu şi Singurul prin care mila şi mântuirea pot fi acordate celui ce se pocăieşte şi crede." *Patriarhi şi profe i*, cap. 30, par. 27, 28.

Printre altele, există cel pu in două mari lec ii care sunt învă ate cu putere de tămâia al cărei fum se înăl a de la altar. Una este că omul este absolut neajutorat pentru a ajunge la Dumnezeu şi pentru a intra în comuniune cu El, şi cealaltă este eficien a extraordinară a lui Hristos ca marea

Piesă de legătură între cel care tânjeşte să intre într-o rela ie mântuitoare cu Dumnezeu şi Dumnezeu însuşi.

Aceia care vor face cu adevărat plină de succes călătoria lor în rugăciune prin sanctuar trebuie să cunoască într-adevăr amândouă aceste mari adevăruri. Ei trebuie să fie elibera i de orice urmă de mul umire de sine, încredere în sine şi siguran ă de sine, dacă doresc ca rugăciunile lor să ajungă la tronul Celui atotputernic. O dată ce este adus la îndeplinire acest lucru, ei trebuie să prindă o licărire despre rolul lui Hristos în calitate de canal pur, desăvârşit şi puternic, prin care pot să ajungă exclusiv la Tatăl cel veşnic.

Este o chestiune foarte uşoară să declari verbal că noi suntem creaturi neajutorate, dependente, deoarece am fost educa i să credem că aceasta este mărturisirea corespunzătoare ce trebuie făcută, dar adevăratul obiectiv este să cunoaştem în realitate această mărturisire în adevărul prezent.

Omul, în mod natural, a zidit în el o foarte mare încredere în sine, pe care o găseşte un lucru dificil de recunoscut, şi care este un obstacol în a căpăta binecuvântarea de care el are nevoie mai mult decât în elege. Dar, o dată ce mândria omului este coborâtă în ărână şi vede cât de neputincios este cu adevărat, se deschide uşa prin care se revarsă un potop adevărat de binecuvântare spirituală asupra celui care se roagă, cu condi ia ca prin credin ă să apuce prevederile pe care Domnul i le-a pus la dispozi ie prin Hristos.

Trebuie să accentuăm că nu este suficient să fim conştien i de faptul că noi nu putem să ajungem prin noi înşine la Dumnezeu. Noi, de asemenea, trebuie să în elegem calea în care poate fi făcut acest lucru. Vrăjitorii, oamenii în elep i şi astrologii Babilonului au fost sili i să admită că nu aveau nici o legătură sau acces la Dumnezeu, şi că ei nu cunoşteau calea de a realiza aceasta. Nota i aceste cuvinte: "Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zeii a căror locuin ă nu este printre muritori!" *Daniel* 2,11.

Ei ştiau că Cel atotputernic, aşa cum îl în elegeau ei cel mai bine, era pe deplin conştient de ceea ce visase împăratul şi care era interpretarea visului, dar ei, neavând nici o legătură cu un Dumnezeu care nu locuia în ei sau cu ei, nu puteau să primească niciodată acea cunoaştere despre un asemenea Dumnezeu. Ei au descoperit faptul că zeul babilonian era prea departe de supuşii săi şi era incapabil să comunice cu ei.

Daniel, pe de altă parte, a oferit o demonstra ie emo ionantă despre adevărul cel frumos că, adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul creştin, a stabilit prin Hristos o legătură completă şi desăvârşită cu poporul Lui.

Cu toate acestea, până la acest moment critic, revelator, aceşti oameni sus inuseră cu mândrie că erau în stare să rezolve orice problemă pe care le-o putea da împăratul, mai ales în domeniul interpretării viselor, dar, în cele din urmă, s-au confruntat cu o situa ie pe care ei nu o puteau rezolva. Apoi ei au fost sili i să admită că, în definitiv, nu aveau răspunsuri. Împăratul a fost atât de înfuriat datorită vicleniei lor, încât a poruncit distrugerea lor imediată, o sentin ă care ar fi fost adusă la îndeplinire fără mijlocirea lui Daniel.

Deoarece aceşti oameni se afundaseră atât de mult în căile Babilonului, ei erau neînstare să prindă descoperirea căii lui Dumnezeu de acces la Sine însuşi, şi în ceasul crizei au fost găsi i complet nepregăti i. Aceasta nu înseamnă a spune că ei erau dincolo de speran a mântuirii, pentru că, dacă ar fi fost binevoitori să recunoască adevărata lor nevoie de a în elege starea lor de neajutorare şi dependen ă, atunci ar fi putut să primească învă ătura Evangheliei de la Daniel şi să devină adevăra i copii ai Celui Preaînalt.

O altă ilustra ie despre cât de esen ial este pentru adevăratul creştin să în eleagă cu adevărat nevoia lui şi să cunoască adevărata lui stare, ne este furnizată de experien a lui Ilie când s-a rugat pentru ploaie, după confruntarea plină de succes de pe muntele Carmel. Fusese o zi a unei mari crize şi mari biruin e. Profetul singuratic, încărcat cu o mare credin ă în puterea fără pereche a Dumnezeului cel adevărat, se confruntase cu împăratul cel mândru şi mânios, cu preo ii lui Baal apostazia i întru totul şi cu mul imea nepăsătoare şi nedecisă. Toată ziua a trebuit să fie foarte atent să-şi păstreze vigilen a cu privire la neîncrederea sa în sine şi la necesitatea vitală de a fi tot timpul

dependent totalmente de Dumnezeu. Dacă şi-ar fi permis vreo formă de încredere în sine, aşa cum a apărut la Petru când a mers pe ape, bătălia ar fi fost pierdută şi el ar fi fost ucis.

Tot timpul acelei zile Ilie "… continua să vegheze cu aten ie, căci ştia că, dacă prin vreun mijloc oarecare preo ii ar reuşi să aprindă focul pe altarul lor, el ar fi fost făcut bucă i într-o clipă". *Profe i şi regi*, cap. 11, par. 16.

Ilie nu-şi putea permite să piardă sim ământul dependen ei de Dumnezeu, nici măcar pentru o singură clipă. Cu toate acestea, el avea nevoie să pătrundă într-o descoperire şi mai mare a nevoii sale pentru a şterge ultima urmă de încredere în sine din experien a sa, ca o pregătire pentru crize mai mari care aveau să vină. Acest lucru a fost adus la îndeplinire în el când s-a rugat pentru ploaie, după cum stă scris:

"Slujitorul veghea în timp ce Ilie se ruga. De şase ori s-a întors el de la postul său de veghe, spunând: >Nu se arată nimic, nici nor, nici semn de ploaie<. Dar profetul n-a lăsat loc descurajării. El îşi revizuia via a, pentru a vedea unde nu l-a onorat el pe Dumnezeu, şi-a mărturisit păcatele şi, astfel, a continuat să-şi chinuie sufletul înaintea lui Dumnezeu, în timp ce se uita după un semn că rugăciunea sa a fost ascultată. Pe măsură ce îşi cerceta inima, se vedea din ce în ce mai mic, atât în ochii săi, cât şi în ochii lui Dumnezeu. I se părea că e nimic şi că Dumnezeu este totul; şi când a atins punctul lepădării de sine, în timp ce se agă a de Mântuitorul ca singura lui tărie şi neprihănire, a venit şi răspunsul. Slujitorul a venit şi a spus: >Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om.<" *The SDA Bible Commentary*, vol. 2, pag. 1035.

Când luăm în considerare adâncimile umilin ei pe care Ilie trebuie să o fi experimentat tot timpul acelei zile, umilin ă care s-a adâncit şi mai mult după aceea, începem să ne întrebăm dacă noi chiar am fost elibera i, în oricât de mică măsură, de mul umirea şi încrederea noastră de sine. Când iau în considerare experien a lui Ilie, aşa după cum Domnul l-a condus să umble tot mai strâns cu El, mă cuprinde disperarea la gândul că aceeaşi lucrare a fost efectuată în mine superficial, şi cum în mod disperat am nevoie de a învă a marile lec ii ale jertfirii şi lepădării de sine. În ce primejdie teribilă trebuie să ne găsim când vedem că în noi mai continuă să rămână încrederea de sine.

Fără îndoială, sim im că nu ne putem pune încrederea în noi, ci în Hristos, dar, indiferent că este aşa sau nu, acest lucru se va descoperi atunci când timpul încercării vine brusc asupra noastră. Când acel timp vine, aceia care cu adevărat nu şi-au pus încrederea în ei se vor odihni în Dumnezeu ca Rezolvatorul lor de probleme, Făcătorul lor de planuri şi Purtătorul lor de poveri. Dacă noi începem să născocim solu ii la problemele noastre chiar şi în cea mai mică măsură, atunci chiar în acea măsură suntem mai încrezători în noi înşine decât în Dumnezeu.

De exemplu, văzând adâncimea umilin ei şi neîncrederii în sine, în baza cărora a stat Ilie pe muntele Carmel, şi adâncimile şi mai mari la care s-a coborât când s-a rugat pentru ploaie, noi ne vom odihni în mod firesc în asigurarea că aici era un om imun în fa a pericolului de a-şi pune încrederea în sine şi nu în Dumnezeu.

Dar, când a fost trezit brusc din somn la por ile Izreel pentru a primi solia amenin ătoare din partea Isabelei, el nu s-a bizuit cu încredere pe puterea lui Dumnezeu de a-l proteja şi a-l păzi, ci a privit la el însuşi. Cât de întristător a fost eşecul pe care l-a experimentat cu acea ocazie! Ce descoperire reală este pentru noi slăbiciunea omenească! Este suficient să umple sufletul cu disperare!

Dar, noi nu trebuie să disperăm. Mai degrabă, să păstrăm acest tablou înaintea noastră ca o prevedere împotriva punerii încrederii în carne de către noi, şi nu în Dumnezeu. Experien ele marilor bărba i din Biblie ne avertizează cu claritate despre faptul că, indiferent cât de umili, dependen i şi biruitori suntem într-o zi, în următoare tindem încă să ne întoarcem către noi înşine. Cu cât mai mult suntem conştien i de primejdia noastră continuă, cu atât mai serios vom face paşi spre a ne asigura că devenim foarte tari în acest domeniu.

Nu există prevedere mai bună de câştigat tărie în acest domeniu decât de a intra în Sfânta şi a contempla altarul tămâierii, cu norul de parfum suav ce ajunge chiar în prezen a Tatălui cel veşnic. Când privim la această minunată prevedere pentru mântuirea noastră vom în elege, ca

niciodată mai înainte, că numai prin mijlocirea lui Hristos şi neprihănirea Sa putem avea speran ă de a ajunge la Sursa atotputernică a luminii, vie ii şi adevărului.

"Serviciile religioase, rugăciunile, laudele, mărturisirea păcatelor de către penitent, se înal ă de la adevăra ii credincioşi, precum tămâia în sanctuarul ceresc, dar trecând prin canalele corupte omeneşti, ele sunt aşa de pângărite, încât dacă nu sunt sfin ite cu sânge, niciodată nu pot fi de valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele nu se înal ă în puritatea nepătată, şi dacă Mijlocitorul, care stă la dreapta lui Dumnezeu, nu le prezintă şi nu le cură ă pe toate cu neprihănirea Sa, atunci nu sunt acceptate de Dumnezeu. Toată tămâia din sanctuarul pământesc trebuia să fie stropită cu picăturile curate ale sângelui lui Hristos. El ine înaintea Tatălui cădelni a cu propriile Sale merite, în care nu există nici o pată de pângărire omenească. El strânge în această cădelni ă rugăciunile, laudele şi mărturisirile poporului Său, şi peste acestea El pune propria Sa neprihănire nepătată. Apoi, înmiresmată cu meritele împăciuitoare ale lui Hristos, tămâia se înal ă la Dumnezeu pe de-a-ntregul şi cu totul acceptată. Atunci răspunsuri pline de îndurare se întorc înapoi.

O, to i am putea vedea că totul în ascultare, în laudă şi recunoştin ă, trebuie să fie pus pe focul incandescent al neprihănirii lui Hristos. Parfumul acestei neprihăniri se înal ă asemenea unui nor în jurul capacului milei." *Selected Messages*, vol. 1, pag. 344.

O solie mare descoperită în Sfânta este suficien a totală a lui Dumnezeu ca răspuns la dependen a totală a omului. Aici, în Sfânta, este demonstrat faptul că penitentul uman neajutorat trebuie să cunoască adevărata natură a condi iei sale, ca să poată fi condus să-şi predea toate planurile sale şi să-şi pună încrederea cu totul în harul mântuitor al lui Hristos.

Aceia care în eleg şi experimentează cu adevărat aceste lucruri vor fi înzestra i întru totul cu cele mai mari binecuvântări spirituale şi vor ieşi pentru a arăta laudele Domnului acestei genera ii nevoiaşe.

Capitolul 19

În călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar, ce are drept obiectiv final chiar intrarea în prezen a Tatălui cel veşnic, prin Isus Hristos, Mijlocitorul, Apărătorul, Reprezentantul şi Piesa noastră de legătură, noi am ajuns în Sfânta având privirea îndreptată spre altarul tămâierii care se află înaintea perdelei ce separă prima de cea de-a doua despăr itură sau încăpere. Am subliniat faptul că noi nu intrăm în această încăpere pentru a fi cură i i de păcat, pentru că acest lucru a fost adus la îndeplinire în curte la altarul de jertfe, ci pentru a intra în acea comuniune strânsă prin care să dobândim resursele iluminării spirituale, precum şi vigoarea fizică, mintală şi spirituală, care ne va califica să fim instrumentele lui Dumnezeu în îndeplinirea voin ei Sale descoperite.

Această distinc ie dintre cele două altare în ceea ce priveşte rolul şi scopul lor este descoperită prin faptul că, în timp ce focul de pe altarul de jertfe, din curte, era aprins de om sau prin căderea focului din cer, focul de pe altarul tămâierii a fost aprins în mod direct de Dumnezeu însuşi.

Este de cea mai mare importan ă ca adevărurile implicate în aceste proceduri să fie clar în elese, altfel nu vom izbuti să discernem adevăratul simbolism al sistemului sacrificial şi, de asemenea, nu vom putea primi plinătatea binecuvântărilor pe care Domnul atât de mult doreşte să le reverse asupra noastră. Acest lucru are de a face cu interpretarea corectă a unor expresii ca: "… Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit". *Apocalipsa* 20,9.

Acelaşi limbaj este folosit pentru a descrie focul care a mistuit jertfa lui Abel: ">Domnul a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui<. *Geneza* 4,4. Din cer a coborât foc şi a mistuit jertfa". *Patriarhi şi profe i*, cap. 5, par. 3. Un alt exemplu este atunci când focul a mistuit jertfa la consacrarea cortului în pustie: "După sfin irea cortului întâlnirii, preo ii au fost consacra i în slujbele lor sfinte. Aceste servicii de consacrare au inut şapte zile, fiecare zi fiind marcată de ceremonii deosebite. În cea de-a opta zi, preo ii şi-au început slujba. Asistat de fiii săi, Aaron a adus jertfele cerute de Dumnezeu, apoi şi-a înăl at mâinile şi a binecuvântat poporul. Toate au fost făcute aşa cum a poruncit Dumnezeu, şi El a primit jertfa şi şi-a descoperit slava într-un chip deosebit: a venit foc de la Dumnezeu şi a mistuit jertfa de pe altar". *Patriarhi şi profe i*, cap. 31, par. 1.

Acelaşi lucru s-a întâmplat când David s-a pocăit după ce a făcut numărătoarea poporului: "Îngerul nimicitor se oprise în afara Ierusalimului. El stătea pe muntele Moria, >în aria lui Ornan, Iebusitul<. Sfătuit de prooroc, David s-a dus pe munte şi a zidit acolo un altar Domnului; >şi a adus arderi de tot şi jertfe de mul umire. A chemat pe domnul şi Domnul i-a răspuns prin foc, care s-a pogorât din cer pe altarul arderii de tot<". *Patriarhi şi profe i*, cap. 73, par. 8.

Aceeaşi experien ă a avut-o şi împăratul Solomon când a consacrat templul de curând construit: "Sigiliul aprobării divine fusese pus pe această rugăciune, deoarece la încheierea ei căzuse foc din cer, care mistuise arderea de tot şi jertfele, iar slava Domnului umpluse templul". *Profe i şi regi*, cap. 28, par. 10.

Ilie s-a rugat Domnului să-i întoarcă pe izraeliți de la apostazie la adevăr: "Atunci a căzut foc de la Domnul, şi a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele şi pământul, şi a supt şi apa care era în şan ". *1Împăra i* 18,38.

Ilie spusese că: "… Dumnezeul care va răspunde prin foc, acela să fie adevăratul Dumnezeu". *1Împăra i* 18,24.

Prea pu ini oameni, sau nimeni, se gândesc şi la alt rol pe care Dumnezeu l-a avut în aceste manifestări ale focului mistuitor. În general se presupune pur şi simplu că Iehova însuşi a trimis în mod personal focul pe altar şi a ars jertfa până la scrum, sau chiar mai mult, deoarece prin arderea jertfei şi a pietrelor altarului pe muntele Carmel, nici măcar scrumul nu a rămas.

Dar, această interpretare nu poate fi sus inută şi, în acelaşi timp, să se creadă şi să se înve e în mod corect că uciderea jertfei şi distrugerea ei în foc este o descoperire a căii lui Dumnezeu de a trata păcatul. Mai degrabă este o demonstra ie a căii prin care păcătosul este mântuit şi, totodată, o demonstra ie a căii prin care a murit Mântuitorul ca să ne asigure mântuirea.

Jertfa de pe altar îl reprezintă pe Hristos care a luat pedeapsa noastră asupra Lui şi a murit în locul nostru. "De îndată ce omul a acceptat ispitele lui Satana, şi a făcut chiar lucrurile pe care Dumnezeu i le spusese să nu le facă, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, s-a aşezat între cei vii şi cei mor i, spunând: >Pedeapsa să cadă asupra Mea. Voi sta în locul omului. El va avea o altă ocazie.<" *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, pag. 1085.

"Hristos a fost tratat aşa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi trata i aşa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptă i i prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi via a care era a Lui. >Prin rănile Lui suntem tămădui i.<" *Hristos Lumina Lumii*, cap. 1, par. 19.

"Hristos a suferit moartea care a fost pronun ată asupra călcătorilor legii lui Dumnezeu." *The SDA Bible Commentary*, vol. 5, pag. 1103.

Acest lucru înseamnă că, dacă aceasta este calea lui Dumnezeu de a sta între păcătos şi executorul sentin ei împotriva călcării legii, atunci ea este calea Celui atotputernic ce trebuie raportată la Isus când s-a aşezat în locul omului şi a purtat pedeapsa pentru el. În acest caz, Dumnezeu ar trebui să fie distrugătorul propriului Său Fiu. Dacă ar fi aşa, interpretarea că Dumnezeu a generat şi a administrat în mod personal focul de pe altar, pentru a mistui jertfa care simboliza pe Mântuitorul, ar fi o reprezentare exactă a căilor lui Iehova.

Dar calea lui Dumnezeu nu este aceea de a distruge nici pe păcătos şi nici pe singurul Său Fiu născut, aşa cum a fost dovedit definitiv în cartea *Iată Dumnezeul vostru*.

Adevărul cel veşnic este că: "Dumnezeu nu nimiceşte pe oameni. Oricine este totuşi distrus, se va distruge singur". *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Alte învă ături din semănarea semin ei, subcap. Vom secera ce am semănat, par. 3.

Din nou este adevărat pe vecie că: "Dumnezeu nu stă înaintea păcătosului ca un executor al sentin ei date împotriva nelegiuirii; dar lasă pe respingătorii milei Sale să culeagă ceea ce au semănat". *Tragedia veacurilor*, cap. 1, par. 50.

Isus a venit pe acest pământ din mai multe motive deosebite care stau în spatele mor ii Sale pentru omenirea pierdută, una dintre aceste responsabilită i fiind descoperirea exactă şi completă a caracterului Tatălui Său. Hristos a îndeplinit această sarcină cu atâta succes, încât: "Tot ce-i este necesar omului să cunoască sau poate cunoaşte despre Dumnezeu a fost descoperit în via a şi caracterul Fiului Său". *Mărturii pentru comunitate*, cap. Falsa şi adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, subcap. Dumnezeu descoperit de Domnul Hristos, par. 1, vol. 8.

"Hristos a venit să-l descopere pe Dumnezeu lumii, ca un Dumnezeu al iubirii, plin de milă, de iubire şi de împreună sim ire. Întunericul dens cu care Satana s-a străduit să înconjoare tronul Dumnezeirii a fost risipit de către Răscumpărătorul lumii, iar Tatăl s-a descoperit din nou oamenilor ca lumină a vie ii.

Când Filip a venit la Isus cu cererea: >Arată-ne pe Tatăl şi ne este de ajuns<, Mântuitorul i-a răspuns: >De atâta vreme sunt cu voi, şi nu mai cunoscut, Filipe? Cine m-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl?< Domnul Hristos se declară pe Sine ca fiind trimis în lume ca un reprezentant al Tatălui. Prin caracterul Său nobil, în mila şi îndurarea Lui, în iubirea şi bunătatea Lui, El stă înaintea noastră ca o personificare a perfec iunii divine, chipul Dumnezeului invizibil." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Isus Hristos, par. 6, 7, vol. 5.

Nu contează cât de încăpă ânat şi sfidător a fost spiritul de răzvrătire al celui rău în aceia pe care El i-a înfruntat, sau cu câtă ferocitate i-au stat împotrivă aceia care au dispre uit oferta milei şi a restaurării din partea Sa, sau cât de mult merita păcătosul nepocăit să moară, Hristos nu a nimicit pe nimeni când se afla pe pământ, chiar şi atunci când a fost îndemnat să facă acest lucru. De asemenea, când ei l-au escortat spre Calvar, aceasta fiind crima cea mai ticăloasă care a fost înscenată vreodată în toată veşnicia, El nu a chemat focul pentru a-i mistui, ci s-a rugat stăruitor la Tatăl Său să-i ierte, deoarece ei nu ştiau ce fac. În felul acesta, El a demonstrat că nu distruge pe

nimeni, chiar sub provocarea cea mai mare cu putin ă, că nu stă în caracterul lui Dumnezeu, Tatăl Său, să distrugă pe cineva.

De aceea, dacă Domnul nu distruge pe nimeni, atunci El niciodată nu ar putea fi acela care să fi trimis focul ce a mistuit diferitele jertfe în Vechiul Testament. A fi făcut un asemenea lucru, ar fi însemnat să transmită o solie eronată care ar fi fost falsă. Noi depindem foarte mult de pildele pe care ni le-a dat Dumnezeu, pentru a dobândi o în elegere exactă despre caracterul lui Dumnezeu şi despre calea Lui de a săvârşi lucrurile. Dumnezeu cunoaşte lucrul acesta şi, fiind pe deplin conştient de faptul că adevărul ne face liberi, are cea mai mare grijă să se comporte cu o aten ie exactă fa ă de principiile caracterului Său, a legii şi a planului de mântuire.

Inspira ia arată în termenii cei mai clari că Tatăl nu l-a ucis pe Fiul Său pe Golgota. "Dar nici împunsătura suli ei, şi nici chinurile crucii n-au fost acelea care au cauzat moartea lui Isus. Strigătul rostit în clipa mor ii, >cu glas tare< (*Matei* 27,50; *Luca* 23,46), şuvoiul de sânge şi apă care a curs din coasta Sa, dădeau mărturie despre faptul că El a murit de sfâşiere de inimă. Inima Sa s-a frânt din cauza chinului Său sufletesc. El a fost ucis de păcatul lumii." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 80, par. 12.

Cine a trimis atunci focul pe altarele de jertfă men ionate mai sus; adică în acele ocazii când focul a izbucnit din cer, de sus? Dacă Dumnezeu nu l-a trimis, căci altfel s-ar fi prezentat pe Sine într-o lumină falsă, atunci care a fost sursa acelor focuri mistuitoare, cele mai cumplite, care au distrus totalmente jertfa, lemnele, pietrele altarului, apa care îmbibase totul şi umpluse şan ul, şi care fusese suptă până la ărână?

Faptul că a provenit de la o sursă dincolo de capacitatea oamenilor de a o produce, a exclus orice posibilitate a lor de a aprinde aceste flăcări. Atunci, dacă nici Dumnezeu, nici omul nu l-au produs, putem spune că Satana se face responsabil pentru el?

Cu siguran ă că nu, deoarece ar fi contrar intereselor lui să aprindă şi să mistuie acele jertfe care zugrăveau în mod plastic, frumuse ea, eficien a şi puterea planului de mântuire. Pe deasupra, când poporul lui Dumnezeu s-a strâns în jurul altarului cu o mărturisire adevărată şi cu o consacrare sinceră, din toată inima, Satanei nu i s-a permis accesul la altar, acces care ar fi fost necesar pentru a aprinde lemnele şi pentru a arde jertfa, dacă acest lucru ar fi fost în inten ia sa.

Dacă acele focuri nu au fost trimise de Dumnezeu, nici de Satana, nici de om, atunci cine sau ce se face răspunzător pentru acestea? Pentru a găsi răspunsul, noi trebuie să privim doar la cruce pentru a vedea uimitoarea moarte sacrificială a Mântuitorului şi ce l-a ucis pe El acolo în antitip. Răspunsul, găsit cu adevărat, este acela că păcatul a fost cel ce l-a distrus pe El pe Calvar. De aceea, păcatul era sursa focului care a căzut pe altarele ridicate de către Abel şi de către to i aceia care l-au urmat.

Dar cum a putut păcatul să se manifeste într-un mod selectiv, încât a aprins doar jertfa şi nimic altceva? El nu este o for ă inteligentă capabilă să aleagă şi să intească un loc ales, nici n-ar putea fi, căci dacă ar fi, atunci ar alege un punct de pe pământ care ar servi cauzei neprihănirii, adevărului şi mântuirii.

Dar, nu este nevoie să fie selectiv, deoarece starea de lucruri din lume îl face să fie prezent peste tot. Întreaga planetă este învăluită într-un foc poten ial care se va dezlăn ui imediat în orice timp şi în orice punct, în orice loc unde frâul este îndepărtat. În acest fel a pierit Sodoma şi Gomora.

Este foarte clar că, dacă Hristos nu s-ar fi interpus şi nu ar fi abătut pedeapsa asupra Sa, chiar din ziua când Adam şi Eva au păcătuit în Eden, ei ar fi fost distruşi în totalitate, aşa cum Domnul i-a avertizat că avea să se întâmple dacă aveau să calce poruncile Sale. Acest act instantaneu al lui Hristos, săvârşit de dragul omului, i-a pus la dispozi ie acestuia din urmă o perioadă de probă în timpul căreia for ele înspăimântătoare care ar fi distrus omenirea păcătoasă în Eden, au fost şi sunt încă inute în frâu sub controlul divin.

Cât de pu in în elegem noi amenin area îngrozitoare care planează deasupra capetelor noastre! Noi nu ştim că trăim într-o poten ială minge de foc ce pluteşte şi este gata să izbucnească. Se pare că prea pu ini sunt conştien i că, atunci când Adam şi Eva au păcătuit în Eden, natura, chiar din acel moment, a devenit atât de perturbată, încât ea se îndreaptă spre un holocaust atotmistuitor

care va avea loc la sfârşitul mileniului. Atunci vom vedea ceea ce acum s-ar putea întâmpla în orice moment, dar nu se întâmplă din cauză că, în virtutea meritelor unui Mântuitor răstignit, Cel atotputernic poate încă să-şi exercite puterea Sa restrângătoare şi, astfel, să împiedice tot ceea ce s-ar putea întâmpla în prezent. Pentru a pricepe magnitudinea amenin ării care este gata şi aşteaptă să ne mistuie, noi trebuie să în elegem aceste lucruri, ca să putem pricepe mai bine cât de mult îi suntem datori grijii protectoare şi pline de iubire a Tatălui nostru ceresc.

Domnul ştie că noi avem această nevoie urgentă şi, din acest motiv, El a îngăduit ca focul să lovească sacrificiile din vechime pentru a descoperi sim urilor noastre adormite ceea ce este gata să se întâmple în orice clipă. Astfel, când poporul lui Dumnezeu din vremurile de demult, se pregătise să fie învă at de Domnul prin faptul că a umblat în adevărata ascultare, Tatăl cel veşnic i-a dat acestuia, şi nouă, o descoperire foarte exactă şi cuprinzătoare despre situa ia când El a eliberat de sub controlul Său într-o zonă restrânsă focul din cer. Închinătorii din jurul altarului au fost puşi în siguran ă, pentru că ei erau în afara zonei primejdioase, dar jertfa a fost lovită cu for a deplină a infernului şi, de aceea, a şi fost mistuită.

Când credincioşii oneşti au văzut focul care mistuia jertfa şi-au dat seama că-şi vedeau propria lor soartă, fără interven ia Mântuitorului, pentru că ceea ce avusese loc cu jertfa trebuia să li se întâmple lor, adică să fie distruşi. Din acest motiv, oricare asemenea eveniment era manifestarea slavei lui Dumnezeu, adică descoperirea bunătă ii Lui, priveliştea aceea care produce adevărata pocăin ă în cel credincios. Acesta este motivul pentru care focul ce a căzut pe altarul de jertfe, când tabernacolul a fost de prima dată sfin it, a fost o descoperire extraordinară a slavei lui Dumnezeu.

"Asistat de fiii săi, Aaron a adus jertfele cerute de Dumnezeu, apoi şi-a înăl at mâinile şi a binecuvântat poporul. Toate au fost făcute aşa cum a poruncit Dumnezeu, şi El a primit jertfa şi şi-a descoperit slava într-un chip deosebit: a venit foc de la Dumnezeu şi a mistuit jertfa de pe altar." *Patriarhi şi profe i*, cap. 31, par. 1.

În toate acestea trebuie să fie văzut adevărul că, noi suntem invita i să aşezăm păcatele noastre asupra jertfei ca ele să poată fi mistuite cu totul şi astfel să fie separate de noi fără nici un risc. În felul acesta flăcările mistuitoare nu vor mai avea putere asupra noastră, tot aşa după cum nu au avut putere asupra lui Şadrac, Meşac şi Abed-Nego.

Pentru a întări şi mai mult acest argument, noi trebuie să luăm în considerare faptul că sacrificiul era deja mort când focul l-a mistuit, luarea vie ii lui fiind adusă l-a îndeplinire de mâna păcătosului. Adam a fost prima persoană care a luat via a când a ucis prima oară jertfa de ispăşire pentru păcat, după ce el acceptase explica ia planului de mântuire pe care i-a oferit-o Dumnezeu.

"Pentru Adam, aducerea primei jertfe a fost o ceremonie dintre cele mai dureroase. Mâna sa a trebuit să se ridice spre a lua via a, pe care numai Dumnezeu o putea da. A fost pentru prima dată când el a fost martor al mor ii şi a fost conştient de faptul că, dacă ar fi fost ascultător de Dumnezeu, nu ar fi existat moartea omului sau a animalelor. În timp ce junghia victima nevinovată, el tremura la gândul că păcatul său era cauza vărsării sângelui nevinovat al Mielului lui Dumnezeu. Scena aceasta i-a dat o mai profundă în elegere şi un sens mai viu al grozăviei păcatului său, pe care nu-l putea ispăşi nimic altceva decât moartea scumpului Fiu al lui Dumnezeu. Şi el s-a minunat de bunătatea infinită care a făcut posibilă o astfel de răscumpărare, pentru a-l salva pe cel vinovat. O stea a speran ei a luminat întunericul şi viitorul teribil, eliberându-l de ruina totală." *Patriarhi şi profe i*, cap. 4, par. 18.

Când animalul fusese ucis de către Adam cel păcătos, Domnul a luat pielea şi a făcut din ea haine pentru a-i acoperi, din pricina pierderii hainei de lumină cu care fuseseră îmbrăca i atâta vreme cât au umblat în neprihănire. Aceasta este o pildă desăvârşită despre planul mântuirii. Păcatele noastre l-au ucis pe Mântuitorul pe Calvar, aşa după cum este ilustrat prin actul lui Adam în uciderea mielului. Dacă Dumnezeu ar fi ucis animalul, aceasta ar fi fost o pildă sau un simbol fals, greşit, pentru că Tatăl nu l-a ucis pe Fiul Său.

Dar, meritele mor ii lui Hristos trebuie să fie aplicate păcătosului, iar aceasta este o lucrare pe care păcătosul nu poate niciodată să o aducă la îndeplinire pentru sine însuşi. Domnul este cel

care ne acoperă cu neprihănirea Lui ce ne este pusă la dispozi ie doar prin moartea Mielului, care a fost ucis de la întemeierea lumii.

În mod asemănător, păcătosul pocăit era totdeauna acela care, în serviciile sanctuarului, lua via a jertfei. Apoi trupul victimei era ars.

În aceste ceremonii Domnul a dorit ca poporul Său să vadă că păcatul ia via a păcătoşilor şi că şterge orice urmă a lor pentru veşnicie.

În împlinirea acestui tip, cei nepocăi i vor suferi două mor i. Prima lor moarte este la sfârşitul acestei vie i pământeşti când, după puterea lor financiară, nu sunt îngropa i decât într-un coşciug ieftin, sau într-un mausoleu care li se ridică. Mul i sunt îmbălsăma i, aşa încât corpurile lor să fie conservate în speran a falsă că ar putea să învie din nou şi să trăiască. Sunt al ii care sunt arşi până la cenuşă într-o erup ie vulcanică, sau sunt îngropa i prin alunecări de teren, sau pier în adâncimile oceanelor. Toate acestea şi multe altele sunt prima moarte. Chiar şi cei neprihăni i suferă această moarte.

Dar aceia care n-au parte de prima înviere, vor fi învia i pentru a doua moarte la sfârşitul mileniului. Atunci ei nu numai că vor muri, dar vor fi şterşi în acel holocaust final, fără să mai lase vreo urmă fizică din ei .

"Cei răi primesc răsplata lor pe acest pământ. >Peste cei răi plouă cărbuni, foc şi pucioasă; un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte.< *Psalm* 11,6. Flăcări cad de la Dumnezeu din cer. Pământul se crapă. Armele ascunse în adâncuri sunt scoase afară. Flăcări nimicitoare izbucnesc din fiecare prăpastie deschisă. Chiar şi stâncile ard. A venit ziua care va arde ca un cuptor. Elementele amestecate cu dogoarea mistuitoare, chiar şi pământul cu tot ce este pe el va arde. Cei răi >vor fi ca miriştea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oştirilor…< *Maleahi* 4,1. To i sunt pedepsi i >după faptele lor<." *The SDA Bible Commentary*, vol. 3, pag. 1142.

Aceasta este a doua moarte care are putere totală asupra acelora care nu au parte de prima înviere. În moartea şi distrugerea prin foc a jertfei noi trebuie să vedem moartea celor răi urmată de nimicirea lor totală, deoarece nu au reuşit să-şi facă sigură chemarea şi alegerea lor. Trebuie de asemenea să vedem bunătatea incredibilă a lui Dumnezeu în găsirea unei căi de scăpare pentru noi, prin faptul că stă în locul nostru şi poartă pedeapsa pentru noi. El este substitutul sau înlocuitorul; noi suntem beneficiarii acestui sacrificiu uimitor.

De aceea, când ne facem călătoria prin curte, noi trebuie să în elegem că este de o importan ă vitală ca orice păcat să fie mărturisit şi părăsit, ca să nu fim obliga i să suferim acea îngrozitoare moarte a doua. Astfel este clar că noi nu intrăm în locurile sfinte ca să fim cură i i de păcat, chiar dacă păcatele sunt depozitate cu credincioşie acolo aşteptând vremea pentru distrugerea lor finală. Însă păcatele păstrate acolo niciodată nu sunt luate de la cel credincios în timp ce el este în sanctuar, ci înainte ca el să intre acolo.

Am ajuns acum la celălalt foc care, spre deosebire de cel pe care noi l-am luat în considerare, era aprins în realitate de Domnul. Iată dovada acestui lucru: "Chiar înaintea perdelei ce despăr ea Sfânta de Sfânta Sfintelor şi în imediata apropiere a prezen ei lui Dumnezeu, se afla altarul de aur al tămâierii. Pe acest altar, preotul trebuia să ardă tămâie în fiecare diminea ă şi în fiecare seară; coarnele altarului erau atinse cu sângele jertfei pentru păcat şi erau stropite cu sânge în ziua cea mare a ispăşirii. Focul de pe acest altar a fost aprins de Dumnezeu însuşi şi era îngrijit şi păstrat cu sfin enie. Zi şi noapte tămâia sfântă împrăştia parfumul ei frumos mirositor în toate încăperile sfinte şi în afară, până departe, în jurul cortului întâlnirii." *Patriarhi şi profe i*, cap. 30, par. 10.

Singurul foc care trebuia să fie dus în sanctuar era doar acela care fusese aprins de Domnul însuşi. Atunci când fiii lui Aaron, Nadab şi Abihu, au adus foc obişnuit în locul sfânt, ei au pierit.

"La ceasul închinării, în timp ce rugăciunile şi laudele poporului se înăl au la Dumnezeu, doi dintre fiii lui Aaron şi-au luat cădelni ele şi au ars în ele tămâie, ca să se înal e ca un miros bine plăcut înaintea lui Dumnezeu. Dar au nesocotit porunca Sa, folosind >foc străin<. Ei au folosit foc obişnuit, pentru arderea tămâii, în loc să folosească focul sfânt, pe care-l aprinsese însuşi Dumnezeu

şi poruncise să fie folosit în scopul acesta. Pentru acest păcat, un foc a ieşit de la Domnul şi i-a mistuit acolo, în fa a poporului." *Patriarhi şi profe i*, cap. 31, par. 2.

Prin faptul că Dumnezeu a specificat ce gen de foc trebuia folosit în serviciul sanctuarului, în partea dinăuntru a perdelei, Dumnezeu doreşte să ne transmită cea mai importantă lec ie sau descoperire cu privire la planul de mântuire. Prin folosirea focului obişnuit, Nadab şi Abihu au înlocuit adevărul lui Dumnezeu cu o solie a lor proprie şi, procedând în felul acesta, ei s-au privat de protec ia reprezentată prin tămâie, adică meritele şi mijlocirea Mântuitorului. În felul acesta, ei au stat în prezen a unui Dumnezeu sfânt, într-o stare de nesfin enie sau de neascultare, fără ocrotirea pe care Dumnezeu le-a pus-o la dispozi ie. Era o situa ie în care ei nu puteau supravie ui. Focul ce ieşea din Dumnezeu permanent ca un râu de via ă şi energie care între ine întregul univers, n-a mai fost restrâns şi i-a prins în revărsarea sa. Acest lucru nu face ca Dumnezeu să fie un nimicitor. El nu poate să-şi diminueze puterea când o fiin ă umană se apropie de El, pentru că tot ceea ce cuprinde întregul univers este dependent de acest flux continuu, neîntrerupt. În schimb, El oferă protec ia care-i îngăduie celui nevoiaş să se apropie de prezen a Lui.

Aceleaşi principii se aplică şi unei persoane care ridică un cablu de înaltă tensiune. Acest lucru nu se poate face dacă nu sunt purtate mănuşi de protec ie speciale. To i sunt avertiza i despre aceasta, aşa încât, dacă cineva atinge un asemenea cablu fără protec ia corespunzătoare, atunci el se face răspunzător de moartea lui însuşi. Aşa s-au sinucis Nadab şi Abihu; Dumnezeu nu i-a distrus.

Care este atunci solia specială în faptul că Domnul singur a aprins focul în prima despăr itură?

Rolul focului în această situa ie nu este acela al unui distrugător, deoarece nu exista nici un fel de jertfă ce trebuia să fie mistuită. Chiar dacă noi gândim în general că focul trebuie încadrat în această categorie, nu este adevărat că distrugerea este singurul rezultat al prezen ei focului. Focul este de asemenea o for ă de via ă fără de care nimic în univers nu îşi poate continua existen a. În orice corp viu există un foc ce arde care ne păstrează calzi şi care eliberează energie, aşa încât noi să putem aduce la îndeplinire toate sarcinile încredin ate de Dumnezeu.

În sanctuar, focul pe care Domnul însuşi l-a aprins a servit la răspândirea parfumului tămâii arse ce-i proteja pe preo ii care trebuia să intre în prezen a lui Dumnezeu. În felul acesta focul a devenit un instrument specific prin care credinciosul pocăit beneficia în mod simbolic de "… meritele şi mijlocirea Domnului Hristos, perfecta Lui neprihănire, care, prin credin ă, îi este atribuită poporului Său, singura care face ca închinarea fiin elor păcătoase să fie primită înaintea lui Dumnezeu". *Patriarhi şi profe i*, cap. 30, par. 28.

Astfel, focul din sanctuar introduce în mod simbolic o lucrare de via ă prin care credinciosul consacrat este făcut în stare să primească puteri proaspete de via ă fizică, mentală şi spirituală. De aceea, numai Dumnezeu, ca Autor al vie ii, a putut să pună la dispozi ie focul care aduce asemenea rezultate binecuvântate.

Astfel, noi trebuie să vedem în curte locul pentru cură irea de păcat, chiar prin foc, dar o dată ce această lucrare este înfăptuită intrăm în Sfânta şi Sfânta Sfintelor pentru acea lucrare de comuniune care ne va încărca cu orice putere şi aptitudine cerească pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Numai prin aceste prevederi suntem noi în stare să încetăm cu nelegiuirea, să punem sfârşit păcatului şi să fie adusă neprihănirea veşnică.

Capitolul 20

Am luat în considerare diferen ele dintre focurile atotmistuitoare, care reprezintă manifestarea păcatului prin natura ce a devenit răvăşită totalmente din pricina călcării de lege a oamenilor, şi focurile aprinse de Dumnezeu însuşi în sanctuar. Noi am învă at că focurile care au distrus complet sacrificiile niciodată nu au venit de la Dumnezeu, în sensul că El le-a aprins în mod personal şi le-a trimis asupra păcătosului nepocăit.

Apoi am început să luăm în considerare focul care ardea tămâia pe altarul sacru dinaintea perdelei şi care, în realitate, a fost aprins în mod direct şi personal de Domnul. Astfel, existau două focuri, unul dintre ele fiind distrugătorul, iar celălalt între inătorul vie ii. În realitate, ele sunt unul şi acelaşi foc, ambele găsindu-şi originea în Dumnezeu, Creatorul şi Dătătorul vie ii, dar unul dintre ele a fost deviat de la scopul şi planul original al lui Dumnezeu.

Însă, în timp ce unul dintre ele rămâne veşnic la Dumnezeu, sub controlul şi îndrumarea Sa perfectă, celălalt a ieşit de sub controlul mâinilor Sale, transformându-se, după cum era şi cazul, într-o unealtă a distrugerii. Atâta vreme cât rămâne în afara controlului divin, va continua să pustiască şi să distrugă până când nu va mai rămâne nimic de mistuit.

Există şi din aceia care au dificultă i reale în a accepta faptul că puterile lui Dumnezeu pot să iasă şi chiar ies de sub controlul Său personal. Dificultă ile trebuie eliminate când se va în elege că, noi nu spunem că puterile care rămân în Dumnezeu pot să iasă de sub controlul Său, pentru că acest lucru ar fi o imposibilitate. Dar cu totul altfel stau lucrurile când este vorba de acele puteri pe care El le-a investit în om şi în natură când a creat cerurile şi pământul. Acestea, deşi sunt în mod cert puterile Lui, care au venit de la El, pot să iasă de sub controlul Său. Fiindcă doar ceea ce se află sub controlul lui Dumnezeu poate rămâne o binecuvântare, când puterile cele mari ale Lui ies de sub controlul Său, ele nu aduc la îndeplinire niciodată scopurile bune pentru care au fost date, ci sunt transformate în distrugătorii cei mai îngrozitori.

Să luăm seama la omul apostaziat cu totul care s-a răzvrătit împotriva Celui Preaînalt. În el se află nenumărate puteri care au venit de la Creatorul cel atotputernic, ca de pildă puterea de a gândi, de a vorbi şi de a judeca. Aceste puteri, la rândul lor, îşi găsesc expresia şi activitatea prin puterile sistemului muscular.

Fiecărei persoane Dumnezeu i-a dat libertatea absolută de a alege, fie să-şi predea folosirea acestor for e voin ei lui Dumnezeu şi deci să-şi consacre toate puterile sale în serviciul Lui, fie să-şi dedice în slujba eului toate capacită ile sale date de Dumnezeu. Când oamenii aleg să urmeze a doua cale, ei despart în mod sigur toate puterile Celui atotputernic care sunt în ei de controlul lui Dumnezeu. Vine un timp când to i locuitorii pământului care vor fi ales apostazia şi răzvrătirea, vor ieşi de sub protec ia lui Dumnezeu şi, când acel timp vine, noi vom vedea şi vom în elege cât de violente şi distructive vor fi acele puteri când sunt despăr ite de Dumnezeu.

Această stare a lucrurilor este zugrăvită cu putere în aceste cuvinte: "Profe ia Mântuitorului cu privire la căderea judecă ilor lui Dumnezeu peste Ierusalim trebuie să aibă o altă împlinire, fa ă de care acea distrugere teribilă era doar o umbră slabă. În soarta cetă ii alese putem vedea soarta unei lumi care a lepădat mila lui Dumnezeu şi a călcat în picioare legea Sa. Întunecate sunt rapoartele mizeriei omeneşti, la care pământul a fost martor în decursul lungilor lui veacuri de crimă. Inima slăbeşte şi mintea se pierde privind toate acestea. Teribile au fost rezultatele lepădării autorită ii Cerului. Însă o scenă şi mai întunecată este prezentată în descoperirea viitorului. Rapoartele trecutului – procesiunea cea lungă a conflictelor, a agita iilor şi a răscoalelor, >învălmăşeala luptei şi haina de război tăvălită în sânge< (*Isaia* 9,5) – ce sunt toate acestea în contrast cu grozăviile zilei aceleia, când Duhul înfrânător al lui Dumnezeu va fi retras cu totul de la cei nelegiui i şi nu va mai ine în frâu răbufnirea patimilor omeneşti şi mânia satanică! Lumea va vedea atunci, ca niciodată mai înainte, rezultatele stăpânirii lui Satana". *Tragedia veacurilor*, cap. 1, par. 4 de la sfârşit.

Această declara ie arată foarte clar faptul că oamenii din acea vreme înspăimântătoare ce urmează să vină, împreună cu toate puterile pe care Dumnezeu le-a pus în ei, vor ieşi în mod

complet de sub controlul mâinilor Sale. Ar trebui să nu există nici o dificultate în a se vedea acest lucru.

Acelaşi adevăr este descoperit în dezvăluirea rolului lui Satana în suferin ele lui Iov. Atunci, for ele puternice ale naturii, ce se aflau sub controlul lui Satana şi nu sub controlul lui Dumnezeu, au spulberat averea patriarhului într-o clipă.

De asemenea, când vântul cel puternic, atât de puternic încât a despicat stâncile împrăştiindu-le pe povârnişurile mun ilor, a vuit în jurul locului unde se afla Ilie, Dumnezeu nu era în vântul acela. De aceea, el nu se afla sub controlul Lui. Tot aşa a fost când cutremurul de pământ a zguduit muntele până la temelii şi când focul a vâjâit printre copaci şi a mistuit tot ce se afla în calea lui. Aceste puteri formidabile ale lui Dumnezeu în natură s-au revărsat într-o distrugere teribilă în acea zi, dar numai pentru că ele nu se mai aflau sub controlul autorită ii divine.

Când se crede cu adevărat că puterile lui Dumnezeu care rămân în El nu pot ieşi de sub controlul Lui, în timp ce acele puteri pe care El le-a dat creaturilor Sale pot să iasă şi chiar ies, nu va mai exista nici o dificultate în a în elege că focurile care au mistuit sacrificiile niciodată n-au fost aprinse şi trimise în mod literal de către Domnul.

Ne întoarcem acum să luăm în considerare următorul articol de mobilier, sfeşnicul de aur, care se afla lângă perete pe partea stângă, privit de la intrarea în Sfânta.

În acest studiu noi ne vom concentra asupra lec iilor spirituale pe care Domnul le-a pus în prezen a, pozi ia şi lucrarea sfeşnicului din prima despăr itură. Vom lăsa pentru un capitol mai târziu studiul despre lumina ce vine din prezen a reală a lui Dumnezeu dintre heruvimi, în Sfânta Sfintelor. Acea lumină inunda Sfânta Sfintelor şi, de asemenea, se revărsa în Sfânta prin spa iul de deasupra perdelei care nu atingea tavanul, după cum stă scris: "Cum perdeaua dinăuntru a sanctuarului nu ajungea până la tavanul clădirii, slava lui Dumnezeu care se manifesta deasupra milostivitorului era în mod par ial vizibilă din prima încăpere". *Patriarhi şi profe i*, cap. 30, par. 27.

Astfel, în timp ce sfeşnicul era singura sursă de lumină înăuntrul primei despăr ituri, lumina lui nu era singurul mijloc de iluminare al primei încăperi. De asemenea mai era lumina ce radia din Sfânta Sfintelor. Punctul important ce va fi accentuat în acest studiu este că toată lumina ce ilumina sanctuarul îşi găsea originea în cer şi nu pe acest pământ. Domnul nu a lăsat sanctuarul în întuneric, nici nu a amestecat focul sacru cu cel obişnuit.

Acest lucru este evident din faptul că nu existau ferestre sau uşi, nici în prima, nici în a doua despăr itură a sanctuarului. Intrarea în fiecare încăpere era acoperită de o perdea atât de groasă, încât nu permitea luminii să intre de afară. Fără prezen a vreunei surse de lumină înăuntru, ar fi fost imposibil pentru cineva să vadă ceva în locurile sfinte. Desigur că oamenii obişnui i nu au intrat niciodată în sanctuar, ci ei au făcut-o doar prin credin ă, prin slujirea preo ilor.

În mod asemănător, noi nu ne putem transporta de aici în cer pentru a intra în locurile sfinte care au fost zidite de Dumnezeu. Chiar dacă am putea face această călătorie incredibil de lungă, noi am descoperi că în starea noastră păcătoasă nu putem să intrăm în acele locuri.

Însă noi putem intra prin credin ă şi, procedând astfel, învă ăm mult, ceea ce este de cea mai mare valoare pentru cei care caută mântuirea, cu condi ia ca să vedem toate lucrurile, în ceea ce priveşte acest fapt, în lumina strălucitoare a Duhului Sfânt. Fără această iluminare divină toate lucrurile din încăperile sacre vor fi învăluite în întuneric total şi, de aceea, vor fi ascunse de vederea şi în elegerea omenească. În acest caz, noi to i vom fi pierdu i, după cum Domnul spune: "Poporul Meu piere din lipsă de cunoştin ă…" *Osea* 4,6. "Ve i cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi." *Ioan* 8,32.

Singura lumină prin care poate fi ob inută o în elegere corectă a adevărului de către oameni, nu vine de la nici o sursă pământească, nici de la om, nici de la lumea din jurul lui. Omul, în sinea lui, nu poate să în eleagă tainele adânci ale mântuirii. De aceea, creştinismul este o religie descoperită, nu o teologie deşteaptă, inventată sau descoperită de oameni. Ei trebuie să fie învă a i de Educatorii divini care le trimit descoperirile adevărului prin soli îngereşti.

În călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar trebuie să fim pe deplin conştien i de aceste principii, pentru că nu ne putem ruga eficient dacă nu suntem cu totul stabili i în adevărul că, doar

prin lumina ce emană din Duhul Sfânt putem să vedem şi să în elegem soliile extraordinare ce ne aşteaptă în locurile sfinte.

Arhitectul divin al planului de mântuire, aşa cum este ilustrat în sanctuar şi serviciile lui, a fost atent să transmită această solie atât iudeilor, cât şi nouă. Pentru acest scop, El a stabilit la modul cel mai sigur ca lumina ce iradia din locurile sfinte să nu vină de la nici o sursă pământească.

Dumnezeu ar fi putut concepe ferestre în pere i care să permită lumina, dar aceasta ar fi lipsit poporul de o foarte pre ioasă lec ie. Dacă El ar fi făcut lucrul acesta sfeşnicul de aur cu cele şapte bra e ar fi fost doar un ajutător în împrăştierea întunericului din interiorul sfânt al sanctuarului.

Lumina care ar fi iluminat atunci cele două încăperi ar fi venit atât de la Sursele cereşti, cât şi de la lumea creată, iar acest aranjament ar fi tins să înal e natura deasupra Creatorului. Acesta a fost chiar lucrul pe care păgânii îl făceau în închinarea lor la soare, închinare care era stabilită peste tot în zilele acelea. Izraeliții erau înconjura i, în mod literal, de na iuni devotate adorării soarelui şi lunii. Ele căutau să în eleagă toate lucrurile din aceste surse. În lumina ce venea de la soare ele studiau natura, în loc să caute cunoştin a de la Cel care este Sursa întregii lumini şi a adevărului. Astfel, în timp ce gândeau că umblă în lumină, în realitate, rătăceau în întuneric în valea umbrei mor ii.

Oamenii ce presupun a avea mari cunoştin e astăzi umblă în căile bătătorite ale acelor oameni din vechime. Din sanctuarele omeneşti, pământeşti, care nu ard de prezen a iluminatoare a Duhului Sfânt, ei bâjbâie în întuneric când se luptă să lămurească tainele universului şi ale acestei planete pe care noi locuim.

Nu trebuie să fim surprinşi când îi auzim că fac declara ii serioase, după cum se presupune, cu privire la vârsta pământului şi originea galaxiilor, care nu au temelie în adevăr de nici un fel. Fără îndoială că înaintea lor stau aceste cuvinte simple: "Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea s-a odihnit", dar având ochi care nu poată să citească în întuneric, ei sunt neînstare să priceapă adevărul descoperit aici. În schimb, declară că pământul s-a format în timpul unei perioade ce acoperă milioane şi milioane de ani.

Oamenii care fac aceste afirma ii sunt foarte educa i, foarte disciplina i, puternici intelectual şi foarte bine văzu i în comunitate pentru învă ătura şi cunoştin ele lor. Dar, erorile incredibile pe care ei le înva ă, îi descoperă ca fiind despăr i i de Sursa adevăratei Lumini şi Vie i. Numai dacă privesc în sanctuar şi citesc soliile scrise acolo pot fi conecta i la Sursă.

Daniel este apreciat ca unul dintre cei mai în elep i oameni care a trăit vreodată. Un factor foarte semnificativ în această realizare a fost în elegerea lui că există doar o singură Sursă a în elepciunii şi priceperii, adică ceea ce vine de sus. Din acest motiv, când s-a confruntat cu problema descoperirii visului împăratului, cât şi cu interpretarea lui, el nu a apelat la scrierile oamenilor, ca apoi să ceară lui Dumnezeu să amestece lumina Lui cu întunericul.

Mai degrabă, el a căutat solu ia numai la Domnul. Când răspunsul a venit fără întârziere, el a fost grabnic în a recunoaşte că Domnul de sus era Fântâna adevărului. Iată mărturia sa deosebit de mişcătoare:

"… Binecuvântat să fie numele lui Dumnezeu, din veşnicie în veşnicie! A Lui este în elepciunea şi puterea… El dă în elepciune în elep ilor şi pricepere celor pricepu i! El descoperă ce este adânc şi ascuns; El ştie ce este în întuneric şi la El locuieşte lumina. Pe Tine, Dumnezeul părin ilor mei, Te slăvesc şi Te laud că mi-ai dat în elepciune şi putere, şi mi-ai făcut cunoscut ce i-am cerut noi; căci ne-ai descoperit taina împăratului!" *Daniel* 2,20-23.

Scurt timp mai târziu, omul lui Dumnezeu stătea în prezen a împăratului. Acel monarh puternic n-a în eles principiul că toată lumina vine doar de la o sursă cerească şi, de aceea, gândea că, omul descoperă cunoştin a şi priceperea ei pe baza capacită ilor dinăuntrul său. Pornind de la aceasta el i-a pus întrebarea: "… Eşti tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat şi tâlcuirea lui?" *Daniel* 2,26.

El nu a întrebat dacă profetul stătuse în lumina ce străluceşte de la Sursa divină, ci a privit la Daniel ca şi cum ar fi de inut capacitatea de a dezlega toate tainele. A existat un timp când Satana căutase să ispitească pe Daniel pentru a-l face să piardă conştientizarea totalei sale lipse de ajutor,

pe baza căreia putea să descopere orice adevăr. El a în eles că, chiar dacă aşa-numi ii oameni în elep i ai lumii se umflau de mândrie că sunt cei care descoperă şi enun ă adevărul, realitatea era că, indiferent că ştiau şi recunoşteau sau nu, orice rază de lumină le venea prin canalele divine. În realitate, ei nu cunoşteau nimic despre ei şi prin ei înşişi, după cum stă scris:

"Prin Hristos fusese comunicată orice rază de lumină divină care a ajuns vreodată în lumea noastră căzută."

"Lumea a avut marii ei învă ători, bărba i de o inteligen ă uriaşă, întreprinzând cercetări vaste, bărba i ale căror teorii au stimulat gândirea şi au deschis privirii vaste câmpuri ale cunoaşterii; şi aceşti bărba i au fost onora i drept călăuzitori şi binefăcători ai neamului omenesc; dar este Unul care stă deasupra tuturor. Noi putem urmări linia învă ătorilor lumii departe în trecut, în măsura în care se întind rapoartele omeneşti; dar Lumina exista înaintea lor. După cum luna şi stelele sistemului nostru solar strălucesc prin reflectarea luminii soarelui, tot aşa, în măsura în care învă ătura lor este adevărată, marii gânditori ai lumii reflectă razele Soarelui Neprihănirii. Orice scânteiere a min ii, orice străfulgerare a intelectului vine de la Lumina lumii." *Educa ie*, cap. Învă ătorul trimis de Dumnezeu, par. 3; cap. Sursa şi inta adevăratei educa ii, par. 3.

În vreme ce Daniel stătea înaintea împăratului, el era ferm convins că aşa stăteau lucrurile. De aceea, el nu a putut să-i dea împăratului nici un alt răspuns în afara celui dat, şi anume că, oamenii în elep i au dovedit că nu erau în stare în ei înşişi să dobândească lumină de nici un fel, pe când Dumnezeu din cer a putut. Răspunsul lui descoperă că a în eles cu adevărat solia con inută în prezen a şi rolul sfeşnicului din sanctuar.

"Daniel a răspuns înaintea împăratului şi a zis: >Ce cere împăratul este o taină pe care în elep ii, cititorii în stele, vrăjitorii şi ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descoperă tainele, şi care face cunoscut împăratului Nebucadne ar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.<" *Daniel* 2,27.28.

În mintea lui Daniel nu exista nici un amestec de pământesc cu ceresc. El a văzut, a în eles şi a trăit principiul că numai acea lumină care vine din ceruri poate să facă adevărul simplu.

Învă ătura care vine din prezen a sfeşnicului de aur este bazată pe ceea ce reprezintă sfeşnicul în sine şi uleiul. "Uleiul este un simbol al Duhului Sfânt. Astfel este reprezentat Duhul Sfânt în profe ia lui Zaharia: >Îngerul care vorbea cu mine s-a întors şi m-a trezit ca pe un om, pe care-l trezeşti din somnul lui. El m-a întrebat: Ce vezi? Eu am răspuns:

M-am uitat şi iată că este un sfeşnic cu totul de aur, şi deasupra lui un vas cu untdelemn şi pe el şapte candele, cu şapte evi pentru candelele care sunt în vârful sfeşnicului. Şi lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului, şi altul la stânga lui. Şi, luând iarăşi cuvântul, am zis îngerului, care veghea cu mine: Ce înseamnă lucrurile acestea, domnul meu?… Atunci el a luat din nou cuvântul şi mi-a zis: Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel şi sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor… Am luat a doua oară cuvântul, şi i-am zis: Ce înseamnă cele două ramuri de măslin care sunt lângă cele două evi de aur, prin care curge uleiul auriu din el?… El mi-a răspuns: Aceştia sunt cei doi unşi care stau înaintea Domnului întregului pământ<. *Zaharia* 4,1-14.

Din cei doi măslini, untdelemnul auriu se scurgea prin două evi de aur, în vasul sfeşnicului, iar de aici în lămpile de aur, care lumina sanctuarul. Tot astfel, prin cei sfin i care stau în prezen a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt este împăr it instrumentelor omeneşti care s-au consacrat lucrării Sale. Misiunea celor doi unşi este aceea de a transmite poporului lui Dumnezeu faptul că numai harul ceresc poate face din Cuvântul Său o candelă pentru picioare şi o lumină pe cărare. >Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor.< *Zaharia* 4,7." *Parabolele Domnului Hristos*, cap. În întâmpinarea Mirelui, par. 5, 6.

Uleiul, deci, este un simbol al Duhului Sfânt atât în serviciul sanctuarului cât şi în parabola celor zece fecioare. În fiecare din aceste pilde, uleiul este strâns în lămpi, care simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu, după cum stă scris: "To i şi-au luat candelele, adică Biblia, şi prin lumina ei, au ieşit să întâmpine pe Mire". *Tragedia veacurilor*, cap. 22, par. 9.

Astfel, tabloul prezentat prin pilda sfeşnicului din sanctuar arată că, numai atunci când Cuvântul lui Dumnezeu – candela – este studiat sub lucrarea de învă are a Duhului Sfânt – uleiul din candele – va străluci lumina ce împrăştie întunericul şi descoperă în mod clar adevărul mântuitor şi sacru.

Isus a subliniat acest principiu când a dat ultimele Sale instruc iuni ucenicilor Săi înainte de răstignire. El a spus: ">Când va veni El (Duhul adevărului), va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata.< Predicarea Cuvântului nu va fi de nici un folos fără prezen a şi ajutorul neîncetat al Duhului Sfânt. Acesta este singurul Învă ător capabil al adevărului dumnezeiesc. Adevărul va trezi conştiin a şi va schimba via a, numai când este înso it în inimă de Duhul. Poate că cineva este în stare să prezinte litera Cuvântului lui Dumnezeu, poate că are cunoştin ă de toate poruncile şi făgăduin ele lui, dar dacă Duhul Sfânt nu sădeşte adevărul în inimă, nici un suflet nu va cădea pe Stâncă, să se zdrobească. Învă ătura, oricât de multă, şi avantajele, oricât de strălucite, nu fac din om un purtător de lumină fără conlucrarea Duhului lui Dumnezeu. Sădirea semin ei Evangheliei nu va avea succes decât atunci când semin ele sunt trezite la via ă de roua cerului. Înainte ca vreo carte a Noului Testament să fi fost scrisă, înainte ca vreo predică de vestire a Evangheliei să se fi rostit, după înăl area lui Hristos la cer, Duhul Sfânt a venit asupra apostolilor pleca i în rugăciune. După aceea, vrăjmaşii lor au spus: >A i umplut Ierusalimul cu învă ătura voastră<. *Fapte* 5,28." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 73, par. 34.

Cât de frumos şi cât de puternic confirmă acest paragraf din *Hristos Lumina Lumii* adevărul că, nici o binecuvântare nu poate fi ob inută din Cuvântul lui Dumnezeu, dacă uleiul Duhului Sfânt nu există. El este "… singurul Învă ător capabil al adevărului dumnezeiesc". Ceea ce face ca predicarea Cuvântului lui Dumnezeu să fie un succes este doar "… prezen a şi ajutorul neîncetat al Duhului Sfânt".

Lămpile din sanctuar trebuia între inute din când în când. Ele trebuia să fie reumplute cu ulei şi mucurile să fie în mod regulat înlocuite, dar niciodată cele şapte lămpi nu au fost stinse în acelaşi timp, cu excep ia perioadelor de apostazie na ională şi răzvrătire. "Pentru că sfântul locaş nu avea ferestre, niciodată nu se stingeau toate lămpile, ci îşi revărsau lumina zi de zi şi noapte de noapte." *Patriarhi şi profe i*, cap. 30, par. 10.

Astfel, prezen a sfeşnicului în prima despăr itură transmite o solie extrem de clară şi de importantă acelora care aduc la îndeplinire cu succes călătoria în rugăciune prin sanctuar. Noi am intrat în încăperile sacre pentru a fi binecuvânta i cu adevărul, comuniunea cu Dumnezeu şi cu primirea inspira iei vindecătoare a Duhului Sfânt. Pentru a atinge cu succes aceste obiective, nu trebuie să bâjbâim în întuneric, ci trebuie să umblăm în lumină. Acest lucru înseamnă că trebuie să fim conştien i de faptul că avem nevoie în mod continuu de slujirea atotputernică şi sfântă a Duhului Sfânt. Niciodată nu trebuie să vină un timp când, datorită nepăsării, a păcatului nutrit, sau a necredin ei păcătoase să pierdem această prezen ă. Zi şi noapte, lumina nu trebuie să fie lăsată să părăsească şi să lase sufletul în întuneric.

Din păcate noi nu în elegem aşa cum ar trebui nevoia noastră, adică ceea ce reprezintă sfeşnicul. Dacă noi am în elege lucrul acesta, atunci am fi cu mult mai îngrijora i cu privire la indiferen a noastră spirituală, cu mult mai sârguincioşi în a ne asigura că avem acest dar binecuvântat, cu mult mai preocupa i cu dobândirea acestei comori.

Copiii întunericului pot învă a pe copiii lui Dumnezeu unele lec ii de mare valoare, aşa cum într-adevăr o poate face şi diavolul. Când oamenii din lume îşi pun inimile să caute bogă ie, faimă, putere, onoare şi aclamare lumească, o fac cu atâta zel, sârguin ă, sacrificiu şi consacrare, lucruri pe care creştinul ar fi bine să le întreacă. Totuşi, ei fac toate aceste lucruri pentru o slavă care se va veşteji, fiind lipsi i de slava veşnică.

Pe de altă parte, valoarea premiului ce îl aşteaptă pe orice creştin biruitor este de o aşa valoare infinită şi durabilitate veşnică, încât ar trebui să ne cheme la un efort şi un sacrificiu pe măsură. Destul de ciudat, dar acesta nu pare a fi cazul. Creştinii par destul de mul umi i să se lase duşi de bucuria binecuvântării deja primite şi sunt nepregăti i să sacrifice în totalitate avantajele temporare pentru veşnicie.

Aceasta nu sugerează faptul că creştinul este întru totul nepăsător, pentru că dacă ar fi, atunci n-ar izbuti să men ină nici chiar un nivel scăzut de credin ă şi pietate. Dar, asemenea izraeliților din timpul lui Iosua, care, după trecerea Iordanului şi cucerirea unei por iuni a ării, s-au mul umit să treacă la odihnă chiar atunci, în loc să ducă la bun sfârşit însărcinarea dată lor, şi noi tindem să nu facem nimic şi să ne dăm mul umi i cu eliberarea care ne-a oferit-o naşterea din nou, în loc să lucrăm cu toată sârguin a pentru a pune capăt cu totul călcărilor de lege, pentru a pune un sfârşit păcatului şi pentru stabilirea neprihănirii veşnice.

Când îngenunchem în Sfânta, să contemplăm lec iile şi adevărurile extraordinare con inute în locul şi rolul sfeşnicului de aur cu cele şapte bra e. Pe măsură ce noi adâncimi ale adevărului sunt deschise min ii noastre, rugăciunile noastre vor fi mai pline de via ă şi mai eficiente, credin a noastră va fi mai mare şi mai întărită, iar experien a noastră creştină îmbogă ită. Sfeşnicul va fi atunci un indicator de neuitat în călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar.

Acolo vom primi în mod sigur o măsură a Duhului Sfânt conform capacită ii noastre de a primi, iar darul va fi revărsat în mod progresiv şi mai mult când noi, flămânzind şi însetând după neprihănire, intrăm în stăpânirea făgăduin elor divine.

Capitolul 21

În afară de altarul tămâierii şi sfeşnicul de aur mai exista o altă piesă de mobilier în Sfânta, masa punerii înainte. Un om care intră dincolo de prima perdea, în prima despăr itură, va observa această masă în partea dreaptă a încăperii. Pe ea se aflau douăsprezece pâini preparate special, care erau înlocuite o dată pe săptămână.

În *Exod* 25,23-30 se găsesc consemnate instruc iunile lui Dumnezeu pentru facerea mesei.

"Să faci o masă din lemn de salcâm; lungimea ei să fie de doi co i, lă imea de un cot şi înăl imea de un cot şi jumătate. S-o poleieşti cu aur curat şi să-i faci un chenar din aur de jur împrejur. Să-i faci împrejur un pervaz de un lat de mână; peste el să pui un chenar din aur de jur împrejur. Să faci pentru masă patru verigi din aur şi să pui verigile în cele patru col uri, care vor fi la cele patru picioare ale ei. Verigile să fie lângă pervaz şi în ele se vor vârî drugii ca să ducă masa. Drugii să-i faci din lemn de salcâm şi să-i acoperi cu aur; şi ei vor sluji la ducerea mesei. Să-i faci farfurii, că ui, potire şi ceşti, ca să slujească la jertfele de băutură: să le faci din aur curat. Să pui pe masă pâinile pentru punerea înainte, ca să fie necurmat înaintea Mea."

Raportul despre facerea acestei mese se găseşte în *Exod* 37,10-16. O citire atentă a acestor versete confirmă faptul că izraeliții au făcut masa exact după specificările formulate de Dumnezeu. El singur era Arhitectul şi Proiectantul. Izraeliții n-au avut nici o parte de făcut în această fază a lucrării. Ei trebuia să ia planurile aşa cum au fost făcute pentru ei de Domnul şi, prin aptitudinile pe care li le-a dat Dumnezeu, trebuia să construiască tabernacolul şi mobilierul lui. Deoarece există o foarte importantă lec ie în acest fapt, noi vom repeta aici detaliile construirii mesei pentru pâinile punerii înainte. Citeşte versetele cu grijă, comparând ceea ce ei au făcut cu instruc iunile date anterior.

"A făcut masa din lemn de salcâm; lungimea ei era de doi co i, lă imea de un cot şi înăl imea de un cot şi jumătate. A poleit-o cu aur curat şi i-a făcut un chenar de jur împrejur. I-a făcut împrejur un pervaz de un lat de mână pe care a făcut un chenar de jur împrejur. A turnat pentru masă patru verigi din aur şi a pus verigile în cele patru col uri, care erau la cele patru picioare ale ei. Verigile erau lângă pervaz şi în ele erau vârâ i drugii pentru ducerea mesei. A făcut drugii din lemn de salcâm şi i-a poleit cu aur; ei slujeau la ducerea mesei. A făcut apoi uneltele care trebuia puse pe masă, farfuriile, că uile, potirele şi ceştile ei, care slujeau la jertfele de băutură; le-a făcut din aur curat."

Când Domnul le-a cerut izraeliților să aducă la îndeplinire instruc iunile Sale şi să execute planurile Lui, exact aşa cum le-a făcut El pentru ei, fără introducerea de modificări plănuite din partea elementului uman, El repeta adevărul vital că omenirea nu are capacitatea să formuleze un singur pas în planul copleşitor conceput în mintea Celui nemărginit pentru mântuirea noastră. Omul nu poate şi, de aceea, nu contribuie cu nimic la planul mântuirii. În haina neprihănirii care trebuie să fie primită şi purtată de către aceia care vor fi salva i în împără ia veşnică "… nu există nici un fir de născocire omenească". *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Fără haina de nuntă, par. 17.

Un singur fir este componenta cea mai mică dintr-o haină esută. Gândeşte-te cât de importantă este partea acestui singur fir într-o haină esută cu cele mai sub iri fire care te acoperă de la gât la încheietura mâinilor, până jos la glezne. Priveşte haina pe care o por i când citeşti aceste cuvinte. Fixează- i ochii la un singur fir al stofei şi fă- i o idee despre micimea acestui fir care face parte din întregul material. Abia atunci vei vedea cum în acea haină a neprihănirii "… esută în războiul cerului…", nu există câtuşi de pu in un singur fir de născocire omenească. (*Parabolele Domnului Hristos*, cap. Fără haina de nuntă, par. 17.)

Cu alte cuvinte, omenirea nu-şi aduce deloc nici cea mai mică contribu ie la plănuirea propriei ei răscumpărări.

Astfel, în plănuirea sanctuarului şi a mobilierului său nu s-a dat nici un loc inven iei omeneşti. Fiecare detaliu, fie mare, fie mic, a fost întru totul şi numai de la Dumnezeu. Cel atotputernic n-a căutat ajutorul omului, nici nu a dat omului un loc în rezolvarea problemei păcatului. Existau cel pu in două motive pentru aceasta. În primul rând, doar Cel infinit are

capacitatea să formuleze planul mântuirii, şi în al doilea rând, "tot ceea ce putem face noi, este mânjit de păcat". *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Fără haina de nuntă, par. 17.

"Când Moise era aproape să construiască sanctuarul ca locuin ă pentru Dumnezeu, a fost îndrumat să facă toate lucrurile după modelul care i se arătase pe munte. Moise era plin de zel pentru lucrarea lui Dumnezeu şi avea la îndemână oamenii cei mai talenta i şi mai iscusi i pentru a realiza îndrumările lui. Cu toate acestea el nu trebuia să facă nici un clopo el, nici o rodie, nici un ciucure, nici o podoabă, nici o perdea, nici un vas al sanctuarului, decât după modelul ce-i fusese arătat. Dumnezeu l-a chemat pe munte şi i-a descoperit lucrurile cereşti. Domnul l-a acoperit cu slava Lui, ca să poată vedea modelul, şi după acesta s-au făcut toate lucrurile." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 21, par. 28.

Izraeliții nu trebuia să limiteze această supunere totală doar la construirea sanctuarului. Ei trebuia să dea dovadă de acelaşi comportament consecvent în fiecare fază a vie ii lor. Domnul este arhitectul mântuirii noastre şi noi trebuie să zidim conform tuturor lucrurilor arătate nouă în Scripturi. Noi trebuie să trăim şi să operăm în mod literal cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

"Aşa şi lui Israel, din care voia să facă locuin a Sa, i-a descoperit strălucitul Lui ideal cu privire la caracter. Modelul i-a fost arătat pe munte, când s-a dat legea pe Sinai şi când Domnul a trecut prin fa a lui Moise proclamând: >Domnul, Dumnezeu, este un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, care îşi ine dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătire şi păcatul<. *Exod* 34,6.7." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 21, par. 28.

Noi trebuie să fim convinşi pe deplin cu privire la aceste principii. Trebuie să avem o convingere foarte profundă şi trainică despre faptul că: "Nu contează cine eşti sau care a fost via a ta. Po i fi mântuit numai pe calea arătată de Dumnezeu". *Mărturii pentru comunitate*, cap. Un apel, par. 6, vol. 5.

Orice religie falsă este o depărtare de acea cale, o încercare din partea omului de a ese fire ale propriei sale născociri în haina neprihănirii lui Hristos. Omul caută mântuirea în propriii săi termeni, care sunt cu mult mai de acceptat pentru el decât căile lui Dumnezeu, dar care niciodată nu-i vor aduce mântuirea. Milioane vor suferi condamnarea veşnică deoarece au căutat un lucru corect pe o cale greşită.

Păcătoşii care au nevoie de mântuire, de obicei urmează calea Domnului până la un punct, după care caută să modifice şi să schimbe procedurile divine după propria lor plăcere. Aşa s-a întâmplat cu iudeii. Ei erau foarte ferici i şi mul umi i să zidească tabernacolul fizic după modelul şi specificările divine, dar când au trebuit să aplice aceleaşi principii ale construc iei la dezvoltarea templelor sufletului lor, au preferat să conceapă o cale a lor proprie în detrimentul căii lui Dumnezeu.

Rezultatul n-a putut fi decât unul dezastruos, aşa după cum s-a şi dovedit a fi. Ei s-au despăr it de mântuirea lui Dumnezeu şi, prin această, sau privat de protec ia divină. De atunci încoace ei au fost masacra i cu milioanele şi au fost fugări i dintr-o ară în alta, suferind incredibil şi în continuare. Dacă ei ar fi zidit templul sufletului lor după specificările divine, atunci nu ar mai fi avut de suferit atât de mult.

Însă "Israel alesese căile lui proprii. El nu clădise după model. Dar Hristos, adevăratul templu pentru sălăşluirea lui Dumnezeu, şi-a modelat fiecare amănunt al vie ii Sale pe pământ după idealul dumnezeiesc. El a zis: >Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, şi legea Ta este în fundul inimii Mele<. *Psalm* 40,8. Tot aşa şi caracterele noastre trebuie să fie clădite ca >un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul<. *Efeseni* 2,22. Noi trebuie să facem totul după chipul care este chiar Acela care >a suferit pentru noi şi ne-a lăsat o pildă ca să călcăm pe urmele Lui<. *Evrei* 8,5; *1Petru* 2,21". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 21, par. 29.

Marea noastră nevoie astăzi este aceea de a în elege cu adevărat supunerea totală a lui Hristos fa ă de Tatăl Său şi legea Sa cea sfântă. Atunci vom vedea cât de departe suntem de standardul divin, şi vom fi şi mai hotărâ i să clădim toate lucrurile arătate pe munte.

"Ce iubire şi bunăvoin ă neîntrecută s-au manifestat, căci, atunci când n-am cerut mila divină, Domnul Hristos a fost binevoitor să-şi asume mântuirea noastră. Dar marele nostru Medic cere din partea fiecărui suflet o supunere necondi ionată. Noi nu trebuie niciodată să prescriem re ete pentru cazul nostru. Domnul Hristos trebuie să aibă întreaga conducere a voin ei şi ac iunii." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Un apel, par. 7, vol. 5.

Cu alte cuvinte, nu trebuie să existe nici măcar un singur fir de născocire omenească în aplicarea planului mântuirii pentru cazul nostru. Să luăm în considerare expresia: "Dar marele nostru Medic cere din partea fiecărui suflet o supunere necondi ionată". Aceasta înseamnă că cel care caută mântuirea trebuie să nu facă planuri proprii pentru mântuirea sa proprie, trebuie ca niciodată să nu prescrie remedii pentru păcătoşenia sa şi trebuie ca niciodată să nu încerce să conceapă planul de mântuire conform propriilor sale dorin e.

Noi studiem construirea mesei de aur pe care se punea pâinile punerii înainte; şi am învă at principiul important că numai Dumnezeu este Proiectantul mesei şi că lucrătorii trebuia să urmeze specificările exact aşa cum li le-a dat Dumnezeu prin Moise. Acest lucru nu înseamnă a spune că solia aceasta a fost restrânsă la proiectarea şi construirea mesei pentru pâinile punerii înainte. Prin fiecare parte a construc iei în sine şi a mobilierului dinăuntru era transmisă aceeaşi solie.

Eficien a şi puterea călătoriei în rugăciune prin sanctuar va fi pierdută de către penitentul nevoiaş dacă aceste principii nu sunt păstrate înaintea sa. El trebuie să fie conştient pe vecie de faptul că orice nevoie fizică, materială şi spirituală poate fi satisfăcută doar de Sursa atotputerniciei – Tatăl cel veşnic, singurul Său Fiu născut şi Duhul Sfânt cel infinit. Pe măsură ce ochii săi privesc frumuse ea şi perfec iunea fiecărui detaliu al sanctuarului, mintea sa trebuie să fie educată să mediteze asupra acestor principii, aşa încât for a şi puterea lor să sporească permanent.

Importan a copleşitoare a acestui fapt poate fi apreciată cel mai bine când vom vedea şi când ne vom aduce aminte că păcatul în întregime este produsul pierderii credin ei. Această necredin ă, în schimb, este rezultatul pierderii din vedere a faptului că Dumnezeu singur este Autorul vie ii şi mântuirii. Credin a este bazată pe vederea pe care noi o avem despre puterea şi atotputernicia lui Dumnezeu. În timpul perioadei petrecute de Moise în Egipt, el era înconjurat în mod continuu de lucrările splendide făurite de oameni în forma unei organiza ii de guvernare extraordinară, unei armate invincibile, unor clădiri nemaipomenite la scară mare şi unor lucrări de artă splendide.

Toate acestea au servit la întărirea încrederii lui în ceea ce poate face omul. El, fiind un bărbat puternic şi înzestrat, a devenit în felul acesta încrezător în sine, chiar dacă nu pierduse întru totul cunoaşterea de Dumnezeu şi nici credin a în Cel nemărginit. Aici se găseşte cauza facerii de către el a unui plan pentru scăparea izraeliților din regiunea Nilului. El gândea în termenii echipării fra ilor lui cu arme de război şi, prin uciderea egipteanului, să deschidă calea în mod triumfal spre ara promisă.

Când a văzut pe egiptean lovind un evreu, a gândit că venise timpul ca să-şi aducă la îndeplinire planul. El s-a aşteptat cu desăvârşire ca fra ii săi să se trezească, să se strângă în jurul lui, să fie organiza i într-o armată care avea să-şi procure arme şi, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, să înfrângă pe vrăjmaşi şi să scape spre Canaan. Ce plan atractiv şi plăcut părea să-l fi stârnit pe Moise! El a neglijat faptul că Dumnezeu singur este Plănuitorul şi că trebuia să primească specificările pentru luptă de la Domnul şi să le execute cu precizie, aşa cum avea să-l îndrume Domnul.

For at să fugă din ara faraonilor, era bântuit de gândul îngrozitor că năruise ocazia oferită de a realiza eliberarea poporului său, era plin de gânduri descurajatoare. Dar, acesta a fost cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Aceasta l-a aşezat într-un mediu cu totul şi cu totul diferit. Avea să se ducă pentru totdeauna via a uşoară şi luxoasă pe care o cunoscuse în Egipt. În loc acesteia, el a trăit via a aspră a unui păstor în mijlocul maiestă ii mun ilor care întreceau în grandoare şi în măre ie tot ceea ce văzuse el în Egipt.

"Ascuns în fortărea a mun ilor, Moise era singur cu Dumnezeu. Templele măre e ale Egiptului nu-i mai impresionau mintea cu supersti iile şi falsitatea lor. În măre ia solemnă a dealurilor veşnice, el contempla maiestatea Celui Preaînalt şi, prin contrast, îşi dădea seama cât de

lipsi i de putere şi însemnătate erau zeii Egiptului. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise avea sim ământul că se află în prezen a Sa şi că este copleşit de puterea Lui. Aici, mândria şi mul umirea de sine s-au spulberat. În simplitatea aspră a vie ii din pustie, urmările vie ii sale de lux şi lipsite de griji din Egipt au dispărut. Moise a devenit un om răbdător, respectuos şi umil, >mai blând decât orice om de pe fa a pământului,< (*Numeri* 12,3), dar, în acelaşi timp, puternic în credin a în Dumnezeul cel puternic al lui Iacov." *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 26.

În această vreme Domnul nu avea templu sau tabernacol nicăieri pe pământ care să fie zidit de mâini omeneşti după planul divin şi sub îndrumarea Lui. Splendidă, aşa cum avea să se dovedească a fi structura viitoare a cortului, ea nu putea să se compare cu extraordinara biserică din pustie care i-a descoperit lui Moise perfec iunea, capacitatea, omnipoten a şi neprihănirea Creatorului cel veşnic. Aici, el a învă at că numai Dumnezeu este Autorul mântuirii noastre şi că toate procedeele omeneşti trebuie să fie puse sub îndrumarea lui Dumnezeu şi a puterii Sale. Aceasta a fost lec ia de cea mai mare importan ă pe care oricine o poate învă a. Bine învă ată, ea va salva de păcatul uzurpării pe to i aceia care ajung să în eleagă cu adevărat aceste principii vitale.

Nu numai că slujirea pâinilor punerii înainte descoperă adevărul că Domnul este Arhitectul mântuirii noastre în care nu există nici un singur fir de născocire omenească, ci, de asemenea, ne îndreaptă spre Mântuitorul care este Pâinea vie ii.

"Pâinea pentru punerea înainte era inută în permanen ă înaintea Domnului, ca o jertfă perpetuă. Astfel, ea era o parte a jertfei zilnice. Era numită pâinea punerii înainte sau >pâinea prezen ei<, pentru că era continuu înaintea fe ei Domnului. Era o recunoaştere a dependen ei omului de Dumnezeu atât pentru hrana temporară, cât şi pentru cea spirituală, care erau primite numai prin mijlocirea Domnului Hristos. Dumnezeu îl hrănise pe Israel în pustie cu pâine din cer, iar ei erau încă dependen i de belşugul dat de El atât pentru hrana corporală, cât şi pentru binecuvântările spirituale. Atât mana, cât şi pâinea punerii înainte arătau spre Hristos, Pâinea cea vie, care stă pururea în prezen a lui Dumnezeu pentru noi. El însuşi spunea: >Eu sunt Pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer<. (*Ioan* 6,48-51). Peste pâinile punerii înainte se punea tămâie. În fiecare Sabat, când pâinile erau înlocuite, tămâia era arsă pe altar, ca aducere aminte înaintea lui Dumnezeu." *Patriarhi şi profe i*, cap. 30, par. 30.

Astfel este clar că pâinea punerii înainte reprezintă un simbol al lui Hristos, deoarece El se referă la Sine ca fiind Pâinea vie ii. Hristos a oferit explica ia cea mai cuprinzătoare despre Sine ca fiind Pâinea vie ii în ziua de după hrănirea miraculoasă a celor cinci mii. A fost o solie ce sublinia nevoia stringentă a oamenilor care se aflau înaintea lui Hristos, pentru că ei au văzut doar o prevedere a hranei vremelnice ce între inea corpul de carne şi sânge. Ei nu aveau o concep ie clară despre calitatea acesteia şi despre nevoia lor de pâinea spirituală care sus ine via a veşnică. Când au descoperit că Hristos venise să se dea pe Sine pentru ei ca putere între inătoare de via ă, l-au respins atât de complet, încât au fost gata să-l răstignească – şi au făcut-o.

În felul acesta, noi examinăm cel pu in două simboluri ale Cuvântului lui Dumnezeu în sanctuar. Ele sunt sfeşnicul şi masa cu pâinile punerii înainte.

De ce oare Domnul a prevăzut în Sfânta mai mult decât un simbol pentru pâinea vie ii? Nu ar fi fost suficient unul singur?

Noi ştim că ambele simboluri erau necesare deoarece Domnul nu face nimic în mod inutil. Când sunt studiate în rela ie unul cu celălalt vedem mai multă lumină decât înainte, şi putem în elege că soliile mângâietoare de învă ătură care sunt acum deschise înaintea noastră nu ar fi fost de altfel posibile.

Să ne reamintim adevărurile ilustrate în sfeşnic. În capitolul precedent s-a văzut că sfeşnicul reprezintă Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Uleiul simboliza Duhul Sfânt, iar lumina care ardea ca rezultat al prezen ei Duhului Sfânt în acel Cuvânt este adevărul prezent.

Lumina ce strălucea din sfeşnic ilumina încăperea şi descoperea prezen a şi însemnătatea pâinii punerii înainte.

Ce ne spune aceasta nouă?

Acest lucru declară că, prin lumina ce străluceşte din Cuvânt, simbolizată aici prin sfeşnic, Cuvântul lui Dumnezeu, reprezentat aici prin pâinile punerii înainte, poate fi văzut şi în eles. Acesta este adevărul. Numai prin Biblie poate fi în eleasă Biblia prin slujirea plină de învă ătură a Duhului Sfânt. Scripturile sunt propriul lor interpret.

Este evident că majoritatea oamenilor pretins religioşi, atât din trecut, cât şi din prezent, nu sunt conştien i de aceste principii de operare. Dacă ar fi, atunci n-ar mai exista o lipsă de armonie teribilă şi de ruşine a punctelor de credin ă, care devin continuu din ce în ce mai numeroase. Biblia nu con ine o varietate de căi care duc spre cer. Există doar o singură cale a mântuirii, în afara căreia nu mai există nimic decât despăr irea de Dumnezeu şi perspectiva distrugerii veşnice. De aceea, urmează că, dacă doi sau mai mul i oameni, fie că sunt împreună, fie că sunt răspândi i ici şi colo, ar studia Cuvântul lui Dumnezeu prin slujirea plină de învă ătură a Duhului Sfânt, având în elegerea că numai El este adevărata Sursă a luminii şi cunoştin ei, atunci vor descoperi, dacă se întâlnesc vreodată, că sunt în perfectă armonie unul cu celălalt. Astfel nu ar exista nici un fel de divergen e de opinie sau de pozi ie. Aceeaşi unitate ar exista pe acest pământ tot aşa după cum se găseşte şi în cer.

Acest adevăr este confirmat de vie ile lui Ioan Botezătorul şi a lui Isus Hristos. Aceşti doi bărba i, chiar dacă erau verişori, nu s-au întâlnit decât atunci când Mântuitorul a venit la Iordan să fie botezat. Acest lucru s-a întâmplat a fi aşa tocmai pentru a nu fi acuza i niciodată de în elegere secretă, după cum confirmă următoarea declara ie:

"Isus şi Ioan Botezătorul erau veri, foarte mult lega i unul de altul prin împrejurările naşterii lor; cu toate acestea nu se cunoşteau unul pe altul. Isus trăise în Nazaretul Galileii, iar Ioan în pustiul Iudeii. În locuri şi împrejurări cu totul deosebite ei trăiseră izola i, fără să comunice unul cu altul. Mâna lui Dumnezeu rânduise lucrurile aşa. Nu avea să fie dat nici un temei pentru acuza ia că s-ar fi în eles să se sus ină unul pe altul." *Hristos Lumina Lumii*, cap 11, par. 2.

Dar, deşi erau cu totul izola i unul de altul în to i acei ani de pregătire, amândoi fuseseră învă a i de Dumnezeu prin Duhul Sfânt şi, de aceea, ajunseseră la o armonie perfectă în spiritul, caracterul şi sistemul adevărului. De-a lungul acelei perioade, înainte ca să se întâlnească în cele din urmă la Iordan, amândoi au studiat Scripturile cu o concentrare intensă, excluzând orice altă sursă de educa ie. Dacă ar fi existat vreodată o ocazie de dezacord în concep ie şi gândire care să apară între cei doi soli, atunci aceasta şi-ar fi făcut sim ită prezen a, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Cu privire la acest adevăr, pe măsură ce medităm asupra soliilor descoperite în Sfânta, ne putem odihni în dulcea asigurare că, dacă privim la Sursa divină pentru lumina ce trebuie să fie descoperită, în timp ce înlăturăm orice urmă de încredere în sine, şi acordăm Duhului Sfânt locul Său de drept ca Învă ător, atunci nu există nici o posibilitate să fim conduşi în rătăcire. Mai degrabă, vom găsi că suntem în armonie desăvârşită cu lumina deja descoperită în trecut, şi cu aceia care în prezent urmează de asemenea principiile corecte de studiu ale Bibliei.

Dar noi nu am înaintat în Sfânta în călătoria noastră în rugăciune pentru a căpăta pur şi simplu informa ii despre adevăr. Există un alt obiectiv final ce trebuie să fie atins, acela de a intra în părtăşia unei strânse comuniuni cu Hristos.

În Sfânta Sfintelor vom avea parte de părtăşia finală, însă noi nu trebuie să subscriem la gândul că, până în acel loc, nu există părtăşie cu puterile cereşti. Din contră, fiecare pas trebuie să fie făcut într-o comuniune profundă şi îmbogă ită cu Mântuitorul.

Pentru a face clar acest adevăr, să rezumăm pe scurt paşii care au fost făcu i până acum în călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar.

Noi tindem să evaluăm dobândirea convingerii, pocăin ei şi a mărturisirii, ca pregătire pentru părtăşia cu Hristos, mai degrabă decât să gândim că aceste lucruri constituie o parte a adevăratei părtăşii în sine. Într-un anume sens acest lucru este adevărat. Dar este nevoie să în elegem că aducerea la îndeplinire a fiecărui pas care ne aduce în armonie cu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, este atât părtăşie cu El, cât şi pregătire pentru a accede la următorul nivel al comuniunii cu Domnul. Chiar de la începutul întoarcerii noastre către Hristos, putem înainta doar atunci când lucrăm în strânsă cooperare cu Mântuitorul prin slujirea Duhului Sfânt şi a îngerilor. Când convingerea se fixează în mintea noastră, noi nu putem să înaintăm spre pocăin ă şi mărturisire fără

a accepta cu smerenie acea convingere. Când Domnul ne dă o descoperire a adevăratei noastre condi ii ca păcătoşi, mândria omenească şi protec ia de sine strigă pentru lepădarea acestei slujiri a convingerii. Dacă ne împotrivim acestei lucrări la acest punct, atunci noi refuzăm să umblăm în părtăşie cu Hristos şi nu mai putem face nici un pas către înainte. Persisten a de a rămâne în această răzvrătire ne închide por ile cerului.

Dar acest lucru grozav nu trebuie să se întâmple. Când Domnul vine la noi prin Duhul Sfânt, noi trebuie să pătrundem în mintea şi spiritul lui Hristos prin recunoaşterea cu umilin ă a faptului că suntem în realitate nesfin i şi necura i; că suntem vinova i atât de păcătoşenia prin ereditare cât şi de ac iunile păcatului care izvorăsc din această sămân ă rea. Urmând această cale, noi răspundem la slujirea divină, lucrăm împreună cu Domnul şi astfel suntem în comuniune şi părtăşie cu El. El vorbeşte şi noi auzim şi răspundem. Noi intrăm în şi ne împărtăşim de ura Sa totală fa ă de păcat, şi astfel începem să avem părtăşie cu iubirea Lui pentru neprihănire şi cu ura Sa fa ă de rău. Dacă ne-am raporta la Dumnezeu cu astfel de concep ii în minte, atunci conştientizarea de a fi în părtăşie cu Hristos chiar de la începutul lucrării care se săvârşeşte pentru noi şi în noi, ar fi întărită într-un mod uimitor. Ar fi atunci o apropiere net diferită fa ă de altarul de jertfe.

O dată ce Răscumpărătorul a stabilit convingerea şi pocăin a în noi, suntem conduşi să facem mărturisirea pe baza căreia suntem cură i i de prezen a păcatului şi a faptelor lui. Această cură ire este adusă la îndeplinire doar prin moartea păcătoşeniei dinăuntru şi stabilirea vie ii lui Hristos în locul ei. Aceasta înseamnă răstignirea şi învierea împreună cu El, părtăşia cu suferin ele şi biruin a Sa.

Apoi urmează consacrarea prin arderea de tot a tot ceea ce noi suntem şi avem, şi aducerea unei jertfe de pace care urmează celei dintâi. Chiar caracterul lui Hristos este spiritul jertfirii de sine, al lepădării şi al renun ării la sine. O consacrare adevărată poate să fie făcută doar de către aceia care împărtăşesc acest spirit împreună cu Mântuitorul, însă cei ce fac aceasta fără îndoială au părtăşie cu El în strânsă comuniune. Apoi, dacă eşti în stare să vezi că spiritul tău de motiva ie este în realitate spiritul lui Hristos, când tu ai ajuns la acest punct în călătoria ta în rugăciune, atunci î i va fi întărită încrederea, credin a şi speran a, iar întreaga ta experien ă va fi îndulcită.

Astfel noi mergem cu Hristos la lighean pentru a deveni cât mai îngriji i cu putin ă în vederea intrării în locurile sfinte. Deoarece Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii şi al cură eniei fără pată, aten ia noastră, care are în vedere aceleaşi principii când ne apropiem de El, va îndepărta în mod cert barierele pentru o strânsă comuniune cu Domnul.

De la acest punct mai rămâne doar un singur pas către Sfânta unde umblarea noastră cu Sfânta Treime devine tot mai strânsă şi mai dulce. Înaintea drume ului în rugăciune se află tămâia ce se înal ă cu fumul ei, tămâie prin intermediul căreia rugăciunile sale ajung în siguran ă la Tatăl, de la care se întorc răspunsuri pline de har. Când el meditează prin credin ă asupra acestor prevederi ale iubirii care îi asigură accesul intim la Sursa infinită, propria lui iubire şi recunoştin ă vor spori evident şi comuniunea sa cu Domnul va fi adusă într-o rela ia tot mai strânsă.

Aşa va fi de asemenea şi cu lucrarea sfeşnicului şi a mesei pentru punerea înainte.

Va fi o mare deosebire în călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar dacă dorim să căutăm şi să găsim mijloacele de acces la comuniunea cu Dumnezeu la fiecare pas de înaintare. Noi trebuie să lepădăm orice idee care sugerează că trebuie să ne dispensăm de to i paşii dintre altarul de jertfe şi intrarea în Sfânta Sfintelor şi că nu mai trebuie să le dăm aten ia strict necesară pentru ca să putem ajunge în Sfânta Sfintelor unde poate fi găsită exclusiv comuniunea cu Dumnezeu. O asemenea idee este greşită care, dacă este păstrată, va reduce considerabil nivelul de comuniune cu Hristos şi, prin El, cu Tatăl.

Să nu trecem în grabă prin curte şi prin prima despăr itură. Mai degrabă, să căutăm cu cea mai mare seriozitate să strângem, pentru a sluji altora, fiecare binecuvântare pe care Domnul a pus-o în sanctuar. Trebuie să vedem că fiecare pas în călătoria noastră în rugăciune este în realitate o umblare cu Isus. Să experimentăm plinătatea binecuvântării la fiecare pas ca o pregătire pentru o şi mai strânsă comuniune cu Domnul pentru următorul pas.

Capitolul 22

În călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar am înaintat până la punctul unde mai este doar un singur pas de făcut pentru a intra în Sfânta Sfintelor şi a experimenta acea comuniune glorioasă, care reprezintă culmea sau apogeul părtăşiei profunde câştigată pe măsură ce am înaintat de la un punct la altul.

La acest punct, în cursul călătoriei în rugăciune, cu cât mai eficient şi mai plin de succes a fost beneficiul nostru în privin a oricărei binecuvântări puse la dispozi ie nouă de-a lungul acestei căi, cu atât mai mare, mai satisfăcătoare şi cu atât mai valoroasă va fi înzestrarea cu puterea divină şi cu neprihănirea cea vie găsite şi primite în Sfânta Sfintelor.

Dacă noi învă ăm cu adevărat să primim tot ceea ce Domnul are pentru noi în această călătorie zilnică, atunci vom ajunge repede la locul unde Domnul, "… prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem şi gândim noi…" *Efeseni* 3,20.

Noi ştim din mărturia Scripturilor că Domnul este în stare să facă lucruri minunate care depăşesc tot ceea ce am putea gândi sau cere, însă El este zădărnicit în a face ceea ce este atât de bine în stare să facă, din pricina nivelului slab de credin ă, a tărăgănării inimii şi a cultivării păcatului în aceia care ar trebui să primească puterea infinită a lui Dumnezeu.

Sunt sigur că cei mai mul i, dacă nu chiar to i dintre noi, se plâng de faptul că nu putem mărturisi, cu toate acestea, că Dumnezeu face mai mult pentru noi decât am putea cere sau gândi. Acest lucru nu se datorează vreunei necredincioşii din partea lui Dumnezeu, ci se datorează eşecului nostru de a întruni condi iile care să îndepărteze restric iile revărsării milei lui Dumnezeu către noi.

To i aceia care au fost născu i din nou au experimentat îndepărtarea acestor restric ii până la un punct. De multe ori am ascultat cu aten ie captivată când un frate sau o soră au relatat ceea ce harul lui Dumnezeu adusese la îndeplinire pentru ei şi în ei. Ei vorbeau asemenea unor oameni inspira i care spuneau că, mai înainte ca această experien ă să vină, nu-şi închipuiseră niciodată că poate să aibă loc o asemenea transformare în ei sau în oricine altcineva. Dumnezeu făcuse pentru ei nespus mai mult, la acea vreme, decât puteau gândi şi cere ei.

Adesea aceşti oameni încep să răspundă la apelurile lui Dumnezeu prin participarea lor la conferin e şi sunt impresiona i de lucrurile pe care le aud, dar ei nu experimentează eliberarea, deşi luptă din greu şi folosesc orice ocazie de a se întâlni cu credincioşii, ascultă casetele şi citesc căr ile. Nop i nedormite sunt petrecute în rugăciune stăruitoare, dar ei ştiu în mod cert că n-au primit nespus mai mult decât au putut cere sau gândi. Nici măcar nu au fost binecuvânta i cu ceea ce se luptaseră să primească, fără să mai amintim de ceva care ar fi fost nespus mai mult decât ar fi putut cere sau gândi.

Apoi, brusc, într-o zi sau într-o noapte, a răzbătut lumina, iar pacea cerului a umplut întreaga fiin ă. Orice dorin ă după păcatele cunoscute cu care ei se luptaseră a dispărut, iar pacea, sim ământul acceptării de către Dumnezeu şi o conştiin ă victorioasă asupra păcatului, au inundat întreaga lor fiin ă. Când li se întâmplă acest lucru ei nu pot să nu vorbească despre minunea aceasta. Ei sunt plini de bucurie, uimire şi de laudă pentru că au primit nespus mai mult decât ar fi gândit că este posibil. Niciodată nu pricepuseră ce înseamnă să fii dezrobit, liber, plin de bucurie, protejat, eliberat în totalitate de stăpânirea lui Satana asupra lor şi ce înseamnă să devii pe deplin identificat cu familia lui Dumnezeu. Dar acum ei cunosc din experien ă ceea ce de altfel niciodată n-ar fi putut în elege.

Întrucât au ajuns la această cunoştin ă, experien a cea vie la nivelul naşterii din nou încetează să mai fie ceva nespus mai mult decât ar putea cere sau gândi ei, chiar dacă cei care au fost născu i din nou beneficiază acum de ea. Dar, zilnic, când călătorim în rugăciune prin sanctuar, ar trebui să găsim locurile unde Domnul a făcut nespus mai mult decât ne-am fi putut noi aştepta. Că mul i dintre noi nu mărturisesc astfel de experien e, se datorează eşecului din partea noastră şi nu din partea lui Dumnezeu. Când vom învă a să ne rugăm aşa cum trebuie, atunci ferestrele cerului vor fi larg deschise, şi o astfel de binecuvântare va fi revărsată, aşa cum noi niciodată nu am visat că ar fi posibil.

Aceasta este exact ceea ce s-a întâmplat în Ziua Cincizecimii, la revărsarea ploii timpurii. Dumnezeu n-a restrâns revărsarea de lumină şi putere doar la această ocazie specială. Revărsarea nu a fost îngrădită la un moment de timp profetizat în mod arbitrar, în vederea pregătirii căii pentru acordarea acestui dar. Profe ia despre revărsarea ploii timpurii era condi ionată şi niciodată nu ar fi avut loc dacă respectivele condi ii nu ar fi fost împlinite, dar, o dată ce piedicile păcatului şi ale necredin ei au fost îndepărtate, şuvoiul potopului a venit, aşa cum ar fi putut să vină în orice alt timp în istoria bisericii.

"Era ca şi cum de veacuri această putere fusese zăvorâtă şi acum Cerul se bucura, putând să reverse asupra bisericii bogă iile harului Duhului Sfânt." *Faptele apostolilor*, cap. 4, par. 8.

Faptul că Cerul a putut să reverse bogă iile puterii Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii este o dovadă clară că anterior a existat o blocare care trebuia să fie îndepărtată înainte ca Duhul să poată fi revărsat asupra ucenicilor nevoiaşi. Nici un blam nu poate fi aruncat asupra lui Dumnezeu pentru acest lucru. Necredin a pretinsului popor al lui Dumnezeu a fost aceea care a împiedicat îndepărtarea frâului.

În timp ce Mântuitorul se afla încă printre oameni, El îşi petrecea ceasurile prezentând natura, caracterul, puterea şi lucrarea Duhului Sfânt, şi a făgăduit că această putere nemărginită le va fi dată. Ei aveau să zăbovească în Ierusalim până când avea să le fie dat darul acesta. Însă neluând în seamă aşa cum trebuie aceste învă ături, în elegerile lor limitate şi întunecate cu privire la El aveau curând să se dea pe fa ă în biserică. Dumnezeu era pe punctul de a face pentru ei nespus mai mult decât ar fi putut să ceară sau să gândească. Dar ideile lor erau prea limitate pentru a prinde cuvintele Mântuitorului.

Însă, când darul neasemuit le-a fost acordat, au fost cuprinşi de uimire. Acest lucru constituia ceea ce era nespus mai mult decât cele mai mari speran e ale lor şi peste aşteptările lor serioase, aşa după cum stă scris: "Cuprinşi de uimire, apostolii au exclamat: >Iată, aceasta este iubire<. Ei au devenit conştien i de darul ce le-a fost dat. Şi care a fost urmarea? Sabia Duhului, proaspăt ascu ită cu putere şi scăldată în fulgerele cerului, şi-a croit drum prin necredin ă. Mii au fost converti i într-o zi". *Faptele apostolilor*, cap. 4, par. 8.

Când au ajuns să trăiască acea zi extraordinară, Domnul le-a dat, în maniera cea mai certă, ceea ce era peste cele mai înalte anticipări ale lor şi, în felul acesta, au fost umplu i cu o bucurie de negrăit şi cu laude din inimă. Tot aşa va fi din nou, când ploaia târzie cade peste poporul care se roagă şi îl aşteaptă pe Dumnezeu. Atunci, Domnul ne va înzestra în mod cert cu lumină, putere, iubire şi părtăşie, care astăzi este mai înaltă decât orice gând omenesc ce poate fi atins.

"E cu neputin ă să se dea vreo idee cu privire la experien a poporului lui Dumnezeu care va fi în via ă pe acest pământ când slava cerească şi o repetare a persecu iilor trecutului sunt contopite. Ei vor umbla în lumina care porneşte de la tronul lui Dumnezeu. Cu ajutorul îngerilor va fi o neîntreruptă comunicare între cer şi pământ." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Ultima criză, par. 20, vol. 9.

Dar, noi nu trebuie să ne mângâiem cu gândul că singurul timp când ne putem aştepta ca Domnul să facă lucruri mari, dincolo de tot ceea ce putem cere sau gândi noi, este atunci când cade ploaia târzie. La fiecare pas în călătoria în rugăciune prin sanctuar noi trebuie să avem mari aşteptări în ceea ce priveşte manifestarea bunătă ii lui Dumnezeu, infinită şi incomparabilă, mai degrabă decât să trecem grăbi i prin el, punând la îndoială faptul că Domnul va face ceva remarcabil. Atât de slabă este credin a multora, atât de obişnui i sunt ei să nu primească nimic realmente, ca răspuns la rugăciunile lor formale, încât se aşteaptă la pu in, motiv pentru care nu caută cu adevărat mult.

Când tot ce poate fi atins, în cadrul călătoriei în rugăciune, nu sunt decât rezultate slabe şi nesatisfăcătoare, atunci este timpul să punem câteva întrebări cercetătoare pentru a şti de ce se întâmplă acest lucru. Există o nevoie presantă de a nu ne da satisfăcu i până când nu sunt găsite răspunsurile.

Deja am fost făcu i conştien i de un număr de motive pentru care rugăciunea nu este ascultată. Adevărata ştiin ă a rugăciunii a fost predată; noi am învă at că pe Calvar Isus a ob inut

deja biruin a pentru noi, că Satana trebuie să fie privit ca un duşman înfrânt şi că Domnul ne invită să acceptăm biruin a ca fiind a noastră proprie. Noi ştim că numai Dumnezeu este Rezolvatorul de probleme, Planificatorul şi Purtătorul de poveri, şi că orice rugăciune care nu-l recunoaşte în aceste roluri, rămâne cu certitudine fără răspuns.

Toate aceste lucruri sunt nemaipomenite, dar mai rămâne o problemă în felul nostru de a ne apropia de Dumnezeu care a fost nezărită, solu ia ei netrecându-ne prin minte. Este o mângâiere să ştii că, în acest caz, o dată ce problema este descoperită, atunci şi solu ia este discernută repede.

Problema la care facem referire aici este rodul educa iei nevinovate, dar teribil de păgubitoare, date de către părin i copiilor lor, prin care aceştia le-au împărtăşit micu ilor lor o concep ie despre Dumnezeu şi un fel de a se apropia de El care este prea departe de adevăr. Să luăm în considerare acest lucru din punct de vedere al insisten ei copilului în felul său de a se apropia de părin ii lui, comparat cu insisten a creştinului în felul său de a se apropia de părin ii lui cereşti. Primele considerări ne vor înclina să credem că nu există nici o diferen ă între unul şi celălalt, şi că insisten ele neînduplecate ale copilului sunt men inute până când cererea sa este satisfăcută sunt o ilustra ie potrivită a hotărârii cu care credinciosul trebuie să-l caute pe Dumnezeu pentru răspuns la rugăciunile sale. Este adevărat că tenacitatea micu ilor trebuie să fie exercitată de către credinciosul adult care se roagă, dar, de la acest punct înainte, orice asemănare dispare pentru a fi înlocuită cu o lec ie convingătoare în ceea nu trebuie să se facă.

Copiii înva ă de timpuriu că, dacă ei îi bat la cap pe părin i multă vreme şi în mod supărător, aceştia din urmă le vor da tot ceea ce doresc, indiferent că este spre binele lor sau nu, şi indiferent că părin ii vor ca ei să le aibă sau nu. Astfel, realizarea acestor dorin e, peste care părin ii au control, depinde de schimbarea de către copil a părin ilor lui. Copilul îşi schimbă părin ii prin faptul că face ca decizia pe care o iau să fie atât de costisitoare încât aceştia să fie nevoi i în cele din urmă să cedeze cu bucurie în favoarea dorin ei copilului.

Aceasta nu înseamnă că noi trebuie să ne rugăm doar o dată pentru binecuvântare şi apoi să lăsăm problema cu totul în grija lui Dumnezeu. Din contră, noi trebuie să fim constan i şi fără încetare în prezentarea rugăciunilor noastre către Cel Preaînalt. Acest adevăr este repetat din când în când în sfaturile divine.

Când Ilie s-a rugat prima oară, răspunsul nu a venit, dar profetul s-a rugat din nou şi din nou până când răspunsul a venit.

Daniel a persistat timp de trei săptămâni întregi până când Gabriel a apărut în cele din urmă cu asigurarea că rugăciunea lui este ascultată şi că i s-a răspuns.

Iacov s-a prins de Domnul cu strigătul: "… Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta". *Geneza* 32,26.

"Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Experien a vie ii sale dă mărturie cu privire al puterea rugăciunii stăruitoare. Acum trebuie ca noi să învă ăm această lec ie a rugăciunii biruitoare, a credin ei ce nu lasă loc îndoielii. Cele mai mari biruin e ale bisericii lui Hristos sau ale creştinului nu sunt acelea care se ob in prin talent şi educa ie, prin avere sau prin favoarea oamenilor. Ci sunt acele biruin e care sunt câştigate în camera de audien ă cu Dumnezeu, când credin a stăruitoare până la agonie se prinde strâns de bra ul cel tare al puterii.

Aceia care însă nu sunt dispuşi să părăsească orice păcat şi să caute cu stăruin ă binecuvântarea lui Dumnezeu nu o vor primi. Dar to i aceia care se vor prinde de binecuvântările lui Dumnezeu, aşa cum a făcut Iacov, şi care sunt dispuşi să fie tot aşa de sinceri şi stăruitori cum a fost el vor birui aşa cum a biruit el. >Şi Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor Lui, care strigă zi şi noapte către El, măcar că zăboveşte fa ă de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând.< *Luca* 18,7.8." *Patriarhi şi profe i*, cap. 18, ultimele două paragrafe.

"Noi ar trebui să petrecem mult timp în rugăciune tainică. Hristos este vi a, voi sunte i mlădi ele. Şi dacă noi vom creşte şi vom înflori, atunci trebuie în mod continuu să tragem seva şi hrana din Vi a cea vie; pentru că separa i de Vi ă nu avem nici o tărie.

Am întrebat îngerul de ce nu mai era credin ă şi putere în Israel. El a spus: >Voi da i drumul prea repede bra ului Domnului. Stărui i cu rugăciunile voastre la tron şi prinde i-vă cu credin ă tare.

Făgăduin ele sunt sigure. Crede i că primi i lucrurile pe care le cere i, şi le ve i avea.< Apoi mi-a fost arătat Ilie. El era supus aceloraşi pasiuni, aşa cum şi noi suntem, şi el s-a rugat cu seriozitate. Credin a lui a suportat încercarea. De şapte ori s-a rugat înaintea Domnului, şi în cele din urmă norul şi-a făcut apari ia." *Experien e şi viziuni*, cap. Rugăciunea şi credin a, par. 3, 4.

"Deoarece Ilie a fost un bărbat cu o mare credin ă, Dumnezeu l-a putut folosi în această criză gravă din istoria lui Israel. În timp ce se ruga, mâna credin ei sale a prins făgăduin ele cerului şi a stăruit în rugăciune până când cererile sale au fost ascultate…

O credin ă ca aceasta este necesară în lume astăzi – credin a care se prinde de făgăduin ele Cuvântului lui Dumnezeu şi nu se lasă până când cerul nu răspunde." *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 5, 6.

Acestea sunt doar câteva din multele declara ii care înva ă adevărul vital că, stăruin a neobosită în aducerea cazului nostru înaintea lui Dumnezeu va adeveri că, în cele din urmă, Domnul va auzi şi va răspunde, pe când a cere doar o dată şi a rămâne la acest nivel înseamnă că peti ionarul niciodată nu va primi răspuns la ceea ce el caută şi niciodată nu va primi binecuvântarea de care are atâta nevoie. Să citim din nou declara ia scrisă cu privire la experien a lui Iacov la pârâul Iaboc:

"Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Experien a vie ii sale dă mărturie cu privire al puterea rugăciunii stăruitoare." *Patriarhi şi profe i*, cap. 18, penultimul paragraf.

Aceasta este de asemenea ceea ce înva ă din experien ă copilul cicălitor. El cunoaşte puterea de a cere neîncetat până când hotărârea părin ilor este sfărâmată şi capătă ceea ce doreşte. Astfel, se pare că lec ia învă ată în copilărie este o pregătire strălucită pentru un adult de a se apropia de Dumnezeu în rugăciune. De fapt, cuvântul ales de Ellen White, pentru a descrie acest element al rugăciunii pline de succes, cuvântul "stăruitor", este unul dintre cele mai potrivite în acest scop.

Conform dic ionarului Webster, acest cuvânt înseamnă: apăsător, care tulbură, insisten ă supărătoare, excesiv de persistent în a cere.

Acest cuvânt descrie exact felul de a se apropia al copilului de părin ii săi. De asemenea, descrie apropierea adevăratului creştin de Domnul. Înseamnă aceasta că, în astă privin ă, nu există nici o diferen ă între copiii lumii şi copiii lui Dumnezeu?

Chiar dacă nu am putea discerne imediat vreo diferen ă, cunoaşterea de către noi a principiilor împără iei lui Dumnezeu care sunt în opozi ie cu acelea ale prin ului întunericului, ne pune în alertă cu privire la faptul că trebuie să existe o deosebire hotărâtoare între ele, şi există. Prima e cunoaşterea lui Dumnezeu şi reflectă pe deplin căile Lui, în timp ce cealaltă este expresia diavolului. Rezultatul sigur al uneia îi va face pe cei care o adoptă puternici în rugăciune, în timp ce folosirea celeilalte este garan ia că via a rugăciunii va fi un eşec fără speran ă.

Atunci care este diferen a?

În cazul copilului, obiectivul pe care el îl urmăreşte cu încăpă ânare este o schimbare în părin i. Când el se apropie de cineva care are în mâini ceea ce îşi doreşte, s-ar putea să întâmpine din partea tatălui sau mamei, sau ambilor, o hotărâre fermă de a nu-i da ceea ce cere. Această pozi ie poate fi luată datorită unui număr de motive, unele dintre ele fiind întemeiate, în timp ce altele pot fi inspirate din motive egoiste.

Dacă părin ii nu pot fi determina i să îşi schimbe pozi ia lor, micu ii nu au vreo speran ă să ob ină acel lucru asupra căruia şi-au fixat dorin ele. Răspunsul negativ la cererea ini ială este semnul că acel copil porneşte război pentru a realiza o schimbare în gândirea părin ilor. Pentru a face acest lucru el se comportă urât. Întrucât dă pe fa ă o respingere totală a autorită ii părin ilor, el acum îşi bate la cap părin ii. Dacă acest lucru nu merge, atunci el poate să devină ursuz sau chiar isteric.

Mama şi tatăl încearcă să-l ină în stăpânire, dar cu cât mai tare caută ei să facă lucrul acesta, cu atât mai rău se comportă copilul, până când, în disperare totală, cei presupuşi a fi regele şi regina casei, renun ă la autoritatea lor în favoarea copilului.

Acest lucru nu se întâmplă în fiecare cămin, deoarece sunt unii părin i care sunt de neclintit în pozi ia şi în hotărârea lor, indiferent cât de tare ar putea să ipe copilul. Aceste cămine nu reflectă

în mod necesar voia lui Dumnezeu, pentru că unii părin i care stăpânesc cu autoritate inflexibilă sunt despo i şi lipsi i de ra iune.

Există două caracteristici principale în felul copilului de a se apropia de părin ii lui. Prima este credin a că părin ii trebuie schimba i. A doua este comportamentul greşit – mijlocul de a ob ine această schimbare. Aceasta înseamnă că stăruin a sa are drept obiectiv schimbarea persoanei greşite, pe când, în acelaşi timp, ea diminuează bunătatea pe care el ar fi putut s-o aibă, şi sporeşte foarte mult răutatea lui.

Orice copil care este deprins cu modul de a-şi trata părin ii în felul acesta, va creşte cu aceleaşi atitudini fa ă de Dumnezeu. Fără nici măcar să se gândească să pună sub semnul întrebării ideea respectivă, el va rămâne cu această convingere în via ă, încât singura lui speran ă este să-l convingă, într-un fel oarecare, pe Dumnezeu să fie de acord cu cererile lui. Singura lui speran ă pe care o vede este "schimbarea lui Dumnezeu". Adevărul vital că el este acela care trebuie să fie schimbat prin rugăciune niciodată nu-i trece prin minte. De aceea, el niciodată nu atinge cură ia vie ii care pregăteşte calea pentru ca Domnul să lucreze. În mod inevitabil, în dezamăgirea sa amară, îl acuză pe Dumnezeu de necredincioşie fa ă de Cuvântul Său şi vede făgăduin ele Sale ca fiind nedemne de încredere.

În cazurile acelora care au avut părin i despo i, copilul creşte cu sentimente negative cu privire la felul de a se apropia de Dumnezeu. Însă chiar acest copil poartă în sine concep ia că Dumnezeu trebuie să se schimbe.

Imediat trebuie să devină vizibil faptul că nu ne putem apropia de Dumnezeu cu ideea că El trebuie să schimbe. A veni la El în acest fel înseamnă a fi siguri că rugăciunile noastre nu vor căpăta răspunsuri. Noi, şi nu Dumnezeu, suntem aceia care trebuie să se schimbe, iar stăruin a în rugăciune este unul din mijloacele necesare pentru a realiza aceasta. De aceea, rugăciunile care nu aduc schimbări în noi niciodată nu vor primi răspunsurile de care noi avem atâta nevoie. Observă cum rugăciunea lui Ilie l-a schimbat din ce în ce mai mult, până când acel mare bărbat al lui Dumnezeu a fost în stare să primească răspunsul necesar, la vremea aceea. Observă cum a lucrat stăruin a sa pentru a-l aduce într-o tot mai strânsă şi armonioasă rela ie cu Domnul, aşa încât el a devenit din ce în ce mai neprihănit şi nu din ce în ce mai răzvrătit, păcătos sau descurajat. Observă cum nu a existat nici cea mai mică sugestie în rugăciunile sale stăruitoare de a-l schimba sau de a-l îndupleca pe Dumnezeu. Meditează asupra acestor principii vitale până când i se va întipări convingerea puternică despre faptul că stăruin a ta nu trebuie să-l schimbe pe Dumnezeul cel de neschimbat nici în cea mai mică măsură, ci ea trebuie să efectueze acele transformări în via a ta care să îndepărteze obstacolele ce au împiedicat manifestările puternice ale vie ii, puterii şi luminii lui Dumnezeu. Observă toate aceste lucruri în ceea ce a făcut pentru Ilie rugăciunea sa:

"Slujitorul veghea în timp ce Ilie se ruga. De şase ori s-a întors el de la postul său de veghe, spunând: >Nu se arată nimic, nici nor, nici semn de ploaie<. Dar profetul n-a lăsat loc descurajării. El îşi revizuia via a, pentru a vedea unde nu l-a onorat el pe Dumnezeu, şi-a mărturisit păcatele şi, astfel, a continuat să-şi chinuie sufletul înaintea lui Dumnezeu, în timp ce se uita după un semn că rugăciunea sa a fost ascultată. Pe măsură ce îşi cerceta inima, se vedea din ce în ce mai mic, atât în ochii săi, cât şi în ochii lui Dumnezeu. I se părea că e nimic şi că Dumnezeu este totul; şi când a atins punctul lepădării de sine, în timp ce se agă a de Mântuitorul ca singura lui tărie şi neprihănire, a venit şi răspunsul. Slujitorul a venit şi a spus: >Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om.<" *The SDA Bible Commentary*, vol. 2, pag. 1035.

Ce rugăciune eficace a fost aceasta! Cât de puternice şi cât de mari au fost rezultatele! Ploaia a venit, seceta a încetat, iar calea a fost deschisă pentru o mare reformă ce trebuia să aibă loc în Israel. Toate acestea au fost posibile datorită schimbărilor care au fost făcute în Ilie de rugăciunea sa, mijlocul extraordinar prin care a fost făcut potrivit să primească binecuvântări tot mai mari de la Domnul.

Datorită rugăciunilor care l-au schimbat în mod progresiv, el a devenit un bărbat puternic al credin ei, fapt care l-a făcut să stea ferm, neînfricat şi plin de succes pe muntele Carmel, dar, în aparen ă, nu a fost suficient pentru a-l califica în vederea unei rugăciuni eficace care în cele din

urmă a făcut să înceteze seceta, făcând loc ploii. Înainte ca el să poată realiza această victorie, trebuia să fi avut loc mai multe schimbări în el, transformări care puteau să fie efectuate doar de un gen de rugăciune care nu con ine nici chiar cea mai slabă sugestie că Dumnezeu trebuie să fie schimbat, dar care realizează sfin iri uimitoare în aceia care se roagă.

La început, aceia care citesc aceste cuvinte pot să râdă de ideea că, în rugăciunile lor stăruitoare înaintea lui Dumnezeu, sunt vinova i de păcatul teribil al presiunii pe care o pun asupra Celui atotputernic de a-şi schimba principiile Sale neprihănite pentru a le potrivi nevoilor lor, dar o mult mai atentă examinare cercetătoare a inimii în felul lor de a se apropia de Domnul va descoperi curând că noi to i ne aflăm sub condamnare în acest domeniu.

Dar cum poate fi altfel, date fiind reprezentările lui Dumnezeu care ne-au fost date de părin ii noştri bine inten iona i dar, de altfel, greşit informa i, care fără voie ne-au dat o educa ie falsă în felul de a ne apropia de Dumnezeu. Ei au făcut tot ceea ce au putut mai bine, tot ceea ce au ştiut, dar, pentru că au trăit într-o perioadă de timp când lumina Evangheliei a fost ascunsă privirilor deoarece apostazia predomina în biserici, ei niciodată nu au în eles natura educa iei pe care ne-au oferit-o. În orice caz, nu avem vreun interes de a arunca vreun blam asupra lor. Mai degrabă, trebuie să în elegem ceea ce am fost învă a i şi de ce, fiind atât de greşi i, trebuie să înlăturăm aceasta în favoarea căii corecte.

Chiar dacă mai avem doar amintiri vagi despre tacticile copilăriei noastre, fapt ce nu ne ajută acum să le analizăm cu acurate e şi în mod obiectiv, noi putem fi siguri că ele au provenit dintr-un caracter defectuos, aşa cum au fost schi ate în acest capitol. Calea cea mai simplă de a confirma aceasta este aceea de a examina cu o minte plină de discernământ adevărata natură a apropierii noastre de Dumnezeu.

Vei descoperi, aşa după cum şi eu am descoperit, că a existat dispozi ia de a realiza într-o

măsură oarecare o schimbare în Dumnezeu, în timp ce gândul că noi aveam nevoie să fim schimba i era păstrat pentru rugăciuni sau acele păr i ale rugăciunii de mărturisire şi îndepărtare a păcatului. În acele rugăciuni ne-am aşteptat ca o schimbare să fie săvârşită în noi şi nu în Dumnezeu. Rezultatul a fost că acele rugăciuni ne-au schimbat în mai bine, dar ele constituie partea cea mai mică a rugăciunilor noastre. Mare parte din timpul rugăciunilor noastre este petrecut în a căuta alte binecuvântări de la El, lucruri de care noi credem că avem nevoie şi trebuie să le avem.

Însă Domnul e prea în elept ca să ne dea ceea ce noi gândim că trebuie să avem. "Atunci când ne rugăm pentru binecuvântări pământeşti, răspunsul la rugăciune poate să întârzie, sau se poate ca Dumnezeu să ne dea altceva decât ceea ce cerem… " *Hristos Lumina Lumii*, cap. 27, par. 17.

Sau s-ar putea ca noi să fim neînstare să primim binecuvântarea. De exemplu, Isus a recunoscut faptul că Petru, Iacov şi Ioan erau în stare să primească mai mult decât ceilal i, motiv pentru care au fost lua i să fie martori la schimbarea la fa ă şi, de asemenea, au fost chema i de Hristos să fie mai aproape de El decât au fost ceilal i ucenici în grădina Ghetsimani. Acest lucru nu a fost favoritism, ci o recunoaştere a capacită ii celor trei, pe de o parte, şi a lipsei acesteia la ceilal i, pe de altă parte.

În mod asemănător, Moise era singurul om de pe fa a pământului care a putut cu adevărat să intre în prezen a lui Dumnezeu pe munte şi apoi să rămână acolo timp de patruzeci de zile, în două ocazii. Iosua avea aptitudinea să fie pe munte, dar în afara prezen ei imediate a lui Dumnezeu, pe când restul poporului a trebuit să rămână în spatele gardului ce înconjura poalele muntelui. Dumnezeu nu manifestase favoritism fa ă de Moise. Iehova ar fi coborât cu bucurie la popor şi ar fi vorbit cu el direct, însă poporul nu era în stare să primească solia în acest fel.

Oricare ar putea fi cauza, noi ne rugăm destul de adesea pentru lucruri care au fost făgăduite şi credem că este voin a lui Dumnezeu să ni le dea, dar în aparen ă nu primim nimic ca răspuns. Atunci, în cazul în care nu am fost elibera i de educa ia din copilăria noastră, vom începe să găsim greşeli la Dumnezeu. Ne vom sim i dezamăgi i şi trăda i. Inspira i de frumuse ea şi puterea făgăduin elor, noi venim la Domnul cu o credin ă puternică, nespus mai mult, chiar mai mult decât am putea cere sau gândi noi, doar pentru a constata, în măsura în care puteam vedea aceasta, că nu

căpătăm mai nimic sau chiar nimic. După o verificare atentă pentru a vedea dacă îndeplinim condi iile specificate, constatând că am cerut doar ceea ce Domnul a promis şi entuziasma i de asigurarea că am avut un spirit şi motive corecte, suntem siguri că nici o schimbare nu este necesară să se facă în noi. Dumnezeu trebuie să fie cel greşit.

Totuşi, noi nu îndrăznim să nutrim gândul şi nici să vorbim despre aceasta, fiindcă este prea teribil să medităm la acest lucru, dar, totuşi, aceasta este for a operativă în subconştient.

Acum avem o problemă foarte reală. Ştim că Domnul este singura Sursă ce împlineşte nevoile noastre, însă El a "refuzat" să satisfacă ceea ce i s-a cerut. Să presupunem că nevoia este atât de stringentă, încât avem absolută nevoie de ea.

Astfel, situa ia este că numai Domnul are răspunsul la rugăciune, şi a promis că o va împlini. Dar, "El nu şi-a păstrat promisiunea". Dintr-un motiv sau altul, El "a ales să nu-şi ină cuvântul". Între timp, noi suntem foarte siguri că nevoia noastră şi rugăciunea credin ei noastre ne dă dreptul la binecuvântare.

Care este singura concluzie la care va ajunge o persoană pe baza celor descrise mai sus? Mai mult ca sigur el va decide că singura solu ie posibilă este aceea de a-l schimba pe Dumnezeu. Într-un fel oarecare, Lui trebuie să i se sugereze să-şi schimbe gândul, să aibă un alt fel de a ra iona la îndemână, să vadă cazul într-o lumină diferită şi astfel să fie condus să-şi modifice hotărârea.

Astfel, peti ionarul devine insistent sau stăruitor. El începe să "insiste pe lângă Cel atotputernic"; să-l "implore" şi să-l "roage stăruitor". Dacă acest lucru nu izbuteşte să aducă rezultatele dorite, atunci el va deveni mai mult sau mai pu in descurajat sau răzvrătit, conform comportamentului său din copilărie. Chiar dacă reuşeşte să rămână cu Dumnezeu el va experimenta încă îndoieli sâcâitoare despre dreptatea lui Dumnezeu. Pe deasupra, toate aceste lucruri se pot întâmpla la o persoană care crede, în măsura în care este conştientă pe deplin, că Dumnezeu nu trebuie să se schimbe. Dar, sub o mare presiune, acele obiceiuri-tipar şi convingeri ascunse, dar motivatoare, dobândite în copilărie vor ieşi la iveală. La început, pot fi nevăzute, dar ele sunt acolo, diminuând entuziasmul nostru pentru rugăciune, ducându-ne la dezamăgire sau răzvrătire.

Acesta este comportamentul greşit prin care, atunci când am fost copii am năzuit să ne schimbăm părin ii, iar acum căutăm să facem presiuni asupra lui Dumnezeu pentru a-şi revizui deciziile Sale şi, ca atare, pentru a le schimba.

În cele din urmă, gândurile noastre, chiar dacă într-un mod inconştient, au devenit atât de concentrate asupra "problemei", căci Domnul a devenit o problemă pentru noi, încât nu ne oprim să gândim că noi suntem cei care avem nevoie de schimbare.

Pentru foarte multă vreme am în eles aceste principii, dar ele au fost lămurite insuficient în min ile noastre pentru a elimina orice procedeu fals din rugăciunile noastre. Vom dezvolta mult mai multe gânduri cu privire la această temă în următorul studiu unde vom folosi ilustra ii din Scripturi pentru ca aceste adevăruri să devină clare.

Ceea ce noi trebuie să în elegem este că nici o rugăciune nu va putea să aducă la îndeplinire vreo schimbare în Dumnezeu, pentru că El nu are nevoie să se schimbe, pentru că este de neschimbat. El declară în mod corect: "Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb… " *Maleahi* 3,6.

Fie ca acest adevăr să fie pe deplin şi pe vecie stabilit în mintea poporului lui Dumnezeu. În felul acesta noi vom fi elibera i de greşeala teribilă de a încerca să facem imposibilul.

În acelaşi timp, trebuie să învă ăm că orice rugăciune, nu doar acelea care au ca interes pocăin a şi mărturisirea, este inten ionată să ne schimbe. Să fim ferm stabili i în adevărul acesta: "Rugăciunea este deschiderea inimii noastre lui Dumnezeu, ca unui prieten. Aceasta nu pentru că este necesar să informăm pe Dumnezeu cu privire la persoana noastră, cine suntem noi, ci pentru ca noi să putem fi capabili să-l primim. Rugăciunea nu coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înal ă pe noi la El". *Calea către Hristos*, cap. Înaltul privilegiu al rugăciunii, par. 2.

Fiecare pas pe care îl facem în călătoria noastră în rugăciune prin sanctuar este inten ionat de către Cer să ne schimbe. De aceea, noi trebuie să intrăm în această călătorie prin rugăciune pentru a fi schimba i. Trebuie să aşteptăm acest lucru şi să îl experimentăm. Pentru aceasta orice condi ie trebuie să fie împlinită. Dacă nu suntem schimba i, atunci noi nu am primit slujirea lui

Dumnezeu, aşa cum a plănuit-o pentru ca noi să o primim. Acest lucru trebuie să ne conducă la o reexaminare a felului nostru de a ne apropia de Dumnezeu, aşa încât, prin schimbările din noi pe care aceasta trebuie să le aducă, noi să fim în stare să primim binecuvântarea.

În sanctuar, Domnul dispune de lucrări extraordinare prin care va face pentru noi nespus mai mult decât am putea gândi sau cere noi, însă El este neînstare să facă aceasta deoarece, în loc ca rugăciunile noastre să aibă caracterul de a ne schimba pe noi până când suntem făcu i în stare să primim aceste minună ii, noi ne ocupăm cu încercarea de a-l schimba pe Dumnezeu. Până când nu vom fi elibera i de răul acesta atât de mare, marea strigare niciodată nu va putea veni.

"Noi nu luăm în considerare totdeauna faptul că sfin irea pe care o dorim atât de serios şi pentru care ne rugăm atât de serios vine prin adevăr şi, prin providen a lui Dumnezeu, într-un fel la care ne aşteptăm mai pu in. Când noi căutăm bucurie, iată că este întristare. Când ne aşteptăm la pace, avem adeseori neîncredere şi îndoială, deoarece ne vedem arunca i în încercări pe care nu le putem evita. În aceste încercări avem răspunsurile la rugăciunile noastre. Pentru ca noi să fim cură i i, focul durerii trebuie să ne aprindă, iar voin a noastră trebuie să fie adusă în conformitate cu voin a lui Dumnezeu. Pentru a fi făcu i după chipul Mântuitorului nostru, trebuie să trecem prin cel mai dureros proces de cură ire. Chiar aceia pe care noi îi privim ca fiind cei mai dragi de pe pământ pot să ne producă cea mai mare durere şi încercare. Ei pot să ne vadă într-o lumină greşită. Pot să gândească despre noi că suntem greşi i, şi că ne înşelăm şi ne înjosim singuri, deoarece urmăm dictatele unei conştiin e iluminate ce caută adevărul ca pe o comoară ascunsă…

Rugăciunile noastre pentru a fi făcu i după chipul lui Hristos pot să nu primească răspunsul exact aşa cum noi îl aşteptăm. Putem fi încerca i şi puşi la probă, pentru că Dumnezeu vede că este cel mai bine să ne pună sub un curs al disciplinei care este fundamental pentru noi înainte ca să devenim oamenii potrivi i pentru binecuvântarea pe care o dorim cu înfocare. N-ar trebui să devenim descuraja i şi să ne lăsăm pradă îndoielii şi să gândim că rugăciunile noastre nu sunt luate în seamă. Ar trebui să ne bizuim mai mult pe Hristos şi să predăm cazul nostru lui Dumnezeu pentru a răspunde la rugăciunile noastre în felul Său propriu. Dumnezeu nu a promis să ne acorde binecuvântările Sale prin canalele pe care noi le-am ales. Dumnezeu este prea în elept să greşească şi prea grijuliu fa ă de binele nostru pentru a ne permite să alegem pentru noi înşine.

Planurile lui Dumnezeu sunt totdeauna cele mai bune, deşi nu putem întotdeauna să le discernem. Desăvârşirea caracterului creştin poate fi ob inută doar prin muncă, luptă şi jertfire de sine…

Cât de extrem de pre ioase sunt darurile lui Dumnezeu – harurile Duhului Său – şi noi nu vom da înapoi din fa a procesului de punere la probă şi încercare, indiferent cât de dureros sau umilitor ar fi pentru noi. Cât de uşoară ar fi calea spre ceruri dacă n-ar exista deloc jertfirea de sine sau crucea! Cum s-ar grăbi lumea pe această cale, şi cum ar călători cei ipocri i fără număr pe ea! Mul umim lui Dumnezeu pentru cruce şi jertfire de sine. Ticăloşia şi ruşinea pe care le-a îndurat Mântuitorul nostru pentru noi nu sunt prea umilitoare pentru cei salva i prin pre ul de cumpărare al sângelui Lui. Cerul va fi într-adevăr destul de ieftin."

- Ellen G. White, Letter 9, 5 aprilie 1873, către "Sora Billet", din San Francisco, California, citat din *The Upward Look*, pag. 109.

Capitolul 23

Ultimul studiu l-am încheiat cu gândul că ploaia târzie niciodată nu poate să cadă până când nu vom fi elibera i în totalitate de orice urmă de dispozi ie sau efort de a-l convinge pe Dumnezeu să se schimbe pentru a satisface nevoile noastre sau pentru a se adapta plăcerilor sau dorin elor noastre.

Dar, de ce trebuie să fie aşa?

Răspunsul, aşa după cum se arată cel pu in, trebuie să fie destul de evident. A depune efort pentru a efectua o schimbare în Dumnezeu înseamnă a declara că tu ştii ce este cel mai bine pentru tine, mai bine decât o poate face El. Desigur, nici prin cap nu i-ar trece să îndrăzneşti să te gândeşti şi să te făleşti că eşti mai mare decât Cel atotputernic, dar aceasta nu schimbă deloc realitatea preten iei tale. Chiar şi cel mai mic murmur împotriva Domnului sau cel mai mic sentiment de nemul umire fa ă de deciziile Sale, arată că există încă o dispozi ie şi o credin ă păcătoasă subtilă, dar hotărâtă, care spune că tu te crezi mai în elept decât Dumnezeu şi că El trebuie să-şi schimbe gândirea şi să-şi redirec ioneze puterea Sa pentru a schimba împrejurările în care te găseşti, pentru ca lucrurile să fie mai uşoare pentru tine.

Ar fi imposibil să te apropii de Cel atotputernic în acest fel rău, să vii înaintea Lui în rolul unui presupus superior, în timp ce El este privit ca fiind inferior. Nu este aceasta chiar temelia şi inima atitudinii pe care Lucifer a dezvoltat-o în felul său de a se apropia de Iehova? Nu este aceasta chiar esen a mândriei lăudăroase a Babilonului, şi revoltă împotriva cerului? Aceasta este chiar natura păcatului. El separă sufletul de Dumnezeu şi îl lasă expus for elor distructive ce abia aşteaptă să-l înghită.

Probabil, manifestarea cea mai arogantă a acestui gen de rugăciune se găseşte în serviciul mesei sau liturghiei romano-catolice când, înaintea tuturor oamenilor, preotul pretinde că schimbă cu adevărat azima şi vinul în persoana reală a Domnului Isus Hristos care, după învă ătura lor, nu are nici o altă alternativă decât aceea de a fi sub comanda preotului. Întregul obiectiv al unei asemenea rugăciuni este acela de a-l schimba pe Dumnezeu, de a-l crea dintr-o bucată de pâine şi o cantitate mică de vin. Prin urmare, oamenii ac ionează ca şi cum stăpânesc peste Creatorul. Acesta este cu certitudine un efort din partea lor de a-l schimba pe Dumnezeu, nu pe ei înşişi.

De aceea, nu este surprinzător faptul că scriitorii catolici declară: "Mesa este chiar inima închinării catolice. După cum inima pompează sângele dătător de via ă către fiecare membru al corpului, vitalizându-l şi hrănindu-l, tot aşa mesa răspândeşte harurile şi meritele ei bogate tuturor rugăciunilor supuse bisericii, îmbogă indu-le şi învigorându-le cu propria ei tărie şi putere. După cum planetele se învârt în jurul soarelui, de la care primesc lumină şi căldură, tot aşa fac toate tipurile de rugăciuni şi ritualuri care se învârtesc în jurul jertfei mesei sau liturghiei. Acesta este actul central al închinării în Biserica Catolică, şi nici o altă devo iune nu poate fi comparată cu ea în bogă iile şi eficacitatea spirituală.

>Nu există nimic<, zice părintele J.M. Cooper, >pe întreg tărâmul literaturii religioase, de o frumuse e, demnitate şi sublimitate absolută, care să se compare cu rugăciunile mesei, aşa cum se revarsă din respectul cel mai adânc şi din iubirea cea mai curată şi stăruin a cea mai caldă a inimilor omeneşti către Tatăl nostru. În maiestatea lor sus inută şi în augusta lor simplitate, ele sunt demne de stabilirea actului suprem al închinării creştine. Şi ele sunt mai venerate şi mai iubite de noi, prin aceea că timp de aproape un mileniu şi jumătate au fost consacrate de milioane fără grai care, în toate veacurile, în toate climatele şi în toate neamurile, şi-au declarat credin a şi loialitatea fa ă de Hristosul euharistic.<" *The Faith of Millions*, de John A. O'Brian, pag. 307, publicată de *Our Sunday Visitor*, *Inc*., Huntington, Indiana, 1974.

Prin mesă, preo ii, în numele poporului care se închină, se roagă înaintea Domnului Cel Preaînalt, dar este o rugă în şi prin care sunt inversate rolurile lui Dumnezeu şi al omului, bineîn eles dacă acest lucru ar fi cu putin ă. Astfel, se inten ionează ca Dumnezeu să fie schimbat prin rugăciune. Se pretinde că, atunci când preo ii se roagă pentru pâine şi vin, Hristos coboară şi intră în forma Lui corporală în aceste două articole. Pe deasupra, se pretinde că Dumnezeu a

autorizat în întregime această apropiere fa ă de Sine; că El l-a îndrumat cu adevărat pe preot să-i spună când să se schimbe şi că El va asculta imediat când este chemat să se coboare din ceruri. Nu este nici cea mai mică surpriză atunci, că această rugăciune este salutată de către scriitorii şi purtătorii de cuvânt catolici ca fiind inima vibrantă şi energică a sistemului religios papal. Să nu uităm că papalitatea este prelungirea cea mai dezvoltată a răzvrătirii lui Satana, o răscoală cu scopul de a-l determina pe Dumnezeu să-şi schimbe legile Sale, aşa încât ambi iile nesfinte ale acestui cel mai strălucitor dintre to i îngerii să poată fi aduse la îndeplinire, indiferent de costul altora.

Biserica Romano-Catolică, deoarece ea este continuarea primei revolte păcătoase împotriva lui Dumnezeu, trebuie să păstreze şi să înve e astăzi o structură de rugăciune care inteşte să-l schimbe pe Creator şi nu pe creaturile Lui. Dacă acest lucru nu ar fi adevărat, adică, dacă papalitatea i-ar învă a pe oameni să înal e rugăciuni care să-i schimbe pe oameni şi nu pe Dumnezeu, atunci ea nu ar fi nici papalitatea şi nici Babilonul, ci ar fi adevărata biserică a lui Dumnezeu.

Chiar dacă noi ne-am rugat fără voie într-un asemenea fel, aşteptând ca Domnul să se schimbe potrivit cu ideile noastre despre felul cum trebuie împlinite făgăduin ele, acest gen de rugăciune nu poate fi decât babiloniană sau papală. Aceasta este o realitate teribilă pe care nici cea mai sinceră ignoran ă nu o poate schimba. Mai degrabă, cu cât mai intensă este sinceritatea ce înso eşte rugăciunea babiloniană, cu atât mai serioasă este stricăciunea săvârşită şi cu atât mai mult se îndepărtează sufletul de Domnul şi mântuirea Lui.

Noi am fost elibera i în mod progresiv de-a lungul anilor de ideile, concep iile, teoriile şi practicile babiloniene şi papale. De exemplu, am învă at că eliberarea din robia păcatului poate fi realizată doar prin eradicarea naturii păcătoase şi înlocuirea ei cu sămân a lui Hristos. Acesta este un principiu de operare respins de organiza ia oricărei biserici babiloniene. Dar, noi am acceptat adevărul, am văzut o mare eliberare efectuată în vie ile noastre şi am făcut un pas mare, ieşind din Babilon.

Apoi au urmat al i paşi mai departe, când am văzut lumina despre natura lui Hristos, despre caracterul lui Dumnezeu şi odihna divină de Sabat, pentru a numi doar câteva adevăruri mari separatoare.

Acum devine evident că un alt salt în via ă trebuie făcut. Babilonul trebuie să rămână şi mai mult în urmă.

Dacă acest pas nu este adăugat la ceilal i care deja s-au făcut, atunci este clar că Domnul nu poate să trimită niciodată ploaia târzie peste un om care caută să efectueze o schimbare în Domnul, oricât de subtil sau din ignoran ă ar putea să încerce să facă acest lucru. Noi trebuie să recunoaştem structura rugăciunilor noastre ca să le putem identifica drept creştine sau babiloniene, corespunzătoare sau necorespunzătoare, după cum poate fi cazul. Nu este loc pentru neglijen ă, superficialitate, sau autoamăgire în această analiză a tipului rugăciunii noastre. Noi trebuie să ştim că am făcut acest pas, ieşind din Babilon, sau consecin ele vor fi prea teribile pentru a ne gândi la ele. Dacă nu ajungem să vedem şi să în elegem adevărata natură a rugăciunilor noastre, atunci, cu certitudine, va veni ziua când va fi prea târziu ca să facem schimbările cerute, pentru a vedea ceea ce trebuia să fi văzut şi să fi făcut astăzi, şi vom şti că nepăsarea noastră ne-a cauzat condamnare veşnică.

Înaintea revărsării acelei binecuvântări promise care, "… dacă este pretinsă prin credin ă, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări", *Hristos Lumina Lumii*, cap. 73, par. 36, trebuie să dezvoltăm capacitatea de a înăl a asemenea rugăciuni spre cer, încât să lucreze mari schimbări în noi. Noi tânjim după revărsarea celor mai bogate comori ale harului cerului şi ne mirăm de ce primim atât de pu in din binecuvântarea promisă, când problema noastră constă în neizbutirea din partea noastră ca, "… prin harul lui Dumnezeu şi prin eforturile noastre stăruitoare…" *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 6, să devenim califica i pentru a primi binecuvântările bogate cu care Cerul tânjeşte să ne înzestreze. Dacă am putea vedea acum ce gen de oameni de valoare trebuie să devenim noi înainte ca să fim gata să primim ploaia târzie, atunci am în elege gradul înspăimântător

la care am ajuns, şi starea de urgen ă totală de a ne dedica lucrării în acest pu in timp care a mai rămas.

Începutul acestei transformări a avut loc atunci când am căpătat naşterea din nou, dar, mare şi extraordinară aşa cum a fost acea transformare, totuşi nu a fost îndestulătoare pentru a ne califica în vederea revărsării nelimitate a Duhului Sfânt în puterea ploii târzii. Trebuie să mai urmeze o succesiune neîntreruptă de schimbări, până când suntem pe deplin califica i să primim tot ceea ce poate fi primit în această via ă. Acest gând de a deveni califica i pentru înzestrarea cu comorile cereşti este unul care trebuie întipărit în min ile noastre cu putere şi claritate, până când suntem puşi la treabă de efortul cel mai stăruitor, în armonie cu harul lui Dumnezeu. Acest gând extraordinar este repetat mereu în Scripturi. O dată ce mintea a fost alertată despre existen a acestui principiu, devine uimitor pentru noi cât de adesea este subliniat sau ilustrat în Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Observă cum acest gând este exprimat în această declara ie: "Rugăciunea este deschiderea inimii noastre lui Dumnezeu, ca unui prieten. Aceasta nu pentru că este necesar să informăm pe Dumnezeu cu privire la persoana noastră, cine suntem noi, ci pentru ca noi să putem fi capabili să-l primim. Rugăciunea nu coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înal ă pe noi la El." *Calea către Hristos*, cap. Înaltul privilegiu al rugăciunii, par. 2.

Acestea sunt cuvinte demne de o medita ie sinceră, atentă şi plină de rugăciune. Deoarece rugăciunile noastre nu-l schimbă pe Dumnezeu nici în cea mai mică măsură, ele nu sunt oferite spre folosul Său, chiar dacă rugăciunile credin ei adevărate, vii şi inteligente aduc bucurie marii Sale inimi, pline de o iubire infinită. Însă adevăratul lor obiectiv este acela de a ne face "…capabili să-l primim".

Aceasta înseamnă că există o strânsă rela ie între eficien a, regularitatea şi permanen a rugăciunilor noastre şi nivelul capacită ii noastre de a primi darurile din ceruri. Aceia care îngenunchează în rugăciune în fiecare diminea ă, doar pentru câteva clipe fugare, timp în care ei repetă aceleaşi cuvinte formale, nu fac nici un progres în dezvoltarea spirituală, ci alunecă în mod sigur din ce în ce mai jos pe scara calificării ce trebuie să o dezvolte.

Pe de altă parte, există şi din aceia care în eleg într-o oarecare măsură adevărul că, noi suntem primitori ai harului lui Dumnezeu doar pentru a fi salva i de pe acest pământ blestemat de păcat, dar suntem aici până când via a noastră ia sfârşit sau până când apare Mântuitorul, doar pentru a fi conlucrători mai eficien i şi mai puternici cu agen ii cereşti. Calificarea pentru această lucrare nu este îndeplinită prin lucrarea unei minuni bruşte, fără efort, ci prin exercitarea până la epuizare a fiecărei puteri şi talent ce le avem la dispozi ie, în timp ce, prin comuniunea cea mai strânsă cu Hristos, ne trimitem rugăciunile în sanctuarul de sus, rugăciuni care ne schimbă de la un nivel al competen ei, la altul şi mai mare.

În timp ce bărba ii şi femeile din această lume sunt devota i în totalitate dobândirii de bogă ii, în căutarea plăcerilor şi a unei vie i uşoare, copilul consacrat al lui Dumnezeu se concentrează în vederea realizării calificării progresive, necesare pentru a sluji Domnului cu o inimă neîmpăr ită. Ei sunt cei care înva ă puterea rugăciunii stăruitoare, comuniunea prin care nu se face nici o încercare de a-l schimba pe Dumnezeu, dar care îl schimbă efectiv pe cel credincios din slavă în slavă.

Noi trebuie să ajungem la locul unde să fim trezi i pe deplin pentru a în elege că: "To i aceia care sunt capabili să fie de folos trebuie să fie educa i prin cea mai severă disciplină morală şi intelectuală, şi Dumnezeu îi va sprijini, unind puterea divină cu eforturile omeneşti". *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 25.

Un exemplu remarcabil despre aceasta ne este dat în lucrarea de sfin ire a lui Moise, care a petrecut primii patruzeci de ani din via a sa la curtea Egiptului, loc unde se găsea doar prea pu ină, sau deloc, virtute şi moralitate. În timpul acelei perioade el a fost schimbat în multe aspecte ale vie ii sale, nu în felul în care dorea Dumnezeu, ci în felul filosofiei sofisticate a egiptenilor. Înainte ca el să poată aduce la îndeplinire misiunea pentru care s-a născut, trebuia să aibă loc o completă întoarcere a direc iei în care el o luase.

"Moise învă ase multe lucruri de care trebuia să se dezve e. Influen ele care-l înconjuraseră în Egipt – iubirea mamei sale adoptive, pozi ia sa înaltă ca nepot al împăratului, risipa în toate privin ele, rafinamentul, subtilită ile şi misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, măre ia solemnă a arhitecturii şi sculpturii – toate acestea lăsaseră urme adânci asupra min ii sale în dezvoltare şi, într-o oarecare măsură, modelaseră obiceiurile şi caracterul său. Timpul, schimbarea condi iilor şi a locului şi comuniunea cu Dumnezeu puteau să îndepărteze aceste influen e. Din partea lui Moise însuşi se cerea o luptă ca, pentru propria sa via ă, să lepede ce era greşit şi să accepte adevărul, dar Dumnezeu avea să fie ajutorul său atunci când lupta avea să fie prea grea pentru puterea omenească." *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 24.

Acele influen e cu adevărat subtile şi puternice au avut tendin a să producă în el schimbări care l-au făcut nepotrivit pentru lucrarea vie ii sale şi care l-au îndepărtat de Domnul. Prima influen ă men ionată a fost iubirea mamei sale adoptive. Ea era o femeie puternică, dedicată religiei şi stilului de via ă celei mai puternice şi mai bogate na iuni de pe pământ, la vremea aceea. Ea l-a iubit pe Moise foarte profund şi a exercitat toate influen ele puternice ale acelei afec iuni intense pentru a-l integra în totalitate în calea vie ii ei. Obiectivul ei era acela de a-l conduce să uite moştenirea sa evreiască şi pe Dumnezeul poporului său, şi să devină un egiptean în adevăratul sens al cuvântului.

Era firesc pentru el să răspundă acelei iubiri şi, astfel, să caute să-i placă în toate lucrurile, totuşi, în acelaşi timp, el nu putea uita întru totul faptul că era vlăstarul lui Avraam, chiar dacă trecuseră doar pu ine genera ii de la tatăl celor credincioşi. De aceea era datoria lui să ac ioneze aşa cum era potrivit pentru un copil al lui Dumnezeu. Ce lupte înfiorătoare trebuie să se fi dat înăuntrul lui pe măsură ce căuta să fie credincios lui Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să-şi onoreze iubitoarea sa mamă adoptivă!

Ca de inător al pozi iei înalte de fiu de împărat, lui i se cerea să participe la activită ile religioase şi civile şi să oficieze unele dintre ele. Fără îndoială, inima sa nu era cu adevărat în aceste activită i, totuşi nu a putut scăpa întru totul de consecin ele lor. Îmbrăcat în hainele cele mai bogate, stând în picioare sau şezând lângă puternicul faraon şi onorat de către tot poporul, erau îndeajuns ca să-i umple inima de mândrie.

Astăzi, noi îl asociem pe Moise cu umilin a, pentru că despre el stă scris: "Moise era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fa a pământului". *Numeri* 12,3.

Cu toate acestea, aceste cuvinte nu au fost scrise de el pe când era fiu de împărat în Egipt, perioadă de timp în care el nu a fost cel mai blând om de pe fa a pământului. În timpul celor patruzeci de ani în pustie "Moise a devenit un om răbdător, respectuos şi umil, >mai blând decât orice om de pe fa a pământului< (*Numeri* 12,3), dar, în acelaşi timp puternic în credin a în Dumnezeul cel puternic al lui Iacov". *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 26.

Dacă în timpul acestei perioade el a devenit răbdător, respectuos şi umil, înseamnă că, înainte de a intra într-o nouă fază a educa iei lui ca păzitor de oi, trebuie să fi fost nerăbdător, nerespectuos şi mândru. Acestea au fost câteva din urmările timpului pe care el l-a petrecut ca moştenitor al împăratului în ara Nilului.

Contextul şi mediul în care a avut loc această şcoală au fost cele care au determinat cel mai mult nerăbdarea, lipsa de respect şi mândria. Gândeşte-te la influen a subtilă şi la puterea grăitoare a religiei false, la mesajul atotpătrunzător a ceea ce este suprema ia omului, care stăpâneşte toate lucrurile după voin a sa şi care îşi pune în gând chiar şi zeii să asculte de el. Dacă vreun om s-ar îndoi de "adevărul" acesta, atunci trebuie doar să privească la dovada lui în realizările extraordinare ale acelei rase superioare. "…măre ia solemnă a arhitecturii şi sculpturii" demonstra în mod continuu şi convingător cât de mare era acea na iune ai cărei oameni talenta i au putut concepe, proiecta şi executa asemenea construc ii uimitoare. Era imposibil pentru egipteni să privească la aceste monumente masive, ce scoteau în eviden ă capacită ile lor extraordinare, fără să experimenteze asigurarea mângâietoare că Egiptul era o împără ie nemuritoare care nu va trece niciodată.

Cufundat în această atmosferă, înconjurat permanent de aceste dovezi convingătoare şi în aparen ă de necontestat şi participant la activită ile care erau chiar inima întregului sistem idolatru, Moise a fost modelat într-o anumită măsură, motiv pentru care avea nevoie să fie schimbat după chipul Creatorului său, înainte ca să poată aduce la îndeplinire lucrarea vie ii sale.

Este destul de uşor să în elegem cum a putut fi Moise influen at de aceşti factori. Foarte curând m-am aflat în mijlocul noului cartier Darling Harbor, ce se dezvoltă pe malurile oraşului port Sydney – Sydney Harbor. Zona, cândva acoperită cu construc ii ponosite, depozite de mărfuri vechi, o plajă cât se poate de urâtă şi birouri spălăcite, fusese transformată într-un punct de atrac ie turistică din beton masiv şi sticlă scânteietoare pentru a comemora împlinirea celor două sute de ani de colonizare europeană în Australia. Era o minune să-l priveşti, o capodoperă a măiestriei şi ingineriei omeneşti, pe care cineva n-ar putea să nu o privească îndelung fără să simtă că aşa vor rămâne, că omul este într-adevăr stăpânul mediului înconjurător şi că a putut să-şi modeleze în siguran ă propriul destin.

Efectul era intensificat de autostrăzile masive, dar gra ioase, ce se arcuiau deasupra şi, chiar peste apă, de pâlcul de clădiri impozante cu birouri care marchează partea de jos a oraşului Sydney. Eram uimit de dezvoltarea ce avea loc de când am văzut ultima oară oraşul dintr-un asemenea punct avantajos. Clădire după clădire semea ă fusese ridicată aproape de nori. Structura lor de înăl ime ame itoare era alcătuită din beton, o el şi sticlă. Era o privelişte impresionantă.

Aşa cum stăteam acolo, gândurile mele s-au întors la Moise, în Egipt, şi atunci am început să mă cercetez pe mine însumi să văd ce fel de sim ăminte luau naştere în mine, pe măsură ce contemplam scena de dinaintea mea. Am discernut repede că tind să mă simt confortabil, asigurat şi la adăpost în mijlocul tuturor acestor lucruri, şi am în eles cum aceleaşi sim ăminte aveau să ia naştere în Moise pe măsură ce zi de zi şi în mod continuu trăia, lucra şi îşi petrecea vremea în mijlocul dovezilor palpabile ale îndemânării omeneşti.

Apoi mi-am îndreptat gândurile la principiile de operare ale guvernării lui Dumnezeu care singure au caracter nepieritor, şi la ades-repetatele avertizări biblice că, indiferent cât de solidă este temelia sau cât de bine sunt clădite construc iile, ele, în cele din urmă, vor trece într-o clipă, atunci când vine timpul. Cel care îşi investeşte viitorul în lucruri pe care omul le clădeşte se va prăbuşi împreună cu ele.

În cazul lui Moise "timpul, schimbarea condi iilor şi a locului şi comuniunea cu Dumnezeu…" au îndepărtat aceste impresii, dar "din partea lui Moise însuşi se cerea o luptă ca pentru propria sa via ă, să lepede ce era greşit şi să accepte adevărul…" *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 24.

Acest lucru a luat timp – patruzeci de ani îndelunga i – pentru a produce în Moise schimbările necesare pentru a-l califica drept bărbat care să-l conducă pe Israel din Egipt în ara promisă. Timpul este ceva ce noi cu greu putem suferi. Toată via a noastră în cadrul soliei advente a fost trăită în speran a şi în aşteptarea întoarcerii iminente a Împăratului împăra ilor. Dar El nu s-a reîntors încă, iar pământul blestemat de păcat se grăbeşte pe calea lui chinuitoare spre soarta sigură a autodistrugerii finale.

De ce nu a venit Domnul? De ce zăboveşte atât de mult, în timp ce sfin ii aşteptători nenumăra i cad sub puterea mor ii, pogorându-se în mormintele lor?

Din cauza faptului că noi nu am căutat acele schimbări profunde care trebuie să aibă loc în fiecare dintre noi înainte ca să fim gata şi în stare să primim ploaia târzie. Înainte ca Moise să fie pregătit pentru lucrarea sa, a trebuit să petreacă patruzeci de ani în cea mai intensă cercetare şi schimbare de suflet. Oricum, a văzut nevoia ca el însuşi, şi nu Dumnezeu, să fie schimbat, şi s-a pus pe treabă cu o dedicare care nu avea să accepte nimic mai pu in decât maximum de randament, pentru a vedea îndeplinită în el această schimbare.

Una dintre marile probleme ale credincioşilor adventişti la început, care a contribuit în mod semnificativ la alunecarea permanentă în condi ia laodiceană, a fost lipsa lor de bunăvoin ă în a accepta faptul că solia laodiceană avea nevoie de timp ca să-şi facă lucrarea, chiar dacă lor li s-a

spus la modul cel mai clar de către Domnul că se cerea timp şi că lucrarea nu putea fi îndeplinită în câteva luni, aşa după cum reiese din următoarea declara ie care a fost scrisă în 1859:

"Mi-a fost arătat că solia către Laodicea se aplică poporului lui Dumnezeu din acest timp, iar motivul pentru care aceasta nu a împlinit o lucrare mai mare este datorită împietririi inimii. Însă Dumnezeu a dat soliei suficient timp pentru a-şi face lucrarea. Inima trebuie să fie cură ită de păcatele care l-au îndepărtat atât de mult timp pe Isus. Această solie înfricoşătoare îşi va face lucrarea. Când a fost prezentată pentru prima dată, ea a condus la o cercetare permanentă a inimii. Păcatele au fost mărturisite, iar poporul lui Dumnezeu de pretutindeni a fost mişcat. Aproape to i credeau că această solie se va încheia cu marea strigare a celui de-al treilea înger. Însă, pentru că nu au văzut această lucrare plină de putere îndeplinindu-se în timp scurt, mul i au pierdut efectul soliei. Am văzut că această solie nu avea să-şi împlinească lucrarea doar în câteva luni. Scopul ei este de a-i trezi pe cei din poporul lui Dumnezeu , de a le arăta cât sunt de decăzu i şi de a-i conduce la o pocăin ă profundă, pentru a se putea bucura de prezen a lui Isus şi a fi potrivi i pentru strigarea cea mare a celui de-al treilea înger. Pe măsură ce atingea inima, această solie conducea la o umilin ă profundă înaintea lui Dumnezeu. Îngerii erau trimişi în toate direc iile, spre a pregăti inimile necredincioase pentru adevăr. Lucrarea lui Dumnezeu a început să ia amploare, iar poporul Său a început să se familiarizeze cu pozi ia desemnată. Dacă s-ar fi acordat deplină aten ie sfatului Martorului Credincios, Dumnezeu ar fi lucrat cu o putere mai mare pentru poporul Său. Totuşi, eforturile care au fost făcute de la data când a fost dată solia, au fost binecuvântate de Dumnezeu şi multe suflete au fost aduse din întuneric şi rătăcire spre a se bucura de adevăr." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Biserica Laodicea, par. 4, vol. 1.

Credincioşii adventişti care alcătuiau biserica atunci când au fost scrise aceste cuvinte de îndemn date de Domnul, au pierdut prilejul de a fi califica i pentru mutarea la cer, deoarece nu s-au pregătit, aşa cum s-a pregătit Moise, să petreacă orice clipă pe care o aveau la îndemână pentru a fi schimba i din ce în ce mai mult după asemănarea cu Hristos. În loc de aceasta, noi nutrim ideea că Domnul vine foarte curând, şi tot ceea ce trebuie să facem este să avem o preocupare până când El vine. Acest lucru este o greşeală fatală. Într-un fel sau altul Domnul trebuie să ne trezească din starea noastră de toropeală şi să ne entuziasmeze la o lucrare intensă de cercetare şi de chin a sufletului care să atragă din partea noastră rugăciuni menite să ne schimbe pe noi şi nu pe Dumnezeu.

Nu există nici o clipă de pierdut. Trebuie să în elegem cu o claritate înfricoşătoare că, în timp ce lucrarea în sine cere timp, nu trebuie cru at nici un efort în vederea acestui fapt.

Orice clipă este plină de riscuri veşnice, şi fiecare aspirant la mutarea la cer trebuie să-şi organizeze timpul pe care-l are la dispozi ie pentru a ob ine maximum de avantaj în lupta de la ceea ce noi suntem la ceea ce trebuie să devenim.

Fă- i un raport despre felul cum î i petreci timpul zilnic. Apoi începe o lucrare de eliminare disciplinată a tot ceea ce este în detrimentul singurei lucrări foarte importante de pregătire a sufletului, urmată de îndepărtarea a tot ceea ce este suficient de bun în sine, dar care n-a adus nici o contribu ie folositoare în obiectivul de a ajunge pe deplin calificat pentru a primi ploaia târzie.

Poporul prin care Domnul va sfârşi lucrarea va fi un popor ce va avea calificări extraordinare, dar nimeni nu va atinge acest vârf al competen ei printr-un miracol instantaneu al harului divin. Ei vor ajunge la nivelul cerut al acestei capacită i prin combinarea propriilor lor eforturi stăruitoare cu harul lui Dumnezeu care le împuterniceşte. Cei mai mul i dintre noi, dacă nu chiar to i, nu au învă at ce înseamnă cuvântul "stăruitor", aşa cum este el folosit în acest context. Noi trebuie totuşi să în elegem ce înseamnă să fii cu adevărat disciplinat şi să exerci i până la epuizare orice putere fizică, mentală şi spirituală. A venit timpul ca noi să întoarcem definitiv spatele lumii şi comorilor ei, şi să ne îndreptăm fe ele cu totul spre împără ia luminii. Fie ca orice rugăciune pe care o rosteşti să te schimbe. Roagă-te cu stăruin ă Domnului să- i descopere ce schimbări ai nevoie să faci şi apoi prinde-te de harul Lui pentru a le face.

"Timpul de suferin ă şi de groază din fa a noastră va cere o credin ă care să suporte oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor

le este oferit timpul de har spre a se pregăti pentru vremea aceea. Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Biruin a lui este o dovadă despre puterea rugăciunii stăruitoare. To i aceia care se vor prinde de făgăduin ele lui Dumnezeu, aşa cum a făcut el, şi vor fi sinceri şi stăruitori, aşa cum a fost el, vor reuşi asemenea lui. Aceia care nu sunt gata să se lepede de sine, să se lupte înaintea lui Dumnezeu, să se roage mult şi stăruitor pentru binecuvântarea sa, nu o vor primi. A te lupta cu Dumnezeu – cât de pu ini ştiu ce înseamnă lucrul acesta! Cât de pu ini sunt aceia care şi-au înăl at sufletul către Dumnezeu cu o dorin ă atât de puternică, până când toată puterea a ajuns la limită. Când valurile disperării, pe care nici o limbă nu o poate exprima, se revarsă peste cel care se roagă, cât de pu ini se prind cu credin ă statornică de făgăduin ele lui Dumnezeu!" *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.

Capitolul 24

Când vom ob ine o în elegere exactă a înăl imilor pe care noi trebuie să le atingem înainte de a avea capacitatea de a primi ploaia târzie, vom începe să realizăm cât de departe suntem de standardul cerut. În acelaşi timp, noi vom conştientiza cât de extrem de înce i suntem în a învă a lec iile care trebuie să fie însuşite înainte de a căpăta calificarea necesară pentru a primi Duhul Sfânt în plinătatea Lui şi astfel de a da marea strigare.

Când vom în elege aceste lucruri, nu vom mai fi îngrozi i de lungimea timpului necesar pentru aceasta şi nici nu vom deplânge situa ia respectivă. Mai degrabă, vom fi foarte, foarte mul umitori că Domnul ne pune la dispozi ie suficient timp care se cere pentru aceasta. Dar, cât timp avem cu adevărat la dispozi ie? Nimeni nu ştie cu certitudine, dar înmul irea semnelor vesteşte apari ia foarte apropiată a venirii Regelui nostru. Mântuitorul nostru trebuie să apară curând pentru a elibera poporul Său şi pentru a-l lua în căminul ceresc. Mari schimbări vor trebui aduse la îndeplinire înăuntrul nostru într-un timp cât se poate de scurt. Dacă patruzeci de ani au fost necesari pentru a-l schimba pe Moise, atunci aceleaşi schimbări trebuie să fie făcute în noi într-o perioadă de timp mult mai scurtă. Noi nu avem de pierdut nici un minut, ci avem nevoie de a folosi fiecare clipă spre a fi gata pentru acel eveniment.

Ceasul ocaziei va trece mai curând decât ne aşteptăm noi, aşa după cum este dovedit în experien a celor zece fecioare. Când mirele nu şi-a făcut apari ia în primele ceasuri ale serii, ele nu s-au aşteptat ca el să vină înaintea revărsatului zorilor sau al dimine ii. Atunci, spre surpriza lor şi a lipsei de pregătire a celor mai multe dintre ele, el a sosit la miezul nop ii, cu mult înainte de ziua următoare când ele l-au aşteptat. Solia ce nu trebuie trecută cu vederea este că noi nu trebuie să avem în vedere un timp despre care noi gândim că este încă disponibil pentru pregătirea noastră, când în realitate acel timp nu există.

Aceste schimbări care trebuie să fie făcute spre a ne califica pentru ceea ce vine, nu sunt înfăptuite în mod automat. Dumnezeu nu ia nimic din noi, nu sădeşte atributele Sale înăuntrul nostru şi nu efectuează schimbări în caracterele, atitudinile şi gândirea noastră fără cunoaşterea, consim ământul şi participarea noastră activă.

Noi trebuie să ne cercetăm sufletele prin lucrarea Duhului Sfânt şi Cuvântul inspirat pentru a descoperi orice lucru, indiferent cât de nesemnificativ poate fi în aparen ă, care este neasemenea lui Hristos şi nu reflectă cu adevărat principiile divine.

Această lucrare era învă ată în serviciile tipice din sanctuar când, timp de zece zile înainte de ziua cea mare a ispăşirii, întregii adunări i se cerea să-şi chinuie sufletele pentru a ob ine asigurarea că orice păcat fusese trimis în sanctuar înainte de ziua cea teribilă a judecă ii.

Nu trebuia să existe nici un fel de neseriozitate în timpul acelei perioade. Mai degrabă, tabăra era pătrunsă de un sentiment al marii urgen e, al seriozită ii profunde şi al temerii evlavioase că ei nu aveau încheiată lucrarea de pregătire în cadrul timpului alocat pentru aceasta. Ei au arătat că au în eles importan a solemnă a cuvintelor următoare:

"În ziua a zecea a acestei a şaptea luni, va fi ziua ispăşirii: atunci să ave i o adunare sfântă, să vă smeri i sufletele şi să aduce i Domnului jertfe mistuite de foc. Să nu face i nici o lucrare în ziua aceea, căci este ziua ispăşirii, când trebuie făcută ispăşire pentru voi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru. Oricine nu se va smeri în ziua aceea, va fi nimicit din poporul lui. Pe oricine va face în ziua aceea vreo lucrare oarecare, îl voi nimici din mijlocul poporului lui." *Leviticul* 23,27-30.

Separarea amenin ătoare era fără drept de apel. Aceia care nu-şi chinuiau sufletele erau despăr i i pe vecie de tabără. Ei nu se mai puteau reîntoarce niciodată cât timp mai aveau de trăit. Fiindcă au lepădat lucrarea din sanctuar ca simbol al lucrării din ceruri ei nu mai aveau parte de prevederile mântuirii şi erau pierdu i pe vecie.

Cu mult mai rău pentru ei era să lucreze în acea zi. În acest caz ei erau nimici i.

Acestea pot părea pedepse aspre, dar nu exista scuză, având în vedere seriozitatea şi claritatea avertizării date. Totuşi, mai important, pedepsele trebuia să fie un simbol exact a ceea ce

să va întâmpla când ziua cea mare, finală a ispăşirii se va ocupa cu cazurile celor mor i şi apoi cu ale celor vii. Când această lucrare este sfârşită timpul de probă sau de har se va fi încheiat pentru veşnicie. Atunci, aşa cum era simbolizat în Vechiul Testament, aceia care şi-au irosit ocaziile fără să fie siguri că întrunesc condi iile pentru primirea ploii târzii, pentru bătălia împotriva fiarei şi a chipului ei şi pentru ispăşirea finală, vor constata că s-au despăr it pentru totdeauna de Domnul şi poporul Lui. Nu va mai exista nici o cale de întoarcere înapoi.

Nici nu poate fi vreo altă cale. Ei au dispre uit prevederile pline de har ale Domnului şi, astfel, s-au plasat acolo de unde nu mai poate exista cale de întoarcere. Aceasta este alegerea lor proprie, nu a Domnului. El ar fi dorit să îi salveze dacă ar fi binevoit să accepte prevederile harului Său bogat, dar când ei nu au făcut lucrul acesta s-au aşezat în situa ia de despăr ire veşnică.

Pavel a fost unul care a în eles necesitatea punerii deoparte a oricărui interes şi activitate inutilă, şi s-a concentrat asupra singurei inte supreme – ob inerea calificării de a participa în lucrarea Domnului şi de a ob ine un loc în împără ia lui Dumnezeu. Marea sa nelinişte era ca credincioşii din vremea lui să fie conduşi să vadă şi să în eleagă intensitatea eforturilor pe care trebuia să le depună pentru a ob ine coroana ce nu se veştejeşte niciodată. Cu atât mai necesar este pentru noi să aplicăm aceste cerin e stringente pentru pregătirea noastră de astăzi. Cumpăneşte cu grijă următoarele paragrafe pentru a vedea dacă pregătirea pe care noi o facem întruneşte prescrip iile lui Dumnezeu:

"În speran a de a imprima puternic în mintea credincioşilor corinteni importan a unei hotărâte stăpâniri de sine, a unei stricte cumpătări şi a unui zel stăruitor în slujba lui Hristos, Pavel, în epistola către ei, face o izbitoare asemănare între lupta creştină şi celebrele alergări care aveau loc în anumite intervale de timp, în apropiere de Corint. Dintre toate jocurile instituite de greci şi romani, alergarea – cursele de întrecere – era jocul cel mai vechi, dar cel mai mult pre uit. Ele erau urmărite de împăra i, nobili şi oameni de stat. La ele luau parte tineri de rang mare şi boga i şi ei nu se dădeau înapoi de la nici un efort sau disciplină care ar fi fost de trebuin ă spre a putea câştiga premiul.

Întrecerile erau conduse după regulamente stricte, de la care nu se admitea nici o abatere. Cei care doreau ca numele să le fie trecut pe lista concuren ilor pentru premiu trebuia mai întâi să se supună unui aspru program de pregătire. Satisfacerea dăunătoare a apetitului sau orice altă plăcere îngăduită, ce ar fi scăzut vigoarea mintală sau fizică, era interzisă cu stricte e. Pentru ca cineva să aibă vreo nădejde de a ajunge la biruin ă în aceste încercări ale puterii şi vitezei, muşchii trebuia să fie tari şi elastici, iar nervii bine stăpâni i. Orice mişcare trebuia să fie sigură, fiecare pas, iute şi neşovăielnic; puterile fizice trebuia să atingă nivelul cel mai înalt.

Când concuren ii la întrecere îşi făceau apari ia înaintea mul imii care îi aştepta, numele le erau anun ate în gura mare şi, în mod foarte clar şi pe în eles, erau amintite regulile întrecerii. Apoi to i porneau deodată, aten ia încordată a spectatorilor însufle indu-le hotărârea de a câştiga. Juriul era aşezat chiar în apropierea punctului de sosire, spre a putea observa alergarea de la începutul şi până la încheierea ei şi a acorda premiul adevăratului biruitor. Dacă cineva ajungea la intă prin folosirea vreunui avantaj neîngăduit, nu i se acorda premiul.

Cu ocazia acestor întreceri, concuren i se expuneau unor riscuri mari. Unii nu-şi mai reveneau niciodată de pe urma eforturilor fizice teribile la care se supuseseră. Nu era un lucru neobişnuit ca oamenii să cadă în timpul alergării, rănindu-se la gură şi la nas şi, uneori, un concurent cădea mort chiar când era aproape să ob ină premiul. Dar posibilitatea unei vătămări pentru toată via a sau chiar a mor ii nu era socotită ca un risc prea mare care să împiedice pe cineva să alerge pentru a dobândi cinstea ce aştepta pe concurentul biruitor.

Când câştigătorul ajungea la intă, aplauzele imensei mul imi de spectatori sfâşiau aerul şi trezeau ecoul printre dealurile şi mun ii înconjurători. În fa a tuturor spectatorilor, juriul îi înmâna însemnele biruin ei – o cunună de lauri şi o ramură de palmier pe care urma să o poarte în mâna dreaptă. Laude îi erau aduse în toată ara; părin ii primeau şi ei partea lor de cinste; şi chiar şi cetatea în care trăia acesta era în mare cinste pentru că a dat naştere unui aşa mare atlet.

Referindu-se la aceste întreceri ca la o reprezentare a luptei creştine, Pavel subliniază pregătirile ce trebuia făcute de concuren ii la alergare, în vederea succesului – o disciplină preliminară, o dietă abstinentă, obligativitatea cumpătării. >To i cei ce se luptă la jocurile de obşte<, spunea el, >se supun la tot felul de înfrânări.< Alergătorii renun au la orice îngăduin ă care ar fi dus la slăbirea puterilor fizice şi, printr-o disciplinare severă şi continuă, îşi dezvoltau muşchii spre a fi tari şi rezisten i, pentru ca atunci când avea să vină ziua încercării, ei să poată cere din partea puterilor să facă fa ă celui mai greu efort. Cu atât mai mult creştinul, ale cărui interese veşnici sunt în joc, trebuie să-şi aducă poftele şi pasiunile sub controlul ra iunii şi voin ei lui Dumnezeu. Niciodată el nu trebuie să îngăduie ca aten ia să-i fie sustrasă de plăceri, lux sau de o via ă uşoară. Toate obiceiurile şi sim ămintele lui trebuie supuse unei stricte disciplinări. Judecata, luminată de învă ăturile Cuvântului lui Dumnezeu şi călăuzită de Duhul Sfânt, trebuie să ină frânele controlului.

Şi, după ce acestea au fost făcute, creştinul trebuie să depună cea mai mare străduin ă pentru a dobândi biruin a. La jocurile corintice, ultimi câ iva paşi ai alergătorilor care luau parte la întrecere erau făcu i cu eforturi chinuitoare pentru a-şi men ine viteza. Tot la fel şi creştinul, cu cât se apropie mai mult de intă, trebuie să se avânte înainte cu un şi mai mare zel şi hotărâre decât la începutul alergării.

Pavel prezintă contrastul dintre cununa de lauri ce se veştejeşte, primită de biruitor cu ocazia alergării, şi cununa nemuritoare a slavei, care va fi dată celui ce biruieşte în alergarea creştină. >Ei fac lucrul acesta<, declară el, >ca să capete o cunună care se poate veşteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veşteji.< Pentru a câştiga un premiu pieritor, alergătorii greci nu cru au nici oboseala, nici înfrânarea. Noi ne luptăm pentru un premiu infinit mai valoros, şi anume cununa vie ii veşnice. Deci, cu atât mai mult, noi trebuie să fim mai cu grijă în străduin a noastră şi mai din toată inima în sacrificiul şi abnega ia noastră." *Faptele Apostolilor*, cap. Chemarea la o treaptă mai înaltă, par. 1-8.

Pentru unii, această luptă stăruitoare la care ne cheamă Domnul, poate părea a fi o contradic ie a adevărului frumos că Evanghelia este un dar fără plată. Întrebarea care apare în mintea lor este: "Dacă mântuirea a fost câştigată pe Calvar, drept pentru care ne este dată ca un dar fără plată de Dumnezeu, atunci de ce trebuie să ne luptăm atât de stăruitor pentru a ne asigura coroana biruin ei?"

Nu există nici o îndoială despre faptul că mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu. "Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este via a veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru." *Romani* 6,23.

"Dar mul umiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruin a prin Domnul nostru Isus Hristos!" *1Corinteni* 15,57.

"De aici înainte, urmaşii lui Hristos trebuia să privească la Satana ca la un vrăjmaş înfrânt. Pe cruce, Isus urma să câştige biruin a pentru ei; EL dorea ca ei să primească biruin a aceasta ca fiind a lor." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 53, par. 25.

Deci, Isus s-a luptat şi a câştigat bătălia de moarte cu diavolul şi cohortele sale. El a câştigat biruin a şi, prin aceasta, l-a adus pe vrăjmaş la starea de duşman înfrânt pentru totdeauna. Nu este necesar niciodată să ieşim înaintea celui rău pentru a-l înfrânge, deoarece acum este dorin a Mântuitorului ca noi să primim şi astfel să intrăm în stăpânirea acelei biruin e. În schimb, noi primim biruin a ca un dar, apoi, cu el ferm în posesia noastră, să mergem înainte pentru a-l întâmpina pe vrăjmaşul deja înfrânt.

Niciodată să nu uităm că: "Ceea ce î i trebuie însă este pacea – iertarea, pacea şi iubirea cerului în suflet. Banii nu o pot cumpăra, mintea nu o poate procura, iar în elepciunea nu poate ajunge până la ea; prin propriile tale eforturi nu vei putea niciodată nădăjdui s-o ob ii. Dar Dumnezeu i-o oferă în dar, >fără bani şi fără plată< (*Isaia* 55,1). Depinde numai de tine dacă vei dori să întinzi doar mâna şi s-o prinzi". *Calea către Hristos*, cap. Credin a şi acceptarea, par. 2.

Atunci de ce credinciosul trebuie să-şi folosească zilnic fiecare putere a fiin ei sale până la limita maximă, pentru a căpăta via a veşnică?

Trebuie să admitem că pare să fie o contradic ie aici, dar câteva clipe de reflec ie vor dovedi că lucrurile nu stau aşa. O dată ce se face diferen a între înzestrarea cu darul respectiv şi dezvoltarea lui, orice dificultate dispare. În cadrul experien ei naşterii din nou credinciosul primeşte darul vie ii celei noi care nu poate veni la el pe nici o altă cale. Acesta nu poate fi câştigat, cumpărat, furat sau ob inut prin nici un alt mijloc decât ca un dar în totalitate fără plată.

Dar, în timp ce noi primim plinătatea darului, acesta ne este dat într-o formă nedezvoltată. Este asemenea unui bebeluş născut în care există un poten ial extraordinar, ce aşteaptă ocazia să crească şi să se dezvolte la maturitate.

N-ar trebui să existe nici cea mai mică dificultate în în elegerea acestui fapt, deoarece este calea pe care lucrează totdeauna Creatorul atotştiutor. El ne pune la dispozi ie darul; noi lucrăm cu El la dezvoltarea darurilor la cel mai înalt nivel posibil de folosire a lor. În fiecare zi noi vedem exemple de acest fel în jurul nostru.

De exemplu, Dumnezeu ne-ar putea pune la dispozi ie pâine caldă pe mesele noastre, împreună cu fructe coapte la soare şi legume pregătite cu bun-gust. El ar putea să împlinească rolul unui croitor mărinimos care să se preocupe cu îmbrăcarea întregului neam omenesc fără nici un cost pentru acesta. De asemenea, El putea să ofere case frumoase oricărui om care a trăit vreodată, şi aşa mai departe.

Dar, în în elepciunea Sa profundă şi mai presus de orice bănuială, El nu lucrează în acest fel, cu excep ia unor circumstan e speciale, ca de pildă atunci când Hristos a hrănit mul imile şi când izraeliților Dumnezeu le-a dat mană în pustie, timp în care încăl ările şi hainele lor nu s-au uzat deloc. Dar chiar şi atunci izraeliții nu s-au trezit diminea a pentru a găsi hrana pusă într-un vas pe mesele lor. Ei, cel pu in, trebuia să iasă afară şi s-o strângă.

De asemenea, când Mântuitorul a hrănit mul imile, hrana nu a apărut în mod miraculos în mâinile oamenilor. Ucenicii, în calitate de conlucrători cu Hristos, au primit hrana de la El, şi au lucrat din greu s-o distribuie peste tot acelei mari mul imi. Gândeşte-te doar cât timp ar fi luat celor doisprezece bărba i să distribuie mâncarea la cinci mii de bărba i împreună cu care erau femei şi copii.

În situa ia normală în care în general se găseşte omenirea, Dumnezeu, în forma unui dar absolut fără plată sau gratuit, a pus în mâinile omului toate materialele brute, neprelucrate, necesare pentru dezvoltarea tuturor nevoilor. Să luăm în considerare nevoia lui de hrană. Dumnezeu a dat pământul şi copaci şi plante care să crească pe el, dar omul este cel care trebuie să cerceteze prevederile care i-au fost puse la dispozi ie. El trebuie să cure e pământul, să-l împrejmuiască cu gard împotriva animalelor care l-ar lipsi de roadele muncii lui, şi el este cel care trebuie să are pământul şi să sădească sămân a. El aşteaptă ca cerealele să crească, să le secere la vremea lor, să le treiere şi să le vânture, să le macine până ob ine făina, pentru ca apoi să le poată coace în cuptor. Toate acestea reprezintă o cantitate enormă de muncă din partea fermierului, dar trebuie făcut acest lucru, altfel va muri de foame.

În acelaşi fel, omul ia darurile lui Dumnezeu, ca de pildă lemnul de construc ie din copacii seme i şi metalele din pământ, pentru a zidi case şi pentru a-şi pune la dispozi ie maşini de lucru.

Ceea ce este adevărat în lumea materială este la fel de adevărat şi în cea spirituală. Noi nu ajungem în experien a naşterii din nou la o stare de dezvoltare desăvârşită, finală. Noi trebuie să creştem către această stare de-a lungul timpului. În realitate, nu vom epuiza în toată veşnicia căutarea după o dezvoltare absolută sau infinită. Doar Dumnezeu de ine sau rămâne permanent la acest nivel.

Dar, nimeni să nu creadă că, deoarece nu va atinge niciodată dezvoltarea infinită, nu va mai fi nici un punct în lupta de a realiza tot ceea ce poate fi dezvoltat în el. Bogă iile ce trebuie să fie primite la fiecare pas de înaintare sunt atât de mari, încât adevăratul copil al lui Dumnezeu, gustând o dată din aceste lucruri bune, va căuta mereu din ce în ce mai multe din aceste binecuvântări incredibile.

Principiul implicat aici este bine ilustrat în via a unui nou născut. Într-o bună zi, capacită ile sale inactive vor deveni talente active şi productive. Dar, ca nou născut în faşă, el este cu totul

incapabil să ocupe orice pozi ie activă şi, dacă niciodată nu şi-ar dezvolta capacită ile sale cu mult mai mult decât atunci când i-au fost date la naştere, atunci niciodată nu s-ar califica să ocupe vreo pozi ie în via ă. Între naştere şi ziua când el va fi recunoscut ca un mare realizator, trebuie să existe foarte multă educa ie, pregătire şi dezvoltare.

Această clasă de oameni, adică cei pu ini care devin cu adevărat mari realizatori sau creatori, sunt văzu i trudind din greu, pe când contemporanii lor mai pu in competen i dorm sau se joacă. Ei nu îşi irosesc ceasurile pre ioase distrându-se, nici nu abordează pregătirea lor cu o neglijen ă delăsătoare. Ei trăiesc cu consecven ă dedicată şi cheamă la lucru, cu o activitate viguroasă, orice putere a min ii şi a trupului.

Aşa trebuie să fie şi pentru creştin. El a primit darul vie ii veşnice şi, ca rezultat, este doar un bebeluş frumos în care locuieşte prezen a lui Hristos. Dar, la acest stadiu, el este pe de-a-ntregul nepotrivit să se angajeze în lupta teribilă ce trebuie dată şi câştigată înainte ca sfârşitul să vină. Urmează mai întâi lucrarea vitală a reformei sau sfin irii care este o combina ie a două lucruri – cură irea oricărei urme, atitudini şi dispozi ii rele şi păcatul ce încă zăboveşte în carne, şi înaintarea rapidă de la cele mai de jos, la cele mai de sus niveluri ale virtu ii intelectuale şi spirituale.

Când oamenii capătă ceva din conştientizarea a ceea ce îi aşteaptă pe marii realizatori, atunci ei sunt inspira i să urce la nivelele cele mai înalte cât de repede cu putin ă pot. Fiind creştini adevăra i şi umili, ei nu caută să devină conducători şi nu urmăresc pas cu pas să îşi mul umească mândria personală şi ambi ia nesfântă. Ei sunt încărca i cu povara sufletelor şi, pentru mântuirea celor pierdu i şi pentru slava lui Dumnezeu, caută orice însuşire în plus, necesară pentru această slujire extraordinară.

Pentru a te ajuta mai departe în aprecierea acestei nevoi de a dezvolta orice capacitate pe cât de repede şi pe cât de mult posibil, pune-te în pozi ia marilor bărba i din timpurile biblice care au realizat biruin e extraordinare pentru Dumnezeu. Să luăm în considerare confruntarea dintre Ilie, pe de o parte, şi, pe de altă parte, împăratul care avea în spate preo ii lui Baal, armata şi poporul. "Deoarece Ilie a fost un bărbat cu o mare credin ă, Dumnezeu l-a putut folosi în această criză gravă din istoria lui Israel." *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 5.

Cu alte cuvinte, Ilie, prin harul lui Dumnezeu şi prin propriile sale eforturi stăruitoare, dezvoltase o foarte mare capacitate de putere, aptitudine, în elepciune şi răbdare spirituală.

Acest lucru l-a făcut în stare să stea cu succes împotriva oştirilor întunericului şi mor ii.

Dar, el nu a ajuns la acest nivel de desăvârşire într-o singură zi, sau prin câteva daruri miraculoase împărtăşite instantaneu. Chiar înainte ca el să apară la curtea împăratului Ahab, cultivase cu cea mai mare sârguin ă orice dar spiritual pe care Domnul i l-a dat, până când a avut calificarea şi puterea spirituală de a sta înaintea monarhului apostaziat şi a cur ii sale de oameni răi.

Această realizare extraordinară nu putea fi atinsă fără o măsură bogată a Duhului Sfânt, care i-a fost dată profetului. A fost un rezultat remarcabil acela de a intra categoric şi neîmpiedicat chiar în prezen a lui Ahab, despotul păzit cu străşnicie, rostind o solie şocantă şi plecând brusc, tot aşa cum a venit. Pentru a aduce la îndeplinire o asemenea misiune, se cerea ca Ilie să aibă dezvoltat un foarte mare nivel de capacitate spirituală.

Dar, nivelul capacită ii sale a fost inadecvat pentru a rezolva criza de pe muntele Carmel. Însă, el, cu certitudine, avusese timp să facă o lucrare de pregătire adi ională care l-a făcut în stare să fie instrumentul plin de succes al lui Dumnezeu pentru biruin a câştigată în acea zi.

Între apari ia sa bruscă înaintea împăratului la curtea sa şi confruntarea de pe Carmel, Ilie a petrecut mult timp la pârâul Cherit în anii de secetă. El n-a petrecut timpul în trândăvie, aşa cum ar fi putut foarte bine să o facă. În ceea ce priveşte între inerea vie ii sale fizice nu era nimic de făcut. În fiecare zi masa sa era adusă pe calea aerului de către corbi, iar pârâul îi furniza apa necesară, până când acesta a secat complet, şi pentru că nu era nici rouă, nu avea nevoie de adăpost noaptea.

Este trist s-o spunem, dar natura omenească nu are dispozi ia naturală de a se ridica mai presus de nevoia imediată. Dacă nevoia devine mare şi presantă, natura omenească poate fi pe măsura ocaziei şi poate să săvârşească isprăvi uimitoare de dârzenie, eroism, răbdare şi sacrificiu.

Pe de altă parte, dacă nu există nici o amenin are care să ne stea înainte, omenescul tinde să nu facă nimic mai mult decât ceea ce are de făcut. În loc să privim înainte, să evaluăm tot ceea ce este mai bine de făcut, ce va cere viitorul, şi apoi să punem la lucru, până la extrem, toate puterile dezvoltate, pentru a nu fi prinşi pe picior greşit, noi tindem să dăm înapoi şi să ne bucurăm de via ă. În ciuda avertizărilor din Sfânta Scriptură, care ne sunt date împreună cu ilustra ii foarte vii despre ceea ce ne rezervă viitorul, majoritatea oamenilor vor fi găsi i nepregăti i. Nici o imagine nu este mai convingătoare decât aceea a fecioarelor neîn elepte, care sunt pregătite doar pentru nevoia lor prezentă, în timp ce nu izbutesc să îşi procure capacită i în plus necesare pentru a face fa ă crizei care urmează să vină asupra lor.

Ilie, în mod sigur, nu a fost o fecioară neîn eleaptă. Noi putem fi siguri că acele luni de la pârâu au fost petrecute cu hrănirea din Cuvântul lui Dumnezeu, medita ie, rugăciune şi cercetarea vie ii sale pentru a găsi vreo atitudine, dispozi ie, dorin ă, gând, sau alt lucru care să slăbească sau să întrerupă canalele de binecuvântări pentru el. Acele rugăciuni au avut un caracter menit să-l schimbe din ce în ce mai mult după asemănarea cu Hristos.

Omul lui Dumnezeu nu a petrecut acele luni retrase în trândăvie. El avea să iasă foarte devreme, în fiecare diminea ă, spre a saluta şi a face absolut tot ceea trebuia făcut mai bine în ziua care-i stătea înainte. Eu aş crede că acest slujitor foarte disciplinat al Celui Preaînalt nu a slăbit niciodată în hotărârea sa consacrată de a fi sigur că în fiecare zi atingea o treaptă mai înaltă. Rezultatele au fost cu adevărat remarcabile, aşa după cum au fost descoperite pe muntele Carmel.

Imaginează- i că te afli la curtea împăratului ca şi Ilie fără nici un prieten. Te-ai sim i încrezător că, aşa cum eşti acum, ai dezvoltată capacitatea de a rosti acea avertizare împăratului? Ai putea să răspunzi prin faptul că, dacă ai fi atât de plin de Duhul Sfânt aşa cum era Ilie, atunci ai putea.

Nimeni nu ar lua în discu ie acest răspuns, cu excep ia faptului că nu răspunde întrebării respective, care te întreabă dacă tu ai ajuns în acest moment la locul unde să fi primit cu adevărat de la Dumnezeu capacitatea da a intra acolo unde a intrat Ilie, şi de a vorbi aşa cum a vorbit el.

Apoi pune-te pe tine însu i în postura lui Ilie pe muntele Carmel. Po i să vezi capacită ile tale dezvoltate până la punctul unde Domnul te-ar putea folosi tot atât de eficient după cum l-a folosit pe profetul din vechime? Dacă nu putem să vedem în noi înşine capacitatea de a rămâne statornici în timpul acestor lupte înspăimântătoare, atunci ar trebui să ne trezim pentru a în elege că timpul ce ne este dat pentru a ne pregăti este o prevedere nepre uită pentru to i aceia care caută să se califice în vederea primirii revărsării Duhului Sfânt în puterea ploii târzii. Nu există timp de irosit, nici de pierdut, dacă dorim să facem sigură chemarea şi alegerea noastră.

Sunt de mare valoare asemenea evaluări, pentru că ele sunt mijloacele care ne arată la modul cel mai simplu cât de deficien i suntem şi ce lucrare de pregătire scurtă avem la dispozi ie într-o asemenea perioadă scurtă de timp. Totuşi, aceasta va lua timp. Trebuie să ne împăcăm cu aceasta şi să nu fim descuraja i dacă timpul pare să treacă cu o încetineală chinuitoare şi prea pu in pare să înaintăm. Pe măsură ce ne luptăm pentru a depăşi acest lucru, Duhul Sfânt şi îngerii cereşti sunt acolo pentru a ne întări, şi pentru a înzestra pe cei credincioşi cu putere de sus.

Nimeni să nu facă greşeala de a privi la Dumnezeu ca la unul care trebuie să facă pentru noi ceea ce noi trebuie să facem singuri.

"Mul i nu ajung niciodată la înăl imea pe care ar putea s-o atingă, pentru că aşteaptă ca Dumnezeu să facă în locul lor lucrul pentru care El le-a dat putere să-l facă singuri." *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 25.

În mod firesc, se va ridica întrebarea cu privire la ce anume a dat Dumnezeu omului să facă, lucru pe care El nu-l va face pentru om.

Lucrarea noastră fundamentală este aceea de a alege calea Domnului şi de a folosi puterea covârşitoare a voin ei. Apoi, o dată ce sunt luate deciziile, noi trebuie să le traducem în via ă în mod pozitiv împreună cu toate procedurile ce le avem la îndemână şi cu slujirea binecuvântată a Duhului Sfânt. Noi trebuie să ne organizăm timpul, aşa încât să petrecem suficiente ceasuri pe zi, pentru a învă a şi a practica adevărata cumpătare, şi trebuie să învă ăm să recunoaştem obiceiurile rele chiar

în forma lor cea mai subtilă, iar apoi să le predăm Mântuitorului pentru a primi în schimb biruin a Lui asupra lor. Ar trebui să existe pu ine dificultă i în a discerne care este partea lui Dumnezeu şi care este partea noastră.

Lucrarea ce trebuie făcută va fi adusă la îndeplinire de aceia care îşi impun cea mai severă disciplină mintală, morală şi fizică. Nimeni nu poate face pentru tine acest lucru. Fiecăruia i se cere să se aducă pe sine sub stăpânire. În împără ia lui Dumnezeu nu există for ă sau constrângere. Singura disciplină care se găseşte în noua lume ce va veni, în cur ile cereşti astăzi şi în adevăratul credincios în Isus, este autodisciplina.

Fiecare aspirant la via a veşnică trebuie să ia această lucrare în propriile sale mâini, pentru că nimic altceva n-o poate face pentru el.

Dezrădăcinarea efectelor educa iei greşite primite în Egipt a luat timp în cazul lui Moise, dar lucrarea a fost profundă şi plină de succes. În acelaşi fel noi suntem avertiza i că solia vindecătoare către laodiceeni va lua de asemenea timp pentru a-şi face lucrarea ei. Astfel, noi trebuie să fim pregăti i pentru aceasta şi nu trebuie să fim descuraja i şi să devenim delăsători în această lucrare vitală.

Capitolul 25

În studiul nostru despre rugăciunile care schimbă pe oameni, am privit la lupta teribilă a lui Moise de a ob ine acele schimbări în el însuşi, de ceea ce produsese Egiptul în el, schimbări care să-l facă să devină un om potrivit pentru serviciul lui Dumnezeu. Cel care fusese nerăbdător, lipsit de respect şi mândru trebuia să fie schimbat într-un om care să fie "… răbdător, respectuos şi umil, >mai blând decât orice om de pe fa a pământului< (*Numeri* 12,3), dar, în acelaşi timp, puternic în credin a în Dumnezeul cel puternic al lui Iacov". *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 26.

Pentru a avea loc această transformare admirabilă se cerea "timp, schimbarea condi iilor şi a locului şi comuniunea cu Dumnezeu…" *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 24.

Noi deja am subliniat câteva gânduri cu privire la factorul timp în efectuarea acestei schimbări. Acum trebuie să ne îndreptăm aten ia către următorul factor – schimbarea condi iilor şi a locului. Pentru a beneficia de aceasta, viitorul conducător al izraeliților a fost mutat din Egipt, prin faptul că a fugit în ara Madian unde a petrecut următorii patruzeci de ani.

Ce schimbare de condi ii şi de loc a fost aceasta! În Egipt, ca fiu şi moştenitor al faraonului stăpânitor, el a trăit în ceea avea să fi fost cel mai luxos şi cel mai frumos cămin de pe pământ. El privea pe fereastră la panorama impresionantă a obeliscurilor falnice, a construc iilor masive şi a caselor grandioase. Tot ceea ce-l înconjura era un martor convingător despre puterea şi îndemânarea oamenilor, demonstrând neîncetat că omenirea putea să facă absolut totul fără Iehova. Faraon avea să zugrăvească acest tablou în următoarele cuvinte, atunci când Moise s-a reîntors în Egipt după o absen ă de patruzeci de ani:

"Faraon a răspuns: >Cine este Domnul ca să ascult de glasul lui şi să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul şi nu voi lăsa pe Israel să plece.<" *Exod* 5,2.

Egiptenii erau puternici, mândri şi îngâmfa i. Credeau că erau stăpânii pământului şi, de aceea, nu aveau nevoie deloc de Iehova. Din acest motiv au sfidat pe Dumnezeul cerului şi s-au cufundat în adâncimile cele mai de jos ale răzvrătirii împotriva Celui Preaînalt. De-a lungul secolelor, când mânia unui Dumnezeu ofensat a fost inută în frâu, cu milă, în vreme ce egiptenii au sporit în în elepciune, cultură, prosperitate şi putere, ei au pierdut toată temerea de consecin ele păcatului şi autoritatea Celui atotputernic.

Pentru izraeliții înrobi i se părea că Dumnezeu îi uitase sau trebuie că s-au întrebat dacă puterea opresorilor lor era atât de mare încât Iehova nu putea să-şi elibereze poporul. Pentru evrei era un timp teribil de suferin ă, disperare, întuneric, mizerie şi moarte. Mul i dintre ei s-au născut în robie şi au trăit toată via a fără să fie elibera i. Nu e de mirare că stăpânitorii lor se făleau cu superioritatea lor asupra evreilor, şi nesocoteau pe Iehova.

Aceasta era atmosfera în care a crescut Moise şi, în timp ce refuza permanent să lepede pe Dumnezeul părin ilor lui evrei, mediul în care a trăit a avut un efect grăitor asupra caracterului său. Noi ştim acest lucru deoarece stă scris: "Moise învă ase multe lucruri de care trebuia să se dezve e. Influen ele care-l înconjuraseră în Egipt – iubirea mamei sale adoptive, pozi ia sa înaltă ca nepot al împăratului, risipa în toate privin ele, rafinamentul, subtilită ile şi misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, măre ia solemnă a arhitecturii şi sculpturii – toate acestea lăsaseră urme adânci asupra min ii sale în dezvoltare şi, într-o măsură oarecare, modelaseră obiceiurile şi caracterul său". *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 24.

Nu este de mirare faptul că Moise a fost influen at de mediu în care trăia, dar, faptul că a fost influen at, nu este o dovadă că el trebuia să fie. Că el a fost influen at este de în eles, dar, cu toate acestea, nu este scuzabil. Iosif umblase pe aceeaşi cărare înaintea lui şi cu toate acestea devenise "… domn peste toată ara Egiptului". *Patriarhi şi profe i*, cap. 20, par. 4 de la sfârşit.

Asemenea lui Moise, el a fost despăr it mul i ani de poporul lui Dumnezeu şi, în afară de faptul că fiecare dintre ei avusese succes în câştigarea de suflete pentru Evanghelie, ei au umblat foarte mult singuri. Nu cunosc nici un raport despre faptul ca ei să fi fost binecuvânta i cu convertirea tovarăşilor lor, dar ar fi foarte greu de crezut ca ei să nu fi avut succes în această direc ie.

Să luăm în considerare greutatea ispitelor care s-au abătut asupra lui Iosif în fiecare zi, pentru ca noi să putem în elege mai bine ceea ce atât el, cât şi Moise, trebuia să suporte. Despre Iosif este consemnat că:

">L-a pus domn peste casa lui, şi dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui, şi să înve e pe bătrânii lui în elepciunea.< *Psalm* 105,21.22. Din închisoare, Iosif a fost înăl at ca domn peste toată ara Egiptului. Era o pozi ie de cea mai mare cinste şi totuşi înconjurată de greută i şi primejdii. Nimeni nu poate să stea pe înăl ime şi să nu se afle în primejdie. După cum furtuna lasă neatinsă floarea umilă din vale, în timp ce dezrădăcinează copacul falnic din vârful muntelui, tot astfel aceia care şi-au păstrat integritatea în vreme ce au trăit o via ă umilă pot fi târâ i până în adâncul prăpastiei de către ispitele ce înso esc succesul şi onorurile lumeşti. Dar caracterul lui Iosif a trecut cu bine încercarea, atât în vreme de necazuri, cât şi în timp de prosperitate. Aceeaşi credincioşie fa ă de Dumnezeu a manifestat-o atunci când a stat în palatul lui faraon, ca şi atunci când se afla ca de inut în celula temni ei. El era şi acum un străin într-o ară păgână, despăr it de rudeniile sale, de închinătorii viului Dumnezeu; dar el credea din toată inima că mâna divină îi călăuzise paşii. Sprijinindu-se mereu pe Dumnezeu, el îşi îndeplinea cu credincioşie răspunderile slujbei sale." *Patriarhi şi profe i*, cap. 20, par. 23.

Un exemplu şi mai frumos de păstrare ireproşabilă a integrită ii într-o atmosferă ostilă, contaminatoare şi rea, ne-a fost lăsat de către Domnul Hristos, când a trăit timp de treizeci de ani în Nazaret, un orăşel vestit pentru răutatea lui într-atât de mult încât, atunci când lui Natanael i s-a spus că Mesia provine din acel orăşel, el a exclamat: "Poate ieşi ceva bun din Nazaret?" *Ioan* 1,46.

Daniel şi tovarăşii săi ne asigură şi mai mult că cineva poate trăi într-un mediu corupt fără să fie contaminat de influen a rea a acestuia. Asemenea lui Iosif şi Moise în Egipt, aceşti patru tineri au trăit şi au lucrat chiar în inima împără iei atotputernice a Babilonului corupt. Şi totuşi nu există nici cea mai mică sugestie în rapoartele sacre despre faptul că ei s-au întinat prin aceasta.

Fără a vorbi de rău pe seama lui Moise, sau chiar să sugerăm faptul că, dacă noi am fi fost în locul său am fi procedat mai bine, trebuie să spunem că el nu ar fi trebuit să fie modelat, într-o asemenea măsură, în obiceiuri şi caracter de către asocia ii săi şi împrejurările din Egipt. Dar, realitatea este că a fost modelat, motiv pentru care a trebuit să fie mutat într-un loc nou pentru ca schimbarea împrejurărilor să conducă la vindecarea rănilor lui şi să-l schimbe după asemănarea cu Tatăl său din ceruri.

Este important ca noi să nu trecem cu vederea factorul vital că, Moise nu a plănuit tranzi ia de la luxul, puterea şi mândria Egiptului, la simplitatea, austeritatea şi singurătatea Madianului. Şi nici Dumnezeu nu l-a pus într-un mod arbitrar în împrejurări noi. Mai degrabă, Plănuitorul şi Rezolvatorul de probleme cel atotputernic a preschimbat greşeala teribilă a lui Moise, prin uciderea celui care l-a omorât pe evreu, într-o binecuvântare.

Considerând schimbările care s-au dezvoltat în via a şi caracterul lui Moise în timpul şederii sale în Egipt, noi trebuie să apreciem natura înfiorătoare a ispitelor şi presiunilor aduse asupra lui în fiecare zi. Ca prin ce urma să ocupe pozi ia de faraon al Egiptului, i se cerea să trăiască via a unui egiptean, să participe la activită ile familiei şi cur ii regale şi să se identifice cu interesele na ionale. Acest lucru este mai mult decât li s-a cerut lui Iosif şi Daniel.

"După legile Egiptului, to i aceia care se suiau pe tronul faraonilor trebuia să devină membri ai castei preo eşti; iar Moise, ca moştenitor sigur, trebuia să fie ini iat în tainele religiei na ionale. Această sarcină a fost încredin ată preo ilor. Dar, cu toate că era un student neobosit şi zelos, el n-a putut fi făcut să ia parte la adorarea zeilor. A fost amenin at cu pierderea coroanei şi avertizat că va fi dezmoştenit de prin esă dacă va stărui în devotamentul său fa ă de credin a evreilor. Dar el a rămas nezdruncinat în hotărârea sa, de a nu aduce închinare decât singurului Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al pământului. El discuta cu preo ii şi cu adoratorii zeilor, arătându-le nebunia închinării lor supersti ioase la obiecte neînsufle ite. Nimeni nu era în stare să răstoarne argumentele sale sau săi schimbe hotărârea. Cu toate acestea, pentru un timp, neînduplecarea sa a fost trecută cu vederea datorită înaltei pozi ii, cum şi datorită favorii de care se bucura atât din partea împăratului, cât şi din partea poporului." *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 16.

Acest paragraf vorbeşte în termeni elogioşi despre atitudinea lui Moise în Egipt şi, fără îndoială, a fost o atitudine nobilă şi credincioasă pe care a luat-o. Dacă el nu ar fi luat această pozi ie sau atitudine, atunci ar fi ales puterea şi faima lumească în locul slujirii lui Dumnezeu şi a vie ii veşnice. Cu toate acestea, chiar în faptul că a ales această cale a existat un anumit factor care, din cauză că a fost trecut cu vederea, l-a împiedicat să atingă treptele mai înalte ale sfin irii. Există un pericol care înso eşte paşii tuturor acelora care sunt plini de succes atât în lucrurile materiale, cât şi în cele spirituale. Este ceva de care noi to i trebuie să ne păzim, ca nu cumva să facem un pas greşit spre ruina noastră.

Chiar natura problemei este de aşa fel încât tinde să ne abată aten ia departe de conştientizarea faptului că ea există şi, de asemenea, departe de nevoia ca noi să fim schimba i de la ceea ce suntem, la ceea ce trebuie să fim. Acest lucru este primejdios deoarece trebuie să fim conştien i permanent de faptul că noi trebuie să fim schimba i. Aceasta înseamnă că ori de câte ori există prezen a vreunei atitudini, dispozi ii, tendin e, reac ii sau gând care tinde să ne facă să dorim să rămânem aşa cum suntem, atunci noi trebuie să fim în stare să o discernem şi să unim eforturile noastre cu harul lui Dumnezeu pentru a aduce schimbările arătate de Duhul Sfânt.

Atunci cum a generat un element de pericol calea pe care Moise a apucat în timpul şederii sale în Egipt? Prin faptul că a ales să fie credincios lui Dumnezeu, Moise a avut parte de binecuvântări materiale şi spirituale şi era conştient de ocrotirea personală a lui Dumnezeu pentru el. Acest lucru a descoperit faptul că Dumnezeu l-a aprobat pe Moise până la punctul în care via a sa a oglindit chipul divin, dar omul lui Dumnezeu avea să tindă, aşa cum fac cei mai mul i dintre noi, să creadă că avea aprobarea generală a lui Dumnezeu şi că pozi ia sa înaintea Domnului era sigură. În acest fel, nu avea să existe nici o mare presiune asupra lui care să-l facă să agonizeze în rugăciune, să îşi cerceteze via a şi să se examineze pentru a vedea ce schimbări sunt necesare pentru a fi făcute.

Sunt sigur că noi to i ne putem identifica cu acest gen de situa ie. Când toate lucrurile merg bine, credem că suntem binecuvânta i cu aprobarea lui Dumnezeu şi tindem să lăsăm deoparte lucrarea de cercetare a inimii şi de a exercita orice efort pentru a ne schimba după asemănarea divină. Aceasta conduce la mul umire de sine şi apostazie spirituală, dacă nu suntem avertiza i pentru a conştientiza cu adevărat situa ia respectivă. În acest fel s-a îndepărtat Israel de Dumnezeu de fiecare dată.

Când lucrurile merg bine şi noi suntem foarte bine, tocmai atunci ne aflăm în cel mai mare pericol. Tot aşa a fost şi cu Moise. În prosperitatea sa cea mare devenise inconştient într-o mare măsură de schimbările realmente imperceptibile care s-au petrecut în el, în ciuda pozi iei hotărâte de partea adevărului, fapt care l-a condus să nu mai cerceteze ce se întâmplă cu el şi nici să dea foarte multă aten ie lucrării de schimbare în mai bine.

În aceste circumstan e, Moise avea nevoie de o schimbare de împrejurări care să-l trezească la o foarte reală conştientizare că toate lucrurile nu erau ceea ce el presupunea a fi. Schimbarea a venit cu o brusche e dramatică. Aproape într-o singură zi, prin propria sa ac iune, a fost for at să părăsească locul şi pozi ia sa, a fost lipsit de bogă ia sa enormă şi a fost obligat să fugă, ca să-şi scape via a, într-o ară îndepărtată şi obscură.

Tranzi ia a fost atât de mare şi neaşteptată, încât nu putea să-l îndrepte decât la o examinare profundă a sa, a atitudinilor, evaluărilor, aspira iilor şi convingerilor sale. Dorea să ştie de ce i se întâmplase acest lucru şi de ce, ceea ce era şi făcuse, adusese acea criză şi îl jefuise atât de mult.

Această autoexaminare liniştită avea să-i descopere foarte multe lucruri despre el şi avea să-l pregătească pentru a-şi însuşi acele trăsături de caracter în noul său mediu din Madian, mediu în care era acum pregătit să capete cele mai mari avantaje posibile. El era acum strămutat dintr-un mediu care vorbea aproape întru totul despre bravura şi presupusa lăudăroasă îngâmfare omenească, şi pus în împrejurări sau condi ii care, corect în elese, vorbeau despre perfec iunea, veşnicia, neprihănirea, dreptatea, frumuse ea, splendoarea lui Dumnezeu, ş.a.m.d.

"Ascuns în fortărea a mun ilor, Moise era singur cu Dumnezeu. Templele măre e ale Egiptului nu-i mai impresionau mintea cu supersti iile şi falsitatea lor. În măre ia solemnă a

dealurilor veşnice, el contempla maiestatea Celui Preaînalt şi, prin contrast, îşi dădea seama cât de lipsi i de putere şi însemnătate erau zeii Egiptului. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise avea sim ământul că se află în prezen a Sa şi că este copleşit de puterea Lui. Aici, mândria şi mul umirea de sine s-au spulberat. În simplitatea aspră a vie ii din pustie, urmările vie ii sale de lux şi lipsite de griji din Egipt au dispărut. Moise a devenit un om răbdător, respectuos şi umil, >mai blând decât orice om de pe fa a pământului< (*Numeri* 12,39), dar, în acelaşi timp, puternic în credin a în Dumnezeul cel puternic al lui Iacov." *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 26.

Acest paragraf descrie foarte clar partea pe care a avut-o împrejurările în reeducarea lui Moise. Dar, pentru ca lucrurile din natură să aibă o aşa profundă influen ă în via a sa, el trebuia să fie în stare să citească în mod corect soliile scrise în acele împrejurări. Realitatea este că: "În măre ia solemnă a dealurilor veşnice, el contempla maiestatea Celui Preaînalt…" Meditează la aceste cuvinte: "… el contempla maiestatea Celui Preaînalt…"

Acest lucru înseamnă că Moise a fost în stare cu adevărat să vadă pe Dumnezeu descoperit în elementele naturii şi, din pricina acestei capacită i, el a fost în stare să se schimbe de la ceea ce fusese în Egipt, la ceea ce trebuia să devină înainte ca el să fie potrivit să conducă poporul în ara promisă.

Pentru Moise, "Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise avea sim ământul că se află în prezen a Sa şi că este copleşit de puterea Lui". El nu a admirat pur şi simplu marile manifestări ale lui Dumnezeu care erau descoperite în lucrarea mâinilor Sale, ci a învă at să le citească drept solii de la Iehova cel atotputernic, Creatorul întregului univers şi Sursa de via ă a oricărei creaturi care trăieşte.

Totuşi nu era suficient pentru el să fie adus în aceste împrejurări, deoarece ar fi petrecut restul vie ii fără să fie schimbat, aşa cum el avea nevoie să fie, dacă nu ar fi primit capacitatea de a discerne în lucrările create ale lui Dumnezeu, adevărurile cele mari, mântuitoare, despre care toată natura mărturiseşte.

Lucrările create ale lui Dumnezeu sunt tot atât de mult descoperirea caracterului şi a căilor Sale, după cum este şi Cuvântul scris, Sfânta Scriptură. "Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, şi toată oştirea lor prin suflarea gurii lui. El îngrămădeşte apele mării într-un morman, şi pune adâncurile în cămări. Tot pământul să se teamă de Domnul! To i locuitorii lumii să tremure înaintea Lui! Căci el zice, şi se face; porunceşte şi ce porunceşte ia fiin ă." *Psalm* 33,6-9.

Faptul că Domnul a rostit universul la existen ă ar trebui să confirme în mintea noastră adevărul profund că natura este tot atât de mult Cuvântul lui Dumnezeu ca şi Cuvântul scris, şi că aceleaşi principii de interpretare se aplică în în elegerea şi unuia şi altuia. O regulă vitală este aceea că: "… omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; şi nici nu le poate în elege, pentru că trebuiesc judecate duhovniceşte". *1Corinteni* 2,14.

Să luăm în considerare, pentru câteva clipe, adevărul acesta, aşa cum se raportează el la Cuvântul scris. Biblia este încă cea mai bine vândută carte din lume, ceea ce înseamnă că se găseşte în mai multe cămine pe glob decât oricare altă carte. În multe din aceste cămine această carte pre ioasă nu a fost niciodată deschisă, rezultatul trist fiind acela că marile ei binecuvântări nu au fost niciodată experimentate de cei care locuiesc în căminele respective. Prezen a Bibliei în acele cămine ine de împrejurări, dar acest fapt nu are nici o putere în a-i schimba pe oameni, indiferent cât de mare este nevoia lor de a fi schimba i din ceea ce sunt în ceea ce trebuie să devină.

În alte cămine, Biblia este deschisă în mod obişnuit doar pentru ca familia să poată fi angajată într-un ritual formal în ceea ce priveşte "altarul de diminea ă şi de seară". Este rostită o rugăciune scurtă, sunt citite câteva versete şi sunt exprimate câteva gânduri. Copiii sunt plictisi i, întreaga atmosferă este lipsită de via ă şi nimic valoros nu este câştigat de careva.

De asemenea, în alte cămine Biblia este deschisă şi studiată cu nesa . O fervoare evanghelistică umple atmosfera în cămin, iar conversa ia se centrează cel mai mult în jurul învă ăturilor Bibliei. Dar, ceea ce se crede într-un cămin contrastează în mod vădit cu ceea ce se înva ă în altul şi în altul, până când observatorul neutru concluzionează că Sfintele Scripturi sunt

atât de ambigue, mistice şi nedemne de crezare, încât pot fi folosite pentru a sprijini orice doctrină care i-ar trece prin cap.

Dar de ce există o asemenea confuzie? Din cauză că Învă ătorul divin nu este căutat în felul specificat de El, iar oamenii caută să în eleagă adevărul fără inspira ia, călăuzirea şi sfatul Lui. Nu este nici o speran ă în tot universul că omul, nenăscut din nou şi neluminat înăuntru, va în elege vreodată Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărurile lui Dumnezeu pot veni la noi doar prin descoperire, prin slujirea infailibilă a Duhului Sfânt. Ceea ce trebuie să se în eleagă de la început este faptul că un om se poate afla în împrejurările cele mai potrivite pentru creşterea sa în har, dar nu va fi modelat în mai bine dacă el este lipsit de Învă ătorul divin.

Apoi există acele cămine în lume care sunt cu totul aparte fa ă de cele subliniate mai sus. În aceste cămine Cuvântul scris este citit cu o minte iluminată de slujirea plină de învă ătură a Duhului Sfânt. Pe măsură ce fiecare astfel de cercetător primeşte via a lui Dumnezeu din paginile sacre, el se înconjoară cu influen e puternice care-l schimbă în mai bine.

Acum, ceea ce este adevărat despre Cuvântul scris, este la fel de adevărat şi despre Cuvântul creat. Sunt mul i oameni în lume care iubesc ieşirea în lumea naturii. Când vine timpul pentru concediu, orăşenii se îngrămădesc spre mun i, lacuri, râuri, păduri şi mări. Ei sunt înconjura i în mod literal de frumuse ea, desăvârşirea şi maiestatea naturii, dar nu privesc la maiestatea, puterea şi perfec iunea Creatorului şi, de aceea, nu sunt schimba i prin lucrarea împrejurărilor aşa cum a fost Moise.

Apoi sunt oameni care lucrează ca fermieri, pădurari, botanişti, îngrijitori în pepinieră ş.a.m.d. Asemenea oameni sunt înconjura i în fiecare zi de lucrările create ale lui Dumnezeu, dar ei nu au lumina cerului care să-i ajute să citească în mod corect caracterul şi adevărul lui Dumnezeu aşa cum este descoperit în mediul în care ei lucrează.

Să luăm în aten ie, de asemenea, pe biologii şi naturaliştii ce îşi petrec toată via a în studiul plantelor şi animalelor, care sunt martorul cel viu al puterii şi perfec iunii Creatorului, dar care niciodată nu îl văd în aceste lucruri. În schimb, ei dezvoltă teoria despre originea speciilor care îl ignoră cu totul pe Dumnezeu. Pentru ei, Dumnezeu nici măcar nu există. Ei resping întru totul învă ătura că Dumnezeu este Sursa infinită a tot ceea ce există şi tăgăduiesc principiile neprihănirii şi răscumpărării.

Toate acestea dovedesc faptul că, a fi pus într-un mediu natural, nu este îndestulător în sine pentru a produce marile schimbări cerute spre a califica un om pentru lucrarea vie ii sale, şi pentru un loc în împără ie. Dacă ar fi aşa, atunci întreaga problemă a păcatului ar fi rezolvată simplu, prin a pune omenirea din nou în împrejurări ideale. Dar noi ştim că nu aceasta este solu ia. De fapt, unul dintre cele mai rele lucruri care i se poate da unui om nepocăit este puterea şi prosperitatea, lucruri pe care el le va folosi pur şi simplu ca instrumente mai eficiente pentru nelegiuirea sa. Să inem minte mereu că Lucifer şi primii noştri părin i se aflau într-un mediu perfect atunci când au căzut în păcat.

Pentru ca un om să primească lumina, adevărul şi binecuvântările pe care Domnul le-a pus în natură, trebuie să intre în acest mediu binecuvântat cu spiritul de discernământ, care reprezintă capacitatea da a auzi ceea ce natura are de spus despre Creatorul ei, şi chiar atunci să aibă înăuntru învă ătura Învă ătorului divin. Fără acest lucru, chiar şi cel mai bun mediu sau cele mai bune împrejurări nu vor produce rezultatele scontate.

Această lec ie trebuie să fie văzută şi să aibă efect asupra oricărui credincios în Dumnezeu astăzi, şi mai ales asupra acelora care, ca părin i, li se încredin ează grija de a vedea că odraslele lor au cea mai bună educa ie creştină. Nevoia stringentă nu este de a fi siguri că noi trăim într-un mediu ideal unde să fim separa i de influen e lumeşti, şi să ne înconjurăm cu soliile de iubire ale lui Dumnezeu, aşa cum se găsesc ele în lucrările create. Acest lucru este destul de important, dar, trebuie să spunem din nou aşa încât nimeni să nu piardă importan a lui, că aceasta nu este nevoia de bază şi imediată.

Să ne gândim la următoarea situa ie. O persoană care nu este născută din nou nu are discernământul spiritual de a auzi şi de a în elege glasul lui Dumnezeu rostit prin natură, deoarece

lucrurile spirituale se judecă spiritual. De aceea putem pune această persoană în împrejurările cele mai desăvârşite, chiar în grădina Edenului dac-ar fi accesibilă, şi vom vedea că ea, în măsura în care ar putea rămâne în acel loc, ar ieşi de acolo fără să fie schimbată după chipul divin, aşa cum a fost Moise.

Pe de altă parte, dacă o persoană este cu adevărat născută din nou şi este binecuvântată cu capacitatea de a vedea şi de a în elege mărturia divină prin natură, ea poate trăi cu succes în condi iile cele mai rele cu putin ă fără să se coboare în nelegiuirea şi păcatul lumii. Domnul Isus demonstrează adevărul acesta, prin faptul că a trăit o via ă fără păcat în Nazaret, un oraş cunoscut a fi extrem de nelegiuit.

Daniel şi cei trei prieteni ai săi au furnizat aceeaşi dovadă atunci când au trăit desăvârşit în mijlocul corup iei Babilonului, exact aşa cum Iosif a făcut în mijlocul nelegiuirii strigătoare la cer a Egiptului.

Evident, o situa ie ideală ar fi aceea în care o persoană a fost născută din nou şi, în acelaşi timp, a trăit în condi ii sau împrejurări care au atras gândurile sale spre Domnul. O asemenea situa ie a fost cea lui Moise când a fugit din Egipt în Madian.

O a doua situa ie, dar mai pu in de dorit, ar fi aceea în care cel născut din nou a fost pus în împrejurări care mustesc de răutate, aşa cum a fost situa ia lui Moise pe când trăia în palatul egiptean, lui Hristos când trăia în Nazaret, lui Iosif în Egipt şi lui Daniel în Babilon.

Dar situa ia cea mai rea cu putin ă este aceea în care o persoană nu este încă născută din nou şi îşi stabileşte locuin a într-un mediu rău. În aceste circumstan e, omul respectiv se va armoniza din ce în ce mai mult în asemănarea cu răul. El nu va avea nici o putere să reziste influen elor nelegiuite.

O a doua situa ie la fel de rea este aceea în care cel nenăscut din nou este fericit să locuiască în circumstan e plăcute. În timp ce el nu va fi schimbat din slavă în slavă după chipul lui Hristos, un asemenea om ar trebui să fie mai înclinat să aducă îmbunătă iri mai bune omului cel vechi, decât cel care locuieşte la oraş. Acesta este motivul pentru care copiii de la ară manifestă în mod obişnuit un caracter în general mai bun decât aceia care cresc în marile oraşe, deşi unii ar putea contesta aceasta.

S-a subliniat faptul că este necesar să fim capabili să privim maiestatea Celui Preaînalt în mun ii cei înal i, în câmpiile întinse, în via a animalelor şi plantelor, în bolta albastră a cerului ziua şi a cerului înstelat noaptea. Această aptitudine vine o dată cu naşterea din nou şi niciodată fără ea. Este alifia pentru ochi despre care se vorbeşte în *Apocalipsa* 3, care este atât de mult necesară laodiceenilor orbi, ce au pierdut aurul credin ei şi iubirii şi haina albă a neprihănirii.

"Numai căin a, credin a şi iubirea ajută unui suflet să poată primi în elepciune din cer. Credin a care lucrează prin iubire este cheia cunoştin ei şi oricine iubeşte >cunoaşte pe Dumnezeu.< *1Ioan* 4,7." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 14, par. 30.

Meditează cu grijă la cuvintele din acest mic paragraf. "Numai căin a, credin a şi iubirea ajută unui suflet să poată primi în elepciune din cer."

Căin a înseamnă părere de rău, pocăin ă, darul lui Dumnezeu prin care noi suntem în stare să răspundem la convingerea Duhului Sfânt şi care ne ajută să apucăm prin credin ă moartea şi eradicarea omului cel vechi şi sădirea omului cel nou, chiar "… Hristos în voi, nădejdea slavei". *Coloseni* 1,27.

Primirea vie ii celei noi este experien a naşterii din nou şi binecuvântarea iubirii celei mari a lui Dumnezeu în inimă. Acestea nu sunt promisiuni închipuite, fanteziste, ci o experien ă reală. Credinciosul primeşte în realitate şi în mod literal via a lui Hristos în suflet. Prin urmare, el este în stare să primească în elepciunea care se coboară de sus şi pe Dumnezeu ca Învă ător al său.

Din acest motiv, este lucrarea urgentă a fiecărui suflet de a se asigura că, oricare ar fi împrejurările, ei au nevoie de căin a, credin a şi iubirea care să-i facă în stare să primească şi să în eleagă în elepciunea cerului. Asupra părin ilor, în particular, zace greaua responsabilitate de a se asigura că copiii lor au binecuvântata naştere din nou şi, deci, cheia cunoştin ei.

Nu a fost ceva obişnuit pentru părin i să facă din aceasta lucrul cel mai important. Ei sunt înclina i, în mod obişnuit, să îi pună pe copiii lor în împrejurări mai favorabile, presupunând că acesta este factorul cheie. Dar trebuie să se în eleagă faptul că, fără naşterea din nou, nici o împrejurare favorabilă nu poate efectua schimbările necesare în copiii lor.

Dacă Domnul este Făcătorul de planuri în via a ta, aşa cum cu siguran ă ar trebui să fie, atunci nu este nevoie să te îngrijorezi cu privire la alegerea mediului sau condi iilor. Chiar dacă împrejurările în care te afli se datorează păcatelor tale sau păcatelor altora, lasă-le în seama Domnului, iar tu asigură-te că ai căin a, credin a şi iubirea care te vor face în stare să primeşti în elepciunea cerului indiferent care ar fi împrejurările.

Capitolul 26

Aşa după cum am văzut, Moise a plecat din Egipt cu nevoia de a fi făcute mari schimbări în el. Efectele teribile ale faptului că a trăit ca un mare prin în mediul cel mai imoral şi nelegiuit îşi lăsaseră amprenta asupra min ii sale şi în aceeaşi măsură îi modelaseră firea. Mai înainte ca Cerul să-l considere potrivit pentru a-l conduce pe Israel în ara promisă, Moise trebuia să dezve e şi să înve e foarte multe lucruri.

Aşa după cum am învă at din *Patriarhi şi profe i*, cap. 22, par. 24, "… timpul, schimbarea condi iilor şi a locului şi comuniunea cu Dumnezeu…" erau necesare pentru a se aduce la îndeplinire acest lucru. Noi deja am luat în considerare rolurile vitale jucate de primii doi factori, iar acum este timpul să considerăm importan a şi necesitatea de a intra în comuniune cu Dumnezeu pentru a avea loc schimbările cerute cât de repede posibil.

Însă, înainte de a începe acest studiu despre comuniunea cu Dumnezeu, trebuie să clarificăm un lucru extrem de important, şi anume faptul că, doar atunci când aceşti trei factori sunt într-o rela ie strânsă unul cu celălalt, vor aduce rezultatele dorite atât din punct de vedere individual, cât şi din punct de vedere colectiv.

De exemplu, aşa după cum se poate constata, dacă timpul este petrecut în trândăvie sau în urmărirea de profit sau plăcere, atunci în mod sigur acesta nu va produce schimbările profunde şi durabile necesare. Mai degrabă va produce un rezultat opus. Noi to i dispunem de timp, dar prea pu ini trag foloasele cele mai mari din el.

Tot aşa cineva poate cheltui mult timp în circumstan e care conduc de cele mai multe ori la clădirea unei vie i şi a unui caracter aprobat de Dumnezeu, dar dacă Domnul nu este prezent în acele circumstan e pentru a descoperi adevăruri extraordinare, salvatoare cuprinse în lucrările Sale create, nici timpul, nici împrejurările nu vor fi de folos câtuşi de pu in. Mai degrabă, ceea ce Domnul a inten ionat să fie o binecuvântare se va dovedi a fi un blestem. Fie ca acest adevăr să fie bine fixat în minte, deoarece acum vom începe să studiem comuniunea cu Dumnezeu ca factor puternic în schimbarea noastră "… în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului". *1Corinteni* 3,18.

Există o foarte mare diferen ă între îngenuncherea în rugăciune şi rostirea rugăciunilor noastre, pe de o parte, şi comuniunea cu Dumnezeu, pe de altă parte. Tiparul obişnuit, în ceea ce priveşte îngenuncherea şi rostirea rugăciunilor noastre, care a fost stabilit în copilărie, constă într-un ritual ce se repetă mereu de fiecare dată când îngenunchem, fără ca să existe o legătură reală cu Domnul şi fără ca să aibă loc o infuzie a puterii divine. E cu mult mai sigur să spunem că, este mai bine să nu ne rugăm deloc, decât să ne angajăm în acest ritual lipsit de via ă.

Comuniunea cu Dumnezeu înseamnă comunicare cu El, revărsarea reciprocă a inimii către inimă, ce are drept urmare primirea de către cel credincios a vie ii reale a lui Dumnezeu. Este mijlocul prin care copilul lui Dumnezeu vine în contact direct cu Cel atotputernic şi se încarcă cu putere şi vitalitate dătătoare de sănătate şi via ă. Nimeni nu poate intra în acest cerc lăuntric al energiei divine fără să fie schimbat. To i trebuie să înve e să intre în prezen a Celui veşnic în fiecare zi.

Ucenicii lui Hristos au început să înve e diferen a dintre rostirea obişnuită a rugăciunilor şi comuniunea cu Creatorul, când li s-au oferit privilegiul de a privi şi a asculta pe Hristos în rugăciune. Ceea ce ei au învă at în acea zi era în contrast izbitor cu rugăciunile preten ioase şi ostentative ale fariseilor care se rugau cu voce tare, la ore bine stabilite, pentru a fi auzi i de to i cei din jur, pe stradă. Ei se aflaseră sub influen a acestui gen de rugăciune mult timp înainte de a-l întâlni pe Mântuitorul.

"Fariseii hotărâseră anumite ore pentru rugăciune; şi, dacă se aflau în altă parte la timpul hotărât, după cum se întâmpla adesea, se opreau oriunde ar fi fost – fie în stradă, fie în pia ă, în mijlocul mul imilor de oameni ce alergau încoace şi încolo – şi, aşa cu voce tare, îşi înăl au rugăciunile lor formale." *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, cap. Adevăratul motiv de slujire, subcap. Când vă ruga i să nu fi i ca fă arnicii, par. 1.

Nu exista nici o putere, nici o virtute sau valoare în asemenea rugăciuni. Nici o astfel de rugăciune nu ar ajunge vreodată la cer combinată cu meritele neprihănirii lui Hristos. De aceea, ele nu erau ascultate niciodată de Dumnezeu şi, la fel de sigur, niciodată nu li se dădea răspuns.

Nimeni nu era binecuvântat şi pu ini oameni, dacă nu chiar nici unul, erau impresiona i în mod permanent de aceste expuneri de mândrie şi formalism. Dar ele nu au fost întru totul fără valoare, pentru că, atunci când ucenicii, care se familiarizaseră cu comportamentul fariseilor, au văzut felul lui Isus cu totul opus de a se ruga, ei au fost atât de impresiona i încât au strigat în mod spontan şi serios: "Doamne, învaă-ne să ne rugăm…" *Luca* 11,1. Acest eveniment a avut loc în felul următor.

"Rugăciunea domnească a fost dată de două ori de Mântuitorul, prima dată mul imii, în Predica de pe Munte, şi a doua oară, la câteva luni după aceea, numai ucenicilor. Ucenicii plecaseră pentru scurtă vreme de lângă Domnul, iar la întoarcere l-au găsit cufundat în comuniune cu Dumnezeu. Fără să ină seama de prezen a lor, El continua să se roage cu voce tare. Fa a Mântuitorului era luminată de o strălucire cerească. El părea a fi chiar în prezen a Celui nevăzut, iar în cuvintele Sale era o putere vie, deoarece vorbea cu Dumnezeu.

Inimile ucenicilor care ascultau erau adânc mişcate. Ei au observat cât de des petrecea El ore lungi în singurătate, în comuniune cu Tatăl Său. El îşi petrecea zilele, slujind mul imilor care se îngrămădeau în jurul Lui şi dezvăluind gândurile perfide ale rabinilor. Munca aceasta neîncetată îl istovea adesea aşa de mult, încât mama şi fra ii Săi, şi chiar ucenicii săi, se temeau că-şi va primejdui via a. Dar, când se întorcea de la orele de rugăciune, care încheiau obositoarea zi, ei vedeau că fa a Sa era plină de pace şi un suflu de reînviorare părea că străbate fiin a Sa. El venea zi după zi, de la orele petrecute cu Dumnezeu, ca să le aducă oamenilor lumina din ceruri. Ucenicii ajunseseră să facă o legătură între orele Sale de rugăciune şi puterea cuvintelor Sale. Acum, când ascultau rugăciunea Sa fierbinte, inimile lor erau pline de respect şi smerenie. Când El a încetat să se mai roage, pătrunşi de marea lor lipsă, ucenicii i-au zis: >Doamne, învaă-ne să ne rugăm.< *Luca* 11,1." *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, cap. Rugăciunea Domnului, par. 1, 2.

"Ucenicii Domnului Hristos au fost foarte mişca i de rugăciunile Lui şi de obiceiul Său de a avea o strânsă comuniune cu Dumnezeu." *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Cerând pentru a da, par. 2.

Comuniunea Sa era un gen de comuniune cu Dumnezeu care produce schimbări mari şi mici în aceia care sunt pregăti i pentru slujire atât în timpul perioadei finale a domniei păcatului, cât şi de-a lungul veşniciei în serviciul ce va fi dat după ce păcatul va fi distrus în cele din urmă. Nimeni nu poate să se roage aşa cum a făcut-o Isus fără să fie schimbat din ce în ce mai mult după asemănarea cu Hristos. Chiar Hristos însuşi a fost transformat prin via a Lui de rugăciune vie. Aşa cum vom demonstra acum din dovezile con inute în Scripturile adevărului, rugăciunile lui Hristos erau plănuite nu să-l schimbe pe Dumnezeu câtuşi de pu in, ci să-l schimbe pe El şi situa iile cu care se confrunta. Pentru unii acest lucru poate părea prea mult a spune. Ei vor argumenta că El era deja desăvârşit şi, ca atare, lipsit în totalitate de păcat. Aşadar, care era cu adevărat acea nevoie care-l determina să se roage aşa cum a făcut-o? Şi pe deasupra, El era Dumnezeu în carne pe pământ!

Dar nouă ni se spune că El avea nevoie să se roage şi că a sim it în mod clar nevoia de a se ruga. "… Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a sim it nevoia rugăciunii…" *Calea către Hristos*, cap. Înaltul privilegiu al rugăciunii, par. 4.

"Într-o via ă cu totul devotată pentru binele altora, Mântuitorul a găsit necesar să se retragă din oboselile călătoriei şi din mijlocul gloatei care-l urma în fiecare zi. El trebuia să se retragă dintr-o via ă de neîncetată activitate şi din contactul cu nevoile omeneşti, pentru a căuta un loc liniştit şi o legătură strânsă cu Tatăl Său. Fiind una cu noi, părtaş la nevoile şi slăbiciunile noastre, el era cu totul dependent de Dumnezeu şi, în locul tainic al rugăciunii, căuta putere divină ca să poată merge mai departe înarmat pentru a-şi împlini datoria şi pentru a înfrunta încercările. Într-o lume de păcat, Isus a avut de suportat lupte şi chinuri sufleteşti. În comuniunea cu Dumnezeu El a putut să se descarce de întristările care îl zdrobeau. Aici, El găsea mângâiere şi bucurie." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 38, par. 4 de la sfârşit.

Conştientizarea acelei nevoi era atât de puternică încât l-a condus să petreacă foarte mult din timpul Său în rugăciune. În realitate, El a rămas în comuniune continuă cu Tatăl Său:

"Via a lui Isus era însă o via ă de continuă încredere, între inută prin comuniune neîntreruptă, iar serviciul Său pentru cer şi pământ era fără greş şi fără şovăire." *Educa ie*, cap. Învă ătorul trimis de Dumnezeu, par. 29.

"Nici o altă via ă nu a fost aşa împovărată cu muncă şi răspundere ca via a lui Isus; şi cu toate acestea, cât de des se ruga El! Cât de constantă era comuniunea Lui cu Dumnezeu! Mereu şi mereu în istoria vie ii Sale pământeşti se găsesc rapoarte ca acestea: >Pe când era încă întuneric de tot, Isus s-a sculat şi s-a dus într-un loc pustiu. Şi se ruga acolo.< >Oamenii se strângeau cu grămada ca să-l asculte şi să fie vindeca i de bolile lor. Iar El se ducea în locuri pustii şi se ruga.< >În zilele acelea Isus s-a dus în munte să se roage şi a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.< *Marcu* 1,35; *Luca* 5,15.16; 6,12." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 38, par. 5 de la sfârşit.

Isus nu a petrecut aceste ore lungi în rugăciune în fiecare zi şi adesea de-a lungul întregii nop i, ca un simplu exerci iu religios cerut. El a făcut lucrul acesta deoarece a în eles clar faptul că El avea nevoie de aşa ceva, fiindcă era o necesitate indispensabilă pentru succesul misiunii Sale şi pentru biruin a totală asupra celui rău.

El a intrat în acele sesiuni de rugăciune, în acele comuniuni strânse şi intime cu Dumnezeu, cu nevoia clară de a avea loc schimbări în El însuşi şi în oamenii pe care-i slujea. La acest punct, unii din nou vor întreba, cum ar putea fi posibil ca Cel desăvârşit să aibă nevoie mereu de schimbări în El însuşi, ştiind faptul că, în natura Sa divină, El nu avea nevoie deloc de schimbări. Adevărurile pe care El le-a învă at erau fără cusur. Nu exista nici cea mai mică umbră de greşeală amestecată cu acestea, nici cea mai mică urmă de întuneric babilonian. În convingerile şi învă ăturile Sale nu a avut loc nici un fel de schimbare.

El nu avea nevoie nicidecum să-şi schimbe caracterul Său frumos. Iubirea Sa era perfectă, puritatea Sa nepătată, neprihănirea Sa fără cusur şi integritatea Sa curată ca lacrima.

Nu a fost necesar ca El să-şi schimbe atitudinea sau să-şi revizuiască modul de a gândi. Rela ia Sa cu Dumnezeu nu atrăgea după sine pocăin a de păcat, iar felul Său de a trata pe oameni nu cerea nici mărturisiri, nici scuze din partea Sa.

Atunci, în ce privin ă a fost necesar să se roage Mântuitorul, aşa încât în El să se producă schimbări?

În primul rând, în timp ce adevărurile pe care le-a învă at El erau absolut lipsite de eroare, ca om care a trăit pentru acest pământ, trebuia să crească în cunoştin a adevărului zi de zi. Nu exista loc de oprire în creştere pentru El, tot aşa după cum nu există nici pentru noi. To i vor recunoaşte acest adevăr, mai ales dacă îl aplicăm la copilăria Lui, după cum stă scris:

"Şi Isus creştea în în elepciune, în statură, şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor." *Luca* 2,52.

În elepciunea, după *Webster's Third International Dictionary*, înseamnă o aplicare inteligentă a învă ăturii. Fără dobândirea cunoştin ei sau cunoaşterii pe care o aduce învă ătura nu se poate forma sub nici o formă în elepciunea. De aceea, faptul că Isus creştea în în elepciune înseamnă că, în acelaşi fel, El creştea în cunoştin ă. Adevărul că creşterea în în elepciune însemna în realitate o creştere în cunoştin ă este confirmat în următoarele declara ii:

"Deşi El creştea în cunoştin ă, şi harul lui Dumnezeu era asupra Lui, totuşi nu s-a umflat de mândrie şi nici nu a considerat a fi înjositor pentru El să facă cele mai umile munci…

Cunoştin a pe care El o căpăta zilnic din misiunea Sa extraordinară nu l-a făcut inapt în îndeplinirea celor mai umile datorii…

În sanctuarul căminului, Isus îşi primea educa ia Lui nu doar de la părin ii Săi, ci şi de la Tatăl Său ceresc. Pe măsură ce creştea în vârstă, Dumnezeu îl făcea să în eleagă din ce în ce mai mult marea lucrare ce-i sta înainte." *The SDA Bible Commentary*, vol. 5, pag. 1117.

Astfel, cu ocazia primei Sale vizite la Ierusalim, Isus, când a privit serviciul solemn al Paştelui, a început să-şi în eleagă propria misiune pe acest pământ. El a devenit conştient de acest

lucru când a legat profe iile Vechiului Testament de serviciile din templu şi a văzut că, mai presus de orice îndoială, ele arătau spre lucrarea pe care El fusese trimis în lume s-o îndeplinească.

"Pentru prima dată copilul Isus privea asupra templului. El văzu pe preo ii îmbrăca i în veşminte albe îndeplinind solemna lor slujbă. Privi la victima însângerată de pe altarul de jertfă. Împreună cu credincioşii îngenunche în rugăciune, în timp ce norul de fum de tămâie se înă l a spre Dumnezeu. A asistat la toată slujba pascală atât de impresionantă. Zi de zi El vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act era văzut în strânsa legătură pe care o avea cu propria Sa via ă. Noi îndemnuri se năşteau înăuntrul Său. Tăcut şi adâncit în cugetare, părea că studiază o mare problemă. Atunci se descoperea Mântuitorului taina misiunii Sale." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 8, par. 6.

Dacă am nutrit credin a că Isus a venit pe acest pământ înzestrat deja cu în elepciunea şi cunoştin a nemărginită, nelimitată a Dumnezeirii, atunci această deşteptare a min ii copilului Isus niciodată nu ar fi avut loc. Noi am fi ştiut deja aceasta de la început. Dar Răscumpărătorul a intrat în lume doar cu ceea ce i se pune la dispozi ie oricăruia dintre noi. Când era copil, El a învă at şi a vorbit ca un copil, iar când a devenit bărbat, a învă at şi a vorbit ca un adult. Zilnic, prin comuniune cu Tatăl Său, atât în studiul Scripturilor, cât şi în rugăciunea care îl lega de mintea şi via a Celui nemărginit, El era schimbat de la un nivel al cunoştin ei nepoluate la altul şi mai înalt. Creşterea şi dobândirea de cunoştin ă avea loc zi de zi, iar fiecare început de zori era pragul pentru dobândiri mai mari de lumină şi adevăr, fa ă de ziua precedentă.

Această creştere constantă în cunoştin a de ordin general şi special era înso ită de o capacitate şi mai sporită în a evalua natura reală a societă ii în care El trăia, cât şi de în elegerea cu claritate şi putere a cauzei bolilor care distrugeau lumea la acea vreme. Ia aminte la descrierea acestui lucru în următorul paragraf:

"Când a început să vadă starea lumii, Isus a în eles că preten iile societă ii şi preten iile lui Dumnezeu sunt într-o continuă contrazicere. Oamenii se depărtau de Cuvântul lui Dumnezeu şi înă l au teoriile inventate de ei. Ei ineau la tradi ii în care nu era nici o putere. Serviciul lor divin era numai un şir de forme; adevărurile sfinte pe care urmau să le înve e aici erau ascunse de privirea credincioşilor. El a văzut că în slujbele lor lipsite de credin ă nu puteau găsi pace. Ei nu cunoşteau libertatea spiritului pe care ar fi avut-o dacă ar fi servit pe Dumnezeu în adevăr. Isus venise să înve e pe oameni însemnătatea închinării fa ă de Dumnezeu şi nu putea să aprobe ca învă ăturile lui Dumnezeu să fie amestecate cu preten iile oamenilor. El nu ataca preceptele sau practicile oamenilor învă a i; dar, când era mustrat pentru obiceiurile Sale simple, arăta Cuvântul lui Dumnezeu pentru justificarea purtării Sale." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 9, par. 2.

Schimbarea petrecută în Hristos de la un nivel al cunoştin ei, în elepciunii şi în elegerii la altul mai înalt, nu s-a sfârşit când a devenit bărbat. Educa ia Sa nu a fost restrânsă la copilăria şi tinere ea Lui. El acceptase limitele naturii umane căzute, fapt pentru care trebuia să crească şi să se dezvolte în cadrul acestor limite, în acelaşi fel în care şi noi trebuie să creştem. În fiecare zi, de-a lungul călătoriei Sale pământeşti, El a învă at mai mult şi tot mai mult.

Ceea ce nu trebuie să fie trecut cu vederea este faptul că, această cunoaştere şi în elepciune au putut fi dobândite doar prin comuniune cu Dumnezeu prin intermediul Cuvântului scris şi prin rugăciuni de o asemenea putere şi eficien ă, care l-au făcut în stare să stabilească o legătură vie între Sine şi Sursa infinită a toată cunoştin a, via a şi în elepciunea.

Zi de zi Isus trebuie să se fi schimbat din punct de vedere fizic de la condi ia de om ce pluteşte între via ă şi moarte, un om atât de epuizat încât rudele Sale cele mai apropiate şi chiar ucenicii se temeau că va muri, la cea de om care vibrează de energie, care este restaurat în vitalitate şi care este umplut cu mare putere. Când noi vom experimenta în acelaşi fel aceste schimbări incredibile prin comuniunea cu puterea lui Dumnezeu, vom începe să cunoaştem, pentru noi înşine, ce este adevărata comuniune cu Dumnezeu. Ia seama la cuvintele care descriu, mai întâi şi de toate, gradul la care via a Sa a fost amenin ată prin epuizare totală, şi refacerea extraordinară realizată prin comuniunea cu Tatăl Său.

"Adesea, munca Sa neîncetată şi conflictul cu duşmănia şi învă ăturile eronate ale rabinilor îl lăsau atât de stors de puteri, încât mama şi fra ii Săi, şi chiar ucenicii Lui, se temeau că îşi va

pierde via a. Dar când se întorcea de la orele de rugăciune care încheiau ziua cea plină de trudă, ei observau expresia plină de pace de pe fa a Sa, prospe imea, via a şi puterea care păreau să inunde întreaga Sa fiin ă. De la ceasurile petrecute cu Dumnezeu, El se întorcea diminea ă de diminea ă ca să aducă oamenilor lumina cerului." *Divina vindecare*, cap. Cu natura şi cu Dumnezeu, par. 9.

"În Hristos, strigătul omenirii ajungea la Părintele milei nemărginite. Ca om, făcea cereri la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa omenească era încărcată de un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească de cea dumnezeiască. Prin continua comuniune, El a primit via ă de la Dumnezeu ca să poată da via ă lumii. Experien a Lui trebuie să devină experien a noastră." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 38, par. 3 de la sfârşit.

Când experien a Lui va deveni experien a noastră, atunci vom cunoaşte puterea ei teribilă şi vom în elege necesitatea presantă, esen ială a păstrării părtăşiei cu Dumnezeu, proaspătă şi vie. Făgăduin a se află acolo; Dumnezeu tânjeşte să ne dea cele mai bogate binecuvântări, dar este lăsat în seama noastră să apucăm prin credin ă şi să stăpânim comoara oferită. Noi, şi nu Dumnezeu, suntem cauza separării noastre de El şi a slăbiciunii mărturiei noastre creştine. Doar printr-o via ă de comuniune constantă poate fi suplinită această lipsă, aşa încât cel credincios să fie calificat pentru un loc în împără ia cerului.

"To i aceia care predau sufletul, trupul şi spiritul lui Dumnezeu, vor primi fără încetare noi valuri de puteri corporale şi mintale. Depozitele inepuizabile ale cerului le stau la îndemână. Hristos le dă insuflarea Duhului Sfânt, via ă din via a Sa. Duhul Sfânt scoate la iveală puterile Lui cele mai de seamă pentru a lucra asupra inimii şi min ii. Harul lui Dumnezeu sporeşte şi înmul eşte însuşirile lor, şi orice desăvârşire a naturii dumnezeieşti vine în ajutorul lor în lucrarea de salvare a sufletelor. Prin conlucrarea cu Hristos, ei sunt desăvârşi i în El şi, în slăbiciunea lor omenească, sunt făcu i în stare să facă faptele Atotputerniciei." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 86, par. 3 de la sfârşit.

Isus, în timpul vie ii Sale pe pământ, a demonstrat cu certitudine adevărul acestor cuvinte. El era Cel care zilnic îşi consacra sufletul, trupul şi spiritul lui Dumnezeu, şi în mod constant primea valuri proaspete de putere fizică şi mintală. Dacă noi vom învă a să avem strânsă comuniune cu Dumnezeu, aşa cum El a avut, atunci vom trăi această experien ă.

Schimbările petrecute în Hristos nu erau limitate la creşterea în cunoştin ă şi restaurarea puterilor epuizate fizice şi mintale. El primea de asemenea şi o mare măsură de putere spirituală. Credin a Lui era întărită, iar păstrarea cu tărie înaintea Sa a realită ilor veşnice le făcea să devină mai sigure. O ocazie în care se descoperă acest lucru a fost cea de pe Muntele schimbării la fa ă, unde Hristos a petrecut multe ore în rugăciune, aşa după cum stă scris:

"La un moment dat, Hristos le-a spus că nu vor merge mai departe. Îndepărtându-se pu in de ei, Omul durerilor a început să-şi reverse cererile, cu strigăte mari şi lacrimi. El se ruga pentru putere, ca să reziste încercării, pentru binele omenirii. El Însuşi avea nevoie de o nouă legătură cu Atotputernicia, deoarece numai în felul acesta putea privi viitorul. El îşi revărsa dorin ele inimii pentru ucenicii Săi, pentru ca în ceasul puterii întunericului credin a lor să nu scadă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 46, par. 4.

Să luăm în considerare acum în ce fel rugăciunea lui Hristos trebuia să-l schimbe în acea noapte memorabilă. "El se ruga pentru putere, ca să reziste încercării, pentru binele omenirii." Hristos nu ar fi petrecut timpul pre ios de rugăciune cerând ceea ce deja avea. De aceea, faptul că El s-a rugat pentru tărie, reprezintă dovada clară că El nu a avut la acea vreme puterea necesară. El ştia lucrul acesta cu mare claritate şi, cunoscând aceasta, a în eles că trebuia să fie schimbat dintr-unul căruia îi lipsea tăria, într-unul care să aibă toată puterea necesară.

Dacă El nu ar fi ob inut o nouă legătură cu Atotputernicia, atunci aceasta ar fi fost cauza pentru care nu putea să privească viitorul. El trebuia să fie schimbat dintr-unul care nu putea să privească viitorul, într-unul care să-l poată privi. Exista doar o singură cale prin care El putea să experimenteze aceste schimbări vitale, şi această cale era aceea de a intra în comuniune cu Sursa infinită. El a făcut lucrul acesta, iar schimbările rezultate au fost extraordinare. Omul care a urcat muntele fără tăria necesară de a rezista încercării, şi care nu putea să privească viitorul Său groaznic, a coborât de pe acele înăl imi col uroase cu puterea de a rezista încercării, şi cu

capacitatea de a privi şi înfrunta viitorul. Noi putem fi siguri de acest lucru când privim realizarea Sa desăvârşită, în neprihănire, de la arestarea Sa în grădina Ghetsimani, până la moartea Sa pe cruce.

De asemenea, to i ucenicii aveau nevoie de aceleaşi schimbări, dar, în ciuda descoperirilor repetate din partea lui Hristos cu privire la ce rezervă viitorul, ei nu au văzut niciodată cu adevărat marea lor nevoie după putere. Acest lucru era adevărat şi se aplica şi celor trei ucenici care l-au înso it sus pe munte cu scopul deosebit de a fi schimba i de la slăbiciune la putere. La început, ei s-au unit în rugăciune, dar curând după aceea au fost birui i de oboseală şi au adormit. În timp ce Isus avea strânsă comuniune cu Moise şi Ilie, ei căzuseră într-un somn adânc, lipsindu-se de binecuvântările formidabile, pe care Domnul tânjea să li le dea şi de care ei aveau nevoie disperată.

Însă chiar puterea extraordinară pe care Mântuitorul a primit-o pe munte trebuia să fie reîmprospătată când ceasul încercării teribile a sosit. Când un om se confruntă cu mari ispite şi are nevoie să petreacă timpul în strânsă comuniune cu Sursa de via ă şi putere, Dumnezeu îi pune la dispozi ie timpul şi locul necesar pentru aceasta. Tot aşa şi lui Hristos i s-a oferit timpul şi locul necesar în grădină, înainte ca El să fie arestat.

Iuda ar fi putut aranja ca Hristos să fie arestat când El a părăsit camera de sus, sau în drum spre Ghetsimani, sau chiar la por ile ei, sau imediat după ce El a intrat în grădina Ghetsimani. Dar Dumnezeu i-a acordat protec ie Fiului Său, tot aşa cum i-a acordat-o tot timpul misiunii Sale pe pământ. Până când timpul nu avea să vină, nici un om nu se putea atinge de El, aşa cum acest lucru s-a dovedit mereu şi mereu. Cel atotputernic ştia că Isus trebuia să petreacă timp în comuniune, în grădină, pentru a ob ine biruin a totală asupra tendin ei naturale de a scăpa de suferin ă şi de a se întoarce la Tatăl Său.

Să luăm în considerare schimbările critice care au avut loc în Isus în timpul acelei perioade de comuniune finală, înainte ca El să moară pe cruce. În timpul mersului Său din camera de sus spre grădină, Hristos a dat unele instruc iuni pre ioase ucenicilor Săi devota i. Pe măsură ce ei mergeau împreună, Hristos era liniştit şi tare, dar, când s-au apropiat de locul retras, o schimbare foarte reală, chiar alarmantă pentru ucenici, a avut loc cu Isus.

"Pe când se apropiau de grădină, ucenicii observară schimbarea petrecută cu Învă ătorul lor. Niciodată până atunci nu-l văzuseră atât de trist şi de tăcut. Pe măsură ce înaintau, această stranie triste e se adâncea tot mai mult; şi totuşi, ei n-au îndrăznit să-l întrebe care era motivul acestei stări. Fiin a Sa se clătina, ca şi când era gata să cadă. Ajungând în grădină, ucenicii se uitau cu grijă să găsească mai curând obişnuitul Său loc retras, pentru ca Domnul lor să se poată odihni. Fiecare pas pe care-l făcea acum, îl făcea cu mare efort. El gemea cu glas tare, ca şi când se afla sub povara unei greută i teribile. În două rânduri, ucenicii Săi l-au sprijinit, astfel ar fi căzut la pământ." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 74, par. 3.

Satana ştia că venise ceasul ultimei ocazii prin care să-l înfrângă pe Hristos. Astfel, el a folosit orice putere pe care o avea la îndemâna sa pentru a distruge credin a Mântuitorului. Lupta era de o intensitate groaznică, şi "Când Domnul Hristos a sim it că unitatea Sa cu Tatăl a fost întreruptă, s-a temut ca nu cumva, în natura Sa omenească, să nu poată fi în stare să suporte conflictul ce-i stătea în fa ă, cu puterile întunericului." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 74, par. 8.

Bătălia s-a dezlăn uit pentru multă vreme până când "… soarta neamului omenesc atârna în balan ă". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 74, par. 19. Răscumpărătorul era ispitit grozav să renun e la oameni şi să se întoarcă la Tatăl Său, şi era chiar pe punctul de a face lucrul acesta. Însă, pe măsură ce continua comuniunea Sa cu Tatăl Său, o mare schimbare s-a petrecut cu El. El devenise puternic şi hotărât, îndepărtând orice gând de a abandona pe oameni.

"De trei ori a înă at El ruga aceasta. De trei ori natura umană s-a dat înapoi de la acest sacrificiu final, care încorona lucrarea Lui. În acele momente, însă, istoria neamului omenesc i s-a înfă işat Răscumpărătorului lumii. El a văzut că, dacă sunt lăsa i în voia lor, călcătorii legii trebuie să piară. El a văzut starea de neajutorare a păcătosului. El a văzut puterea păcatului. Durerea şi plânsul unei lumi blestemate, s-au înfă işat înaintea Sa. El a privit soarta ei amenin ătoare şi a luat hotărârea. El va salva, va mântui pe omul păcătos, coste aceasta oricât l-ar costa. El a acceptat

botezul Său cu sânge şi, prin El, milioane de oameni sorti i pieirii pot câştiga via a veşnică. El a părăsit cur ile cerului, unde totul este imaculat, totul este bucurie şi slavă pentru a salva singura oaie pierdută, singura lume din Univers care a căzut prin păcătuire. Şi El nu se va da înapoi de la lucrarea chemării Sale. El va deveni jertfă de ispăşire pentru un neam de oameni care, cu bună ştiin ă, au păcătuit. Ruga Sa respira acum numai supunere: >Dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta.<" *Hristos Lumina Lumii*, cap. 74, par. 20.

Ce schimbare extraordinară a avut loc în Mântuitorul în acea noapte, o schimbare care niciodată nu s-ar fi petrecut dacă Hristos n-ar fi cunoscut sau nu ar fi folosit puterea teribilă a comuniunii cu Tatăl Său.

"Natura Sa omenească făcea ca rugăciunea să devină o necesitate şi un privilegiu. El găsea mângâiere şi bucurie în comuniunea cu Tatăl Său. Dacă mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a sim it nevoia rugăciunii, cu mult mai mult fiin ele muritoare, slabe şi păcătoase trebuie să simtă nevoia de rugăciune continuă şi stăruitoare." *Calea către Hristos*, cap. Înaltul privilegiu al rugăciunii, par. 4.

Noi avem nevoie de şi mai multe schimbări în gândire, atitudini ş.a.m.d., decât a avut nevoie Hristos vreodată, pentru că El era Cel fără de păcat. Cu toate acestea, cât de adesea, asemenea ucenicilor, suntem găsi i dormind, când ar trebui să avem comuniune cu

Domnul. Dumnezeu ne pune la dispozi ie timpul şi ocazia, pe care El i le-a dat şi lui Hristos, dar noi trebuie să le recunoaştem ca atare şi să profităm cel mai mult de timpul dat nouă. Ocaziile de care noi nu reuşim să profităm sunt pierdute pentru totdeauna, rezultatul sigur al acestui fapt fiind înfrângerea. Ucenicii s-au confruntat cu acest rezultat când, după ce au adormit în grădină în loc să se roage, au fost neînstare să facă fa ă timpului încercării. Din acest motiv, ei l-au părăsit şi au fugit.

După acest episod, ei au avut timp şi ocazie să se căiască, dar noi nu vom avea. Dacă nu izbutim să facem fa ă încercării ce vine, atunci vom fi pierdu i pentru totdeauna, deoarece, acea punere la probă va hotărî destinul nostru veşnic.

Să învă ăm deci puterea comuniunii care face schimbările necesare în noi şi care ne dă tăria de a învinge puterile întunericului.

Capitolul 27

Genul de rugăciune care pregăteşte în mod eficient pe credincios pentru revărsarea ploii târzii este acela care schimbă pe om din ce în ce mai mult după asemănarea cu Dumnezeu, în timp ce acesta este foarte grijuliu să se asigure că nu există nici cea mai mică dispozi ie de a-l determina pe Dumnezeu să se schimbe în vreun fel. Dezvoltarea capacită ii de a folosi acest gen de rugăciune este responsabilitatea celui credincios, care trebuie să aleagă de a se aduce pe sine sub călăuzirea educativă a Învă ătorului divin. Să studiem acum principiile rugăciunii eficiente, pe care copiii Domnului trebuie să le în eleagă, precum şi procedeele pe care ei trebuie să le urmeze.

Primul dintre principiile căruia îi vom da aten ie este că noi trebuie să fim foarte mult conştien i de nevoia noastră mare şi urgentă de a fi schimba i. Noi trebuie să cunoaştem acest lucru şi, de asemenea, să în elegem că, dacă aceste schimbări nu au loc, vom fi atât de slab echipa i pentru ultima mare bătălie ce trebuie dată, încât vom fi înfrân i şi pierdu i veşnic. Natura umană are o tendin ă periculoasă de a se împotrivi schimbării, până când nevoia devine atât de stringentă, încât ea se luptă să se salveze, dar se stinge de îndată ce amenin area a trecut. Noi trebuie să ne temem de această dispozi ie şi să luptăm împotriva influen ei sale cu toate puterile noastre pe care le avem la-ndemână.

De obicei ne plăcem nouă înşine aşa cum suntem la momentul prezent şi acceptăm ceea ce suntem ca fiind tot ce putem noi a fi mai bine. Omenescul nostru se dă înapoi din fa a luptei chinuitoare, ce se cere pentru înfrângerea unui obicei vechi şi pentru instaurarea unei discipline aspre, care să excludă păcatul şi să accepte doar neprihănirea care nu face compromisuri. Noi am fost extrem de ferici i să acceptăm schimbările extraordinare efectuate de naşterea din nou, dar acesta a fost doar începutul. Lucrarea de reformă sau sfin irea trebuie să continue ini ierea în şcoala lui Hristos, să ducă lucrarea de schimbare a noastră până la punctul unde să fim cu totul diferi i fa ă de ceea ce eram când am cunoscut pentru prima dată Evanghelia. Ducerea la bun sfârşit a acestei lucrări până la ultimele standarde este extrem de dificilă de realizat pentru natura omenească, deoarece noi suntem prea înclina i să ne dăm mul umi i cu binecuvântările ob inute de la bun început.

Dar, noi trebuie să ne aducem aminte că nu ne pregătim doar pentru un loc printre îngerii fără păcat, şi nici nu căutăm doar iertarea pentru păcatele noastre.

Totuşi, pentru a aspira la ceva mai mult decât o locuin ă cerească în paradis şi pentru a primi mai mult decât iertarea de păcate, este necesară căutarea desăvârşirii în cel mai înalt grad. Însă, ceea ce este de un interes covârşitor este faptul că, mai înainte ca noi să putem ajunge în locuin ele cereşti, urmează să fie dată bătălia cea mai grea care a fost dată vreodată în istoria veşniciei. Satana va arunca asupra bisericii toată subtilitatea, viclenia, for a şi ura căpătate şi dezvoltate în timpul celor şase mii de ani de campanii înverşunate şi prea adesea pline de succes împotriva urmaşilor lui Hristos. El şi-a perfec ionat foarte mult armele pe care le are şi le va folosi în felul cel mai eficient pe măsură ce se angajează în ultimele faze ale ultimului conflict. Doar aceia care ies victorioşi din această luptă vor primi sigiliul lui Dumnezeu şi vor fi salva i din această ultimă genera ie.

Ar fi corect să spunem că nici unul dintre cei credincioşi în Isus, care vor participa la lupta ce va veni, nu cunoaşte presiunea care va fi adusă asupra poporului lui Dumnezeu şi nici nevoia de pregătire ce se cere pentru vremea aceea. Noi ne asemănăm prea mult cu ucenicii lui Isus, care, în ciuda eforturilor repetate din partea lui Hristos de a-i face conştien i despre ceea ce urma să vină asupra lor, au fost lua i prin surprindere, într-un mod primejdios, de criza care avea să-i găsească total nepregăti i.

Dar ei nu trebuia să fie neştiutori cu privire la ceea ce curând urmau să înfrunte. Ei au avut acces la toate sursele de informa ie, inclusiv instruirea personală a Mântuitorului. Din Cuvântul scris, aşa cum îi era predat Lui de către Tatăl Său ceresc, Isus a avut în elegerile cele mai clare despre ceea ce urma să vină şi despre felul de pregătire necesar pentru a face fa ă cu succes evenimentelor.

Atât de realistă era evaluarea lui Hristos cu privire la puterea, stăruin a îndârjită şi viclenia plină de cruzime a vrăjmaşului, pe de o parte, şi despre slăbiciunea teribilă a naturii omeneşti căzute, pe de altă parte, încât El nu se sim ea silit să-şi ia timp pentru comuniune cu Tatăl, Sursa vie ii şi a puterii. În schimb, El căuta cu interes locul de rugăciune cu paşi nerăbdători şi îi plăcea să zăbovească în prezen a divină. El şovăia totdeauna să părăsească locul tainic al părtăşiei cu Dumnezeu pentru a se întoarce la postul desemnat al datoriei Sale. Însă, El niciodată nu ar fi înfruntat pe vrăjmaş dacă nu s-ar fi întărit în mod adecvat în ceasurile lungi de comuniune, care uneori durau toată noaptea.

Isus a făcut din via a Sa o via ă de comuniune cu Dumnezeu, deoarece a în eles nevoia Sa, pe de o parte, iar pe de alta, ştia că singurul loc unde putea să capete resursele cu care să satisfacă din plin acea nevoie, era în locul tainic al rugăciunii.

Dacă ucenicii ar fi în eles nevoia lor şi ar fi experimentat puterea comuniunii care răspundea acelei nevoi, atunci ar fi făcut ca vie ile lor să fie vie i de comuniune cu Dumnezeu.

Aceleaşi principii se aplică şi nouă.

Dar cum facem să ajungem la locul unde să fim în stare să evaluăm, în mod adecvat, gradul nevoii noastre şi caracterul urgent în a vedea că această nevoie este satisfăcută la punctul unde vom fi conduşi să fugim la Cel atotputernic pentru tărie?

Există doar o singură cale, şi este calea folosită de Mântuitorul. El a avut o în elegere inteligentă despre ceea ce avea să vină asupra Lui, dar singura sursă de informa ie disponibilă era aceeaşi pe care şi noi o avem – Cuvântul lui Dumnezeu. În el se află descrierile crizelor cu care s-a confruntat poporul lui Dumnezeu în trecut, problemele implicate, tacticile folosite, durerile pline de cruzime şi suferin ele îndurate. Noi avem rapoartele tuturor acestor lucruri aşa cum Isus s-a întâlnit cu ele, şi avem de asemenea descrierea profetică a evenimentelor care încă trebuie să mai aibă loc.

Cu toate acestea, foarte probabil până în ziua de astăzi, noi am citit aceste detalii fără să devenim conştien i de sfera cuprinzătoare a nevoii noastre. Am fost profund interesa i de ele, dar nu am fost mişca i să facem acea pregătire specială, cu toate puterile, dincolo de eforturile sporadice cheltuite până acum.

Dacă aşa stau lucrurile, atunci noi în mod sigur avem o nevoie – nevoia de a în elege nevoia noastră. Predă această problemă Domnului şi cere-i să fie Învă ătorul tău, aşa cum niciodată înainte nu a fost invitat să fie. Cere-i să te înve e aşa cum l-a învă at pe Isus, prin mărturiile con inute în Cuvântul scris, până când ajungi pe deplin conştient de ceea ce trebuie să vină peste lume şi de ceea ce se pregăteşte să vină ca o avalanşă asupra bisericii.

Apoi pune deoparte toate influen ele ademenitoare, confuze, întunecate ale păcatului, care tind spre mul umire de sine şi somnolen ă, în vreme ce vrăjmaşul se aruncă pe furiş asupra ta. Înlătură din via a ta orice interes şi activitate inutilă care nu au o legătură directă cu serviciul tău fa ă de Învă ătorul şi avântă-te într-un studiu profund, sub îndrumarea Duhului Sfânt, al principiilor care stau la baza împără ia luminii, şi acelea prin care alte imperii operează.

"Biblia este propriul ei interpret. Scriptură trebuie comparată cu scriptură. Cercetătorul ar trebui să înve e să studieze Cuvântul ca un tot, şi să vadă legătura între diferitele lui păr i. El ar trebui să capete cunoştin a marii teme centrale a lui, a planului ini ial a lui Dumnezeu fa ă de lume, a apari iei marii lupte şi a lucrării de răscumpărare. El ar trebui să în eleagă natura celor două principii care se luptă pentru suprema ie, şi să înve e, pe baza rapoartelor istoriei şi a profe iei, felul cum au lucrat ele, până la apogeul lor. El ar trebui să vadă cum această luptă pătrunde în fiecare fază a experien ei umane; cum în fiecare act al vie ii el însuşi descoperă lucrurile uneia sau alteia din aceste două puteri antagoniste; şi cum, fie că vrea sau nu, chiar acum decide de care parte a luptei va sta." *Educa ie*, cap. Predarea şi studiul Bibliei, par. 19.

Dacă facem o cercetare sinceră şi amănun ită cu privire la noi şi constatăm că nu avem nici un sim ământ special al nevoii care să ne conducă să petrecem mult timp în comuniune cu Dumnezeu, atunci este timpul să fim de-a dreptul îngrijora i, mai mult decât atât, chiar alarma i pentru starea noastră spirituală. Apoi noi trebuie să fugim la marele Rezolvator de probleme şi să-i

cerem să ne ajute să în elegem într-un mod clar şi convingător Scripturile şi avertizările ei, încât să fim conduşi să petrecem timp în comuniune cu Domnul.

În felul acesta, nu vom mai îngenunchea fugitiv pentru a rosti rugăciunile noastre, înainte de a goni repede să înfruntăm nepregăti i datoriile vie ii, ci vom rămâne în prezen a lui Dumnezeu până când întreaga noastră fiin ă este încărcată cu un curent ceresc care va revigora puterile fizice, mintale şi spirituale.

"Mul i, chiar în momentele potrivite devo iunii lor, nu izbutesc să primească binecuvântarea unei adevărate comuniuni cu Dumnezeu. Ei sunt prea grăbi i. Cu paşi grăbi i ei trec prin cercul prezen ei iubitoare a lui Hristos, poate rămânând o clipă înăuntrul acestui cerc sfânt, dar neaşteptând sfat. Ei nu au timp să rămână cu Învă ătorul divin. Se întorc la lucru tot cu poverile lor.

Asemenea lucrători niciodată nu pot atinge succesul cel mai înalt, până ce nu înva ă secretul puterii. Ei trebuie să-şi ia timp să mediteze, să se roage, să aştepte de la Dumnezeu o reînnoire a puterii lor fizice, mintale şi spirituale. Ei au nevoie de influen ele înnobilatoare ale Spiritului Său. Primind pe acesta, vor fi însufle i i de o via ă nouă. Organismul obosit şi creierul fără nici o putere vor fi reînviorate, iar povara inimii lor va fi ridicată.

Nu rămânere de o clipă în prezen a Sa, ci contactul personal cu Hristos, adică să stăm jos în tovărăşia Lui – aceasta este nevoia noastră. Ferice va fi de copiii căminelor noastre şi de studen ii şcolilor noastre când părin ii şi învă ătorii vor învă a şi vor trăi în via a lor experien a prezentată în aceste cuvinte din Cântarea Cântărilor:

>Ca un măr între copacii pădurii,
Aşa este Preaiubitul meu între tineri.
Cu aşa drag stau la umbra Lui,
Şi rodul Lui este dulce pentru cerul gurii mele.
El m-a dus în casa de ospă ,
Şi iubirea Sa a fost o flamură peste mine.< *Cântarea Cântărilor* 2,3.4." *Educa ie*, cap. Credin a şi rugăciunea, ultimele trei paragrafe.

Aceasta este experien a comuniunii de care noi avem nevoie. Dacă nu o avem să nu încercăm să stăm cu mâinile încrucişate, fără folos şi lipsi i de ajutor. Să ne ridicăm cu o hotărâre intensă, de neoprit, să ne însuşim acest gen de experien ă în vie ile noastre.

Următorul pas, pe care dorim să-l studiem acum, în căutarea noastră de a intra cu succes în comuniunea cu Dumnezeu, care are puterea de a schimba pe om, este ca noi să fim convinşi în totalitate că nu trebuie să existe nici cel mai mic efort sau dorin ă din partea noastră de a-l schimba pe Dumnezeu. Trebuie să avem pentru totdeauna stabilit în mintea noastră că, toată transformarea care trebuie efectuată, trebuie să fie realizată în noi, nu în Domnul. Pe deasupra, noi trebuie să fim convinşi în mintea noastră că trebuie să fie adusă la îndeplinire o mare schimbare, şi trebuie să ne consacrăm cu totul acestei lucrări, conştien i că, până ce aceste schimbări nu au loc, ne aflăm în locul unde Domnul nu poate să ne dea binecuvântările de care noi avem atâta nevoie şi pe care El doreşte atât de mult să le reverse asupra noastră.

Experien a a demonstrat că, chiar dacă am conştientizat faptul că în trecut ne-am aşteptat ca rugăciunile noastre să-l schimbe pe Dumnezeu, şi am înlăturat acest rău cu spirit de căin ă şi hotărâri ferme că niciodată nu o să ne mai facem vinova i de acest păcat din nou, mai există însă tendin a subtilă de a dori ca Domnul să se schimbe pentru a se potrivi după noi.

De aceea, noi trebuie să stăm de pază mereu împotriva acestei tendin e ca să putem respinge până şi gândul ei imediat ce se arată.

Eu cred că ne va fi de mult ajutor dacă în elegem de ce această problemă tinde să apară cu insisten ă. Motivul este că noi dorim să ajungem la solu ia dorită, pe o cale diferită, cu mult mai plăcută, fa ă de cea pe care Domnul ne conduce.

Un exemplu excelent cu privire la acest lucru este dat de experien a ucenicilor lui Hristos. Ei părăsiseră totul pentru Isus, erau creştini născu i din nou, şi fuseseră rândui i pentru lucrare. Erau consacra i cu totul să inaugureze împără ia de multă vreme făgăduită, şi au jertfit totul pentru cauza lui Dumnezeu, mai pu in ideile lor despre cum trebuia să se facă lucrul acesta.

Ei au descoperit că, de fapt, căile lui Dumnezeu erau de neacceptat pentru ei şi, în consecin ă, au continuat să facă presiuni asupra Mântuitorului pentru a-şi revizui căile ca să le conformeze cu ale lor. Avem nevoie să în elegem cu adevărat şi să fim puternic convinşi de faptul că, ori de câte ori nu ne-am predat în totalitate şi în mod absolut voin ei divine, ne vom aştepta cu certitudine ca Domnul să se schimbe. Atât de cert este acest rezultat, încât ori de câte ori constatăm cea mai mică dispozi ie de a-l schimba pe Dumnezeu, atunci, acest lucru, este descoperirea cea mai sigură că noi nu ne-am predat în totalitate voin ei divine, că noi nu am adoptat în mod deplin principiile odihnei de Sabat.

Să luăm în aten ie câteva exemple când această dispozi ie s-a dat pe fa ă prin aceşti urmaşi devota i ai lui Isus. De asemenea va trebui să observăm felul pozitiv în care Mântuitorul a refuzat să ia parte la planurile lor.

Când Isus a început lucrarea Sa, aşteptarea populară era aceea că El îi va face pe iudei să devină o putere a lumii în locul romanilor. Acest lucru trebuia să se facă printr-o campanie militară, chiar dacă Răscumpărătorul nu a arătat nici o dispozi ie de a folosi aceste metode.

Chestiunea a ajuns la apogeul ei după hrănirea celor cinci mii. Oamenii au văzut puterea incredibilă a lui Hristos şi au ştiut că El era în stare să îi elibereze de romani. El ajunsese în realitate să facă acest lucru, dar nu în felul în care ei s-au aşteptat sau au dorit. Calea sa era aceea de a schimba inima romanilor şi iudeilor, de a elimina ura amară şi rivalitatea care îi separa şi de a-i aduce într-o rela ie de tovărăşie şi fră ietate a Evangheliei.

Acest program atrăgea după sine schimbarea completă a poporului, însă poporul nu a văzut nevoia de a deveni diferit fa ă de starea în care se găsea. Ei se vedeau aleşi de Dumnezeu, poporul ales, copiii credinciosului Avraam, şi aceia cărora le-au fost date toate făgăduin ele legământului. Pe deasupra, ei erau atât de exac i în privin a îndeplinirii sistemului sacrificial, şi în păzirea Sabatului. Cum putea un asemenea popor să aibă nevoie să se schimbe!?

Acesta era în mod tragic un fals ra ionament, pentru că ceea ce ei credeau a fi realitatea, era de fapt moartea în coajă, înfă işarea exterioară, mormântul văruit, de la care se depărtase inima cea vie a Evangheliei. Nu exista popor pe pământ care să aibă aşa mare nevoie de schimbare, aşa cum au avut iudeii, însă ei nu aveau nici un sim ământ al marii lor nevoi şi, de aceea, nici nu au luat în considerare că problema era la ei.

O dată ce ei ajunseseră într-o asemenea postură, mai exista un singur rezultat posibil – aveau să facă tot ceea ce le stătea în putin ă ca să-l schimbe pe Dumnezeu. Aceasta este calea pe care totdeauna s-a mers, şi este calea pe care totdeauna se va merge. Este simpla desfăşurare a cauzei la efectul scontat.

Prevederea miraculoasă a hrănirii în fapt de seară a celor cinci mii, i-a încurajat cu încredere şi entuziasm să-l ia pe Hristos şi să-l for eze să devină împărat. "Ucenicii se unesc cu mul imea, declarând că tronul lui David revine de drept Domnului lor. Numai modestia lui Hristos, ziceau ei, îl face să refuze o asemenea onoare, dar oamenii să-l înal e ca Eliberator al lor, iar preo ii arogan i şi mai marii să fie constrânşi să onoreze pe Acela care vine îmbrăcat cu puterea lui Dumnezeu.

Cu nerăbdare se pregătesc să-şi aducă planul la îndeplinire; dar Isus vede ce se pregăteşte şi în elege mai bine ca ei care va fi urmarea unei asemenea mişcări." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 40, par. 3, 4.

Atât de reprezentative au fost activită ile acestor oameni în hotărârea lor de a-l for a pe Domnul să se schimbe, încât şi răspunsul lui Hristos a fost pe măsura eforturilor lor. Acesta va fi totdeauna răspunsul lui Isus. El niciodată nu va participa şi nici nu va aproba ceva care să cheme sau să sugereze faptul că Dumnezeu trebuie să fie schimbat. Niciodată nu va fi Mijlocitor pentru asemenea rugăciuni, deoarece în nici o circumstan ă nu le va prezenta înaintea Tatălui Său. Prin urmare, este o pierdere sigură de timp şi de efort de a înăl a lui Dumnezeu vreo rugăciune care este inten ionată în vreun fel să-l schimbe pe El.

Mai degrabă, fiecare credincios să-şi plănuiască din nou rugăciunile aşa încât să-l schimbe de la ceea ce era la ceea ce Domnul a plănuit ca el să fie.

Rezultatul răului nu sfârşeşte cu efortul de a modifica principiile, procedeele şi ac iunile lui Dumnezeu. Următorul pas este murmurarea împotriva Tatălui nostru ceresc iubitor. Noi devenim nerăbdători cu Domnul, gândim despre El ca despre Unul care nu-şi ine făgăduin ele, ca despre Unul care trebuie blamat pentru toate necazurile noastre. Eşti avertizat că în clipa în care descoperi că tu gândeşti în acest fel, po i fi sigur că te munceşti să produci schimbări în Dumnezeu, în timp ce nu iei seama la marile schimbări de care tu ai nevoie. Vezi cum acest lucru s-a întâmplat în experien a ucenicilor lui Hristos! Vezi cum efortul zadarnic de a-l for a pe Isus să devină rege, a fost urmat de murmurare împotriva Lui!

"Ucenicii nu s-au îndepărtat îndată de la ărm, cum le spusese Isus. Ei au aşteptat un timp, nădăjduind că Domnul va veni la ei. Dar văzând că se lasă întunericul, >s-au suit într-o corabie şi treceau marea ca să se ducă la Capernaum<. Au părăsit pe Isus cu inima nemul umită, mai agita i ca niciodată de când îl recunoscuseră ca Domn al lor. Murmurau din cauză că nu le îngăduise să-l proclame împărat. Se mustrau între ei pentru că se supuseseră aşa de uşor la porunca Lui şi au ajuns să creadă că, dacă ar fi fost mai insisten i, şi-ar fi realizat planul.

Necredin a punea stăpânire pe mintea şi pe inima lor. Dorul după onoare îi orbise. Ştiau că Isus era urât de farisei şi erau nerăbdători să-l vadă înăl at acolo unde socoteau că trebuie să fie. Să fie în strânsă legătură cu un Învă ător care putea săvârşi minuni puternice şi totuşi să fie insulta i ca nişte înşelători, era o încercare pe care cu greu o puteau suporta. Trebuia să rămână mereu socoti i urmaşii unui profet mincinos? Nu-şi va lua Hristos autoritatea de împărat? De ce El, care avea o putere atât de mare, nu îşi descoperea adevăratul Său caracter, ca să le facă via a mai pu in chinuită? Pentru ce n-a scăpat El pe Ioan Botezătorul de la moarte năprasnică? Astfel au vorbit între ei ucenicii, până au adunat în jurul lor o mare întunecime spirituală. Se întrebau chiar dacă nu cumva Hristos ar fi un înşelător, cum pretindeau fariseii." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 40, par. 8, 9.

În felul acesta ucenicii au ajuns într-o stare teribilă de despăr ire fa ă de Isus. În timp ce se aflau în această stare de întuneric, El nu s-a unit cu ei, şi de altfel nici nu se putea uni cu ei. În schimb, El a agonizat în rugăciune pentru ei, până când furtuna i-a adus fa ă în fa ă cu moartea, făcând să dispară încrederea lor în sine, ajutându-i în acest fel să în eleagă nevoia lor disperată după Isus. Atunci El a venit la ei mergând sigur pe ape.

Însă lec ia, pe care ei aveau datoria s-o înve e din această experien ă, le-a scăpat. Scurt timp mai târziu, Isus, punându-le două întrebări vitale – cine zic oamenii că sunt Eu, şi

cine zice- i voi că sunt Eu? – i-a condus la mărturisirea că Isus era cu adevărat Dumnezeu în carne. Apoi Mântuitorul i-a asigurat că aptitudinea lor de a vedea acest lucru era lucrarea Tatălui Său din ceruri.

Isus, acum, a considerat că ei înaintaseră suficient în experien a lor creştină pentru a accepta solu ia la problemele care generaseră păcatul. "Până acum El se re inuse să le spună ceva cu privire la suferin ele şi moartea Sa." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 45, par. 24. Astfel, El, pentru prima dată, a început să le explice că împără ia urma să fie stabilită prin slujire plină de iubire, cu ajutorul căreia inimile tuturor acelora care aveau să devină membri ai acelei împără ii, să fie schimbate. El le-a explicat că aceasta avea să stârnească vrăjmăşia şi ostilitatea clasei conducătoare, care urma să-l persecute şi să-l răstignească.

"De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preo ilor celor mai de seamă şi din partea cărturarilor; că are să fie omorât, şi că a treia zi are să învieze." *Matei* 16,21.

Dacă ucenicii ar fi înlăturat dispozi ia permanentă de a-l reforma pe Isus după ideile lor, ei ar fi răspuns cu o supunere umilă la această descoperire extraordinară. Prin faptul că făceau acele lucruri, ar fi acceptat că aceasta ar fi fost calea lui Dumnezeu, şi ar fi fost mul umi i să le fie date asemenea linii de îndrumare inestimabile pentru viitor.

Dar, dispozi ia adânc înrădăcinată de a-l invita pe Dumnezeu să se schimbe nu a trebuit să se dezvolte într-o direc ie greşită, aşa cum a avut loc în Petru. El, şi al i ucenici, ar fi putut să spună: "Noi nu putem să în elegem aceste principii şi în noi înşine să găsim împotrivirea puternică fa ă de ele. Noi trebuie să vedem în acest lucru nevoia unei mari schimbări în felul nostru de a crede şi în

atitudinile noastre. Să îi mărturisim această mare problemă Învă ătorului, ca El să poată efectua schimbările de care avem nevoie. Noi refuzăm să luăm asupra noastră lucrarea prin care Dumnezeu s-a angajat cu stăruin ă să facă schimbările."

Dacă ei ar fi făcut acest lucru, cât de diferită ar fi fost situa ia! Ei ar fi fost foarte repede educa i în principiile împără iei lui Dumnezeu, şi ar fi acceptat calea aleasă de Dumnezeu şi, astfel, nu ar mai fi fost zdrobi i de evenimentele care au avut loc la răstignire.

Dar, în schimb, a rămas dispozi ia adânc înrădăcinată de a-i spune lui Dumnezeu cum să aducă la îndeplinire lucrarea Sa. Petru a vorbit pentru sine şi pentru restul grupului şi a declarat că această procedură, precum şi rezultatul ei, era cu totul de neacceptat. "Petru l-a luat deoparte, şi a început să-l mustre, zicând: >Să te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu i se întâmple aşa ceva!<" *Matei* 16,22.

"Nefiind în stare, din cauza durerii şi uimirii, să mai spună ceva, ucenicii ascultaseră. Hristos acceptase cuvintele prin care Petru îl recunoscuse ca Fiu al lui Dumnezeu; şi acum cuvintele, prin care le vestea suferin a şi moartea Sa, li se păreau cu neputin ă de în eles. Petru n-a putut să tacă. El s-a agă at de Domnul său, voind parcă să-l tragă înapoi de la ce avea să i se întâmple în curând, şi a zis: >Să te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu i se întâmple aşa ceva!<" *Hristos Lumina Lumii*, cap. 45, par. 25.

Acesta este un exemplu excelent cu privire la un om care îi cere lui Dumnezeu să se schimbe. Isus trasase calea lui Dumnezeu cu mare claritate, dar Petru nu a acceptat acea cale. Declară că el căuta o altă cale – una care nu implică crucea. Desigur, respingerea căii lui Dumnezeu de către Petru, în favoarea căii sale, nu a schimbat lucrurile cu nimic. Dumnezeu este imposibil de schimbat, şi El nu a făcut nici cea mai mică concesie reac iei lui Petru.

Până la acest moment, ar trebui să începem să în elegem seriozitatea maximă de a ne ruga într-un fel care-i cere lui Dumnezeu să se schimbe. Acest lucru înseamnă a presupune că Dumnezeu nu este chiar pe măsura desăvârşirii Sale infinite, iar omul, ca supus puterii Sale creatoare, este mai în elept decât El. Aceasta este esen a şi natura tuturor nelegiuirilor – înă larea creaturii deasupra Creatorului, a omului deasupra lui Dumnezeu. Ne desparte de izvorul vie ii şi ne separă de Domnul. Este calea mor ii.

Nu este de mirare că Mântuitorul a reac ionat aşa de direct fa ă de Petru. "… Mântuitorul a trebuit să rostească una dintre cele mai aspre mustrări care au pornit de pe buzele Sale: >Înapoia Mea, Satano; tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de-ale oamenilor.<" *Hristos Lumina Lumii*, cap. 45, par. 26.

Dacă am putea vedea, aşa cum Hristos a văzut, natura adevărată a căutării de a substitui căile lui Dumnezeu cu căile omului, ne-am grăbi să luăm măsuri, ca orice urmă a celei mai mici dispozi ii de a cere lui Dumnezeu să se schimbe, să fie ştearsă pentru totdeauna din min ile noastre. Ne-am concentra atunci asupra unor rugăciuni care au menirea să ne schimbe pe noi!

Ucenicii, ca şi noi, au fost înce i în a învă a. Ei nu au ajuns să în eleagă că în ei erau necesare să se facă schimbări şi, după cum era de aşteptat, mai multă murmurare a izbucnit între ei şi a continuat chiar până la Sfânta Cină. Ei au continuat să respingă crucea. "În felul acesta, ei au mers mai departe şi criza se apropia tot mai mult; ei însă, lăudăroşi, certăre i şi împăr indu-şi mai dinainte onorurile regale, nici nu visau la cruce." *Educa ie*, cap. O dezvăluire a metodelor Sale, par. 16.

Când, în cele din urmă, au ajuns în camera de sus, între ei existau lupte pentru a şti cine avea să fie cel mai mare în împără ia ce urma să vină. În felul acesta nici unul dintre ei nu a fost pregătit să ocupe nimic mai pu in decât pozi ia cea mai înaltă şi, de aceea, nu au îndeplinit datoria unui servitor.

Atunci Hristos s-a coborât pe pozi ia cea mai de jos şi le-a pus la dispozi ie un tablou foarte clar cu privire la felul împără iei pe care El venise s-o stabilească. Era un gen de împără ie în care Împăratul însuşi era pregătit să îndeplinească orice serviciu, care era necesar, indiferent cât de umil, pentru a fi sigur că mântuirea este adusă celui pierdut.

Petru în elegea cu siguran ă ceea ce Isus spunea prin ac iunile Sale, şi a protestat în mod categoric cu privire la mesajul ce i-a fost adus. El era indignat la gândul că dacă Împăratul a spălat picioarele supuşilor Săi, atunci ce ar trebui să mai facă supuşii? Coroana strălucitoare, splendidele veşminte, pozi ia înaltă şi aşteptarea de a fi invidiat, onorat şi servit de to i, au fost deodată puse în pericol. Apărându-se, el a strigat: "Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!" *Ioan* 13,8. Să nu da i greş în a vedea ceea ce făcea Petru. El îi spunea lui Isus să schimbe principiile şi structura împără iei Sale, în timp ce refuza cu fermitate să accepte că el era acela care avea nevoie să fie schimbat.

Pozi ia liniştită, dar fermă, a lui Hristos arăta că nu urma să aibă loc nici o schimbare. "Isus i-a răspuns: >Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea deloc parte cu Mine.<" *Ioan* 13,8.

Petru, şi nu Domnul, era acela care avea nevoie să facă toate schimbările. Era într-adevăr o chestiune de via ă şi de moarte, fiindcă, dacă Petru nu ar fi fost pregătit să se schimbe prin abandonarea tuturor gândurilor de a-l schimba pe Dumnezeu, atunci el s-ar fi despăr it de via a veşnică. Problema este tot atât de critică şi de serioasă astăzi, ca şi în trecut la Cina Domnului. Fie câştigăm lupta asupra acestei probleme persistente, fie ne vom priva de părtăşia noastră cu biserica lui Hristos şi vom pieri veşnic.

Până acum am studiat, pe scurt, doi factori esen iali din cadrul rugăciunilor care schimbă omul – sim ământul real al nevoii noastre şi convingerea de nezdruncinat că nu Dumnezeu trebuie să fie schimbat, ci noi. Dacă aceste două obiective sunt atinse, atunci vom descoperi că vom ajunge să creştem evident în putere, în rugăciunile noastre, şi să înaintăm rapid în înfăptuirea calificării noastre pentru primirea ploii târzii.

Capitolul 28

În ultimul studiu, am vorbit pe scurt despre păcatul murmurării care ia naştere ca o consecin ă inevitabilă a prezen ei în rugăciunile noastre a dispozi iei de căuta să-l schimbăm pe Dumnezeu. Am văzut cum mul imile şi ucenicii lui Hristos şi-au unit for ele pentru a-l constrânge, dacă ar fi putut, să-şi schimbe ideile în privin a împără iei, şi să-şi facă lucrarea după concep iile lor, despre felul cum trebuia făcută. Cât de încânta i ar fi fost ei, în închipuirea lor, dacă Mântuitorul ar fi cedat în fa a slabei lor în elepciuni, prin care ei doreau să-i spună ce are de făcut! Dar bucuria lor avea să se schimbe de îndată în triste e şi disperare. Ei nu puteau să vadă că, dacă Isus avea să se supună voin ei lor, bucuria lor avea să fie de scurtă durată, pentru că o asemenea atitudine din partea Mântuitorului ar fi fost un succes pentru Satana, care apoi ar fi fost complet liber să aducă lumea la o ruină imediată.

Dar Isus era prea iubitor şi milos pentru a face aceasta. El nu s-ar fi depărtat niciodată nici în cea mai mică măsură de voia Tatălui Său, şi de aceea nu ar fi căutat să-l schimbe pe Tatăl Său sub nici o formă.

În timp ce am studiat şi am scris despre acest subiect în ultima vreme, am fost în mod categoric impresionat de integritatea absolută a lui Dumnezeu. Nu există nici cea mai mică posibilitate ca El să renun e la neprihănirea Sa. El ascultă în mod perfect de marile principii veşnice con inute în toate legile Sale. Am fost conştientizat că este absolut în van a-i cere lui Dumnezeu să se schimbe în vreun fel oarecare.

Este esen ial pentru aceia care caută să capete putere şi eficien ă în via a lor de rugăciune, să în eleagă măsura infinită în care Domnul respectă acest principiu. Atât în Vechiul Testament, cât şi în Noul Testament, se găsesc numeroase exemple ale credincioşiei lui Dumnezeu în această privin ă. El a demonstrat în cele din urmă, în ciuda tuturor argumentelor care ar fi încercat să dovedească contrariul, că atunci când El face o promisiune sau pronun ă o judecată, va împlini acel cuvânt, chiar dacă făcând aşa, cauza Sa de pe pământ are de suferit în mod dureros, şi suferă de asemenea şi întârziere.

Nicăieri nu este acest lucru mai bine arătat ca în cazul lui Pavel când a stat fa ă în fa ă cu conducătorii iudei din biserica creştină. O analiză detaliată a acestui lucru este găsită în cartea *Odihna de Sabat a lui Dumnezeu*, capitolele 10 şi 11. Nu vom repeta toate informa iile în acest capitol, dar vom trage câteva concluzii vitale din informa iile ce se găsesc în aceste capitole. De aceea, este de recomandat, la acest punct, ca aceste capitole să fie citite cu rugăciune şi cu mare aten ie.

În biserica iudaică de unde au venit mul i dintre primii credincioşi, care credeau adevărurile pe care Hristos şi apostolii Săi le-au predicat, organiza ia bisericii era un sistem unde omul stăpânea peste al i oameni, şi unde nu era loc pentru Hristos ca să fie singurul Cap al bisericii. Când primii creştini au părăsit biserica iudaică apostaziată, ei aveau tendin a să aducă cu ei aceeaşi formă de organizare. Erau unii care credeau că Dumnezeu le dăduse responsabilitatea să controleze pe lucrători şi să conducă biserica.

În timpul marelui conciliu de la Ierusalim, Domnul a putut să deschidă ochii tuturor celor interesa i să vadă greşeala acestei pozi ii şi, ca urmare a lucrării armonioase a membrilor fa ă de Hristos în calitate de Cap al lor, cauza a avut un succes extraordinar. Acesta a fost momentul când ei nu au avut nici cea mai mică scuză pentru apostazie, şi totuşi, conducătorii s-au reîntors la principiile lor rele. Ei au exercitat o mare presiune asupra lui Pavel, în hotărârea lor de a-l aduce sub controlul lor, şi, în acelaşi timp, s-au împăcat cu iudeii care fuseseră supăra i din cauza declara iei impresionante a lui Pavel care spunea că sistemul jertfelor luase sfârşit la răstignire.

Pavel primise însărcinarea şi solia sa direct de la Capul său, Isus Hristos. Printre alte adevăruri, el fusese instruit de către Cel Preaînalt să anun e că se pusese capăt jertfelor şi darurilor, şi că ei trebuia de acum să privească în sanctuarul ceresc. El nu trebuia doar să predice acest lucru, ci trebuia să-l şi pună în practică. De aceea, atunci când el a fost de acord, la cererea conducătorilor din Ierusalim, să participe la o ceremonie despre care el predica cu vehemen ă că a fost abrogată, şi-

a periclitat însărcinarea sa, şi mult mai rău decât atât, s-a plasat pe terenul vrăjmaşului şi sub puterea lui.

Acum, dacă Dumnezeu l-ar fi trimis să meargă la templu, el ar fi fost în perfectă siguran ă, dar Satana a fost acela care-l influen ase să se ducă acolo, prin conducătorii iudei. Cu toate acestea, în timp ce Dumnezeu l-a avertizat ce urma să se întâmple într-o astfel de situa ie, Pavel a pierdut protec ia divină. Lua i seama la aceste sfaturi din partea lui Dumnezeu însuşi; cuvinte ce nu pot fi tratate cu uşurin ă: "Lui Dumnezeu nu-i face plăcere când noi mergem să ascultăm rătăciri, fără a fi obliga i să ne ducem; pentru că dacă El nu ne trimite la asemenea adunări unde rătăcirea e impusă poporului prin puterea voin ei, nu ne va păzi. Îngerii nu mai veghează asupra noastră şi noi suntem expuşi loviturilor vrăjmaşului pentru a fi întuneca i şi slăbi i de el şi de puterea îngerilor săi cei răi; iar lumina din jurul nostru va fi contaminată de întuneric". *Experien e şi viziuni*, cap. Păstorii falşi, penultimul paragraf.

Aşadar, Domnul a jurat că, dacă mergem în asemenea locuri nefiind trimişi de El, atunci El nu ne va păzi. Acesta este un principiu veşnic al Domnului care era în zilele lui Pavel la fel de valabil ca şi în zilele noastre. Pentru Dumnezeu nu contează cât de serioasă poate fi amenin area pentru cauza Sa. El ac ionează doar în cadrul a ceea ce este drept indiferent cât este costul. În acest fel, Isus, ca unul care a descoperit în mod perfect caracterul Tatălui Său, a demonstrat că, indiferent cât de mare ar fi fost presiunea exercitată asupra Lui, niciodată nu ar fi făcut compromis fa ă de principiile Lui, chiar dacă avea să-l coste via a. Despre Isus stă scris: "În fa a Universului, care era martor, El a dovedit că e mai uşor să suferi orice rău ar veni, decât să te despar i de voin a lui Dumnezeu cât de pu in". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 22.

Hristos, exact aşa cum face şi Tatăl, a arătat că omul trebuie să trăiască nu după ceea ce constituie avantaj sau ce are caracter politic, sau ce acceptă sim ămintele noastre, ci după Cuvântul lui Dumnezeu.

Când Pavel s-a plasat pe terenul vrăjmaşului, chiar dacă a făcut acest lucru având cele mai bune motive, a deschis uşa unui mare potop de rele care aveau să cuprindă biserica, şi care avea să dureze secole pentru a se maturiza şi chiar mai mult pentru a fi neutralizat.

Acest lucru s-a dezvoltat în felul următor: Atâta vreme cât Pavel rămânea liber, el constituia un bastion puternic pentru stabilirea adevăratei ordini divine în biserică, de altfel cunoscută sub numele de taina lui Dumnezeu, însă, când a fost îndepărtat, taina nelegiuirii a putut să pună stăpânire tot mai mult pe biserică, până când papalitatea a fost stabilită pe deplin. În loc ca această lucrare să fie terminată într-un timp scurt, ea a fost întârziată vreme de aproape de două mii de ani. Întunericul îngrozitor a învăluit omenirea, ticăloşii teribile au chinuit milioane de oameni nevinova i, iar caracterul lui Dumnezeu a fost greşit în eles.

Toate aceste lucruri au rănit mult inima lui Dumnezeu, însă El va suferi mai degrabă totul decât să-şi schimbe cele mai mici angajamente. "Dumnezeu nu rânduise ca lucrarea lui Pavel să se termine aşa curând, însă El nu a săvârşit nici o minune pentru a împiedica cursul împrejurărilor pe care le provocaseră conducătorii bisericii din Ierusalim." *Faptele apostolilor*, cap. 38, par. 3 de la sfârşit.

Urmările, ce constituiau un pericol, au fost de o asemenea magnitudine şi de o durată în aparen ă interminabilă, încât, chiar dacă interven ia specială divină ar fi fost justificată, ea şi-ar fi făcut sim ită prezen a atunci. Domnul nu ar fi putut să-i asigure lui Pavel protec ie specială, pe când se afla la templu, aşa încât el să poată aduce la îndeplinire ceremonia în ascuns, şi astfel nu ar fi fost arestat. Dar planul alcătuit de conducători cerea ca el să fie văzut, deoarece aceştia doreau ca Pavel să dea iudeilor o mărturie că nu este împotriva sistemului sacrificial. De aceea, Dumnezeu nu putea să-l salveze pe Pavel ca să nu fie văzut şi arestat.

Prin urmare, Domnul l-ar fi putut elibera din închisoare, dar nu s-a dat pe fa ă pocăin ă din partea conducătorilor bisericii care l-au băgat în temni ă, şi deci Domnul nu l-a putut pune în libertate. Marele apostol a fost inut în deten ie aproape în mod continuu, până în ziua execu iei sale. Astfel biserica a fost jefuită de lucrarea lui de care ea avea atâta nevoie, iar taina nelegiuirii a câştigat pe deplin controlul.

În toate acestea, Dumnezeu a demonstrat că jurase în dauna Sa şi, indiferent cât de teribilă urma să fie pierderea pentru cauza Sa, El nu avea să se schimbe. Orice copil al Domnului să înve e această lec ie, şi anume, că, indiferent cât de disperată este nevoia noastră, sau cât de stăruitoare este rugăciunea noastră, Domnul ne va da doar ceea ce El a făgăduit să ne dea, cu condi ia ca noi să fi împlinit condi iile credin ei şi ascultării. Noi niciodată nu trebuie să pierdem din vedere caracterul adecvat, extraordinar, al făgăduin elor lui Dumnezeu care satisfac orice posibilă nevoie legitimă.

De aceea, noi trebuie să devenim profund familiariza i cu asigurările date de către Cel atotputernic, cu privire la ceea ce El va face, pentru a întâmpina diferitele situa ii, nevoi şi circumstan e. Această informa ie o găsim în Cuvântul scris şi creat, iar noi trebuie să învă ăm, prin studiul Scripturilor şi slujirea Duhului Sfânt, ceea ce Domnul a promis să facă şi nu ceea ce nu a promis. Acest lucru va necesita mult studiu şi rugăciune, deoarece cunoaşterea acestor lucruri niciodată nu este dobândită de către cei superficiali şi indolen i. Pe măsură ce învă ăm aceste adevăruri şi le trăim, vom înceta să trimitem rugăciuni care cer Domnului să se schimbe pentru ca El să le împlinească. Astfel rugăciunile noastre vor fi rostite din ce în ce mai mult în cadrul limitelor a ceea ce Domnul poate face şi, în mod firesc, vom vedea din ce în ce mai mult cum acele rugăciuni serioase vor fi acceptate. Să fie foarte clar şi pentru totdeauna în eles faptul că Domnul va face doar ceea ce El a promis că face. De aceea, înainte ca să venim la Dumnezeu cu rugăciunile noastre, trebuie să fim siguri că există o făgăduin ă care răspunde acelei situa ii.

De exemplu, mul i cer lui Dumnezeu să supună firea pământească, sau, cu alte cuvinte, să for eze copacul cel rău să producă fructe bune. Dumnezeu niciodată nu a promis că va face acest lucru, şi a avertizat că această cerere este imposibilă: "Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat şi aruncat în foc". *Matei* 7,18.19. "Şi umblarea după lucrurile firii pământeşti, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este via ă şi pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, şi nici nu poate să se supună." *Romani* 8,6.7.

Iată aşadar cum stau lucrurile! Nu numai că Dumnezeu nu a promis niciodată să for eze firea pământească să se supună legii lui Dumnezeu, dar a declarat că acest lucru pur şi simplu nu poate avea loc. De aceea, este cu mult mai rău a irosi timpul să ceri lui Dumnezeu să aducă firea ta pământească, ce este omul cel vechi, păcatul stăpân, în supunere fa ă de lege. Dumnezeu nu a promis niciodată să facă acest lucru, de aceea nou nu putem niciodată să-i cerem cu succes aceasta.

Dar, ceea ce Domnul a promis că face, El va face, cu condi ia să fie întrunite cu credincioşie toate condi iile. "Dacă păstrăm nelegiuire în inimile noastre, dacă stăruim într-un păcat cunoscut, Dumnezeu nu ne va auzi; dar rugăciune inimii căite şi zdrobite, va fi totdeauna ascultată. Când am îndreptat tot ceea ce ştim că a fost rău, atunci putem avea încredere că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre. Propriile noastre merite nu ne vor recomanda niciodată bunăvoin ei lui Dumnezeu; ci numai meritele Domnului Hristos, numai acelea ne vor mântui; sângele Său va fi acela care ne va cură i. Totuşi, noi avem o lucrare de făcut, şi anume aceea de a împlini condi iile ce se cer pentru a fi primi i de Dumnezeu." *Calea către Hristos*, cap. Înaltul privilegiu al rugăciunii, par. 9.

În contrast cu credincioşia Sa, cât de slabi şi oscilan i suntem noi şi cât de înclina i suntem în a ne lăsa stăpâni i mai mult de politică decât de cea mai strictă credincioşie la principiile neprihănirii. Pot să văd, ca niciodată înainte, că a sosit timpul când trebuie să devenim cu adevărat serioşi în ceea ce priveşte aducerea la sfârşit a fărădelegii, punerea unui sfârşit păcatului şi stabilirea neprihănirii veşnice în vie ile noastre. Am vorbit foarte mult despre desăvârşire în decursul anilor, însă am devenit noi cu adevărat hotărâ i în ceea ce priveşte realizarea şi men inerea unei asemenea condi ii? Ne-am despăr it noi pentru totdeauna de greşeala teribilă de a aştepta ca Domnul să se schimbe spre a se potrivi solu iilor pe care noi le găsim atractive pentru omenescul nostru, dar care sunt în realitate cele mai rele lucruri pe care le-am putut concepe?

Noi dorim cu seriozitate să trăim prin orice cuvânt pe care Domnul îl rosteşte, dar, fără îndoială, ne sim im descuraja i în aşteptarea noastră. De ce se întâmplă acest lucru? De ce nu avem parte de mai mult succes, decât avem în realitate?

Un motiv foarte întemeiat este că noi nu discernem natura reală a felului nostru de a ne apropia de Dumnezeu. Credem că rugăciunile noastre sunt de aşa natură, încât suntem accepta i pe deplin de Dumnezeu, şi ne minunăm de ce răspunsurile pe care le primim sunt departe de a satisface nevoile noastre. Noi nu am reuşit să în elegem că am încercat să îl schimbăm pe Dumnezeul cel de neschimbat.

Problema este aceasta: Cum putem ajunge să recunoaştem că suntem vinova i de încercarea de a-l schimba pe Dumnezeu, ca El să ni se potrivească nouă? Când spinii nemiloşi ai copacului arată clasa din care face parte copacul, ce ne spune acest lucru?

Un semn absolut sigur este apari ia spiritului murmurării şi al nemul umirii. Pretutindeni unde identificăm prezen a acestui spirit, trebuie să ştim în mod cert că este urmarea exercitării dispozi iei de a-l for a pe Dumnezeu să îşi schimbe căile – de a-l lua cu for a şi a-l pune împărat peste împără ie pe care noi am plănuit-o. Cu o certitudine infailibilă, murmurarea va urma totdeauna acolo unde nu a fost realizată o supunere totală fa ă de voin a lui Dumnezeu. Noi nu vom murmura niciodată dacă îl vom vedea pe Dumnezeu ca pe unul care nu are nevoie să se schimbe. Unde nu iese fum, nu este nici foc. Astfel, prezen a murmurării împotriva lui Dumnezeu reprezintă fumul care dovedeşte prezen a în noi a nemul umirii fa ă de comportamentul lui Dumnezeu, care ne conduce să credem că El ar trebui să se schimbe. Pentru a câştiga biruin a deplină în acest domeniu, se cere mai mult decât o hotărâre sinceră de a pune capăt acestui rău. Nu va fi suficient să ne hotărâm mereu ca niciodată să nu mai aducem acuza ii împotriva lui Dumnezeu, pentru că acest lucru este doar fructul care iese din rădăcină, adică dorin a nestăpânită de a efectua schimbări în Dumnezeu. Dacă rădăcina nu este eradicată, aceasta va continua să producă fructe rele, care vor exclude prezen a lui Hristos.

Aşa s-a întâmplat că, ucenicii şi mul imile, au încercat mai întâi să îl for eze pe Hristos să ocupe tronul lui Israel şi, când acest lucru a eşuat, ei au murmurat împotriva Lui. Când Hristos a zădărnicit inten iile lor prin refuzul de a se abate câtuşi de pu in de la voin a Tatălui, ei au plecat cu răzvrătirea în inimile lor. Nu ar fi putut să fie altfel. Rădăcina se afla încă în ei, aşa că fructul cel rău a trebuit să iasă la iveală.

"Au părăsit pe Isus cu inima nemul umită, mai agita i ca niciodată de când îl recunoscuseră ca Domn al lor. Murmurau din cauză că nu le îngăduise să-l proclame împărat." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 40, par. 8.

Să încercăm să ne identificăm cu aceşti bărba i. Ei l-au părăsit pe Isus cu inima nemul umită. Nu am făcut şi noi acelaşi lucru? Noi venim la Dumnezeu cu rugăciunea cea mai serioasă, conştien i de marea noastră nevoie, dar plănuind în subconştient, mai mult sau mai pu in, calea în care rugăciunea trebuie ascultată. Fără să în elegem acest lucru, noi preluăm de la Dumnezeu rolul de plănuitor. Noi am uzurpat pozi ia Sa, fără puterea sau în elepciunea de a ocupa această pozi ie. Acest lucru înseamnă să manifestăm spiritul şi procedeele Babilonului de care ni s-a poruncit să ne separăm totalmente.

Când noi urmăm căile Babilonului, chiar dacă nu ne dăm seama, Domnul nu luptă pentru drepturile Sale, ci lasă lucrurile să se desfăşoare de la sine, în speran a că noi, în cele din urmă, devenim conştien i de greşeala tragică a căilor noastre. Între timp noi căutăm mai departe răspunsuri la rugăciunile noastre care să ne placă şi, când nu primim ceea ce gândim noi că Domnul ar trebui să ne dea şi în felul în care credem că ar trebui să ni se dea, vom pleca cu inima nemul umită, iar spiritul murmurării astfel dezvoltat ne va separa de Dumnezeu. Acest lucru se poate întâmpla chiar atunci când ne rugăm pentru împlinirea făgăduin elor lui Dumnezeu.

Nu va exista nici un progres real în dezvoltarea unei vie i de comuniune cu Dumnezeu, până când nu în elegem problema care ne confruntă şi, prin harul lui Dumnezeu şi propriile noastre eforturi stăruitoare, să smulgem rădăcina răului. Trebuie să în elegem şi să acceptăm două lucruri, şi

anume că, Domnul nu va răspunde rugăciunilor noastre în felul în care noi le-am plănuit şi, dacă rugăciunilor nu li s-au răspuns, atunci greşeala se află la noi şi nu la Dumnezeu.

Să privim mult mai clar acum la păcatul murmurării ca să în elegem mai bine adevăratul său caracter şi natura sa cea rea. De îndată ce ajungem să vedem aceste lucruri, le vom înlătura pentru totdeauna. În *Patriarhi şi profe i*, cap. 33, par. 24 stă scris că: "spiritul de cârtire (murmurare)… era blestemul lui Israel".

Există multe referin e, cu privire la acest păcat, în Spiritul Profetic şi orice credincios ar trebui să le studieze pe fiecare cu aten ie şi profunzime. Nu vom face acest lucru aici, deoarece nu există spa iu pentru aceasta, însă ne vom strădui să în elegem de ce este privit de către Dumnezeu cu dezgust.

Acest păcat este privit de Dumnezeu cu dezgust nu din cauza expresiei unei inimi nemul umite, ci din cauza faptului că este o repetare a păcatului comis de Satana în ceruri, nelegiuirea care este chiar inima şi temelia tuturor păcatelor. Este încercarea înăl ării omului mai presus de Dumnezeu, tăgăduirea gravă a credin ei în Dumnezeu.

Baza absolută a întregului serviciu adus lui Dumnezeu este credin a totală, implicită şi lipsită de rezervă în Dumnezeu. "Şi fără credin ă este cu neputin ă să fim plăcu i Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-l caută." *Evrei* 11,6.

Credin a este o armă nespus de puternică în mâinile unui copil credincios al lui Dumnezeu. Este atât de puternică în realitate, încât cel care înva ă, apucă şi păstrează adevărata credin ă niciodată nu se va face vinovat de păcatul murmurării. Aceia care se plâng împotriva lui Dumnezeu, arată prin aceasta că sunt blestema i de păcatul necredin ei. Ia seama, cu foarte mare grijă, la defini ia care îi este dată credin ei în *Educa ie*, cap. Credin a şi rugăciunea, par. 1.

"Credin a este încredere în Dumnezeu – convingerea că El ne iubeşte şi ştie mai bine ce este spre binele nostru. Astfel, ea ne conduce să alegem calea Lui, mai degrabă decât propria noastră cale. În locul nepriceperii noastre, ea acceptă în elepciunea Lui; în locul slăbiciunii noastre, tăria Lui; în locul păcătoşeniei noastre, neprihănirea Lui."

Să studiem acum această declara ie remarcabilă, pentru a vedea cum se vindecă cu desăvârşire dorin a de a-l schimba pe Dumnezeu, precum şi murmurarea care o înso eşte.

"Credin a este încredere în Dumnezeu…"

Încrederea este un ceva mai mult decât credin a într-o altă persoană, chiar dacă credin a trebuie să fie prezentă, pentru că nimeni nu poate să se încreadă în cineva în care nu crede.

Încrederea este o predare activă a întregii noastre fiin e şi a tot ce avem cuiva în care credem. Este predarea întregii noastre fiin e Domnului. Este supunere încrezătoare a vie ii noastre fa ă de voin a lui Dumnezeu. Noi ne încredem în El totalmente şi fără rezerve, încât chiar atunci când El ne conduce în locuri unde se pare că ni se întâmplă numai lucruri rele, nu ne dăm înapoi, ci mergem înainte cu insisten ă fără să ne îndoim şi cu o credin ă de nezguduit.

Sună atât de însufle itor şi extraordinar când citim acum aceste cuvinte, în siguran a liniştită a prezentului fără necazuri, dar este cu totul altceva când suntem chema i să ne men inem încrederea calmă în Dumnezeu, când ne confruntăm cu tot ce este mai rău.

Eu ştiu despre ce anume vorbesc cu privire la acest punct, deoarece am predicat solia con inută în cartea *Odihna de Sabat a lui Dumnezeu*, nu o dată, ci mereu. Atunci am cheltuit luni de zile scriind cartea cu privire la acest subiect. Iubesc acea solie şi o cred cu adevărat. Pe măsură ce se dezvolta în mintea mea, am avut asigurarea tare că o să am credin a s-o trăiesc, dar am descoperit că era foarte dificil să trăiesc solia cu consecven ă calmă în fa a amenin ărilor cumplite împotriva vie ii şi proprietă ii. Când a venit vremea să constat că lucrurile deveneau din ce în ce mai rele şi nu exista nici o dovadă vizibilă că Domnul îmi purta de grijă, atunci am fost îngrozit să în eleg cât de slabă şi neadecvată era în adevăr credin a şi încrederea mea în Dumnezeu.

Isus Hristos este credinciosul model, Acela care ne-a descoperit cel mai desluşit cum să ne punem întreaga noastră încredere în Tatăl. Privi i-l cum doarme pe fundul bărcii pentru pescuit, în timp ce furia unei furtuni incredibile amenin a cu scufundarea bărcii în orice moment. Acei pescari vânjoşi trecuseră prin multe furtuni cumplite în timpul când ei îşi câştigau existen a pe lac, dar

niciodată nu văzuseră o furtună care urla cu o furie incredibilă ca aceasta, nici nu fuseseră vreodată atât de înspăimânta i, deoarece au fost cu adevărat lovi i de groază.

Însă Mântuitorul se odihnea fără grijă pe fundul bărcii. De ce avea El să fie îngrijorat! Tatăl Său îl îndrumase să traverseze pe malul celălalt, iar El, în ascultare de acea poruncă, se îmbarcase pentru călătorie. Nu El sau ucenicii Săi trebuia să se îngrijească de primejdiile cu care aveau să se lupte. Aceasta era responsabilitatea lui Dumnezeu. El nu a fost luat prin surprindere. De aceea, în acea călătorie nu li se putea întâmpla nimic pe care Domnul să nu-l fi ştiut mai dinainte şi pentru care să nu fi prevăzut totul.

Aşadar, de ce trebuia Mântuitorul să vegheze în întuneric, îngrijorându-se cu privire la perspectivele lor de a ajunge în siguran ă pe malul celălalt? El credea că "atunci când voin a omului cooperează cu voin a lui Dumnezeu, ea devine atotputernică. Tot ceea ce, la porunca Sa, trebuie făcut, poate fi adus la îndeplinire în şi prin puterea Sa. Toate cerin ele lui Dumnezeu sunt tot atâtea împuterniciri din partea Sa". *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Talan ii, subcap. Folosirea talan ilor, ultimul paragraf.

Tatăl Său le poruncise să traverseze lacul şi, de aceea, nu exista nimic care să-i oprească, dacă necredin a nu se ivea în inimile lor. Astfel, Isus a predat problema înfăptuirii acelei călătorii atât de complet în grija Tatălui, încât El a putut să doarmă adânc în timpul celei mai sălbatice furtuni care s-a abătut asupra acelui lac.

Ce exemplu splendid de încredere în Dumnezeu! Isus a avut o în elegere foarte clară cu privire la responsabilită ile pe care le avea şi a făcut ceea ce trebuia să facă, cu mare credincioşie. Nici un păcat nu l-a despăr it vreodată de Tatăl Său. Nu exista neîncredere în ceea ce i s-a cerut să facă, nu exista nici o confuzie cu privire la unde se sfârşea rolul Său şi unde începea rolul Tatălui. Astfel, El a putut să doarmă în mijlocul furtunii sălbatice, să stea fără să se retragă un singur pas, când demoniza ii s-au repezit asupra Lui, să se amestece cu aceia care căutau să îl ucidă şi să nu fie afectat de comploturile vrăjmaşilor Săi de a-l distruge.

Era responsabilitatea Tatălui să-l protejeze, ca El să-şi poată îndeplini misiunea Sa, aşa că Isus nu s-a gândit şi nu s-a îngrijit niciodată de acest aspect al problemei. El nici măcar nu a vorbit vreodată despre acest lucru, afară de cazul când ucenicii Săi l-au întrebat cu privire la acesta, la scurt timp după moartea lui Lazăr.

"După o aşteptare de două zile, Isus a spus ucenicilor: >Haidem să ne întoarcem în Iudea<. Ucenicii se întrebau pentru ce, dacă şi aşa urma să meargă în Iudea, aşteptase două zile? Dar îngrijorarea pentru Isus şi chiar pentru ei îi stăpânea mai mult. În hotărârea luată de El acum, ei nu vedeau decât primejdia care îi pândea. >Învă ătorule<, au zis ei, >acum, de curând căutau iudeii să te ucidă cu pietre, şi te întorci în Iudea?< Isus a răspuns: >Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi?< Eu sunt sub conducerea Tatălui Meu; câtă vreme fac voia Lui, via a Mea este în siguran ă. Cele douăsprezece ore ale zilei Mele încă nu s-au sfârşit. Am trecut în ultima parte a zilei, dar cât mai rămâne ceva, mă aflu în siguran ă." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 58, par. 10.

Aceasta era credin ă şi încredere din partea lui Isus, şi nu încumetare. Cheia acestei siguran e se află în cuvintele: "Eu sunt sub conducerea Tatălui Meu; câtă vreme fac voia Lui, via a Mea este în siguran ă". Hristos a pus totdeauna doar două întrebări: "Care este porunca lui Dumnezeu şi care e făgăduin a Lui?" Fiindcă le cunoştea, El a ascultat "de cea dintâi" şi s-a încrezut "în cea de a doua". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 23.

Astfel, Mântuitorul s-a întors fără teamă şi fă iş la mormântul lui Lazăr, un loc care era atât de aproape de Ierusalim, ceea ce constituia un pericol pentru El, loc unde se afla scaunul puterii ocupat de vrăjmaşii Săi de moarte, care s-au hotărât să termine cât de repede posibil cu via a Sa. Aşa cum erau vrăjmaşii Săi, hotărâ i şi puternici, ei nu l-au putut aresta şi răstigni pe Isus, până când nu a sosit vremea Sa. El s-a dus în Betania şi a plecat de acolo fără piedică sau fără să fie arestat. De ce s-a întâmplat acest lucru? Din cauză că, fără nici cea mai mică îndoială, El făcea voia Tatălui Său.

Să comparăm aceasta cu experien a lui Pavel când s-a dus în templu fără să asculte de voin a lui Dumnezeu, ci de a omului. Din cauză că era lipsit de siguran ă, i s-a întâmplat cel mai rău lucru.

A fost arestat, judecat, condamnat, întemni at şi în cele din urmă dus la Roma, unde a fost executat, chiar dacă Domnul rânduise ca slujirea sa să nu se sfârşească aşa de curând.

Isus a murit exact la timpul potrivit, rânduit de Dumnezeu; Pavel a murit cu mult timp înainte ca Dumnezeu să plănuiască aceasta. "Dumnezeu nu rânduise ca lucrarea lui Pavel să se termine aşa curând, însă El nu a săvârşit nici o minune pentru a împiedica cursul împrejurărilor pe care le provocaseră conducătorii bisericii din Ierusalim." *Faptele apostolilor*, cap. 38, par. 3 de la sfârşit.

Aceia care sunt tot aşa de supuşi pe deplin lui Dumnezeu ca şi Hristos nu vor fi niciodată vinova i de păcatul murmurării. Ei nu vor avea nici cel mai mic sim ământ de nemul umire fa ă de Domnul, şi nici nu se vor plânge de-a lungul căii lor. Ei vor avea adevărată odihnă şi pace perfectă chiar în mijlocul celei mai sălbatice furtuni.

Ce spune cel care murmură prin plângerea lui? El spune mult. El spune că este mai în elept decât Dumnezeu, şi de aceea, mai presus de Dumnezeu. Aceasta fiind situa ia, el, şi nu Dumnezeu, este acela care ar trebui să ia toate deciziile, cu privire la ceea ce ar trebui făcut pentru binele lui şi al bisericii lui Dumnezeu. Murmurarea este păcatul fundamental, înăl area creaturii deasupra Creatorului, înăl area omului deasupra lui Dumnezeu şi în locul lui Dumnezeu. Nu e de mirare că este numit "blestemul lui Israel". Este babilonie în cea mai îngrozitoare formă; este manifestarea antihristului, a omului fărădelegii, de care trebuie să ne separăm totalmente. Noi nu trebuie să ne atingem de nici un lucru necurat.

De acum înainte, fiecare dintre noi să-şi examineze cu aten ie via a de rugăciune pentru a avea asigurarea că am renun at cu totul la dorin a de a-i cere lui Dumnezeu să se schimbe, şi că am devenit aşa de supuşi fa ă de voin a Lui, încât orice urmă a spiritului de murmurare a fost eliminată. Când acest lucru este realizat, putem fi siguri că o nouă putere şi prospe ime se vor da pe fa ă în via a noastră de rugăciune.

Capitolul 29

Putem vedea acum ca niciodată înainte că există un motiv pentru care cerul întârzie să răspundă la rugăciunile noastre, tocmai ca să învă ăm ce înseamnă puterea rugăciunii stăruitoare, adică până când sunt dobândite perseveren a şi hotărârea. Motivul pentru aceasta este că ne ia timp să vedem adevărata natură a păcatului care împiedică accesul nostru la Sursa tuturor binecuvântărilor noastre, şi se cere timp pentru a ne dezvolta capacitatea de a primi ceea ce Domnul are pentru noi. Aceia care înva ă astfel să se prindă de făgăduin ele lui Dumnezeu până când le primesc sunt cură i i, întări i, înnobila i şi sfin i i. Ei devin cura i la inimă şi au o credin ă vie şi puternică prin intermediul căreia sunt umplu i cu neprihănire. Aşa dureroasă şi chiar grozavă cum este această experien ă, rezultatul ei este extrem de benefic şi foarte necesar pentru pregătirea cu succes a celor care vor trece victorioşi prin conflictul final.

Când cel credincios trece prin aceste perioade, când se pare că Domnul nici măcar nu aude cererile lui, tendin a firească este de atrage concluzia că el a fost uitat şi deci pierdut. După cum se ştie, aceasta este o posibilitate, însă doar în cazul în care, pentru o perioadă lungă de timp, el s-a cramponat cu îndărătnicie de păcatele sale preferate.

"Fiecare în mod personal va fi pus la probă şi încercat o perioadă de timp, pentru a se vedea dacă îşi va sacrifica idolii şi va da aten ie sfatului Martorului Credincios. Dacă este cineva care nu va fi cură it prin ascultarea de adevăr şi nu-şi va birui egoismul, mândria şi patimile rele, îngerii lui Dumnezeu au următoarea sarcină: >Sunt ataşa i de idolii lor, lăsa i-i în pace<; şi ei trec mai departe să-şi facă lucrarea, lăsându-i pe aceştia, cu trăsăturile lor păcătoase neîndreptate, în stăpânirea îngerilor răi. Aceia care cresc continuu şi fac fa ă cu succes fiecărui test, oricare ar fi pre ul, au dat aten ie sfatului Martorului Credincios şi vor primi ploaia târzie, şi astfel vor fi corespunzători pentru a fi lua i la cer." *Mărturii pentru comunitate*, cap. Biserica Laodicea, par. 7, vol. 1.

Un suflet abandonat în felul acesta de agen ii cereşti în mod evident a comis păcatul de neiertat, şi nu va cunoaşte puterea rugăciunii stăruitoare. A comite păcatul de neiertat înseamnă a numi lucrarea lui Dumnezeu lucrarea lui Satana, şi invers. Acest păcat este de neiertat, deoarece cu cât diavolul vine mai mult la noi, cu atât mai mult îl vom accepta ca fiind prietenul nostru, în timp ce orice încercare din partea lui Dumnezeu de a ne atrage la El, va fi respinsă ca venind din partea vrăjmaşului.

Totuşi, nimeni nu trebuie să ajungă la concluzia că a comis păcatul de neiertat din pricină că există o amânare în răspunsurile la rugăciunile sale. Există un alt motiv men ionat mai sus pentru această amânare, şi anume faptul că se cere timp pentru schimbarea peti ionarului, spre a ajunge în pozi ia unde să aibă capacitatea de a primi o binecuvântare mai bogată. Sunt cazuri frecvente în Biblie când oameni care au umblat foarte aproape de Dumnezeu, au trebuit să se roage cu stăruin ă Domnului câtăva vreme înainte ca răspunsul necesar să poată veni. Cel mai remarcabil exemplu este acela al lui Hristos însuşi în timpul îndelungatei bătălii cu diavolul în pustie, când zi după zi de rugăciune chinuitoare trecea fără cel mai mic semn că Cerul ar fi interesat. Dar indiciul era exact opus în această situa ie, deoarece ar fi fost imposibil pentru Cer să fi fost mai interesat, mai preocupat şi mai plin de simpatie decât a fost.

Apoi, a fost noaptea strâmtorării lui Iacov, cererile repetate ale lui Ilie pentru ploaie şi refuzul fa ă de lepros sau fa ă de al i bolnavi, când se părea că sunt evita i, atunci când n-au fost în stare de prima dată să ajungă la Mântuitorul.

Astfel, atunci când creştinul consacrat, care umblă în lumina adevărului, îşi dă seama că rugăciunile sale lipsite de egoism sunt în aparen ă neascultate, el nu trebuie să se alarmeze din cauza aceasta, chiar dacă este un test sever al credin ei sale. Este demn de notat faptul că testul prin care este dovedită încrederea sa în Dumnezeu va fi mult mai uşor de suportat, când el în elege că lucrurile prin care trece sunt o etapă normală în pregătirea lui pentru veşnicie. El chiar se poate bucura fiind conştient de faptul că Domnul săvârşeşte schimbări vitale în el, în vederea pregătirii lui pentru primirea unor mai mari binecuvântări decât cele precedente.

Niciodată nu va fi mai mare nevoie de această cunoştin ă şi încredere ca în timpul strâmtorării lui Iacov care vine. Atunci, zi după zi vor trece consacrate în rugăciune chinuitoare pentru a ob ine biruin a asupra Babilonului cel mare, dar, chiar dacă situa ia va fi peste măsură de disperată şi poporul lui Dumnezeu nu va putea să se îndrepte decât spre Dumnezeu în acest timp de nevoie acută, se va părea că Domnul este nepăsător şi indiferent cu privire la strigătele lor.

Atunci, asemenea lui Iacov, ei trebuie să cunoască puterea rugăciunii stăruitoare, prin care se vor prinde de făgăduin e şi nu le vor da drumul până când cerul nu îi va auzi. Va fi un timp când a te prinde şi a te încrede în făgăduin e va părea a fi un efort zadarnic. După toate aparen ele, credin a lor va părea inutilă şi nerodnică, şi faptul că se roagă va părea o irosire de timp pre ios. Dar ei vor trebui să se ridice deasupra martorului vizibil al circumstan elor, până la punctul când ei nu vor mai fi niciodată încătuşa i de acest martor. Pentru a realiza acest lucru, ei trebuie să în eleagă scopul pe care Domnul vrea să-l împlinească prin rugăciunea stăruitoare şi, în credin ă, să se supună acestei experien e severe.

Ei trebuie să cunoască caracterul lui Dumnezeu – trebuie să fi învă at pentru ei înşişi că El este absolut credincios fa ă de cuvântul Său şi fa ă de poporul Său; că El iubeşte cu o iubire intensă, care este nemărginită; că El ştie cel mai bine ce este spre binele nostru; şi că El nu va trăda niciodată încrederea sfântă a cuiva. Ar fi imposibil să subliniem în mod exagerat necesitatea critică de a cunoaşte aceste lucruri despre Dumnezeu pentru a ne men ine credin a în El în timpul acelei perioade de teribilă încercare. Aceia care pierd cunoştin a de Dumnezeu şi credin a în El, cu siguran ă vor fi înfrân i de vrăjmaş şi vor fi conduşi să-şi pună încrederea în ei înşişi şi în faptele lor.

Victoria se ob ine prin credin ă, dar nu po i să ai credin ă într-un Dumnezeu pe care nu-l cunoşti. "Astfel, credin a vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos." *Romani* 10,17. Aceasta este adevărata credin ă mântuitoare, dacă cuvântul prin care vine ea este descoperirea lui Isus Hristos şi a Tatălui. Acesta este un fapt indiscutabil, deoarece "Cuvântul lui Dumnezeu descoperă caracterul Său". *Calea către Hristos*, cap. Iubirea lui Dumnezeu fa ă de om, par. 4.

"Domnul Hristos a spus despre Scripturile Vechiului Testament – şi cu atât mai mult este aceasta valabil pentru cele ale Noului Testament – că >ele mărturisesc despre Mine<, Răscumpărătorul, Cel spre care sunt îndreptate toate speran ele noastre privind via a veşnică. *Ioan* 5,39. Da, întreaga Biblie ne vorbeşte despre Hristos. De la primul raport cu privire la crea iune – căci >nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El< – şi până la făgăduin a cea mai de pe urmă >iată, Eu vin curând<, noi citim despre lucrările Sale şi ascultăm vocea Sa. *Ioan* 1,3; *Apocalipsa* 22,12. Dacă doreşti să cunoşti mai bine pe Mântuitorul, studiază Sfintele Scripturi." *Calea către Hristos*, cap. Cunoaşterea de Dumnezeu, par. 10.

Însă, una este faptul că Sfintele Scripturi sunt o descoperire extraordinară şi cu adevărat vie a lui Hristos şi a Tatălui Său, şi cu totul altceva este pentru cercetătorul Bibliei să vadă pe Tatăl şi pe Fiul în toate scrierile ei. Pentru atât de mul i oameni ele sunt doar o compila ie de evenimente istorice, o descriere fascinantă a evenimentelor din viitor, o prezentare de adevăruri doctrinare şi o colec ie de cântece spirituale. Aceia care nu văd nimic mai mult decât aceste lucruri în ele, motiv pentru care nu izbutesc să vadă pe veşnicul şi iubitorul nostru Tată şi pe Mântuitorul nostru revela i în toată Scriptura, rămân în mod jalnic cu cele mai eronate vederi despre caracterul lui Dumnezeu. Pentru ei, El este un potentat care trimite pedepse şi distruge pe to i aceia care nu ascultă de comenzile Sale arbitrare. Ei îl ştiu ca pe o fiin ă care este preten ioasă şi care nu inspiră încredere, şi gata să te părăsească când ai cea mai mare nevoie de El. Desigur, ei tăgăduiesc faptul că au aceste idei despre Dumnezeu, dar când temelia credin ei lor este examinată cum se cuvine, atunci este dată pe fa ă aşa cum este.

Nimeni care nu a izbutit să aibă o idee corectă despre caracterul frumos al lui Dumnezeu, nu va fi în stare să clădească un gen de credin ă care să-l conducă să înal e rugăciuni stăruitoare cu adevărat eficiente. Noi trebuie să cunoaştem pe Dumnezeu! Îndelunga lui răbdare, mila Sa

răbdătoare, iubirea Sa incredibilă, integritatea Sa perfectă şi neprihănirea Sa impecabilă trebuie să fie în elese de către noi, altminteri nu vom avea credin a care necesită garan ia victoriei.

Ori de câte ori există nevoia urgentă pentru o cercetare profundă a sufletului şi cură ire de păcat sau de pământesc, se iveşte chemarea de a exersa puterea rugăciunii stăruitoare. În timpul strâmtorării lui Iacov, după ce toate păcatele au fost îndepărtate, deşi încă mai rămâne de îndeplinit lucrarea de cură ire totală a pământescului, lucrarea de cură ire şi de schimbare a omului trebuie să fie dusă până la nivelul cel mai înalt posibil. Pentru a în elege procesul prin care noi atingem acest nivel de perfec iune, să luăm în considerare acum următorul paragraf ce descrie ceea ce sfin ii trebuie să îndure în timpul ultimei mari bătălii a veacurilor:

"Timpul de suferin ă şi de groază din fa a noastră va cere o credin ă care să suporte oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor le este oferit timpul de har spre a se pregăti pentru vremea aceea. Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Biruin a lui este o dovadă despre puterea rugăciunii stăruitoare. To i aceia care se vor prinde de făgăduin ele lui Dumnezeu, aşa cum a făcut el, şi vor fi serioşi şi stăruitori, aşa cum a fost el, vor reuşi asemenea lui. Aceia care nu sunt gata să se lepede de sine, să se lupte înaintea lui Dumnezeu, să se roage mult şi stăruitor pentru binecuvântarea Sa, nu o vor primi. A te lupta cu Dumnezeu – cât de pu ini ştiu ce înseamnă lucrul acesta! Cât de pu ini sunt aceia care şi-au înăl at sufletul către Dumnezeu cu o dorin ă atât de puternică, până când toată puterea a ajuns la limită. Când valul disperării, pe care nici o limbă nu o poate exprima, se revarsă peste cel care se roagă, cât de pu ini se prind cu credin ă statornică de făgăduin ele lui Dumnezeu!" *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.

Aceasta este o descriere vie a acelei experien e prin care vor trece sfin ii cei vii chiar înainte ca Mântuitorul să vină pe norii cerului. Totuşi, nici unul dintre aceste cuvinte luate separat şi nici toate luate la un loc nu pot zugrăvi în mod adecvat cât de dificil, de îngrozitor şi cât de teribil va fi acel timp ce va veni în curând. Doar atunci când acest timp va trece şi poporul lui Dumnezeu va şti pentru sine ce înseamnă cu adevărat aceste cuvinte, doar atunci va fi în stare să în eleagă lungimea, adâncimea şi lărgimea experien ei prin care au fost puşi la probă. Atunci, aceia care vor fi în cele din urmă victorioşi vor cunoaşte cu adevărat puterea rugăciunii stăruitoare.

Să ne străduim acum să în elegem în mod real paragraful citat mai sus din *Tragedia veacurilor*.

El începe cu declara ia: "Timpul de suferin ă şi de groază din fa a noastră va cere o credin ă care să suporte oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată".

Prima parte a frazei declară că timpul din fa a noastră va fi unul de suferin ă şi de groază. Acestea sunt cuvinte nespus de tari folosite pentru a descrie o stare mentală a unei persoane ce se confruntă cu o situa ie extrem de amenin ătoare din care nu există nici un mijloc de scăpare. Pentru acel om se va părea că este sortită nimicirii când, în cadrul acestei situa ii din viitor, vede că întreaga lume se năpusteşte asupra sa. Va fi încercuit, fiecare sprijin pământesc va fi îndepărtat, fiecare loc de ascuns va fi descoperit şi toată nădejdea înlăturată. Chiar cerul pare că este încuiat fa ă de el, pentru că el nu aude şi nu vede nici un răspuns la strigătele sale disperate, chinuitoare.

Doar aceia dintre noi care au fost puşi în situa ii de primejdie amenin ătoare pot să în eleagă ce va fi un asemenea test în viitor. "Adesea, se întâmplă că încercarea se arată dinainte mai mare decât în realitate; dar acest lucru nu este adevărat cu privire la criza din fa a noastră. Prezentarea cea mai vie nu poate cuprinde magnitudinea chinului. În acest timp de încercare, orice suflet trebuie să stea pentru sine înaintea lui Dumnezeu." *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 26.

Aceasta înseamnă că aceia care au trăit o via ă netulburată, lipsită de orice criză spirituală serioasă, nu au idee despre ceea ce se află înaintea lor, dacă rămân credincioşi până la sfârşit. Aceia care au trecut prin adâncul apelor sau încercări grozave vor avea ceva idee, dar încă le va lipsi cunoaşterea reală a ceea ce va aduce cu sine acel timp. De aceea, am face bine să fim foarte recunoscători când trecem prin perioade de suferin ă şi chin. Acest lucru ne va furniza o perspectivă cu mult mai bună de a fi victorioşi.

Acest timp "de suferin ă şi de groază din fa a noastră va cere o credin ă…" Să ne concentrăm acum asupra cuvântului "cere". O cerere este ceva care este necesar şi indispensabil. De aceea, acest timp ce ne stă înainte este de aşa natură, încât noi trebuie să fim în posesia credin ei dacă vrem să ne aflăm în siguran ă.

Am putea spune că noi am în eles întotdeauna faptul că credin a este biruin ă, şi acest lucru este adevărat, dar am în eles noi cu adevărat acest gen de credin ă, precum şi ceea ce trebuie să facem pentru a rezista presiunilor acestei ultime lupte înfiorătoare? Aceasta este întrebarea!

Felul în care credin a e văzută cum operează este acela că noi citim făgăduin ele lui Dumnezeu şi credem că El va face exact ceea ce a promis că va face. Apoi, cerem împlinirea făgăduin ei în rugăciune şi, când Domnul îndeplineşte ceea ce noi am cerut, credem că am exercitat credin ă şi am fost răsplăti i ca atare.

Nu există nici o îndoială că aceasta este în elegerea comună a credinciosului de rând. Pentru a arăta acest lucru nu trebuie decât să ascultăm mărturiile de laudă la adresa lui Dumnezeu, care sunt date din timp în timp de către credincioşi în adunări. Ei spun cum, pe parcursul timpului trecut de la ultima conferin ă, s-au confruntat cu probleme pe care le-au predat cu promptitudine minunatului Rezolvator de probleme şi care au fost rezolvate fără întârziere. Pentru această îndeplinire fără întârziere şi credincioasă a făgăduin elor Sale, cineva îşi declară solemn profunda gratitudine şi se angajează să rămână loial pe vecie Celui atotputernic.

Fără îndoială, aceasta este foarte bine, şi noi vom rămâne mereu recunoscători pentru faptul că avem un Tată plin de iubire, în elept, generos şi milos care răspunde atât de adesea, fără întârziere, la rugăciunile noastre.

Evident, este uşor să crezi într-un sistem care lucrează repede şi cu pu ină durere sau deloc, dar sunt timpuri când credin a este testată la maximum în felul următor:

Credinciosul este pus într-o pozi ie de mare nevoie, care include o amenin are nu doar împotriva lui, ci şi împotriva cauzei lui Dumnezeu, aşa cum a fost cazul cu Iacov când fratele lui înfuriat venea după el. Astfel, credinciosul, găsindu-se într-o nevoie disperată, apelează la făgăduin ele strălucite plănuite să întâmpine chiar amenin area cu care el se confruntă şi se prinde de asigurările divine, aşteptându-se ca Domnul să se grăbească să-l ajute şi să îndepărteze obstacolele.

Dar, spre alarmarea şi disperarea lui, nu poate discerne nici un răspuns divin. Cu acea amenin are teribilă ce se conturează mai mult şi mai amenin ător, situa ia devine şi mai disperată cu timpul, tot aşa cum s-a întâmplat în lupta teribilă a lui Hristos cu diavolul pe muntele ispitirii.

Acum peti ionarul suferind începe să se lupte din răsputeri în rugăciune, însă zi după zi trece fără cel mai mic indiciu că Dumnezeu chiar aude, ca să nu mai vorbim despre răspuns la cererile lui, sau împlinirea cererilor sale pe baza făgăduin elor glorioase. Dezastrul şi moartea înaintează neîndurător împotriva lui, şi sunt îngăduite să se abată asupra sa. Privi i la tragediile cu care a fost lovit neprihănitul Iov şi apoi la moartea care l-a condus pe Lazăr în mormânt. Se părea că aceşti oameni au primit de la Domnul chiar opusul a ceea ce El a promis. Astfel, credinciosul priveşte neputincios când dezastrul şi moartea aruncă umbră asupra lui.

Unde este acum Dumnezeul care-şi ine legământul? Ce se întâmplă acum cu făgăduin ele Lui strălucite? Este acesta răspunsul Său pentru a exercita cu încredere credin a?

A păstra credin a în Dumnezeu în aceste împrejurări înseamnă punerea la probă pe care trebuie s-o suporte to i cei care în cele din urmă vor fi victorioşi. Este un gen de credin ă "… care să suporte oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată". Este genul acela de credin ă care continuă să men ină încrederea fără murmur în făgăduin ele lui Dumnezeu, în ciuda faptului că ceea ce ni se întâmplă este chiar opusul. Când vom avea acest gen de odihnă în Domnul, atunci vom fi în stare cu adevărat să spunem precum Iov: "Deşi mă ucide, totuşi mă voi încrede în El". *Iov* 13,15. N.K.J.V. Bible. Aceasta înseamnă a spune: "Chiar dacă El pare că face chiar opusul fa ă de ceea ce a promis, voi crede mai departe în El". Aceasta este credin a în Dumnezeu. Aceasta este credin a lui Isus!

De-a lungul tuturor acestor căi primejdioase, Domnul nu va încălca în realitate nici măcar o singură făgăduin ă pe care a făcut-o. Puterea de a suporta oboseala, amânarea şi foamea nu este ceva ce cere Dumnezeu, ci este un factor necesar dezvoltării acelui caracter care ne va pregăti pentru conflictul viitor şi pentru un loc în împără ia lui Dumnezeu.

Ce fel de oboseală este aceasta şi ce înseamnă să o suportăm?

Nici o oboseală nu poate fi comparată cu aceea care produce epuizarea energiei nervoase ca urmare a unui stres sever şi-n aparen ă interminabil. Aceasta suge sistemului for a vitală până când, dacă este destul de sever aşa cum a fost cu Hristos, poate amenin a via a.

"Adesea, lucrarea Sa neîncetată şi conflictul cu duşmănia şi învă ăturile eronate ale rabinilor îl lăsau atât de stors de puteri, încât mama şi fra ii Săi, şi chiar ucenicii Lui, se temeau că-şi va pierde via a." *Divina vindecare*, cap. Cu natura şi cu Dumnezeu, par. 9.

La sfârşitul celor patruzeci de zile în pustie, "După ce vrăjmaşul s-a depărtat, Isus a căzut sfârşit de puteri la pământ, cu paloarea mor ii pe chipul Său… Îngerii slujeau acum Fiului lui Dumnezeu, care zăcea ca mort la pământ". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 13, par. 2 de la sfârşit.

Aceasta era o epuizare, o sleire de puteri extremă în aşa măsură, încât noi niciodată n-o vom experimenta şi nici nu vom fi chema i să o purtăm, cu toate că Mântuitorul a fost în stare să men ină complet victoria asupra acestei teribile oboseli. În vreme ce ucenicii aveau cele mai bune inten ii de a se ruga toată noaptea împreună cu Maestrul lor, ei nu au făcut lucrul acesta şi, cel pu in până la învierea lui Isus, nu au dezvoltat o credin ă care să poată suporta oboseala. În schimb, oboseala a biruit credin a lor şi, după cum era de aşteptat, au adormit.

Pentru a confirma acest lucru trebuie doar să avem în vedere purtarea lor pe muntele schimbării la fa ă. Acolo, Isus s-a rugat pentru a primi noi puteri de la Cel atotputernic ca să poată contempla cu succes viitorul. "La început, ucenicii şi-au unit rugăciunile cu ale Lui în sinceră consacrare; dar după un timp au fost doborâ i de oboseală şi, încercând încă să mai aibă interes pentru cele din jurul lor, au adormit. Isus le vorbise despre suferin ele Lui; El îi luase cu Sine ca să se poată uni în rugăciune; chiar acum se ruga pentru ei." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 46, par. 4.

Aceeaşi înfrângere a fost suferită de ei în Ghetsimani. În locul cel mai retras al grădinii, Mântuitorul suferind avea tovărăşia lui Petru, Iacov şi Ioan, deoarece avea nevoie de rugăciunile lor. De asemenea şi pentru ei era foarte necesar ca, în loc să petreacă timpul dormind, să consacre orele petrecute în grădină în rugăciune. Criza ce năvălea asupra lor cerea un grad de pregătire care putea să fie realizat doar prin folosirea la maximum a fiecărei secunde ce rămânea înainte ca ea să-i lovească. Realitatea era că nu trebuia să existe nici un moment ce putea fi petrecut în a ipeală.

Aceasta nu înseamnă că noi, ca şi ei, trebuie să petrecem fiecare noapte în rugăciune, în loc să dormim. Cerin a de a face acest lucru va veni când şi când, tot aşa cum a fost pentru ei noaptea când Hristos a fost trădat şi arestat. Ne vom confrunta cu această cerin ă pe măsură ce ne apropiem cu repeziciune de timpul strâmtorării lui Iacov.

Ceea ce ei erau pe punctul de a înfrunta în orele care se scurgeau, cerea din partea lor să exercite credin a prin care să ob ină victoria asupra oboselii, aşa încât indiferent cât de obosi i puteau fi să poată petrece timpul treji în rugăciune. Fără această perioadă de strânsă comuniune care necesita sacrificarea somnului, ei n-aveau nici o speran ă de a fi biruitori în ceasul ispitirii care în curând avea să-i răpună.

Noi ştim că ei au dormit când ar fi trebuit să fie treji. Ştim de asemenea că, în aceeaşi noapte, ei to i l-au părăsit pe Hristos şi au fugit să-şi scape via a, în timp ce unul dintre ei a mers atât de departe, încât l-a tăgăduit cu blesteme. Dar vedem noi legătura dintre eşecul lor de a veghea şi de a se ruga chiar cu pre ul de a renun a la somnul cel atât de necesar, şi teribila înfrângere pe care au suferit-o ulterior din partea lui Satana şi a agen ilor săi?

Somnul este o nevoie legitimă a naturii omeneşti, un factor necesar în păstrarea vie ii noastre, dar sunt situa ii când această for ă puternică trebuie să fie respinsă pentru a dispune de timp în vederea comuniunii în rugăciune cu Tatăl cel veşnic. Odihna fizică trebuie să fie jertfită tot aşa după cum trebuie să ne lipsim de satisfacerea altor nevoi omeneşti câteodată, aşa încât să putem oferi o slujire consacrată Domnului şi să dezvoltăm acea tărie spirituală necesară aducerii

adevăratului succes în confruntările noastre cu cel rău. A ne men ine vigilen i, în stare de veghe în aceste condi ii poate însemna o bătălie înspăimântătoare, care este câştigată doar prin exercitarea acelei credin e "… care să suporte oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată". *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.

Aşa după cum deja am men ionat, cei trei ucenici pe care Domnul i-a luat cu El în grădina Ghetsimani nu au avut această credin ă trainică, răbdătoare, aşa că ei au adormit când ar fi trebuit să biruie prin credin ă şi să petreacă timpul în comuniune. Nefăcând lucrul acesta ei au sfârşit prin a fugi de vrăjmaş când ar fi trebuit de fapt să rămână credincioşi şi statornici. Însă dacă ei n-ar fi scăpat din vedere eşecurile lor anterioare, acestea le-ar fi adus aminte să rămână treji şi să se roage, de pildă pe muntele schimbării la fa ă, şi i-ar fi făcut cei mai dornici să nu repete aceleaşi performan e nefericite. Prin urmare, ei şi-au pus puterea voin ei de partea cea dreaptă şi au luptat împotriva dorin ei de a adormi, cu toate acestea însă au eşuat. Faptul că ei au făcut aceasta este dovada clară că victoria poate fi câştigată şi men inută doar prin credin a în harul divin combinat cu eforturi stăruitoare. Nota i exprimarea acestui gând în paragraful următor care începe cu ridicarea cu un efort dureros a lui Hristos de la pământ, spre a vedea dacă ucenicii Săi vegheau cu El în rugăciune:

"Ridicându-se cu un efort dureros, El a mers împleticindu-se la locul unde-i lăsase pe înso itorii Săi. Dar El >… i-a găsit dormind<. Dacă i-ar fi găsit rugându-se, El s-ar fi sim it uşurat. Dacă ei ar fi căutat refugiul la Dumnezeu, pentru ca mijloacele folosite de Satana să nu aibă câştig de cauză asupra lor, El ar fi fost mângâiat de credin a lor nezdruncinată. Dar ei nu dăduse aten ie avertizării repetate: >Veghea i şi ruga i-vă<. La început, ei fuseseră foarte tulbura i văzând pe Maestrul lor, care de obicei era foarte calm şi plin de demnitate, luptându-se cu un necaz ce era mai presus de puterea lor de în elegere. Ei s-au rugat atunci când au auzit strigătele puternice ale Suferindului. Nu era în inten ia lor să-l uite pe Domnul lor, dar se părea că sunt paraliza i de o toropeală, de care s-ar fi putut scutura doar dacă ar fi continuat să se roage lui Dumnezeu. Ei nu au ajuns să îşi dea seama de necesitatea vegherii şi a rugăciunii stăruitoare pentru a putea rezista ispitei." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 74, par. 12.

Isus ştia, după cum şi ei ar fi trebuit să ştie, că natura, severitatea şi magnitudinea presiunilor ispitei cu care aveau să se confrunte chiar în acea noapte, le cerea un nivel de credin ă şi tărie spirituală care puteau să fie dobândite doar prin renun are la somn şi prin a petrece mult timp în comuniune adâncă şi serioasă cu Dumnezeu. Cunoscând eşecurile lor anterioare de a veghea şi de a se ruga în timp de criză, El s-a temut că ei ar putea ceda în fa a aceleiaşi ispite. De aceea, cu o adâncă îngrijorare fa ă de ei, El s-a ridicat de la pământ şi s-a dus să vadă dacă credin a triumfase asupra oboselii, aşa încât ei să fie cu totul treji, absorbi i în comuniune cu Dumnezeu, adunând astfel tărie pentru a întâmpina furtuna ce se apropia.

Însă, spre dezamăgirea Lui, i-a găsit dormind. Aceasta însemna că El trebuia să se roage nu numai pentru Sine, ci şi pentru ei.

Nota i cu grijă faptul că, dacă El i-ar fi găsit treji şi rugându-se, în loc să doarmă, "El ar fi fost mângâiat de credin a lor nezdruncinată". Isus ştia cât de obosi i erau ei, cât de puternică era ispita de a dormi şi cât de tare credin a ce se cerea pentru a rezolva problema. Astfel, când El i-a găsit dormind, a recunoscut faptul că le lipsea credin a statornică pe care o cerea situa ia. Dacă El i-ar fi găsit treji şi rugându-se, atunci ar fi ştiut că ei câştigaseră o mare victorie asupra cărnii printr-o credin a care era statornică, o credin ă neclintită, hotărâtă şi răbdătoare.

"Nu era în inten ia lor să-l uite pe Domnul lor, dar se părea că sunt paraliza i de o toropeală, de care s-ar fi putut scutura doar dacă ar fi continuat să se roage lui Dumnezeu." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 74, par. 12.

Acei oameni au fost totuşi binecuvânta i prin faptul că încă mai aveau timp să se vindece de acea lipsă de credin ă din partea lor, care suportă oboseala, amânarea şi foamea. Timpul lor de probă nu s-a sfârşit la cruce. Mai era timp pentru ei să îşi recunoască păcatul lepădării Mântuitorului, să se pocăiască şi să fie cură i i de el. Ei au profitat de oferta milei şi au devenit puternici în credin ă şi în neprihănire.

Dar, nu tot aşa va fi în timpul strâmtorării lui Iacov. Orice eşec sau cădere atunci, chiar şi în cea mai mică măsură, îi va trimite pe aceia care au păcătuit într-o categorie din care nu mai există vindecare. Orice prevedere pentru iertare şi cură ire va fi fost isprăvită, deoarece nu va mai fi Mijlocitor între Dumnezeu şi om.

"Aceia care vor trăi pe pământ atunci când va înceta mijlocirea lui Hristos în sanctuarul de sus, vor trebui să stea în fa a unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie cură ite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu şi prin eforturile lor stăruitoare trebuie să fie biruitori în lupta cu cel rău. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioşilor pocăi i sunt îndepărtate din sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de cură ire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din *Apocalipsa* 14." *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 6.

Din dovezile biblice care au fost prezentate până aici reiese în mod evident faptul că doar aceia care astăzi înva ă puterea rugăciunii stăruitoare, doar aceia care dezvoltă credin a care poate suporta, sau cu alte cuvinte, care poate îndura şi triumfa asupra "oboselii, amânării şi foamei", vor fi în stare să rămână statornici cu succes în timpul perioadei ce vine a celei mai severe încercări.

Această suferin ă intensă va fi necesară pentru a efectua cură irea şi pentru a dezvolta caracterul poporului lui Dumnezeu, până la punctul unde neprihănirea lui Dumnezeu va fi descoperită în cură ia şi splendoare ei nepătată în şi prin ei. Aceasta înseamnă că lucrarea săvârşită în fiecare credincios va fi dusă până la ultima limită posibilă, aşa încât să poată suporta cea mai mare încercare şi suferin ă. Cu adevărat se "va cere o credin ă care să suporte oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor le este oferit timpul de har spre a se pregăti pentru vremea aceea. Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Biruin a lui este o dovadă despre puterea rugăciunii stăruitoare. To i aceia care se vor prinde de făgăduin ele lui Dumnezeu, aşa cum a făcut el, şi vor fi serioşi şi stăruitori, aşa cum a fost el, vor reuşi asemenea lui. Aceia care nu sunt gata să se lepede de sine, să se lupte înaintea lui Dumnezeu, să se roage mult şi stăruitor pentru binecuvântarea Sa, nu o vor primi. A te lupta cu Dumnezeu – cât de pu ini ştiu ce înseamnă lucrul acesta! Cât de pu ini sunt aceia care şi-au înăl at sufletul către Dumnezeu cu o dorin ă atât de puternică, până când toată puterea a ajuns la limită. Când valul disperării, pe care nici o limbă nu o poate exprima, se revarsă peste cel care se roagă, cât de pu ini se prind cu credin ă statornică de făgăduin ele lui Dumnezeu!" *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.

To i ar trebui să se întrebe dacă au trecut cu bine prin experien e similare, iar dacă nu, de ce? To i ar trebui să caute să înve e pentru ei înşişi puterea rugăciunii stăruitoare şi să dezvolte acea credin ă care poate suporta totul indiferent cât de severă poate fi încercarea. Nu este timp de pierdut, nu este timp pentru a dormi acum când este vremea să ne rugăm.

Capitolul 30

Aşa după cum am învă at în ultimul capitol, "timpul de suferin ă şi de groază din fa a noastră va cere o credin ă care să suporte oboseala…" *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.

Acum trebuie să învă ăm că se va cere de asemenea o credin ă care să poată suporta amânarea şi foamea. Când aceste for e puternice sunt adăugate la factorul oboseală, credinciosul va fi cu adevărat presat la maximum. Din nefericire, presiunea va fi dincolo de limitele acelora care n-au luat seama la avertizările de a dezvolta acel gen de credin ă cerut, fapt pentru care ei vor cădea pentru totdeauna. Totuşi suntem mângâia i de gândul că nimeni nu trebuie să se afle în această categorie, pentru că au fost puse la dispozi ie ample prevederi ca to i să ob ină calificarea şi tăria credin ei necesare de a fi biruitori în acea zi a ultimei încercări.

Să luăm în considerare acum cuvântul "amânare", ca factor în lupta de a ob ine victoria finală.

Mai întâi, mintea noastră trebuie să în eleagă foarte bine faptul că răspunsurile şi victoriile amânate nu sunt ceva neobişnuit, ci au făcut parte din experien a celor mai buni creştini. Ilie s-a rugat de şapte ori înainte să vină răspunsul amânat. Noi nu ştim cât de lungi au fost toate aceste rugăciuni, dar putem fi siguri că n-au fost scurte declara ii. Fiecare rugăciune implica o cercetare de inimă profundă şi cuprinzătoare care ia timp, dar nu ştim cât de mult timp ia luat lui Ilie. Tot ceea ce ne stă în putin ă să facem mai bine este să facem o evaluare.

Preo ii fanatici ai lui Baal se căzniseră, aiuraseră în jurul altarului de diminea ă "… până în clipa când se aducea jertfa de seară". *1Împăra i* 18,29. Timpul jertfei de seară era aproximativ ora trei după-amiază. Atunci Ilie a zidit altarul Domnului şi a înăl at o scurtă rugăciune care a pregătit calea pentru jertfa ce trebuia mistuită. Apoi a urmat înjunghierea preo ilor lui Baal. Acest lucru a avut loc probabil în jurul orei patru după-amiază, înainte ca Ilie să se roage pentru ploaie.

Când a isprăvit şi s-a întors la împăratul ce aştepta, soarele apusese şi "umbrele nop ii se adunau pe Carmel când Ahab se pregătea pentru coborâre". *Profe i şi regi*, cap. 12, par. 8. Având în vedere ora din acea vreme acest lucru ar fi putut avea loc în jurul orei şapte după-amiază.

De aceea, am putea trage concluzia că Ilie a petrecut două sau trei ore în rugăciune stăruitoare, pe durata căreia răspunsul a fost amânat până când el fusese schimbat şi adus la o stare de profundă umilin ă, având sim ământul dependen ei totale de Cel atotputernic.

Două sau trei ore nu înseamnă prea mult timp, dar când luăm în considerare intensitatea experien elor din ziua aceea, precum şi greaua povară a răspunderii ce zăcea asupra lui în timpul rugăciunii, trebuie să i se fi părut lui Ilie o foarte îndelungată vreme.

Prin urmare, pentru aceia care sunt puşi la încercare prin răspunsuri multă vreme amânate la rugăciune, există încurajare în adevărul că un om tot atât de puternic în credin ă şi în Duhul Sfânt ca şi Ilie, va avea parte în mod asemănător de amânări în răspunsurile la rugăciunile sale.

Aşa după cum am notat anterior în aceste studii, via a lui Iacov a fost otrăvită cu amintirea păcatelor sale, cu adevărata natură a problemei pentru care a trebuit să aştepte douăzeci de ani ca s-o discearnă. Vezi *Patriarhi şi profe i*, cap. 18, par. 9-11. Fără îndoială, el se rugase cu privire la aceste lucruri fără încetare de-a lungul acestei lungi perioade, însă răspunsul la rugăciunile sale fusese amânat pe parcursul acelei perioade de încercare, până când devenise pregătit să primească binecuvântarea.

Daniel, un om împotriva căruia nu este raportat nici un păcat, a fost un altul a cărui credin ă a trebuit să suporte amânarea, chiar dacă mai înainte primise un răspuns realmente instantaneu la rugăciunile sale, după cum este consemnat în *Daniel* 9,1-27, când puternicul înger Gabriel a apărut înainte ca el să fi sfârşit rugăciunea sa arzătoare. Aceasta se întâmpla "în anul dintâi al lui Dariu…" *Daniel* 9,1.

Mai târziu, "în anul al treilea al lui Cir, împăratul Persiei…" *Daniel* 10,1, răspunsul nu a venit atât de prompt. Atunci, lipsit de tot ceea ce putea stârni carnea, a petrecut trei săptămâni întregi, timp în care nu a primit nici un răspuns până când Gabriel a apărut în cele din urmă înaintea

lui. Amânarea trebuie să-l fi pus la grea încercare, un test sever al credin ei, mai ales dacă avem în vedere faptul că anterior primise un răspuns atât de repede.

Motivul pentru aşteptarea cea îndelungă, înainte ca lumina să se reverse asupra lui, nu poate fi pus pe seama lui Daniel, aşa după cum a fost cazul cu Ilie şi Iacov. Era o cauză nevăzută, şi anume împotrivirea încăpă ânată a împăratului Cir fa ă de voin a lui Dumnezeu pentru el de a elibera pe iudei, ca aceştia să se întoarcă în ara promisă. Satana era prezent pentru a exercita toată presiunea pe care o avea la-ndemână, pentru a fi sigur că împăratul continuă să reziste îndrumării divine de a lăsa poporul să plece.

Atât de critică era problema şi atât de puternice erau for ele ce se luptau pentru suprema ie, încât Gabriel trebuia să rămână la curtea împăratului în decursul acestei perioade depline a rugăciunilor lui Daniel, care a durat vreme de douăzeci şi una de zile. Însă Daniel a avut o credin ă care a putut suporta amânarea vreme de douăzeci şi una de zile, aşa încât el a putut continua să se roage stăruitor înaintea lui Dumnezeu pentru a primi răspuns, răspuns care a şi venit indiferent cât de lung putea fi timpul de aşteptare.

În cele din urmă, Hristos însuşi a venit la Gabriel să-l ajute pentru ca îngerul să poată fi eliberat ca să răspundă rugăciunilor profetului. Daniel a mărturisit experien a sa în următoarele cuvinte:

"Şi iată că o mână m-a atins, şi m-a aşezat tremurând pe genunchii şi mâinile mele. Apoi mi-a zis: >Daniele, om prea iubit şi scump, fii cu luare aminte la cuvintele pe care i le voi spune acum, şi stai în picioare în locul unde eşti; căci acum sunt trimis la tine!< După ce mi-a vorbit astfel, am stătut în picioare tremurând. El mi-a zis: >Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când i-ai pus inima ca să în elegi, şi să te smereşti înaintea Dumnezeului tău, şi tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împără iei Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile; şi iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor, şi am ieşit biruitor acolo lângă împăra ii Persiei.<" *Daniel* 10,10-13.

Ce exemplu splendid este acesta despre credin a care poate suporta amânarea! De-a lungul perioadei de rugăciune şi aşteptare credin a sa a fost încercată şi pusă la probă cu severitate, fapt pentru care este extrem de dificil să continui să te rogi stăruitor la tronul harului când nu există nici un răspuns vizibil şi auzibil, sau orice alt indiciu că Dumnezeu aude şi răspunde rugăciunilor noastre. Dar, în ciuda amânării şi a consecven ei sale de neabătut, omul lui Dumnezeu a continuat să mijlocească pentru poporul său până când a venit răspunsul.

Noi am descoperit în Scripturi că unul dintre scopurile rugăciunii stăruitoare este schimbarea persoanei până când aceasta are capacitatea de a primi binecuvântările lui Dumnezeu aşa cum doreşte El să i le ofere. O asemenea lucrare a fost realizată în Ilie pe măsură ce a continuat să se roage de şapte ori.

În mod evident, aceeaşi lucrare a fost împlinită în Daniel, deoarece îngerul a spus: "… din cea dintâi zi, când i-ai pus inima… să te smereşti înaintea Dumnezeului tău…" *Daniel* 10,12.

La vremea când au fost rostite aceste cuvinte, Daniel, care avea doar optsprezece ani când fusese adus captiv în Babilon, avea aproximativ optzeci de ani. Înapoia lui se aflau to i acei ani de realizări remarcabile, fără nici o consemnare a eşecului sau înfrângerii. Crescuse permanent în har, în neprihănire şi în cunoaşterea lui Dumnezeu.

Ne-am aştepta ca un asemenea om să nu ducă lipsă de umilin ă, smerenie; totuşi el a abordat slujirea rugăciunii stăruitoare punându-şi inima în atingerea unor mai mari adâncimi ale acestui har.

Prin urmare, via a lui Daniel ne învа ă pur şi simplu că o altă problemă care poate preveni răspunsul imediat la rugăciune este nevoia ca şi alte inimi să fie schimbate, în afara inimii noastre. Dumnezeu nu-şi poate impune voin a asupra nimănui, pentru că este împotriva principiilor Sale de a sili pe cineva să-i aducă slujire. De aceea, El trebuie să aştepte până când jocul şi contrajocul tuturor for elor implicate îi aduce pe oamenii cheie să ia hotărârea corectă.

Un exemplu excelent în acest fel ne este dat în convingerea împăratului Cir de a-i trimite pe iudei înapoi în ara lor.

Sub conducerea personală şi ostilă a lui Satana for e puternice au fost rânduite pentru a se opune acestei mişcări. Prin ii, guvernatorii, sfătuitorii şi preşedin ii persani păstrau cea mai adâncă temere cu privire la consecin ele unei asemenea mişcări. Le luaseră timp şi efort să se familiarizeze cu istoria turbulentă a lui Israel. Îşi amintiseră că iudeii scăpaseră în mod repetat din sclavie şi captivitate pentru a deveni o for ă puternică în lume ce răstoarnă cursul istoriei. Având în vedere victoriile de dinainte ale iudeilor, ei nu aveau de gând sub nici o formă de a ini ia o altă ocazie pentru iudei ca să repete realizările lor din trecut, devenind astfel o amenin are de care trebuia să se ină seama.

Pe deasupra, a-i elibera pe iudei însemna să renun e la o na iune de servi a cărei hărnicie şi îndemânare a îmbogă it enorm Babilonul. Perşii aveau un sim ământ înnăscut al afacerilor, prin care au calculat costul financiar enorm al eliberării evreilor, un factor care întărit hotărârea lor de a ine în robie în continuare pe poporul lui Dumnezeu.

De cealaltă parte a controversei se aflau for ele puternice ale neprihănirii care vorbeau împăratului şi sfătuitorilor lui. Printre acestea era prezen a lui Daniel a cărui eliberare "… din groapa leilor fusese folosită de Dumnezeu pentru a produce o impresie favorabilă asupra min ii lui Cir cel Mare". *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 18.

Un al doilea factor descoperit în acelaşi paragraf este acesta: "Calită ile veritabile ale omului lui Dumnezeu, ca bărbat de stat, cu o viziune îndepărtată, l-au făcut pe conducătorul persan să-i poarte un respect deosebit şi să-i onoreze judecata".

Citind în continuare descoperim că a treia influen ă puternică a lucrat la contracararea reac iei negative a acelora care erau hotărâ i să se împotrivească voin ei lui Dumnezeu. Aceasta era lucrarea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt şi îngeri spre a-l mişca pe împărat să ac ioneze în direc ia corectă. "Iar acum, chiar la vremea când Dumnezeu spusese că va porunci rezidirea templului din Ierusalim, a influen at pe Cir ca unealtă a Lui să cunoască proorociile cu privire le el, cu care Daniel era atât de familiarizat, şi să dea poporului iudei libertatea." *Profe i şi regi*, cap. 45, par. 18.

Ca rezultat al acestor for e oponente Dumnezeu a fost capabil să conducă pe suveranul puternic al Persiei să ia o decizie favorabilă. A fost o realizare extraordinară pentru for ele neprihănirii, iar eu nu pot vedea acum o altă realizare în istorie care s-o egaleze. În schimb, puterea stăpânitoare a trebuit să fie zdrobită de rezultatul păcatelor ei înainte ca poporul lui Dumnezeu să fie pus în libertate.

Există multe descoperiri în Biblie a acestor principii. Dumnezeu nu putea şi nu dorea să scoată pe poporul Său din Egipt, până când faraon nu i-a eliberat în mod oficial şi necondi ionat. Cel care refuzase cu încăpă ânare să elibereze poporul înrobit, trebuia să fie adus la locul unde să fie bucuros să-i vadă pentru ultima dată.

Acel punct al timpului a fost atins atunci când, după efectul dezastruos al celor zece plăgi devastatoare, puterea împăratului a fost zdrobită. Acele plăgi, pe care le cunoaştem atât de bine, nu erau lovituri divine prin care Domnul i-a adus pe egipteni la supunere. Mai degrabă erau rezultatul firesc al fărădelegilor şi nelegiuirilor egiptenilor. An după an egiptenii, de la cel mai de sus, faraonul, până la cel mai de jos din ară, au călcat în picioare fără motiv toate legile fizice, mentale, sociale, morale şi spirituale. Datorită propriilor lor păcate ei se jefuiseră de tărie până când întreaga lor putere a fost zdrobită cu totul. Numai astfel a putut Israel să devină liber, şi a devenit.

Trebuie să subliniem că, indiferent cât de neprihăni i puteau fi iudeii, sau cât de mult timp petrecuseră în rugăciune stăruitoare, iudeul nu ar fi ob inut libertatea înainte ca şi restul iudeilor s-o primească pe a lor; adică până când puterea Egiptului, ce-i inea în robie, nu a fost zdrobită.

În acelaşi fel, în timp ce Caleb şi Iosua, acei doi bărba i puternici în credin ă, au avut calificarea pentru a intra în Canaan când au ajuns de prima dată la Cades-Barnea, ei încă trebuia să aştepte până ce tot poporul avea să intre patruzeci de ani mai târziu. Nici o rugăciune stăruitoare din partea lor nu ar fi schimbat situa ia. Acei doi bărba i extraordinari, împreună cu Moise şi familiile lor, au avut o credin ă care putea îndura, şi chiar a îndurat, oboseala şi amânarea.

S-ar putea argumenta că, deoarece izraeliții folosiseră sabia ca solu ie la cucerirea ării, ei ar fi trebuit să arunce în luptă o armată mai puternică decât cea a vrăjmaşului. Aşa că Iosua şi Caleb nu s-ar fi putut măsura cu for ele ce ocupau ara.

Fie ca nimeni să facă greşeala tristă de a ajunge la o asemenea concluzie. Doi bărba i plini de credin a care a însufle it şi a împuternicit pe Caleb şi Iosua erau mai mult decât o pereche pentru toate for ele pe care canaani ii le puteau folosi în bătălie. Nu poate fi nici o îndoială cu privire la aceasta, pentru că adevărul acesta a fost dovedit în mod convingător în istoria biblică. Vezi cazul lui Ionatan şi al purtătorului său de arme care au înfrânt oştirea filistenilor. Vezi de asemenea cum nici unul dintre solda ii iudei nu a produs distrugerea armatelor amonite, moabite şi ale locuitorilor din Seir, când armata lui Iosafat a fost condusă la luptă de preo i neînarma i cântând pe măsură ce înaintau. Când au sosit la locul destinat pentru luptă au descoperit că vrăjmaşii lor se nimiciseră unul pe altul. Tot astfel armata lui Senacherib a fost înfrântă fără ca nici o singură lovitură să fie dată de către iudei. Acestea şi alte evenimente demonstrează că Domnul nu are nevoie de vaste oştiri cu care să-şi aducă la îndeplinire lucrarea.

Dar, în ciuda acestui fapt, poporul lui Dumnezeu încă trebuie să mai experimenteze amânări în răspunsurile la rugăciunile lor când anumite condi ii prevalează. Ceea ce trebuie să fie văzut de asemenea este adevărul că aceste condi ii speciale sunt produsul necredin ei bisericii. De exemplu, iudeii niciodată n-ar fi trebuit să rămână atâta vreme în Egipt dacă s-ar fi concentrat asupra trăirii prin credin ă a unei vie i neprihănite. Este un adevăr că adevărul Evangheliei fie împietreşte, fie înmoaie, subjugă, şi, cu cât mai puternic şi mai viu este adevărul, cu atât mai rapid se va produce unul sau altul din aceste două efecte. Astfel, dacă copiii lui Israel ar fi umblat cât mai strâns cu Domnul în timp ce erau robi în Egipt, neprihănirea lor ar fi accelerat apostazia stăpânitorilor lor, protec ia lui Dumnezeu ar fi fost înlăturată mult mai devreme, iar plăgile ar fi căzut mult mai repede.

Pentru aceia dintre captivii care păstrau o umblare strânsă cu Dumnezeu şi care niciodată nu au renun at la speran ă, amânarea aparent fără sfârşit era o experien ă foarte chinuitoare într-adevăr, şi mai ales deoarece aceasta nu a survenit ca urmare a greşelii lor.

Prin urmare, este important ca noi să în elegem care este cauza amânării de care noi suferim în prezent. Este necesar ca noi să lămurim în ce măsură trebuie să fie făcute schimbări în noi înşine pentru a pregăti calea în vederea lucrării Duhului Sfânt, şi pentru a în elege condi iile din preajma noastră, care sunt mai departe cauza amânării.

Dacă, după luarea în considerare a dovezilor prezentate mai sus, împreună cu alte mărturii neincluse aici din pricina spa iului limitat, nu eşti convins încă de faptul că amânările sunt necesare şi inevitabile, atunci i-a seama la mărturia lui Hristos de pe muntele ispitirii unde ne-a dat un exemplu desăvârşit despre felul cum se exercită credin a care poate suporta oboseala, amânarea şi foamea.

După botezul Său, Duhul Sfânt l-a condus pe Isus într-o zonă deşertică lipsită de orice via ă omenească, pentru ca El să facă o pregătire foarte deosebită pentru misiunea Sa. La început totul a mers bine. "Când Isus a intrat în pustie, El era înconjurat de slava Tatălui. Absorbit în comuniunea cu Dumnezeu, se găsea mai presus de slăbiciunile omeneşti." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 14.

În timp ce se desfăşura această comuniune, Isus trăia o experien ă extraordinară, una în timpul căreia îi era foarte uşor să- i men ină încrederea în iubirea şi grija Tatălui Său.

"Dar slava s-a depărtat şi El a fost lăsat singur să lupte cu ispita. Ea înainta din toate păr ile. Natura Sa omenească se cutremura în fa a luptei care îl aştepta. Timp de patruzeci de zile El postise şi se rugase. Slab şi sfârşit de puteri din cauza foamei, obosit şi hăr uit de gânduri (tras la fa ă din cauza agoniei mentale), >atât de schimonosită îi era fa a şi atât de mult se deosebea înfă işarea Lui de a fiilor oamenilor<. *Isaia* 52,14. Acum era o ocazie pentru Satana. Acum, credea el, va putea să biruie pe Hristos." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 14.

Acum, de ce a trebuit ca slava lui Dumnezeu să se depărteze de la Fiul lui Dumnezeu, o fiin ă lipsită complet de păcat? Aceasta este o întrebare foarte importantă!

Noi ştim că prezen a divină se retrage de la aceia care comit păcat, sau de la aceia asupra cărora este pus păcatul, ca în cazul lui Hristos în Ghetsimani şi mai târziu pe cruce. Dar, de ce slava lui Dumnezeu l-a părăsit pe Cel care era fără păcat, şi la o vreme când El era înconjurat de slava Tatălui şi absorbit în comuniune cu Dumnezeu?

Această întrebare devine mult mai serioasă când se în elege efectul acestei depărtări a prezen ei Tatălui. Aceasta l-a făcut pe Isus să devină obosit şi hăr uit de gânduri, să devină slab şi sfârşit de puteri din cauza foamei.

Agonia Sa mentală era cauzată de sim ământul abandonării totale din partea lui Dumnezeu şi a oamenilor, şi de faptul că a fost lăsat să fie expus şi neprotejat în fa a puterii celui rău. Lui i se părea că nu mai există nici un fel de speran ă pentru viitor, şi că adevărata cauză pentru care jertfise totul era deja un eşec total.

Este imposibil pentru aceia dintre noi, care niciodată nu au suferit o perioadă de chin mental sever, să aibă vreo idee cu privire la ceea ce a însemnat această tortură pentru El şi cât de distructivă a fost pentru sistemul Său nervos. Numai cei care au suferit trecând printr-o astfel de experien ă şi care au învă at ce pagube reale poate săvârşi min ii şi corpului omenesc, vor cunoaşte cât de cât prin ce a trecut Mântuitorul. A fost atât de distrus că, atunci când El s-a întors la Iordan, nimeni nu l-a recunoscut în afara profetului Ioan, şi el doar prin inspira ie.

Pe durata acestui timp teribil Răscumpărătorul căuta cu disperare eliberarea. Rugăciunile Sale se înăl au fără încetare către cer, dar, indiferent cât de stăruitor se ruga El, nu a primit nici un răspuns. Era ca şi cum Tatăl era dezinteresat complet, purtându-i de grijă prea pu in, încât El nici măcar nu asculta rugăciunile stăruitoare, disperate ale Fiului Său, ca să nu mai vorbim de un răspuns. Dacă vreodată un om a avut nevoie de o credin ă care să poată îndura şi supravie ui astfel amânării, atunci în mod sigur Hristos era acela care avea nevoie la vremea aceea. Una este să suferi amânarea când există lumină care străluceşte dinainte prin întuneric, când conştientizezi prezen a călăuzitoare a Domnului şi când în elegi motivul amânării, însă altceva este când nici una dintre aceste dovezi nu este disponibilă. În timpul acestor vremuri întunecate trebuie să ne luptăm sub greutatea ispitei teribile de a da drumul făgăduin elor divine şi de a ne întoarce la propriile fapte. Cât de uşor ar fi putut Hristos să plece din pustie şi să se întoarcă în aşezările omeneşti, şi ce ispită trebuie să fi fost pentru El să facă acest lucru!

Să ne punem acum întrebarea de ce Mântuitorul, după toate aparen ele, a trebuit să fie părăsit şi de ce a existat o asemenea amânare mai înainte ca răspunsul să vină?

Hristos a suferit îngrozitor din pricina ispitelor l-a care a fost supus în pustie, dar Dumnezeu nu era Autorul acestor ispite şi nu El era acela care a hotărât că trebuie să fie o amânare sau cât de lungă trebuie să fie aceasta. Cu toate acestea, pare că Cel atotputernic este acela care decide când, cum, unde şi de ce trebuie să vină încercarea. Chiar Scripturile declară că: "… Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam…" *Geneza* 22,1. De aceea, într-un anumit sens, acest lucru este adevărat, dar dacă nu facem deosebire între ispită, aşa cum o exercită diavolul, şi maniera în care Dumnezeu o îngăduie, nu vom izbuti să în elegem nici caracterul şi nici lucrările lui Dumnezeu.

Principiul implicat este subliniat în următorul paragraf:

"Ce este ispita? – Este mijlocul prin care aceia care pretind a fi copiii lui Dumnezeu sunt încerca i şi puşi la probă. Noi citim că Dumnezeu a ispitit pe Avraam, că El a ispitit pe copiii lui Israel. Aceasta înseamnă că El a îngăduit circumstan elor să se desfăşoare pentru a încerca credin a lor, şi i-a condus să privească la El pentru ajutor. Dumnezeu îngăduie ispitei să vină asupra poporului Său de astăzi, ca ei să poată în elege că El este Ajutorul lor. Dacă ei se apropie de El când sunt ispiti i, atunci El îi întăreşte pentru a întâmpina ispita. Dar dacă ei cedează vrăjmaşului, neglijând să se apropie de Ajutorul cel atotputernic, atunci sunt birui i. Ei se despart de Dumnezeu. Nu dau dovadă că umblă în calea lui Dumnezeu." *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, pag. 1094.

Dar ce circumstan e a îngăduit Dumnezeu să-l ispitească pe Cel fără de păcat? De ce a trebuit să sufere El atât de mult mai înainte de a găsi eliberarea şi alinarea?

Adam şi copiii săi sunt cei ce au pus la cale circumstan ele care au adus ispita asupra Mântuitorului. În grădina Eden, unde a început totul, Adam cedase ispitei lui Satana fără să îndure

până la următoare vizită a Creatorului, când el ar fi putut supune problema lui Hristos pentru a primi solu ia Lui. Astfel, el s-a arătat lipsit de credin a care poate suporta amânarea. Pentru a-l răscumpăra pe om, Hristos trebuia să exercite credin a care poate suporta amânarea până la ultima limită.

Nu este uşor să ne agă ăm cu o credin ă de neclintit de făgăduin ele vii ale lui Dumnezeu când rugăciunile noastre par a fi neascultate, iar noi nu vedem nici un motiv vizibil pentru amânare. Dar aceia care sunt victorioşi în cele din urmă în timpul strâmtorării lui Iacov, vor trebui să aibă o credin ă care poate suporta amânarea răspunsurilor.

Scopul acestui capitol a fost să demonstreze că amânările ca răspuns la rugăciunile noastre nu sunt ceva nou şi singular. Ele au pus la încercare pe cei mai mari creştini, inclusiv Isus Hristos, şi sunt foarte mult o parte a lucrării de a ne pregăti pentru ultima bătălie şi pentru un loc în împără ia lui Dumnezeu.

Capitolul 31

În ultimele două capitole am studiat despre avertizarea dată în *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22, unde stă scris că: "Timpul de suferin ă şi de groază din fa a noastră va cere o credin ă care să suporte oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată".

Până acum am luat în considerare factorii oboseala şi amânarea ca fiind acele presiuni îngrozitoare ce trebuie să fie suportate printr-o credin ă statornică. Fără îndoială, ele vor fi for e puternice ce trebuie puse în contextul luptei din ultimele zile. Cu cât mai clar în elegem acest lucru şi cu cât mai exact evaluăm tăria şi fermitatea acestor factori, cu atât mai puternică şi mai urgentă trebuie să fim motiva i pentru a ob ine calificarea necesară spre a îndura ceea ce va veni. Vai acelora dintre noi care-şi îngăduie să nu ia seama la avertizări şi îşi permit să se lase în voia sor ii indiferen i, până când sunt surprinşi în toiul luptei fără o pregătire specială pentru a înfrunta primejdia.

Acum este timpul să luăm în considerare cel de-al treilea factor men ionat în declara ia de mai sus, adică foamea.

În cadrul timpului strâmtorării lui Iacov, "poporul lui Dumnezeu nu va fi scutit de suferin ă; dar când este persecutat şi chinuit, când suferă lipsuri şi nu are hrană, nu va fi lăsat să piară. Dumnezeul acela care a avut grijă de Ilie nu va trece pe lângă nici unul dintre copiii Săi care s-au lepădat de ei înşişi. El, care numără perii capului, va avea grijă de ei şi, în timp de foamete şi de boli, îngerii îi vor ocroti pe cei neprihăni i şi le vor împlini nevoile. Pentru cel care >umblă în neprihănire<, făgăduin a este: >… i se va da pâine şi apa nu-i va lipsi<. >Cei nenoroci i şi cei lipsi i caută apă şi nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi.< *Isaia* 33,15.16; 41,17". *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 44.

La prima citire a acestui paragraf poate părea că este ceva contradictoriu. Pe de o parte, se declară că cei neprihăni i vor suferi din lipsă de hrană, iar pe de altă parte suntem asigura i că îngerii le vor împlini nevoile, că le va fi dată pâine, iar apa le este asigurată. Este firesc să concluzionăm că, dacă pâinea şi apa nu le lipsesc, şi este oferită garan ia că îngerii le împlinesc nevoile, atunci ei nu pot suferi de foame.

Cu toate acestea, se declară că ei nu vor fi numai înfometa i sau flămânzi, ci că vor suferi de foame. Ce înseamnă acest lucru? Cum să rezolvăm această contradic ie aparentă?

În mod evident, noi trebuie să ne schimbăm felul în elegerii noastre cu privire la modul cum vor fi furnizate pâinea şi apa. În mod cert, nu vor fi atât de abundente, încât poporul lui Dumnezeu să poată scăpa de suferin ă prin înfometare, ci le vor fi asigurate suficient pentru a preveni moartea lor prin inani ie.

La vremea aceea criza hranei va fi extrem de acută şi, în cele mai multe locuri, va lipsi cu desăvârşire. Aceasta se va datora unui număr de factori. Primul factor va fi lipsa recoltelor care se vor usca sub pârjolirea arşi ei soarelui.

"Profe ii au descris astfel starea pământului în acest timp înspăimântător: >Pământul este întristat,… căci bucatele de pe câmp sunt pierdute… to i pomii de pe câmp s-au uscat… Şi s-a dus bucuria de la fiii oamenilor!< >S-au uscat semin ele sub bulgări, grânarele stau goale… Cum gem vitele! Cirezile de boi sunt buimace, căci nu mai au păşune;… căci au secat pâraiele şi a mâncat focul islazurile pustiei.< >În ziua aceea cântecele templului se vor preface în gemete, zice Domnul Dumnezeu, pretutindeni vor arunca în tăcere o mul ime de trupuri moarte.< *Ioel* 1,10-12; 17-20; *Amos* 8,3." *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 41.

Prin urmare, orice cantitate infimă de hrană pe care ar putea-o produce lanurile va fi mistuită de focurile care, de asemenea, vor preface în scrum păşunile şi pădurile. Animalele de tăiat, ca de pildă vitele, oile, caprele şi porcii, nu vor îndulci situa ia, deoarece ele vor muri de flăcările focurilor sau de foamete. Hoiturile lor în putrefac ie vor deveni cu desăvârşire nepotrivite spre a fi consumate, excep ie făcând însă animalele sau păsările care se hrănesc cu stârvuri.

Dar va exista o altă sursă de aprovizionare ce se găseşte în depozitele secrete ale celor boga i şi celor puternici, ei cumpărând o cantitate enormă de alimente deoarece au văzut că se apropie o criză cumplită. Însă această ac iune nu-i va feri în fa a lipsurilor, pentru că masele vor suspecta ceea ce ei au făcut, vor intra cu for a în clădirile lor şi vor descoperi negreşit depozitele ascunse.

În luptele sălbatice, necontrolate şi turbate care vor urma mul i îşi vor pierde via a. Proprietarii hranei vor face uz de orice fel de armă, deoarece sunt nevoi i să-şi apere proviziile de care depinde via a lor în continuare. Înainte ca aceste arme de atac din mâinile lor să devină instrumentele propriei lor nimiciri, ele vor omorî pe unii dintre atacatori.

Nici hrana nu va fi scutită. Sticlele, vasele şi borcanele se vor sfărâma când se vor prăbuşi pe podea, iar con inutul lor nutritiv se va amesteca cu cioburile de sticlă spartă, în timp ce sângele acelora care au murit le va pătrunde. Sacii rup i îşi vor împrăştia con inutul lor peste dezordinea produsă, în timp ce canistrele cu combustibil pentru încălzire şi iluminat, sparte, îşi vor răspândi con inutul volatil peste tot prin cameră. Nu va fi necesară decât o jerbă de scântei dintr-un scurt circuit sau de la o flacără din descărcarea unei arme de foc pentru ca fluidul inflamabil să izbucnească într-o explozie şi un foc de propor ii. Nu va exista apă cu care să se stingă flăcările ce vor reduce curând la scrum hrana, trupurile celor care au murit în încercarea lor de a o fura şi locuin a în care s-au întâmplat toate aceste lucruri.

Nu este dificil de în eles că cei răi vor muri de foame în timpul acesta, pentru că pământul va înceta să le ofere darurile lui, iar ei nu pot privi la Dumnezeu ca la Sursa de hrană, fiindcă l-au respins cu totul, motiv pentru care nu au nici o legătură cu El. Cu toate acestea, vor exista supravie uitori, îndeosebi pentru că primele patru plăgi nu vor fi universale. Dacă ar fi universale "… locuitorii pământului ar fi nimici i cu totul". *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 42.

Dar, în timp ce cei nelegiui i sunt lăsa i să piară, cei neprihăni i vor fi sus inu i, însă nu în măsura în care ei vor fi scuti i de suferin ă ca rezultat al foamei.

Merită osteneala din partea noastră de a în elege ce înseamnă acest lucru şi de ce se întâmplă aşa.

Cei neprihăni i vor fi sus inu i în mod miraculos aşa cum a fost sus inut şi Ilie prin corbi şi, după aceea, pe toată durata secetei în căminul umil al văduvei din Sarepta, şi tot aşa cum au fost şi copiii lui Israel în pustie.

Nu ni se spune în mod clar ceea ce i-au adus corbii profetului singuratic care şedea la pârâul ce se sub ia pe zi ce trecea, însă noi ştim ce a mâncat el în casa văduvei. Era cea mai simplă hrană ce consta întocmai din aceeaşi re etă în fiecare zi pe parcursul lunilor care mai rămăseseră între sosirea sa acolo şi disputa de pe muntele Carmel. Zilnic, văduva lua o cantitate mică de făină integrală pe care o amesteca cu ulei şi apă şi apoi o cocea la foc mic.

În împrejurări normale, nimeni n-ar putea numi această hrană o dietă echilibrată, care con ine toate elementele nutritive esen iale pentru o via ă sănătoasă, şi nici nu ar fi interesantă sau atrăgătoare pentru apetit. Pe deasupra, dacă o persoană ar trăi astăzi cu o astfel de dietă inadecvată şi insuficientă timp de luni de zile, până la sfârşit, atunci în mod sigur s-ar îmbolnăvi de scorbut (anemie) şi alte boli aduse datorită malnutri iei.

Totuşi, atât Ilie cât şi văduva şi-au păstrat o sănătate excelentă în timp ce trăiau cu această hrană, fapt care arată că Domnul a binecuvântat mai ales făina cu elemente nutritive care în mod normal nu se găseau în hrana respectivă.

Este adevărat că fiul văduvei a murit în timpul acestei perioade, dar nu există nici o dovadă la îndemână care să indice că această boală fatală a fost cauzată de o dietă inadecvată.

În timpul peregrinării lor prin pustie izraeliții au fost hrăni i zilnic cu mană, pâinea cerului. Iarăşi, era o dietă extrem de monotonă, simplă, neinteresantă şi în aparen ă inadecvată de care poporul, când şi când, s-a plâns cu voce tare. Închipuie- i că trăieşti cu aceeaşi hrană la fiecare masă timp de patruzeci de ani. Dacă iei trei mese pe zi ar însemna să mănânci aproximativ de patruzeci şi patru de mii de ori aceeaşi hrană. Ne-am aştepta ca mamele evreice să fi făcut tot ce le-a stat în putin ă mai bine pentru a găti hrana în diverse feluri, dar posibilită ile erau limitate în mod serios.

Nede inând vreo analiză chimică a manei nu putem spune dacă ea con inea toate elementele necesare de a furniza o dietă cu adevărat echilibrată, totuşi noi trebuie să credem că ea le con inea pentru că le-a între inut excelent sănătatea şi tăria în timpul tuturor peregrinărilor lor lungi. În vreme ce ei trăiau cu mana furnizată de Dumnezeu, despre ei stă scris: "Şi nici unul nu era plăpând printre semin iile Lui". *Psalm* 105,37. N.K.J.V. Bible.

Acest adevăr este confirmat mai departe în *Hristos Lumina Lumii*, cap. 86, par. 26. "Când au împlinit condi iile, au văzut că făgăduin a era întemeiată. >Nici unul nu era plăpând printre semin iile Lui.< *Psalm* 105,37. N.K.J.V. Bible."

Când, în cele din urmă, au intrat în ara promisă totul era diferit. Ei au avut acces atunci la o varietate extraordinară de fructe, legume, nuci şi cereale proaspete. Cât de înviorător trebuie să fi fost acest lucru după dieta din pustie!

Un studiu cu privire la hrana pe care Dumnezeu a pus-o la dispozi ia lui Ilie şi a lui Israel ne ajută să în elegem purtarea de grijă a Domnului în timpul strâmtorării lui Iacov, când poporul Său va suferi din lipsă de hrană chiar dacă nu vor fi lăsa i să piară. Devine clar că Domnul le va oferi hrană suficientă pentru ca ei să poată trăi atunci când cei răi din jurul lor mor, însă nu este îndestulător lucru pentru a împiedica suferin a lor foarte severă din pricina foamei. Ne putem aştepta ca pentru anumite perioade de timp să nu fie hrană deloc şi nici perspective vizibile de alinare. Atunci ei vor suferi cu adevărat. De fapt, suferin a va fi atât de severă, mai ales când se adaugă şi oboseala şi amânarea, încât ei se vor teme categoric că vor pieri împreună cu cei nelegiui i, care vor muri pretutindeni.

La toate suferin ele şi încercările lor ce îngreunează povara lor prin oboseală, amânare şi foame se mai adaugă şi amenin area groaznică a martiriului nemijlocit. De aceea noi trebuie să în elegem genul de credin ă ce se va cere pentru a îndura cu succes acest timp de încercare. Este adevărat că ei vor găsi în făgăduin ele lui Dumnezeu asigurarea absolută a eliberării totale, dar aparen ele vor arăta că Domnul nu are inten ia de a-şi onora cuvântul Său, când de fapt acest lucru nu este deloc adevărat.

Când noi citim astăzi, în condi iile în care criza înspăimântătoare se află în viitor, soliile pozitive con inute în făgăduin e, tindem să credem că atunci când vine acel timp de încercare nu trebuie decât să ne odihnim în acele asigurări divine, făcând astfel ca trecerea prin apele tulburi să fie relativ uşoară. Să luăm în considerare, de exemplu, puterea din aceste făgăduin e care, conform celor scrise în *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 46, sunt aplicabile direct la acest timp al ispitirii din viitor:

"Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, î i va păzi sufletul." *Psalm* 121,5-7.

"Da, El te scapă de la ul vânătorului, de ciumă şi de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui, şi te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credincioşia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nop ii, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua namiaza mare. O mie să cadă alături de tine, şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii, şi vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: >Domnul este locul meu de adăpost!< şi faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău." *Psalm* 91,3-10.

Una dintre făgăduin ele din primele versete citate mai sus este că soarele nu-l va bate ziua pe cel credincios şi nici luna noaptea.

În cadrul acestui timp soarelui i se va da putere "… să dogorească pe oameni cu focul lui". *Apocalipsa* 16,8. Nu avem nici o dificultate pentru a în elege cum va lovi sau va bate soarele ziua pe cel neocrotit, dar cum îl va lovi luna noaptea, aşa încât să fie necesară protec ia fa ă de ea, din moment ce este doar un reflector al razelor solare şi nu este în sine o sursă directă de căldură?

Luna va fi atunci aşa cum este şi astăzi, nimic mai mult decât un reflector al razelor solare. De aceea, dacă soarele are capacitatea de a dogorî pe oameni cu mare căldură, atunci şi puterea lunii

va spori foarte mult. În situa ia când temperatura se va ridica datorită soarelui crud care arde fără milă pe cerul lipsit de nori toată ziua, oamenii care suferă speră să găsească alinare când vine noaptea, însă luna ce luminează pământul şi mai mult prin razele reflectate ale soarelui, va face ca nop ile să fie aproape tot atât de insuportabile ca şi ziua. Doar poporul lui Dumnezeu va beneficia de ocrotire fa ă de aceste năpaste îngrozitoare.

Făgăduin ele citate mai sus ce ne asigură de ocrotire adecvată pe durata timpului strâmtorării lui Iacov sunt potrivite şi pozitive, dar, una este să te bizui pe ele astăzi în condi ii de confort liniştit, şi cu totul altceva este să te prinzi de aceste făgăduin e cu o credin ă neclintită, când presiunile asaltează din greu făptura noastră. Acest lucru se va întâmpla mai ales atunci când orice aparen ă, când martorul vizibil al circumstan elor declară cu putere că Dumnezeu nu are inten ia de a-şi ine promisiunile Sale.

Pentru a face lucrurile şi mai rele, cei nelegiui i vor lua în derâdere poporul lui Dumnezeu folosind argumentul că Domnul nu face pentru ei ceea ce a spus că va face. Să luăm seama la acest lucru, aşa cum este descoperit în următorul paragraf.

"Cu toate acestea, pentru ochiul omenesc s-ar părea că poporul lui Dumnezeu trebuie să sigileze în scurtă vreme mărturia lui cu sânge, aşa cum au făcut martirii dinaintea lui. Chiar şi ei încep să se teamă că Domnul i-a lăsat să cadă în mâna vrăjmaşilor lor. Acesta este timpul unei agonii teribile. Zi şi noapte, ei strigă către Dumnezeu pentru eliberare. Nelegiui ii tresaltă şi se aude un strigăt batjocoritor: >Unde este credin a voastră? De ce nu vă eliberează Dumnezeu din mâinile noastre dacă sunte i într-adevăr poporul Său?< Dar cei care aşteaptă îşi amintesc de Isus murind pe crucea de pe Calvar şi de marii preo i şi conducători strigând: >Pe al ii i-a mântuit, iar pe Sine nu se poate mântui! Dacă El este împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce şi vom crede în El!< *Matei* 27,42. To i se luptă cu Dumnezeu asemenea lui Iacov. Fe ele lor exprimă lupta lăuntrică. Pe toate fe ele se aşază paloarea mor ii. Cu toate acestea, nu-şi întrerup mijlocirea lor stăruitoare." *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 47.

Citim că va fi un timp de agonie teribilă, dar cât de pu in apreciem acum intensitatea acelei suferin e din viitor. Dacă am aprecia acest lucru, atunci noi n-am fi atât de delăsători şi mul umi i cu sine în felul cum abordăm viitorul nostru imediat, ci am fi extrem de sârguincioşi în a ne pregăti pentru ceea ce urmează. Voim noi să învă ăm aceasta acum sau atunci când va fi pentru totdeauna prea târziu, încât "timpul de suferin ă şi de groază din fa a noastră va cere o credin ă care să suporte oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor le este oferit timpul de har spre a se pregăti pentru vremea aceea". *Tragedia veacurilor* cap. 39, par. 22.

Fiecare dintre aceşti trei factori – oboseala, amânarea şi foamea – când se prezintă separat sunt for e formidabile cu care ne luptăm, însă, când sunt combinate, ele sunt aproape invincibile şi, dintre cei trei, foame aproape că va fi la modul cel mai sigur arma cu cea mai mare eficien ă în mâinile lui Satana. Motivul este acela că foamea pune în primejdie via a cel mai mult dintre cei trei factori, ceea ce face să genereze manifestarea legii conservării de sine cu cea mai mare tărie în dorin a disperată de a scăpa de moarte.

"Dintre toate lec iile pe care le putem învă a din prima mare ispită la care a fost supus Hristos, nici una nu este mai importantă ca aceea privind puterea de stăpânire asupra poftelor şi pasiunilor. În toate veacurile, ispitele care făceau apel la natura fizică au avut cel mai mare efect pentru a corupe şi a degrada omenirea. Prin necumpătare, Satana lucrează în distrugerea puterilor mintale şi morale pe care Dumnezeu le-a dat omului ca pe o înzestrare de nepre uit. În felul acesta, omului îi este imposibil să mai aprecieze lucrurile care au valoare veşnică. Prin îngăduin a fa ă de cele senzuale, Satana caută să şteargă din suflet orice asemănare cu Dumnezeu." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 7 de la sfârşit.

A rezista ispitelor de acest gen este o parte majoră în lucrarea de sfin ire şi, uneori, lipsa aparentă a înaintării poate fi foarte descurajatoare. Sunt perioade când noi în aparen ă am pierdut mai mult teren decât am câştigat, şi credem că niciodată nu vom atinge standardul cerut al desăvârşirii.

Dar, pentru aceia care întră în timpul strâmtorării lui Iacov cu victoria asupra cărnii şi foamei, ca o ispită puternică de a capitula în lupta cu vrăjmaşul, ispitele cu care urmează să se confrunte în acel timp vor fi diferite şi mult mai puternice fa ă de cele din timpul de fa ă, un timp relativ uşor şi din prisos, când noi nu ne confruntăm cu moartea prin inani ie sau înfometare.

Acest lucru îl în elegem cel mai bine când privim la natura bătăliei cu foamea pe care Hristos a dat-o şi pe care a câştigat-o în pustia ispitirii, la scurt timp după botezul Său. El s-a dus acolo, cunoscându-şi foarte bine misiunea, pentru a în elege că El nu trebuie să moară înainte de timpul desemnat în planul divin. Timpul pentru marele Său sacrificiu, aşa cum este descoperit în *Daniel* 9, se afla încă la trei ani şi jumătate depărtare fa ă de timpul când a intrat El în pustia unde avea să fie ispitit de diavolul. El ştia că dacă ar muri înainte de acel timp plănuit, planul mântuirii ar fi dat greş totalmente, Dumnezeu şi Isus s-ar fi expus înaintea locuitorilor căzu i şi necăzu i din univers ca fiind Rezolvatori de probleme incompeten i, iar acest lucru ar fi atras după sine o aşa pierdere a încrederii în Ei, încât ar fi făcut ca guvernarea lui Dumnezeu să devină inoperabilă. Împără ia universală a lui Dumnezeu ar fi încetat să mai existe.

Pentru oameni, cel mai important obiectiv dintre toate este să păstreze via ă omenească cât de mult posibil pot, folosind aparate care prelungesc via a şi care ine o persoană în via ă ani de zile, chiar dacă persoana respectivă se află într-o stare de inconştien ă totală. Nici o cheltuială costisitoare nu este scutită pentru a realiza acest lucru. În acelaşi timp, cei lucizi, care se mai pot ajuta singuri, devotează orice resursă pe care o au la-ndemână pentru a preveni moartea lor atunci când sunt amenin a i.

Dar pentru Isus, păstrarea propriei vie i nu a fost principalul considerent. El a trăit pentru salvarea împără iei ca un loc unde copiii Tatălui Său să poată trăi în pace şi prosperitate perpetuă. Lui i-a revenit sarcina cea grea de a aduce la îndeplinire aceste obiective, pe care noi le putem în elege doar în măsura în care am experimentat aceeaşi hotărâre dedicată. Dar, pe măsură ce noi ne apropiem de sfârşit şi suntem binecuvânta i cu puterea sfin itoare a Duhului Sfânt în puterea ploii târzii, noi vom deveni atât de mult despăr i i de interesele şi considera iile noastre pământeşti, tot aşa după cum a fost şi El, şi nu ne vom face griji cu privire la păstrarea vie ii noastre, excep ie făcând cazul când acest lucru este esen ial pentru îndreptă irea cauzei şi caracterului Tatălui şi pentru dăinuirea împără iei Domnului.

După cum Isus ştia că nu trebuie să piară de foame înainte de a muri pe cruce, tot astfel, în timpul strâmtorării lui Iacov, noi vom şti că este esen ial, cu adevărat critic pentru succesul cauzei lui Dumnezeu, ca nici unul dintre noi să nu moară. Dar când suferim cu disperare din lipsă de hrană şi, în acelaşi timp, suntem amenin a i cu martiriul, vor fi presiuni teribile impuse asupra fiecărui credincios de a recurge la orice mijloc disponibil pentru a ob ine hrană, pentru a scăpa de armele vrăjmaşilor noştri şi de a rămâne astfel în via ă de dragul împără iei lui Dumnezeu.

Dacă cei credincioşi ar căpăta hrană prin orice mijloc, ca urmare a născocirilor lor, atunci chiar acest lucru, în ciuda faptului că este făcut de dragul împără iei lui Dumnezeu, n-ar justifica ac iunea lor. Ei vor trebui să suporte foamea oricât de mult ar îngădui Domnul aceasta, fără să se gândească nici măcar o clipă să se abată, în încercarea de a găsi chiar şi o singură fărâmă de mâncare prin care să-şi salveze via a.

Pentru unii acest lucru poate părea o extremă, însă nu trebuie să ne gândim decât la Modelul nostru cel mai bun – Isus Hristos. Suferin a Sa pricinuită de lipsa hranei, până la punctul unde El s-a confruntat literalmente cu moartea datorită foamei grozave, a fost tipul experien ei prin care vom trece în viitor în cadrul timpului strâmtorării lui Iacov. Problemele implicate vor fi aceleaşi, iar cursul ce va fi urmat de către cei 144.000 va fi copia exactă a paşilor făcu i de Hristos pe muntele ispitirii, în pustie.

Isus se afla într-un loc tot atât de lipsit de hrană, întocmai după cum va fi şi pământul în multe locuri în timpul căderii celor şapte plăgi. El a experimentat secătuirea puterilor de via ă şi ştia că era de o importan ă critică să supravie uiască încercării chinuitoare "de dragul salvării împără iei". Dar Tatăl Său, care ca Părinte iubitor era răspunzător pentru a împlini nevoile Fiului, se părea că a scăpat din vedere acest lucru şi, fiind ocupat cu alte treburi ale împără iei după cum se

părea, îl abandonase pe Isus lăsându-l pradă mor ii şi pierderii împără iei. Astfel, Mântuitorul era ispitit să tragă concluzia că responsabilitatea deplină pentru succesul misiunii Sale zăcea acum numai asupra Lui şi că El trebuie să-şi facă rost singur de hrană, aşa încât să aibă vitalitatea şi tăria de a face lucrarea lui Dumnezeu. Era o ispită căreia trebuia să-i reziste cu orice pre , şi a rezistat. El a refuzat să-şi piardă credin a în Tatăl Său, şi astfel să facă pentru Sine o lucrare care de fapt apar inea numai Tatălui.

Isus ar fi putut foarte uşor să facă rost de hrană pentru Sine. În vreme ce nu se putea găsi hrană nicăieri în pustie, totuşi aceasta se găsea din belşug dincolo de hotarele deşertului. Era o chestiune foarte simplă să plece din locul unde murea de foame, către unul din locurile unde mâini prietenoase l-ar fi hrănit cu bucurie. El s-ar fi salvat de la moarte, aşa încât să poată să-şi continue misiunea.

Ce putea fi greşit cu o asemenea solu ie practică, simplă şi "justificată" la problema Sa? Dar observa i că Mântuitorul suferind n-a făcut nici un singur pas în această direc ie. Să nu scăpăm din vedere acest lucru, pentru că atunci noi vom vedea ce înseamnă să avem o credin ă care poate suporta foamea, alături de oboseală şi amânare.

"În pustie, când se isprăviseră toate mijloacele de între inere, Dumnezeu a trimis poporului Său mană din cer; şi era dată o provizie suficientă şi constantă. Această prevedere trebuia să-i înve e că, atâta timp cât se încredeau în Dumnezeu şi umblau în căile Lui, El nu avea să-i uite. Mântuitorul practica acum învă ătura pe care o dăduse lui Israel. Prin cuvântul lui Dumnezeu se dăduse ajutor oştirii evreieşti şi tot prin acelaşi cuvânt trebuia să-i vină ajutor şi lui Isus. El aştepta vremea potrivită de la Dumnezeu pentru a i se aduce ajutor. El se afla în pustie pentru că ascultase de Dumnezeu, şi El nu voia să ob ină hrană urmând sugestiile lui Satana. În prezen a universului, care era martor, El a dovedit că este mai uşor să suferi orice rău ar veni, decât să te despar i de Dumnezeu cât de pu in." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 22.

Acest lucru ne va ajuta să avem o credin ă care poate şi care va suporta foamea cea mai severă ce poate amenin a via a în timpul strâmtorării lui Iacov, dacă ne-am stabilit în mod permanent în mintea şi în gândirea noastră că, în ciuda suferin ei acute, noi nici măcar nu ne vom gândi să ne procurăm hrană. Noi trebuie să în elegem că aceasta este responsabilitatea Tatălui şi că El va împlini nevoile noastre când vine timpul desemnat de El.

Povara noastră va fi să ne angajăm în asemenea rugăciuni stăruitoare care vor produce acele schimbări în noi necesare spre a ne califica pentru descoperirea finală a caracterului neprihănit al Tatălui, în timp ce între inerea noastră fizică este lăsată la îndemâna Lui. Întrucât am stabilit faptul că noi trebuie să-l lăsăm întru totul pe Dumnezeu să fie Furnizorul sau Îngrijitorul, putem spune că ne vom putea concentra în mod liber asupra lucrurilor pe care trebuie să le înfruntăm, având în vedere timpul acela când vom fi ispiti i şi în care trebuie să câştigăm victorie finală.

Când această bătălie se va da şi va fi câştigată, noi vom şti în mod sigur ce înseamnă să avem "… o credin ă care să suporte oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor le este oferit timpul de har spre a se pregăti pentru vremea aceea". *Tragedia veacurilor* cap. 39, par. 22.

Capitolul 32

Aceia care au studiat cu sârguin ă solia despre rugăciunea pentru ploaia târzie, aşa cum a fost prezentată până acum, vor avea o în elegere mult mai clară decât au avut anterior cu privire la genul de credin ă pe care trebuie să-l aibă to i aceia care vor suporta cu succes timpul de încercare dinaintea noastră. Când văd lipsa lor spirituală din prezent vor fi recunoscători că "tuturor le este oferit timpul de har spre a se pregăti pentru vremea aceea". *Tragedia veacurilor* cap. 39, par. 22.

În acelaşi timp, noi tânjim în mod firesc ca peregrinarea noastră prin această pustie pământească să se sfârşească; tânjim să vedem sfârşită nelegiuirea care inundă lumea cu violen ă, suferin ă, boală, durere şi moarte. În vreme ce este bine să adoptăm această cale, totodată este important ca noi să nu devenim atât de preocupa i cu această dorin ă legitimă, încât să scăpăm ocazia prezentă de a dezvolta tăria credin ei care ne va face capabili să suportăm încercarea teribilă din viitor.

Victoria lui Iacov a fost victoria unei credin e care a putut suporta "oboseala, amânarea şi foamea – o credin ă care nu" avea să slăbească, "chiar dacă" a fost "aspru încercată". Tot aşa va fi din nou când, prin aceeaşi credin ă, va fi ob inută victoria din viitor. Experien a lui este atât exemplu, cât şi asigurare a ei.

"Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Biruin a lui este o dovadă despre puterea rugăciunii stăruitoare. To i aceia care se vor prinde de făgăduin ele lui Dumnezeu, aşa cum a făcut el, şi vor fi serioşi şi stăruitori, aşa cum a fost el, vor reuşi asemenea lui." *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.

Orice credincios adevărat în Isus va saluta aceste cuvinte ca o asigurare pozitivă a faptului că, chiar dacă ei vor fi puşi în cuptorul încercării celei mai grozave, vor fi păzi i de bra ul atotbiruitor al Celui atotputernic ca să nu fie mistui i.

"Istoria lui Iacov este în acelaşi timp şi o asigurare că Dumnezeu nu-i va lepăda pe aceia care au fost amăgi i, ispiti i şi duşi în păcat, dar care s-au întors la El cu o pocăin ă adevărată. Când Satana caută să distrugă această grupă de oameni, Dumnezeu îşi trimite îngerii să-i încurajeze şi să-i ocrotească în vreme de primejdie. Asalturile Satanei sunt furibunde şi hotărâte, amăgirile lui sunt teribile; dar ochiul lui Dumnezeu este asupra poporului Său, iar urechea Lui aude strigătele lui. Chinul lor este mare, flăcările cuptorului par gata să-i mistuie; dar Rafinorul îi va scoate ca pe aurul cură it din foc. Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, în timpul acestei perioade a celei mai severe încercări, este tot atât de puternică şi de delicată ca şi în zilele prosperită ii lor celei mai strălucite; dar este necesar pentru ei să fie puşi în cuptorul cu foc; pământescul lor trebuie să fie mistuit, pentru ca chipul lui Hristos să poată fi reflectat pe deplin." *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 21.

Acum, pana inspira iei ne adresează o solemnă avertizare, despre care citim: "Aceia care nu sunt gata să se lepede de sine, să se lupte înaintea lui Dumnezeu, să se roage mult şi stăruitor pentru binecuvântarea Sa, nu o vor primi". *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.

Prin urmare, partea noastră vitală pe care o avem începe cu bunăvoin a de a ne lepăda de noi înşine, de a tăgădui eul. Dacă nu suntem gata să facem acest lucru; dacă nu suntem binevoitori să agonizăm înaintea lui Daniel; dacă nu suntem dispuşi să ne rugăm îndelung şi în mod serios pentru binecuvântarea lui Dumnezeu, nu vom primi acea binecuvântare.

Şi care este acea binecuvântare?

Este victoria asupra ultimei confedera ii a for elor lui Satana, cunoscută în mod obişnuit ca fiara şi chipul fiarei. Dacă noi nu avem această binecuvântare, vom descoperi că suntem slabi şi lipsi i de apărare în ceasul nevoii noastre disperate, că suntem obiectul de distrac ie al vrăjmaşului şi totodată victimele unei disperări deznădăjduite.

Astfel deci, noi trebuie să ne punem întrebarea hotărâtoare, şi anume ce înseamnă mai precis a ne lepăda de noi în acest gen de situa ie? În ce fel a demonstrat Iacov bunăvoin a sa de a se lepăda de sine la pârâul Iaboc, şi ce ar fi făcut dacă n-ar fi fost pregătit să se lepede de sine?

Răspunsul îl găsim repede studiind experien a şi ac iunile lui Iacov în lumina principiului că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu întotdeauna necesită lepădare de sine într-un fel sau altul. De

aceea, a spune "aceia care nu sunt gata să se lepede de sine", înseamnă în acelaşi timp a spune "aceia care nu sunt gata să asculte de Dumnezeu îşi pun în primejdie via a sau proprietatea, sau ambele".

Prin urmare, a existat vreo poruncă divină dată în situa ia lui Iacov de a asculta, care părea să pună în primejdie via a fiecărui membru al familiei sale? Cu siguran ă a existat! După douăzeci de ani petrecu i în Madian, slujind unchiului său Laban, Domnul i-a poruncit să se reîntoarcă în Canaan.

"Iacov a auzit vorbele fiilor lui Laban, care ziceau: >Iacov a luat tot ce era al tatălui nostru şi cu averea tatălui nostru şi-a agonisit el toată bogă ia aceasta.< Iacov s-a uitat şi la fa a lui Laban; şi iată că ea nu mai era ca înainte. Atunci Domnul i-a zis lui Iacov: >Întoarce-te în ara părin ilor tăi şi în locul tău de naştere; şi Eu voi fi cu tine.<" *Geneza* 31,1-3.

"Iacov şi-ar fi părăsit rudeniile cele viclene cu mult mai înainte, dacă nu s-ar fi temut să se întâlnească cu Esau. Acum îşi dădea seama că era în primejdie din partea fiilor lui Laban, care, socotind că averea lui era a lor, ar fi putut să încerce să o ia cu for a. El se afla într-o mare încurcătură, într-un mare necaz, neştiind încotro s-o ia. Dar, amintindu-şi de făgăduin a plină de har de la Betel, el a înfă işat cazul său lui Dumnezeu, căutând îndrumare de la El. Într-un vis, El a răspuns la rugăciunea sa: >Întoarce-te în ara părin ilor tăi şi în locul tău de naştere; şi Eu voi fi cu tine.<" *Patriarhi şi profe i*, cap. 17, par. 7 de la sfârşit.

Iacov găsise refugiu fa ă de fratele său furios în ara Madianului, dar acolo apăruse un alt pericol care era la fel de amenin ător. Fiii lui Laban deveniseră din ce în ce mai neferici i din pricina prosperită ii crescânde a lui Iacov, expunând astfel siguran a personală a lui Iacov şi a familiei sale unei serioase amenin ări. În ce situa ie deosebit de dificilă s-a pus Iacov! A-l părăsi pe Laban însemna să se expună singur furiei setoase de sânge a lui Esau, însă, a rămâne acolo, însemna să aibă parte de aceeaşi soartă din mâinile lui Laban şi a fiilor lui.

Foarte direct, el a predat problema marelui Rezolvator de probleme, care l-a îndrumat să se întoarcă în Canaan, cu făgăduin a că Domnul va merge cu el. Aceasta însemna că Dumnezeu avea să-l protejeze de orice pericol care i-ar fi apărut în cale, sau cu care s-ar fi confruntat la sosirea sa în inutul unde Esau de inea puterea stăpânitoare.

Cu porunca şi cu făgăduin a lui Dumnezeu la îndemână, ne-am aştepta ca Iacov să nu fi avut nici un fel de probleme. Am putea crede că tot ceea ce trebuia el să facă era să asculte de simpla îndrumare de a se întoarce, în vreme ce se încredea în Dumnezeu că va face din porunca Sa o împuternicire sigură.

Dar cazul său s-a dovedit a fi cu mult mai dificil decât părea. Când el s-a trezit din vis, a conştientizat pe deplin faptul că porunca lui Dumnezeu avea să-l conducă pur şi simplu de la pozi ia de om amenin at la o alta egală cu această, dacă nu chiar de o magnitudine şi mai mare. El ar fi putut gândi că dacă solu ia lui Dumnezeu la prima problemă – amenin area fiilor lui Laban – ar fi să fugă, atunci nu ar trebui de asemenea să fie îndrumat departe de inutul lui Esau?

Fără îndoială, eul prezenta argumente "logice" cu urmarea că, în vreme ce el trebuia să asculte neîndoielnic de glasul lui Dumnezeu pentru a scăpa de Laban cel egoist şi primejdios, trebuia totuşi să aleagă un loc unde să fie în siguran ă atât fa ă de Laban, cât şi fa ă de Esau.

Dar el în elesese că nu exista nici un loc pe pământ unde să fie în siguran ă, dacă Dumnezeu nu ar fi cu el, şi în mod sigur n-ar fi fost dacă patriarhul ar fi umblat pe calea propriilor sale născociri. El trebuia să trăiască prin această convingere, şi nu prin preten iile eului. Acest principiu este enun at într-un mod cât se poate de frumos de către Maestrul Învă ător în aceste cuvinte:

">Dacă umblă cineva ziua< a spus El mai departe, >nu se poticneşte, pentru că vede lumina lumii acesteia<. Acela care face voia lui Dumnezeu, care umblă pe calea însemnată de Dumnezeu, nu poate să se împiedice şi să cadă. Lumina Spiritului călăuzitor al lui Dumnezeu, îi dă o clară în elegere a datoriei sale şi-l călăuzeşte pe drumul cel drept până la încheierea lucrării sale. >Dar dacă umblă noaptea, se poticneşte, pentru că n-are lumină în el.< Acela care merge pe o cărare aleasă de el, unde Dumnezeu nu l-a chemat, se va poticni. Pentru el ziua se schimbă în noapte şi, oriunde s-ar afla, nu este sigur." *Hristos Lumina Lumii*, cap. 58, par. 11.

Prin părăsirea lui Laban şi prin faptul că şi-a îndreptat paşii spre Canaan, după cum îi poruncise Dumnezeu, Iacov a dat pe fa ă bunăvoin a de a se lepăda de sine, mergând pe calea pe care Dumnezeu o însemnase ca fiind distinctă fa ă de cea pe care eul o indica drept calea preferată.

Dar pentru a face această alegere el trebuia să dea o luptă grea şi aspră cu eul său, deoarece nu avea pace în inimă când se pornise în călătorie spre ara promisă. Îi lipsea acea credin ă absolută în Tatăl său ceresc, credin ă care l-ar fi făcut în stare să călătorească în pace desăvârşită, după cum stă scris:

"Cu toate că Iacov părăsise Padan-Aramul în deplină ascultare de sfatul divin, totuşi nu fără multe presim iri rele se întorcea el pe acelaşi drum pe care, cu douăzeci de ani în urmă, îl făcuse ca un fugar. Păcatul lui, comis prin înşelarea tatălui său, stătea mereu înaintea sa. Era conştient de faptul că exilul său cel lung era rezultatul direct al acelui păcat şi el se gândea zi şi noapte la aceste lucruri, iar reproşurile unei conştiin e ce-l acuza făceau foarte tristă călătoria sa. Când dealurile din ara sa natală au apărut în depărtare înaintea sa, inima patriarhului a fost profund mişcată. Tot trecutul i-a apărut în mod viu înainte. O dată cu amintirea păcatului său era prezent şi gândul la favoarea acordată lui de Dumnezeu, cum şi gândul la făgăduin ele divine de ajutor şi călăuzire.

Pe măsură ce se apropia de sfârşitul călătoriei sale, gândul la Esau i-a adus multe prevestiri îngrijorătoare. După fuga lui Iacov, Esau s-a considerat ca singurul moştenitor al averii tatălui său. Vestea reîntoarcerii lui Iacov putea să trezească temerea că el venea ca să ceară partea sa de moştenire. Acum, Esau era în stare să facă fratelui său un mare rău, dacă ar fi dorit, şi putea să se manifeste în mod violent fa ă de el, nu numai din dorin a de răzbunare, ci pentru a-şi asigura în mod netulburat stăpânirea averii pe care de atâta timp o considera ca fiind numai a sa." *Patriarhi şi profe i*, cap. 18, par. 1, 2.

În acest fel, cu cât mai mult se apropia de patria sa şi cu cât mai mare era presiunea de a fugi să-şi scape via a sa şi a membrilor familiei sale, cu atât mai limpede era nevoia de a respinge vociferările legii puternice a conservării de sine.

Numai dacă şi noi am fost puşi în aceeaşi situa ie, precum Iacov, de a ne confrunta literalmente cu nimicirea crudă şi nemiloasă a familiei noastre şi a poporului lui Dumnezeu, fără nici o dovadă vizibilă de scăpare din fa a dezastrului, putem să în elegem cu adevărat presiunea la care a fost supus Iacov de a ceda preten iilor eului şi de a fugi într-un loc ce părea a fi un refugiu sigur. Numai atunci putem să în elegem cu adevărat că, cu cât mai mult se apropie momentul dezastrului, fără dovada nici unei eliberări vizibile, cu atât mai ispitit va deveni cineva şi cu atât mai ferm va trebui să reziste preten iilor nelegiuite ale conservării de sine. Astfel, tăria voin ei care era suficientă ca Iacov să se lepede de sine pentru a asculta de porunca lui Dumnezeu de a-l părăsi pe Laban, nu-l făcea capabil deloc să-l înfrunte pe Esau. Desigur, el avea nevoie de o întărire deosebită a hotărârii sale de a fi gata să se lepede de sine şi de a continua să asculte în mod direct de porunca lui Dumnezeu.

Satana, fără-ndoială, era grabnic în a observa orice factor care putea fi folosit în avantajul lui, indiferent că era adevăr sau eroare. Să luăm seama la felul cum el avea să folosească cele ce urmează spre a-i oferi lui Iacov un motiv în aparen ă justificat pentru a amâna confruntarea cu fratele său furios.

Patriarhul era împovărat cu câteva probleme serioase în via a sa spirituală, iar diavolul ştia acest lucru. Noi citim că: "Îndoiala, deznădejdea şi remuşcarea îi amărâseră existen a…" *Patriarhi şi profe i*, cap. 18, par. 10.

Vrăjmaşul şoptea lui Iacov că nu era pregătit pentru criza ce era gata să se abată asupra lui, iar sărmanul om trebuie să fi fost de acord cu acest lucru. El avea nevoie de credin ă, nu de îndoială; nu de descurajare; avea nevoie de iertare şi pace a min ii, nu de remuşcări. Iacov trebuie să fi fost de acord cu această evaluare a nevoii sale critice.

Ispitindu-l şi mai mult, diavolul avea să continue "până când aceste schimbări nu au loc, tu nu ai nici o speran ă de a câştiga victoria, şi nu este timp de pierdut în această privin ă. Fugi repede într-un loc sigur, înainte de a fi prea târziu, unde să găseşti timp pentru a căpăta eliberarea de aceste

îndatoriri. Apoi, plin de credin ă vie, po i să- i faci apari ia din ascunzătoare pentru a-l înfrunta cu succes pe fratele tău răzbunător".

Eul întotdeauna va saluta amânarea zilei ce implică o primejdie mortală, şi patriarhul putea găsi propunerile lui Satana ca fiind cele mai atractive, logice, sensibile şi practice, mai ales că, după toate aparen ele, acestea nu-l chemau să-l respingă pe Dumnezeu în mod fă iş, chiar dacă în realitate acest lucru îl urmăreau ele. Mai peste tot găsim consemnări în Scripturi despre oameni care au acceptat acest gen de compromis, în vreme ce conştiin a lor a fost liniştită cu gândul că ei nu refuzau să înfrunte încercare, ci doar au întrerupt modul de a proceda până când avea să apară o ocazie mai favorabilă. Ceea ce făceau ei în realitate era să arate lipsa lor de bunăvoin ă de a se lepăda de sine şi, astfel, să se lipsească de binecuvântarea pre ioasă de care aveau atât de mult nevoie.

Aceasta înseamnă a recurge la necredin ă, iar efectele ei sunt de regulă fatale. Principiul este clar descoperit în trecerea Mării Roşii.

"Dumnezeu, în providen a Sa, i-a condus pe evrei în fortărea a mun ilor înaintea mării, pentru ca El să-şi poată manifesta puterea în eliberarea lor şi să umilească în mod vădit mândria opresorilor lor. El ar fi putut să-i salveze şi pe o altă cale, dar a ales această metodă pentru a le pune la probă credin a şi a le întări încrederea în El. Poporul era obosit şi înspăimântat şi totuşi, dacă ar fi dat înapoi atunci când Moise i-a spus să înainteze, Dumnezeu nu i-ar fi deschis niciodată calea. >Prin credin ă au trecut ei Marea Roşie, ca pe uscat.< *Evrei* 11,29. Coborând până la apă, ei au dovedit că au crezut Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum era rostit de către Moise. Ei au făcut tot ce stătea în puterea lor să facă şi numai după aceea, Cel care este tăria lui Israel a despăr it marea pentru a face o cale pentru picioarele lor.

Marea lec ie dată aici este pentru toate timpurile. Adesea, via a creştină este înconjurată de primejdii, iar împlinirea datoriei pare greu de adus la îndeplinire. Imagina ia întrezăreşte o iminentă ruină în fa ă şi sclavie sau moarte în urmă. Şi totuşi, vocea lui Dumnezeu rosteşte în mod clar: >Merge i înainte<. Noi trebuie să ascultăm de porunca aceasta, chiar dacă ochii noştri nu pot pătrunde prin întuneric şi chiar dacă sim im la picioarele noastre valurile reci ale mării. Obstacolele care stau în calea înaintării noastre nu vor dispărea niciodată înaintea unui spirit zăbavnic şi îndoielnic. Aceia care amână ascultarea, până când fiecare umbră de nesiguran ă va dispărea şi până nu va mai fi nici un risc de a da greş sau de a fi înfrânt, nu vor asculta niciodată. Necredin a şopteşte: >Să aşteptăm până când sunt date la o parte toate piedicile şi până când vom putea vedea în mod clar drumul nostru<; dar credin a plină de curaj îndeamnă la înaintare, nădăjduind şi crezând totul." *Patriarhi şi profe i*, cap. 25, par. 2 şi 3 de la sfârşit.

În cazul lui Iacov, "Imagina ia" a întrezărit "o iminentă ruină în fa ă şi sclavie sau moarte în urmă". Laban era amenin area sclaviei sau a mor ii în urmă, iar Esau era iminenta ruină înainte, dar glasul Domnului a rostit în mod clar: "Mergi înainte". Iacov ştia că trebuie să asculte de acea poruncă fără să-i pese, şi astfel a dat pe fa ă bunăvoin a de a se lepăda cu totul de sine, chiar dacă procedând în felul acesta l-ar fi putut costa via a.

Vremea când Dumnezeu ac ionează este desăvârşită, aşa că atunci când El ne aduce la un anumit punct noi să ac ionăm imediat, pentru că acea ocazie poate niciodată nu se va mai ivi. Ajungând la Marea Roşie, "Poporul era obosit şi înspăimântat şi totuşi, dacă ar fi dat înapoi atunci când Moise i-a spus să înainteze, Dumnezeu nu i-ar fi deschis niciodată calea". Atunci sau niciodată puteau face acest lucru, pentru că Domnul nu le-ar fi pus la dispozi ie mai târziu un alt timp când ei să mai aibă o a doua şansă.

Aceasta nu înseamnă că Domnul niciodată nu oferă o a doua ocazie pentru primirea aceleaşi binecuvântări. De exemplu, când izraeliții au dat greş în a intra în ara promisă de prima dată, Domnul i-a adus înapoi pentru a doua încercare, care a avut succes. Nu trebuie totuşi să trecem cu vederea faptul că, genera iei care n-a intrat de prima dată în Canaan, nu i s-a mai acordat a doua ocazie. Aceasta a fost păstrată pentru o altă genera ie, şi anume pentru copiii lor.

O altă avertizare de o importan ă vitală care ne înva ă să ne însuşim binecuvântarea imediat ce ne este oferită, a fost atunci când Mântuitorul a venit la slăbănogul de la scăldătoarea Betesda

chiar la timpul potrivit pentru el. Duhul Sfânt lucrase asupra min ii şi inimii sale pentru a-l ajuta să-şi vadă neputin a şi marea lui nevoie după un eliberator. Astfel, când Isus a ajuns în prezen a lui, el deja îşi pierduse toată credin a în sistemul în care se încrezuse mai înainte, şi era gata să accepte eliberarea de la Marele Medic.

Când credin a omului se prinse de cuvântul lui Isus, "fiecare muşchi şi fiecare nerv vibra de via ă nouă şi o putere vindecătoare se cobora în picioarele lui paralizate. Fără să mai întrebe, şi-a supus voin a să asculte porunca lui Isus şi to i muşchii au răspuns voin ei lui. Sărind în picioare se sim ea ca un om în toate puterile.

Isus nu-i dăduse nici o asigurare a ajutorului divin. Omul putea să se îndoiască şi să piardă unica lui ocazie de vindecare. Dar el a crezut cuvântul lui Hristos şi, lucrând după el, a primit putere". *Hristos Lumina Lumii*, cap. 21, par. 6, 7.

Un alt exemplu despre un om al lui Dumnezeu care n-a fost gata să se lepede de sine, îl găsim în cazul lui David care căuta refugiu la filistenii ce-i oferiseră locuin ă la Ţiclag. "Cu cei şase sute de oameni de sub comanda sa, el a trecut la Achiş, împăratul din Gat." *Patriarhi şi profe i*, cap. 65, par. 34.

Dar în timp ce aceasta părea o mişcare prudentă în sine, totuşi ceea ce l-a determinat pe David să procedeze astfel a fost lipsa sa de bunăvoin ă de a se lepăda de sine. Acest lucru este dovedit limpede în următorul paragraf.

"David, fără sfat de la Domnul, a tras concluzia că Saul îşi va îndeplini cu siguran ă planurile ucigaşe. Chiar şi atunci când Saul complota şi căuta să-l nimicească, Domnul intervenise pentru a-i asigura lui David împără ia. Dumnezeu îşi duce la bun sfârşit planurile Sale, deşi pentru ochiul omenesc ele sunt învăluite în mister. Oamenii nu pot să în eleagă căile lui Dumnezeu şi, privind numai la înfă işare, ei consideră necazurile şi încercările pe care Dumnezeu le îngăduie drept lucruri care sunt împotriva lor şi urmăresc nimicirea lor. La fel şi David privea la cele văzute, şi nu la făgăduin ele lui Dumnezeu. Se îndoia că va mai ajunge vreodată la tron. Încercările îndelungate îi obosiseră credin a şi-i istoviseră răbdarea." *Patriarhi şi profe i*, cap. 65, par. 35.

Pentru a aprecia puterea eului care l-a condus pe David să fugă la filisteni, este necesar să în elegem cât de istovitori fuseseră acei anii în timpul cărora el fusese silit permanent să fugă de Saul. Mă obişnuisem să cred că rigorile acestei perioade din via a sa au servit în realitate la învârtoşarea sa, dar cu timpul am ajuns să văd că, într-adevăr, ele au servit, împreună cu al i factori, la jefuirea tăriei şi vitalită ii sale şi la secarea fântânei vie ii. Acest adevăr este descris în mod clar în următorul paragraf:

"Ajunsese la vârsta de şaptezeci de ani. Greută ile şi eforturile fizice din peregrinările tinere ii, multele războaie, grijile şi durerile de mai târziu secaseră fântâna vie ii. Cu toate că mintea lui îşi păstrase limpezimea şi vitalitatea, slăbiciunea şi vârsta cu nevoia lor după izolare, îl împiedicau să-şi dea seama repede de ceea ce se petrecea în împără ie, şi din nou izbucni revolta, chiar la umbra tronului său." *Patriarhi şi profe i*, cap. 73, par. 10.

Este adevărat că acest paragraf descrie starea sănătă ii lui David aşa cum ajunsese ea de-a lungul anilor, după ce fugise la împăratul din Gat. La vremea aceea, la vârsta de şaptezeci de ani, el era un om slab, slăbit din punct de vedere fizic, a cărui fântână a vie ii secase.

Desigur, avusese loc o îmbătrânire înainte de vreme pentru el, care fusese un bărbat cu o vitalitate extraordinară şi de o mare tărie, deoarece chiar astăzi la vârsta de şaptezeci de ani nu ară i prea bătrân. Sunt mul i oameni care trăiesc bucurându-se de o via ă viguroasă şi la peste şaptezeci de ani, dar nu şi dacă ei au trecut prin şi au suferit ceea ce David a suferit, lucruri printre care se află şi "greută ile şi eforturile fizice din peregrinările tinere ii".

Aceste lucruri şi-au pus amprenta în vremea când el s-a dus să trăiască în Ţiclag, însă vătămarea fizică fusese produsă şi acea să contribuie la slăbirea sa fizică prematură şi la îmbătrânire.

În lumina acestor fapte, David trebuie să se fi apropiat de hotarele filistenilor atât de obosit, datorită greută ilor şi a stresului continuu, încât întreaga sa fiin ă trebuie să fi râvnit după mângâiere, din cauza stilului de via ă istovitor care-i fusese impus. Atât de puternică era presiunea

exercitată asupra lui de către eu, de a scăpa, încât pierduse din vedere principiile călăuzitoare ale odihnei de Sabat şi stricta separare de vrăjmaşii lui Dumnezeu şi ai săi. El a dat pe fa ă la acea vreme faptul că nu era gata să se lepede de sine şi, astfel, a pierdut binecuvântarea pe care ar fi trebuit s-o aibă.

"Domnul nu l-a trimis pe David la filisteni pentru a căuta adăpost la cei mai înverşuna i duşmani ai lui Israel. Tocmai na iunea aceasta trebuia, în cele din urmă, să fie considerată ca cel mai rău vrăjmaş al lui, şi totuşi el alergase acolo pentru a afla ajutor la vreme de nevoie. După ce îşi pierduse toată încrederea în Saul şi în cei care îi slujeau, s-a încrezut în mila vrăjmaşilor poporului său. David era un comandant viteaz şi se dovedise un războinic în elept şi biruitor; dar, când a trecut la filisteni, el a lucrat direct împotriva propriilor interese. Domnul îi poruncise să-şi aşeze stindardul în ara lui Iuda; dar lipsa de credin ă l-a determinat să părăsească postul datoriei sale fără poruncă de la Domnul.

Dumnezeu a fost dezonorat de lipsa de credin ă a lui David. Filistenii se temuseră de David mai mult decât se temeau de Saul şi oştirea lui; şi, prin faptul că s-a aşezat sub protec ia filistenilor, David le-a trădat acestora slăbiciunea propriului său popor. În felul acesta, el îi încuraja pe aceşti duşmani neobosi i să apese asupra lui Israel. David fusese uns ca să-l apere pe poporul lui Dumnezeu şi Dumnezeu nu dorea ca servii Săi să-i încurajeze pe nelegiui i, trădând slăbiciunile poporului Său, sau să le dea impresia că pe El nu l-ar interesa bunul mers al acestuia. În afară de aceasta, David a trezit în fra ii săi impresia că trecuse la păgâni pentru a sluji dumnezeilor lor. Prin acest procedeu, a dat ocazia ca motivele lui să fie greşit interpretate şi mul i au fost determina i să aibă prejudecă i împotriva lui. El a fost călăuzit să facă exact ce dorea Satana, deoarece, atunci când a căutat adăpost la filisteni, a adus o mare bucurie în rândurile vrăjmaşilor lui Dumnezeu şi ai poporului său. David nu a renun at să i se închine lui Dumnezeu şi nici nu a încetat să fie devotat cauzei lui; dar şi-a sacrificat încrederea în El în ceea ce priveşte siguran a personală şi, în felul acesta, a întinat caracterul său integru şi credincios pe care Dumnezeu îl cere de la servii Săi." *Patriarhi şi profe i*, cap. 65, par. 36, 37.

Acest eveniment din via a lui David constituia triumful preten iilor cărnii asupra puterii stăpânitoare a spiritului; victoria legii conservării de sine asupra principiului iubirii jertfitoare de sine; înfrângerea credin ei de către necredin ă; şi darea pe fa ă a lipsei de bunăvoin ă din partea lui David de a se lepăda de sine. Pe când Iacov refuzase să facă un singur pas înapoi, sau să se abată la dreapta sau la stânga, David şi-a compromis principiile şi l-a făcut pe Dumnezeu de ocară.

Din fericire pentru el, timpul său de probă nu se încheiase, aşa cum se va întâmpla cu aceia dintre noi care vor fi implica i în ultima bătălie. El avea timp şi ocazia să se pocăiască, şi să capete din nou favoarea divină.

Un altul al cărui instinct de autoconservare a devenit cel mai important factor a fost Ilie, când fusese trezit de către un sol la por ile Izreelului şi fusese avertizat că Izabela cea rea avea de gând să-l execute a doua zi.

Pentru el a fost o încercare neaşteptată şi groaznică, exercitând o presiune grozavă asupra lui de a-l determina să ia imediat o decizie, pe care de altfel a şi luat-o. Trezit din somnul său foarte adânc, el şi-a dat seama că puterea Isabelei era departe de a fi nimicită, după cum era el sigur că ar fi trebuit să fie. El nu văzuse nimic decât nereuşită pentru cauza lui Dumnezeu şi, în loc să încredin eze problema lui Dumnezeu, a ac ionat după cum i-a dictat carnea. În loc să stea ferm pentru onoarea lui Dumnezeu şi adevărul cel veşnic, el a fugit să-şi scape via a.

Aceste experien e din trecut ne avertizează în mod solemn că noi o să fim chema i spre a fi gata de a ne lepăda de noi înşine, când va fi cel mai greu de făcut un asemenea lucru. Slujitorii lui Dumnezeu din trecut au fost obosi i, după cum şi noi o să fim, de stresul continuu impus de situa ia lor; s-au confruntat în aparen ă cu o moarte sigură şi cu dezastru, ca rezultat al ascultării lor de Domnul; s-au aflat sub ispita groaznică de a lua problemele în propriile lor mâini; şi au sim it că trebuie să se întoarcă înapoi pentru a-şi scăpa via a.

Aceia care au făcut aceste lucruri au fost lipsi i de binecuvântarea unei mari victorii, şi au trebuit să se confrunte cu aceeaşi încercare mai târziu, în condi ii şi circumstan e chiar mai groaznice.

Pe de altă parte, au fost mul i care au arătat că biruin a poate fi câştigată, că eul poate fi răstignit şi că omul poate trăi cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Atunci, cum a putut Iacov să dea pe fa ă bunăvoin a lui de a se lepăda de sine? Prin refuzul de a umbla pe alte căi decât pe cea trasată de Dumnezeu, indiferent cât părea să coste calea Domnului. Era extrem de dificil pentru a face acest lucru, deoarece dorin a de a scăpa de suferin ă şi de a trăi este una dintre cele mai puternice for e cunoscute de om. Din fericire, pentru aceia care s-au făcut părtaşi cu adevărat de neprihănirea lui Hristos şi au învă at să lase toate lucrurile în seama purtării de grijă, plină de iubire, a lui Dumnezeu există o putere care transcende, depăşeşte presiunile care pot fi exercitate de către împără ia întunericului.

Fie ca să nu uităm niciodată că: "Aceia care nu sunt gata să se lepede de sine, să se lupte înaintea lui Dumnezeu, să se roage mult şi stăruitor pentru binecuvântarea Sa, nu o vor primi". *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.

Biruin a desăvârşită pe care a câştigat-o Iacov, lucru care l-a făcut să vadă natura reală a păcatului său, l-a eliberat de îndoiala, dezamăgirea şi remuşcarea care-i amărâseră experien a vie ii, l-a umplut cu bucuria deplină a mântuirii sale şi l-a scăpat de fratele său criminal. Această biruin ă era mult mai de dorit decât să ob ină siguran a temporară prin fugă sau luptă.

Fie ca orice credincios în Isus să aibă parte de hotărârea lui Iacov de a fi întotdeauna gata să se lepede de sine. Victoria nu poate fi câştigată altfel.

"Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Biruin a lui este o dovadă despre puterea rugăciunii stăruitoare. To i aceia care se vor prinde de făgăduin ele lui Dumnezeu, aşa cum a făcut el, şi vor fi serioşi şi stăruitori, aşa cum a fost el, vor reuşi asemenea lui." *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.